

LAURELL K. HAMILTON

AUTHOR OF THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLER
A KISS OF SHADOWS

CJELOV
SUMRAKA

Laurell K. Hamilton

Cjelov sumraka

Naslov izvornika: A Caress of Twilight

Ova je za J., koji mi je donosio beskrajne šalice čaja i prvi put gledao proces od početka do kraja. Još me voli, a svi vi koji ste u braku s nama umjetničkim tipovima, znate koliko to govori o oboje.

Zahvale

Shauni Summers, mojoj novoj urednici, hvala na profesionalizmu. Darli Cook, koja je pomogla ovoj knjizi kad više nije bilo vremena da je šaljemo uokolo. Mojoj spisateljskoj grupi koja je dugo patila: Tomu Drennanu, Rhettu MacPhersonu, Debori Millitello, Marelli Sands, Sharon Shinn i Marku Sumneru. Hvala vam što ste bili strpljivi sa mnom dok se moj svijet raspadao i ponovo se gradio.

Poglavlje 1

Mjesečina je posrebrila sobu, obojivši krevet stotinama nijansa sive, bijele i crne. Dvojica muškaraca u krevetu su čvrsto spavala. Toliko čvrsto da su se, kad sam se izvukla sa svog mjesta između njih, jedva i pomakli. Moja koža je imala bijeli odsjaj pod poljupcem mjesečine. Čista krvavocrvena boja moje kose izgledala je crno. Navukla sam svilenu spavaćicu jer je bilo prohladno. Mogu ljudi pričati o sunčanoj Kaliforniji, ali u sitne noćne sate, kad je zora tek daleki san, ipak je hladno. Noć, koja je poput nježnog blagoslova pala kroz moj prozor, bila je prosinačka. Da sam bila kod kuće u Illinoisu, osjećao bi se miris snijega, toliko prohladan da se gotovo rastapa na jeziku. Dovoljno hladan da sprži pluća. Toliko hladan da je poput udisanja ledene vatre. Takav bi okus trebao imati zrak u ranome prosincu.

Povjetarac koji se provukao kroz prozor i puhao mi po ledima nosio je suh, oštar okus eukaliptusa i neodređeni miris mora. Sol, voda i još nešto, onaj neuhvatljivi miris koji podsjeća na ocean, ne jezero, ništa upotrebljivo, ništa pitko. Možete umrijeti od žeđi na obalama oceana. Tri sam godine stajala na obalama ovog oceana i svakoga dana pomalo umirala. Ne doslovno – preživjela bih ja – ali puko preživljavanje može postati prilično usamljeno. Rođena sam kao princeza Meredith NicEssus, pripadnica vrhovnog vilinskog dvora. Bila sam prava vilinska princeza, jedina takva ikada rođena na američkom tlu. Kad sam nestala s horizonta prije otprilike tri godine, mediji su poludjeli. Ukazanja nestale američke elfske princeze bila su ravna ukazanjima Elvisa. Primjećivali su me po cijelom svijetu. U stvari, cijelo sam vrijeme bila u Los Angelesu. Sakrila sam se, bila sam samo obična Meredith Gentry, Merry za prijatelje. Samo još jedno ljudsko biće s vilenjačkim precima koje radi za Detektivsku agenciju Grey, gdje smo specijalizirani za nadnaravne probleme i magična rješenja.

Legenda kaže da će vilinsko biće koje je proglašeno iz vilinske zemlje okopniti i izbljedjeti, umrijeti. To je ujedno istinito i neistinito. Ja imam dovoljno ljudske krvi u venama da me okruženje od metala i tehnologije ne smeta. Neka od nižih

vilinskih bića doslovno bi okopnjela i umrla u gradu koji je stvorio čovjek. Ipak, većina se takvih bića uspije snaći u gradu; možda i nisu sretni, ali mogu preživjeti. Međutim, jedan njihov dio doista uvene, onaj dio koji zna da nisu svi leptiri koje vidite stvarno leptiri. Onaj dio koji je vidio noćno nebo ispunjeno hujanjem krila nalik orkanskom vjetru, krila od mesa i krljušti radi kojih ljudi šapuću o zmajevima i demonima; onaj dio koji je vidio sidhe kako prolaze jašući na konjima od zvjezdanog sjaja i snova. Taj dio počinje umirati.

Ja nisam bila prognana; ja sam pobjegla jer nisam mogla preživjeti pokušaje ubojstva. Jednostavno nisam imala toliko magije, ni toliko političkog utjecaja da se zaštitim. Spasila sam si život izgubivši nešto drugo. Izgubila sam dodir vilinske zemlje. Izgubila sam dom.

Sada, naslonjena na prozorsku dasku, uz miris Pacifičkog oceana u zraku, gledala sam u onu dvojicu muškaraca i znala da sam kod kuće.

Obojica su bili sidhe s vrhovnog dvora, Tamni sidhe, dio onog mračnog soja kojim bih jednog dana mogla vladati, zadržim li prednost nad ubojicama. Rhys je ležao na truhlu, jedna mu je ruka visjela s kreveta, a druga se izgubila pod jastukom. Čak i ovako opuštena, ta vidljiva ruka bila je mišićava. Njegova kosa bila je svjetlucavi slap bijelih uvojaka što su mu milovali ramena, prosipajući se niz snažna leđa. Desna strana lica bila mu je utisnuta u jastuk, tako da nisam mogla vidjeti ožiljke ondje gdje mu je bilo iskopano oko. Njegova kerubinska usta bila su okrenuta prema gore, napola nasmiješena u snu. Bio je dječaćki zgodan i bit će takav zauvijek.

Nicca je ležao sklupčan na boku. Budan je imao zgodno lice, na granici sa slatkim; usnuo, imao je lice anđeoskog djeteta. Djelovao je nevino, krhko. Čak je i njegovo tijelo bilo mekše, manje mišićavo.

Ipak, ruke su mu bile grube od mačevanja, i bilo je mišića pod baršunastom glatkoćom njegove kože, ali bio je nježan u usporedbi s drugim gardistima, više dvorjanin nego vojnik. Lice i je i nije odgovaralo njegovu tijelu. Bio je malo viši od sto osamdeset centimetara kojih je većina bila u dugim, dugim nogama; vitak struk i duge, graciozne ruke, pružali su ravnotežu svoj toj duljini. Većina Nicce bila je u smeđim nijansama. Koža mu je bila poput blijede mliječne čokolade, a kosa, koja je u ravnom padu sezala do njegovih koljena, bila je jarke tamnosmeđe boje. Ne kestenjaste, već boje nedavno okrenutog

lišća koje je dugo, dugo ležalo na šumskom tlu, sve dok, preokrenuto, ne bi otkrilo jarku, vlažnu, smeđu boju nečega u što možete uroniti ruke i zatim ih izvaditi mokre, s mirisom novog života.

U mjesečinom obasjanoj tami nisam mogla jasno razaznati njegova leđa, pa čak ni vrhove njegovih ramena. Većina ga se izgubila pod plahtom, a upravo su njegova leđa krila najveće iznenađenje. Njegov otac bio je nešto s leptirovim krilima, nešto što nije bilo sidhe, ali je ipak bilo nadnaravno. Genetika mu je iscrtila leđa krilima nalik golemoj tetovaži, ali iskričavijoj, življijoj nego što bi je bilo kakva tinta ili boja mogle stvoriti. Od vrha njegovih ramena, niz leđa, preko stražnjice, lebdeći iznad bedara da bi dotakle stražnju stranu koljena, igrale su se boje; bež, žućkastobrončana, te krugovi plave, ružičaste i crne, poput točaka na krilima noćnih leptira.

Odmarao se u bezbojnom mraku, te su tako on i Rhys sličili na dvije sjene umotane u krevet, jedna svijetla, druga tamna, premda su postojale i tamnije stvari od Nice koje se moglo imati, mnogo tamnije.

Vrata spavaće sobe su se nečujno otvorila i, kao da sam ga prizvala mislima, Doyle se uvukao u sobu. Zatvorio je vrata za sobom, jednako nečujno kao što ih je i otvorio. Nikad nisam shvatila kako mu to uspijeva. Da sam ja otvorila ta vrata, čuo bi se neki zvuk. Ali, kad bi Doyle tako htio, kretao bi se poput padanja noći, bezvučno, bestežinski, neprimjetno, sve dok ne biste shvatili da svjetlosti više nema i da ste sami u mraku s nečime što ne možete vidjeti. Njegov nadimak je bio Kraljičin Mrak, ili jednostavno Mrak. Kraljica bi znala reći: "Gdje je moj Mrak? Dovedite mi mog Mraka", a to je značilo da će netko uskoro prokrvariti ili umrijeti. No, on je sad, začudo, bio *moj* Mrak.

Nicca je bio smeđ, ali Doyle je bio crn. Ne crn kao ljudska koža, već posve crn kao ponoćno nebo. Nije nestao u zamračenoj sobi jer je bio tamniji od sjena na mjesečini, tamno obličje koje se šulja prema meni. Njegove crne traperice i crna majica kratkih rukava pristajali su njegovu tijelu poput druge kože. Nikad ga nisam vidjela odjevenog u nešto što nije bilo monokromatsko osim dragulja i noževa. Čak su mu i pazušna futrola i pištolj bili crni.

Odgurnula sam se od prozora i uspravila se dok se kretao prema meni.

Morao se prestati šuljati kod podnožja velikog kreveta, jer

je ondje bilo jedva dovoljno mjesta da se provuče između kreveta i vrata ormara. Bilo je dojmljivo već samo gledati Doylea kako se kreće uzduž zida ne dodirujući krevet. Bio je više od trideset centimetara viši od mene i vjerojatno pedesetak kilograma teži, a težina se sastojala od mišića. Ja bih barem pet puta udarila u krevet. On se provukao kroz taj uski prolaz kao da bi svatko trebao moći učiniti isto.

Krevet je zauzimao veći dio spavaće sobe, pa kad je Doyle najzad dospio do mene, bili smo prisiljeni stajati gotovo se dodirujući. Uspio je održati mali razmak, tako da nam se čak ni odjeća nije dodirivala.

Bio je to umjetan razmak. Bilo bi mnogo prirodnije dodirivati se, pa je sama činjenica što se toliko trudio da me ne dotakne stvarala neugodu. Smetalo mi je to, ali prestala sam raspravljati s Doyleom o njegovoj distanci. Kad bih ga ispitivala, samo bi rekao: "Ja tebi želim biti poseban, ne samo jedan u gomili." Na početku mi se to činilo plemenitim; sad je bilo samo razdražujuće. Svjetlost je bila jača tu kod prozora, pa sam donekle mogla razaznati finu krivulju njegovih visokih jagodičnih kostiju, previše oštru bradu, zakrivljene vrhove njegovih ušiju i srebrni sjaj naušnica koje su pratile hrskavicu sve do malih ringova na vrlo šiljatim vrhovima. Samo su šiljate uši odavale da je miješane krvi, poput mene, poput Nice. Mogao je sakriti uši pomoću sve te kose, ali gotovo nikad to nije činio. Njegova vrana kosa je, kao i obično, bila u zategnutoj pletenici, što je sprijeda izgledalo kao da je podšišana na kratko, ali kraj pletenice se spuštao do njegovih gležnjeva.

On prošapće: "Čuo sam nešto." Glas mu je uvijek bio dubok i taman poput gustog, slatkog likera, za uho umjesto za jezik.

Podigla sam pogled prema njemu. "Nešto, ili mene kako se krećem uokolo?"

Usnice su mu se stisnule, što je obično bilo najbliže smiješku što se moglo vidjeti na njegovu licu.

"Tebe."

Odmahnula sam glavom, ruku prekrizanih na trbuhu. "Imam dva gardista sa sobom u krevetu, i to nije dovoljna zaštita?" odgovorila sam mu šapatom.

"To su sposobni ljudi, ali nisu ja."

Namrštila sam se. "Želiš reći da ne vjeruješ da me itko osim tebe može dobro čuvati?" Naši su glasovi zvučali tiho, gotovo mirno, poput glasova roditelja koji šapuću iznad svoje

usnule djece. Bilo je ohrabrujuće znati da je Doyle toliko oprezan. On je bio jedan od najvećih ratnika svih sidha. Bilo je dobro imati ga na svojoj strani. "Mraz... možda", reče on.

Odmahnula sam glavom; moja je kosa narasla taman toliko da me poškaklja po vrhovima ramena. "Kraljičini Gavrani su najbolji ratnici koje vilinska zemlja može ponuditi, a ti kažeš da ti nitko nije ravan. Ti arogantni..."

Nije baš zakoračio prema meni – stajali smo suviše blizu za takvo što – samo se pomaknuo, prišavši mi dovoljno blizu da rub moje spavačice dotakne njegove noge. Mjesečina se reflektirala na kratkoj ogrlici koju je uvijek nosio, i na sićušnom, draguljima optočenom pauku što je visio s tankog srebrnog lančića. Nagnuo je glavu prema dolje, tako da sam osjetila njegov dah na licu. "Mogao bih te ubiti prije nego što bi ijedan od njih shvatio što se dogodilo."

Prijetnja je ubrzala moj puls. Znala sam da me ne bi ozlijedio. Znala sam to, ali ipak... ali ipak. Već sam vidala Doylea kako ubija golim rukama, bez oružja, samo snagom svog tijela i magijom. Stojeći tako, dodirujući ga u intimnoj tami, znala sam i bila sam sasvim sigurna da, kad bi me htio ubiti, on bi to mogao i učiniti, te da ga ni ja ni dvojica usnulih čuvara iza mene ne bismo mogli spriječiti.

Nisam mogla pobijediti u borbi, no postoje i druge stvari koje se mogu raditi kad ste stisnuti zajedno u mraku, stvari koje mogu skrenuti pozornost ili razoružati baš kao i nož, ili još bolje. Neznatno sam se okrenula prema njemu, tako da mi se lice utisnulo u krivulju njegova vrata; moje usne su se kretale površinom njegove kože dok sam govorila. Tako pritisnut uz moje lice, osjetila sam kako mu se puls ubrzao. "Ne želiš me ozlijediti, Doyle."

Njegova donja usnica je dotakla krivulju mog uha, gotovo, ali ne baš sasvim, poput poljupca. "Mogao bih vas ubiti sve troje."

Iza nas se začuo oštar mehanički zvuk, zvuk pištolja koji se napinje. Bio je dovoljno glasan u toj tišini da sam se trgnula.

"Mislim da nas ne bi mogao ubiti sve troje", reče Rhys. Njegov je glas bio jasan, precizan, bez ikakve naznake sna. Jednostavno je bio budan i pištoljem je ciljao u Doyleova leđa, ili sam barem ja pretpostavila da je to činio. Nisam ga mogla vidjeti od Doyleova tijela; a Doyle, koliko sam ja znala, nije imao oči na zatiljku, tako da je i on morao pogađati što Rhys radi.

"Pištolj s okidačem i dvostrukom funkcijom ne treba napinjati da bi opalio, Rhyse", reče Doyle mirno, gotovo kao da se zabavlja. Nisam mu mogla vidjeti lice i provjeriti odgovara li njegov izraz tom tonu; oboje smo se ukočili u našem poluzagrljaju.

"Znam", reče Rhys, "malo je melodramatično, ali znaš kako kažu:

jedan strašan zvuk vrijedi tisuću prijetnji."

Progovorila sam, usnama još dodirujući toplu kožu Doyleova vrata. "Ne kažu tako." Doyle se nije pomaknuo, a ja sam se to bojala učiniti, bojala sam se da ću pokrenuti nešto što ne bih mogla zaustaviti. Noćas nisam htjela nikakve nezgode.

"Trebali bi", reče Rhys.

Krevet iza nas je zaškripao. "Moj pištolj je uperen u tvoju glavu, Doyle." Bio je to Niccin glas, ali ne miran, ne. Njegove riječi spajala je jasna nit tjeskobe. U Rhysovu glasu nije bilo straha; u Niccinom ga je bilo dovoljno za obojicu. No nisam morala vidjeti Niccu da bih znala da je pištolj držao posve mirno, s prstom već na otkopcu. Najzad, Doyle ga je uvježbao.

Osjetila sam kako napetost napušta Doyleovo tijelo. Podigao je glavu tek toliko da više ne govori u moju kožu. "Možda vas ne bih mogao usmrtili sve, ali mogao bih ubiti princezu prije nego što vi ubijete mene, a tada vaši životi ne bi ništa značili. Kraljica bi vas mučila mnogo gore nego što bih ja ikad mogao jer ste dopustili da njezina nasljednica pogine."

Sad sam uspjela vidjeti njegovo lice. Čak je i na mjesecini bio opušten, odsutnog pogleda, ni ne gledajući više zapravo u mene. Bio je previše usredotočen na lekciju koju je držao svojim ljudima, da paze na mene.

Oduprla sam se leđima o zid, no on nije obratio pozornost na taj mali pokret. Položila sam dlan nasred njegovih prsa i gurnula. Radi toga je stao uspravnije, ali doista nije bilo mjesta da se pomakne, osim na krevet.

"Prestanite, svi", rekla sam, potrudivši se da moj glas odjekne u sobi.

Prodorno sam pogledala Doylea. "Makni se od mene."

Lagano se naklonio, samo glavom, jer nije bilo mjesta ni za što službenije, a onda je krenuo unatrag, s rukama spuštenim niz bokove i dlanova okrenutih prema van, kako bi pokazao drugim gardistima da je goloruk. Završio je između kreveta i zida, bez manevarskog prostora. Rhys je ležao napola na leđima, jednom rukom držeći upereni pištolj dok je pratio Doyleovo

kretanje sobom. Nicca je stajao na drugoj strani kreveta, objema rukama držeći pištolj u standardnom streljačkom stavu. Obojica su se i dalje ponašali prema Doyleu kao prema prijatelji, a ja sam bila umorna od toga.

"Umorna sam od tih igrice, Doyle. Ili vjeruješ svojim ljudima da me mogu zaštititi ili ne. Ako ne, onda nađi druge ljude, ili se pobrini da ti ili Mraz uvijek budete sa mnom. Ali prestani s ovime."

"Da sam ja jedan od naših neprijatelja, tvoji gardisti bi prespavali tvoju smrt."

"Ja sam bio budan", reče Rhys, "ali iskreno, mislio sam da si najzad došao sebi i da ćeš je poševiti na zidu."

Doyle se namršti. "Nešto toliko neotesano je karakteristično za tebe."

"Ako je želiš Doyle, samo reci. Sutra navečer možeš biti na redu. Mislim da bismo svi mi odstupili za jednu večer ako bi ti prekinuo svoj... post." Mjesečina je omekšala Rhysove ožiljke u nešto poput bijele, koprenaste zakrpe ondje gdje mu je trebalo biti oko. "Spustite pištolje", reko.

Pogledali su Doylea, tražeći potvrdu. Povikala sam na njih. "Spustite pištolje. Ja sam ovdje princeza i prijestolonasljednica. On je kapetan moje garde, i kad vam ja kažem da nešto učinite, vi ćete, Božice mi, učiniti tako."

Oni su i dalje gledali Doylea. On je neprimjetno kimnuo glavom. "Izlazite", rekla sam. "Izlazite, svi."

Doyle odmahne glavom. "Mislim da to ne bi bilo mudro, princezo." Obično sam ih sve nastojala navesti da me zovu Meredith, ali pozvala sam se na svoj status. Nisam to mogla povući u sljedećoj rečenici.

"Znači, moja izravna naredba ne znači ništa, je li tako?"

Doyleov izraz je bio neutralan, oprezan. Rhys i Nicca su spustili pištolje, ali nijedan od njih me nije gledao u oči.

"Princezo, moraš imati barem jednog od nas uza sebe u svakom trenutku. Naši neprijatelji su... uporni."

"Princ Cel će biti pogubljen ako me njegovi ljudi pokušaju ubiti dok on služi kaznu za prošli pokušaj mog ubojstva. Imamo predah od šest mjeseci."

Doyle odmahne glavom.

Pogledala sam ih svu trojicu, sve zgodne, čak i lijepe, svatko na svoj način, i iznenada sam poželjela biti sama. Sama da razmislim, sama da shvatim čije to točno naredbe slušaju, moje ili kraljice Andais.

Mislila sam da slušaju moje, ali odjednom više nisam bila načisto. Pogledala sam ih, svakoga pojedinačno. Rhys mi je uzvratilo pogled, ali Nicca i dalje nije htio. "Ne slušate moje naredbe, zar ne?"

"Naša prva dužnost je da budeš sigurna princezo, a tek onda sretna", reče Doyle.

"Što hoćeš od mene, Doyle? Ponudila sam ti svoj krevet, a ti si odbio."

Zaustio je da progovori, no ja sam podigla ruku. "Ne, ne želim više slušati tvoje isprike. Povjerovala sam onoj da želiš biti moj posljednji muškarac a ne prvi, ali ako mi netko drugi napravi dijete, prema tradiciji sidha, ta će osoba biti moj suprug. Nakon toga ću biti monogamna. Ti ćeš propustiti priliku da prekineš tisuću godina prisilnog celibata. Nisi mi naveo nijedan dovoljno dobar razlog da toliko riskiraš." Prekrižila sam ruke preko trbuha, poduprijevši grudi. "Reci mi istinu, Doyle, ili ne ulazi u moju spavaću sobu."

Lice mu je bilo gotovo bezizražajno, no ipak se na njemu nazirala oštrica ljutnje. "Dobro, ako želiš istinu, pogledaj onda svoj prozor."

Namrštila sam se prema njemu, ali sam se okrenula da pogledam prozor s lepršavim bijelim zastorima koji su se vrlo blago micali na povjetarcu. Slegnula sam ramenima, još čvrsto prekriženih ruku.

"Da?"

"Ti si princeza sidha. Ne gledaj samo očima."

Duboko sam udahнула, polako izdahнула i pokušala ne reagirati na srdžbu u njegovim riječima. Ljutnjom na Doylea kao da se nikad ništa nije postizalo. Ja sam princeza, ali to mi nije davalo neki utjecaj; nikad nije.

Nisam toliko prizvala svoju magiju, koliko sam spustila štitove koje sam morala postaviti zato da ne bih provodila dane gledajući mistične prizore. Ljudski vidovnjaci, pa čak i vješci, obično se moraju truditi opaziti magiju, druga bića, druge stvarnosti. Ja sam dijelom bila vilinske krvi, a to je značilo da trošim vrlo mnogo energije na to da ne gledam magiju, da ne primjećujem guranje drugih stvorenja u prolazu, druge stvarnosti, koje imaju vrlo malo veze s mojim svijetom, s mojom svrhom. No magija vuče magiju, pa sam se bez postavljenih štitova mogla utopiti u uobičajenim prodorima nadnaravnog što se svakog dana odigravaju nad Zemljom.

Spustila sam štitove i pogledala onim dijelom mozga koji

vidi vizije i omogućuje vam da vidite snove. Začudo, nije to bila toliko velika promjena u percepciji, ali iznenada sam bolje vidjela u mraku, a vidjela sam i svjetleću moć zaštitnih čarolija na prozoru i na zidovima. U svoj toj svjetlećoj moći, opazila sam nešto kroz bijele zastore, nešto maleno priljubljeno uz prozor. Kad sam povukla zastore na stranu, na prozoru nije bilo ničega osim blijede igre boja zaštitnih čarolija. Pogledala sam postrance koristeći rub vidnog polja, periferni vid, da pogledam staklo. Ondje je mali otisak ruke, manji od mog dlana, bio urezan u zaštitu na prozoru. Pokušala sam ga pogledati izbliza, no nestao mi je iz vida. Natjerala sam se da ga ponovo pogledam sa strane, ali izbliza. Otisak ruke imao je pandže i bio je humanoidan, ali ne i ljudski.

Pustila sam zastor da padne i zatvori se, te progovorila ne okrećući se. "Nešto je iskušavalo zaštitne čarolije dok smo spavali."

"Da", reče Doyle. "Ja ništa nisam osjetio", reče Rhys. Nicca reče: "Nisam ni ja." Rhys uzdahne. "Zatajili smo, princezo. Doyle je u pravu. Mogla si poginuti zbog nas."

Okrenula sam se i sve ih pogledala, pa se zagledala u Doylea. "Kad si osjetio iskušavanje zaštitnih čarolija?"

"Ušao sam da provjerim kako si."

Odmahnula sam glavom. "Ne, nisam te to pitala. Kad si osjetio da je nešto iskušavalo zaštitu?"

Suprotstavio mi se, prkosno. "Rekao sam ti, princezo, samo ja te mogu zaštititi."

Ponovno sam odmahнула glavom. "Neće ići, Doyle. Sidhi nikad ne lažu, ne izravno, no ti si dvaput izbjegao odgovor na moje pitanje. Odgovori mi sada. Treći put, kad si osjetio da nešto iskušava zaštitu?"

Izgledao je napola smeteno, napola ljuto. "Dok sam ti šaputao u uho."

"Vidio si ga kroz zastore", rekoh.

"Da." Jedna odsječna, ljutita riječ.

Rhys reče: "Nisi znao da je išta pokušalo ući. Ušao si samo zato što si čuo Merry kako se kreće."

Doyle nije odgovorio, ali nije ni trebao. Tišina je bila dovoljan odgovor.

"Ove zaštitne čarolije moje su djelo, Doyle. Stavila sam ih kad sam uselila u ovaj stan i povremeno ih obnavljam. Moja magija, moja moć ono je što je tu stvar zadržalo vani. Moja moć ju je opekla, tako da imamo njezine... otiske prstiju."

"Tvoje zaštite su je zadržale zato što je njezina moć bila mala", reče Doyle. "Nešto veliko ipak bi prošlo kroz svaku zaštitu koju ti možeš postaviti."

"Možda, ali radi se o tome da ni ti nisi znao ništa više od nas. Nisi bio svjestan, baš kao ni mi."

"Ti nisi nepogrešiv", reče Rhys. "Lijepo je to znati."

"Je li?" reče Doyle. "Je li, doista? Onda razmislite o ovome – noćas nitko od nas nije znao da je neko vilinsko stvorenje uspuzalo do ovog prozora i pokušalo ući. Nitko od nas ga nije osjetio. Njegove su moći možda bile malene, ali imalo je nečiju veliku pomoć da ih potpuno sakrije."

Zagledala sam se u njega. "Ti misliš da su Celovi ljudi noćas riskirali njegov život, ponovno pokušavši uzeti moj."

"Princezo, zar još ne razumiješ Tamni dvor? Cel je bio kraljičin mezimac, stoljećima je bio njezin jedini nasljednik. Kad je tebe proglasila njegovom sunasljednicom, izgubio je njezinu naklonost.

Onaj koji od vas dvoje prvi stvori dijete vladat će dvorom, ali što će se dogoditi ako oboje umrete? Što će se dogoditi ako tebe ubiju Celovi ljudi, a kraljica nakon toga mora pogubiti Cela zbog izdaje? Iznenada će ostati bez nasljednika."

"Kraljica je besmrtna", reče Rhys. "Pristala je odstupiti samo zbog Merry ili Cela."

"A ako netko može skovati plan da ubije i princa Cela i princezu Meredith, mislite li doista da neće ubiti i kraljicu?"

Svi smo se zapiljili u njega. Nicca je bio taj koji je progovorio, tihim glasom. "Nitko se ne bi izlagao kraljičinom bijesu."

"Bi, ako bi mislio da neće biti uhvaćen", reče Doyle.

"Tko bi bio toliko arogantan?" upita Rhys.

Doyle se nasmijao, a iznenadni zvuk grohota sve nas je zbunio. "Tko bi bio toliko arogantan? Rhyse, ti si plemić sidhe dvorova. Bolje bi pitanje bilo, tko ne bi bio toliko arogantan?"

"Pričaj ti što god hoćeš, Doyle", reče Nicca, "većina plemića se boji kraljice, jako je se boji, boje je se mnogo više nego što se boje Cela.

Ti si eonima bio njezin prvi vitez. Ti ne znaš kako je ovisiti o njezinoj milosti."

"Ja znam", rekla sam. Svi su se okrenuli prema meni. "I slažem se s Niccom. Ne poznajem nikoga osim Cela tko bi riskirao bijes njegove majke."

"Mi smo besmrtni, princezo. Mi si možemo priuštiti

čekanje najbolje prilike. Tko zna koja je smutljiva zmija stoljećima čekala kraljičinu slabost. Bude li prisiljena usmrtniti svog jedinog sina, bit će slaba."

"Ja nisam besmrtna, Doyle, pa ne znam ništa o takvoj vrsti strpljenja ili lukavosti. Sve što znamo zasigurno jest da je nešto noćas iskušavalo zaštite i da će imati opekotinu na ruci, šapi, ili čemu već, oznaku. Ona se može uspoređivati, baš kao i otisci prstiju."

"Vidao sam zaštitne čarolije postavljene tako da ozlijede ono što ih pokuša razbiti, pa i tako da označe uljeza ožiljkom ili opekotinom, ali još nikad nisam vidio da netko uzima otiske", reče Rhys.

"To je pametno", reče Doyle, što je od njega bio veliki kompliment.

"Hvala." Namrštila sam se. "Ako nikad nisi vidio nekoga da čini nešto slično zaštitnom čarolijom, kako si znao što je to što vidiš kroz zastore?"

"Rhys je rekao da *on* nikad nije vidio takvo što. Ja to nisam rekao."

"Gdje si to još vidio?"

"Ja sam ubojica, lovac, princezo. Vrlo je dobro imati tragove."

"Otisak na ruci tog stvorenja odgovarat će ovome, ali ono neće ostavljati tragove dok se kreće."

Doyle je blago slegnuo ramenima. "Šteta, to bi bilo korisno."

"Ti možeš postići da vilinsko stvorenje ostavlja magične tragove?"

upitala sam. "Da."

"Ali ono bi ih vidjelo pomoću vlastite magije i uništilo bi čaroliju."

Slegnuo je ramenima. "Svijet mi se nikad nije činio dovoljno velikim da sakrije plijen koji ja slijedim."

"Ti si uvijek tako... savršen", rekoh.

Skrenuo je pogled s mene na prozor. "Ne, princezo moja, bojim se da nisam savršen, i da naši neprijatelji, tko god oni bili, to sada znaju."

Povjetarac se pretvorio u vjetar koji je nadimao bijele zastore. Gledala sam mali otisak s pandžama, smrznut u svjetlucavoj magiji. Bila sam pola kontinenta udaljena od najbliže vilinske utvrde. Mislila sam da je Los Angeles dovoljno daleko da budemo sigurni, ali pretpostavljam da će onaj tko te

doista želi vidjeti mrtvog sjesti na avion ili na nešto s krilima. Nakon godina progonstva, najzad sam imala djelić doma uza sebe. Dom se nikad nije doista mijenjao. Uvijek je bio divan, erotičan i vrlo, vrlo opasan.

Poglavlje 2

Kroz prozore mog ureda vidjelo se gotovo kristalno čisto nebo, kao da je netko uzeo jednu laticu različka i rastegao je tako da ispuni zrak iznad nas. Bilo je to jedno od najsavršenijih neba koje sam ikad vidjela iznad Los Angelesa. Zgrade u centru sjajile su se na sunčevoj svjetlosti. Danas je bio jedan od onih rijetkih dana koji omogućuju ljudima praviti se da Los Angeles prebiva u vječnome ljetu gdje sunce neprestano sja, gdje je voda uvijek plava i topla, gdje su svi lijepi i nasmiješeni. Istina je da nisu svi lijepi; neki su otvoreno čangrizavi (Los Angeles i dalje ima jednu od najviših stopa umorstava u zemlji, što je, kad razmislite, prilično čangrizavo); ocean je više siv nego plav, a voda je uvijek hladna. Jedini ljudi koji u prosincu ulaze u vode južne Kalifornije bez ronilačkog odijela su turisti. Povremeno nam doista i padne kiša, a smog je gori od bilo kojeg oblaka kojeg sam ikad vidjela. U stvari, ovo je bio najljepši, pravi pravcati ljetni dan koji sam vidjela u više od tri godine. Da bi mit preživio, to se mora događati češće. Ili možda ljudi jednostavno trebaju neko čarobno, zlatno mjesto u koje mogu vjerovati, a čini se da je nekim ljudima južna Kalifornija upravo to. Lakše je dostižna i manje opasna od vilinske zemlje, valjda.

Stvarno mi je bilo mrsko što moram potratiti tako lijepi dan u zatvorenom prostoru. Mislim, ja sam princeza; ne znači li to da ne moram raditi? Ne. Ali, ja sam vilinska princeza; ne znači li to da mogu jednostavno zaželjeti zlato pa da se ono, magično, pojavi? Da bar. Ta titula, kao i tolike kraljevske titule, dolazi s vrlo malo toga u pogledu novca, zemlje ili moći. Kad bih doista postala kraljicom, to bi se promijenilo; do tada, prepuštena sam samoj sebi. Dobro, ne baš samoj sebi.

Doyle je sjedio u stolcu pokraj prozora gotovo ravno iza mene, dok sam ja sjedila za svojim stolom. Bio je odjeven kao i prošle noći, samo što je majici kratkih rukava dodao crnu kožnu jaknu i crne sunčane naočale. Sjaj sunčeve svjetlosti reflektirao se u svim onim srebrnim rinčicama i nukao dijamantne naušnice u njegovim ušnim resicama da plešu rasipajući sićušne duge po mom stolu. Većina tjelesnih čuvara više bi pazila na vrata nego na prozore. Najzad, bili smo na dvadeset i trećem katu. No stvari od kojih me Doyle čuvao mogle su jednako dobro letjeti kao i hodati. Stvorenje koje je ostavilo sićušni otisak šape na mom prozoru ili je dopuzalo kao pauk, ili doletjelo.

Sjedila sam za stolom, a sunčeva svjetlost toplo mi se privila uz leđa; duga iz Doyleova dijamanta sjedila je na mojim sklopljenim rukama, ističući zelenu boju mog laka za nokte. Lak je odgovarao mom sakou i kratkoj suknji koja je bila skrivena pod stolom. Sunčeva svjetlost i smaragdno zelena tkanina isticali su crvenu boju moje kose tako da je izgledala poput ispređenih rubina. Ta je boja također isticala zelenu i zlatnu boju mojih trobojnih šarenica, a i sjenilo za oči izabrala sam tako da još više istakne te zelene i zlatne. Ruž za usne je bio crven. Bila sam sva u boji i radosnom svjetlu. Jedna od dobrih stvari, kad se ne moraš pretvarati da si ljudsko biće, jest to što nisam morala skrivati tu kosu, te oči, tu blistavu kožu. Bila sam toliko umorna da su me pekle oči, a još uvijek nismo imali pojma o tome što ili tko je to što je došlo do mog prozora prošle noći. Zato sam se dotjerala za ured, tek malo više šminke, malo više sjaja. Ako danas umrem, barem ću dobro izgledati. Uz to sam dodala i mali nož, od desetak centimetara. Bio je pričvršćen za gornji dio mog bedra, tako da me metalna drška dodirivala po goljoj koži. Već i dodir čelika ili željeza bilo kojem bi vilinskom stvorenju mogao otežati upotrebu magije protiv mene. Nakon prošle noći, Doyle je to smatrao mudrim, a ja mu nisam proturječila.

Noge sam držala pristojno prekrivenima, ne zbog klijenta koji je sjedio preko puta mene, već zbog čovjeka koji se nalazio ispod mog stola, skrivajući se u rupi pod stolom. Dobro, ne čovjeka, goblina. Njegova je koža bila bijela poput mjesecine, jednako bijela kao moja ili Rhysova, pa i Mrazova, što se toga tiče. Gusta, kratko ošišana kosa s mekanim uvojcima bila je savršeno crna, poput Doyleove. Bio je visok svega sto dvadesetak centimetara, savršena muška lutka, uz izuzetak pruge duginih boja duž njegovih leđa, te golemih očiju bademastog oblika, plavih kao današnje nebo, ali s prugastim, eliptičnim šarenicama nalik zmijskima. U njegovim savršenim kerubinskim ustima nalazili su se očnjaci koji su se mogli uvući, te dugačak račvasti jezik radi kojeg je siktao kad se ne bi koncentrirao. Kittu nije bilo dobro u velikom gradu. Činilo se da se najbolje osjećao kad me mogao dodirivati, sklupčati se uz moja stopala, sjediti mi na krilu, priviti se uz mene dok bih spavala. Prošle je noći dobio izgon iz moje sobe jer ga Rhys nije htio trpjeti. Goblini su oslijepili Rhysa prije nekoliko tisuća godina, a on im to nikad nije oprostio. Rhys je trpio Kitta izvan spavaće sobe, ali to je bilo sve.

Rhys je stajao u suprotnom kutu, pokraj vrata, gdje mu je

Doyle naredio da stoji. Njegova je odjeća bila gotovo potpuno skrivena ispod skupog bijelog balonera, baš poput onog kojeg je nosio Humphrey Bogart, osim što je ovaj bio od svile i što je više služio za gledanje, nego za zaštitu od vremenskih uvjeta. Rhysu se jako sviđalo što smo privatni detektivi, pa je na posao obično nosio ili baloner ili neki od fedora šešira iz svoje sve veće zbirke. Dodao je i svoje dnevno pokrivalo za oko. Ovo je bilo bijelo, da bi odgovaralo njegovoj odjeći i kosi, sa sličnim ušivenim biserima.

Kitto je rukom pogladio moj, u najlonku odjeven, gležanj. Nije nastojao biti pretjerano ljubazan; samo je trebao utjehu mog dodira. Moj prvi klijent toga dana sjedio je preko puta mene, preko puta nas. Jeffery Maison bio je nešto niži od sto osamdeset centimetara, širokih ramena i uskog struka, odjeven u dizajnersku odjeću, s manikiranim rukama tupih prstiju i savršeno počešljanom smeđom kosom. Njegov smiješak je bio one savršene bjeline koju može stvoriti samo skup zubarski rad. Bio je zgodan, ali na nekako neprimjetan, neutralan način. Ako je platio operaciju, bacio je novac, jer je njegovo lice bilo od onih koje prepoznate kao privlačna, ali ih se nikad ne biste sjetili. Dvije minute nakon što bi izašao kroz vrata morali biste se jako potruditi da se prisjetite makar i jedne crte tog lica. Da je nosio manje skupu odjeću, rekla bih da je neki nadobudni glumac, ali nadobudni glumci si ne mogu priuštiti savršeno skrojena odijela s potpisom. Savršen osmijeh bio je postojan, ali njegove oči nisu se smiješile pogledavajući iza mene. Oči su bile zabrinute. Pogledom je neprestano skretao na Doylea, a izgledao je kao da se trudi ne pogledati iza sebe, u Rhysa. Jeffery Maison je bio vrlo nesretan zbog prisutnosti dvojice gardista u sobi. Nije to bio samo onaj osjećaj koji obuzima većinu muškaraca u blizini mojih gardista, osjećaj da bi, ukoliko dođe do borbe, neslavno izgubili. Ne, g. Maison je govorio o privatnosti; najzad, ja sam privatni detektiv, a ne javni. Bio je toliko nesretan da sam bila u iskušenju reći Kittu da iskoči sa svog mjesta pod stolom i poviče "Bu." Nisam to učinila. Ne bi bilo profesionalno. No zabavljala sam se tom mišlju dok sam nastojala navesti Jefferyja Maisona da se prestane obazirati na gardiste i najzad spomene nešto što bi moglo imati veze s poslom.

Tek kad je Doyle svojim dubokim, gromkim glasom rekao da je ovo razgovor ili sa svima nama ili ni sa kim, Maison se smirio. Previše se smirio, sjedio je i smiješio se, ali mi ništa nije govorio.

O, pričao je on. "Još nikad nisam vidio nekoga čija je prava boja kose sidhe grimizna. Kao da vam je kosa napravljena od rubina."

Nasmiješila sam se, kimnula, pokušala se posvetiti poslu. "Hvala vam, gospodine Maison, ali što vas dovodi u Detektivsku agenciju Grey?"

Otvorio je ta usta puna savršeno oblikovanih zuba i pokušao još zadnji put. "Dobio sam nalog da govorim s vama nasamo, gospođice NicEssus."

"Više volim gospođica Gentry. NicEssus znači Essusova kći. To je više titula nego prezime."

Smiješak je bio živčan, a oči su mu djelovale samooptužujuće, u stilu jao, oprostite, molim vas. Izgledao je kao da je to vježbao pred zrcalom. "Oprostite, nisam navikao na društvo vilinskih princeza", pokazao mi je široki osmijeh, onaj, koji je ispunio njegove oči dobrim, čistim humorom i dubljim blijeskom još nečega, nečega što sam mogla dublje istražiti ili zanemariti. Taj jedan pogled bio je dovoljan. Bila sam prilično sigurna kako Jeffery plaća svoja dizajnerska odijela.

"Princeze su prilično rijetke ovih dana", rekla sam nasmiješivši se, nastojeći biti ugodna, ali iskreno, nisam se baš naspavala i bila sam umorna. Kad bismo samo uspjeli navesti Jefferyja da ode odavde, možda bismo mogli na pauzu za kavu.

"Zelena boja vašeg sakoja ističe zelenu i zlatnu u vašim očima. Još nikad nisam vidio nekoga s trobojnim šarenicama", rekao je, i njegov smiješak je postao topliji.

Rhys se nasmijao iz svoga ugla, i ne trudeći se pretvoriti taj smijeh u kašalj. Rhys je bio jednako vješt u preživljavanju na dvoru kao i ja. "I ja imam trobojnu šarenicu, ali meni niste rekli da sam zgodan."

Rhys je imao pravo; bilo je vrijeme da prestanem biti ljubazna.

"Nisam znao da bih trebao." Izgledao je zbunjeno; najzad iskreni, neuvježbani izraz.

Prekrižila sam noge i nagnula se prema naprijed, ruku sklopljenih na stolu. Kittova ruka je kliznula naviše po mom listu, no zaustavio se kod koljena. Imali smo razgovor o tome gdje su granice ako se skriva pod stolom, a granice su bile moja koljena. Iznad te crte, i morao bi ići kući. "Gospodine Maison, odgodili smo svoje obaveze i prerasporedili određeni broj sastanaka kako bismo vam izišli u susret.

Bili smo ljubazni i profesionalni, a komplimentirati mojoj

ljepoti nije ni ljubazno ni profesionalno."

Djelovao je nesigurno, no njegove oči sad su vjerojatno bile najiskrenije od trenutka kad je prošao kroz vrata. "Mislio sam da se smatra ljubaznim davati komplimente vilinskim bićima o njihovu izgledu.

Rekli su mi da je smrtna uvreda ignorirati vilinsko biće ako očigledno nastoji biti privlačno."

Zagledala sam se u njega. Najzad je učinio nešto stvarno zanimljivo. "Većina ljudi ne zna toliko o vilinskoj kulturi, gospodine Maison. Kako to da vi znate?"

"Moj poslodavac je želio biti siguran da neću izgovoriti uvredu. Jesam li trebao i muškarcima dati kompliment? Nije mi rekla da trebam i to učiniti."

Rekla. Shvatila sam da je poslodavac žena. Bila je to jedina informacija koju sam dobila od njega za cijelo to vrijeme što je sjedio preko puta mene. "Tko je ona?" upitah.

Pogledao je u Rhysa, bacio pogled na Doylea, te ga najzad vratio na mene. "Dobio sam izričito naređenje da to kažem samo vama, gospođice Gentry. Ja... ne znam što da radim."

Pa, to je bilo pošteno. Bilo mi ga je pomalo žao; Jeffery očigledno nije bio dobar u razmišljanju u hodu. Blago rečeno.

"Zašto ne nazovete svoju poslodavku", reče Doyle.

Jeffery se trgnuo na zvuk tog dubokog, gromkog glasa. Ja se nisam trgnula; zadržala sam. Njegov je glas bio nizak, bio je to zvuk od kojeg mi je zatreperila utroba. Tiho sam izdahnula kad je Doyle rekao: "Recite poslodavki što se dogodilo, pa možda ona smisli rješenje."

Rhys se opet nasmijao. Doyle mu je uputio ne baš prijateljski pogled, pa se Rhys prestao smijati, premda je morao prekriti lice rukom i zakašljati. Nije me bilo briga. Imala sam osjećaj da ćemo, budemo li se sprdali s Jefferyjem, provesti ovdje cijeli prokleti dan. Okrenula sam stolni telefon prema njemu. Pritisnula sam broj za vanjsku liniju i pružila mu slušalicu iz koje je dopiralo zujanje.

"Nazovite svoju šeficu, Jeffery. Svi mi želimo nastaviti s radnim danom, zar ne?" Namjerno sam upotrijebila njegovo ime. Neki ljudi reagiraju na poštivanje titula, gospodine i gospođu, ali neke ljude treba zastrašiti da ih se pokrene, a jedan način zastrašivanja je upotreba njihovih imena.

Uzeo je slušalicu i pritisnuo gumbe. Rekao je: "Bok, Marie, da, trebam je."

Usljedilo je nekoliko sekundi tišine, a zatim se sjedeći

malo uspravio i rekao: "Upravo sjedim preko puta nje. S njom su dvojica tjelohranitelja i odbijaju otići. Da pričam pred njima ili da samo odem?"

Svi smo čekali dok je on proizvodio tihe glasove *mmm, da, ne*; najzad je prekinuo vezu. Naslonio se, ruku sklopljenih na krilu, pomalo zabrinuta izraza na privlačnome licu. "Moja poslodavka kaže da vam mogu reći njezinu molbu, ali ne i njezino ime, barem ne još."

Podigla sam obrve i složila uslužno lice. "Recite."

Bacio je zadnji živčani pogled na Doylea, a zatim polako izdahnuo. "Moja poslodavka je u prilično osjetljivoj situaciji. Ona želi razgovarati s vama, ali kaže da vaši..." Namrštio se, u potrazi za odgovarajućom riječi. Činilo se da bi to moglo potrajati, pa sam mu pomogla.

"Moji gardisti."

Nasmiješio se s očiglednim olakšanjem. "Da, da, vaši gardisti bi prije ili poslije morali saznati, pa onda neka to bude prije." Izgledao je neobično zadovoljno samim sobom zbog te male rečenice. Ne, razmišljanje nije bila Jefferyjeva jaka strana.

"Zašto ona jednostavno ne dođe u ured i porazgovara s nama?" Sretan osmijeh je izbljedio i opet je djelovao smeteno. Zbunjivanje Jefferyja usporavalo je stvari; ja sam stvari htjela ubrzati. Kvaka je bila u tome što ga je bilo toliko lako zbuniti da nisam uspijevala procijeniti kako da to izbjegnem.

"Moja poslodavka se boji publiciteta koji vas prati, gospođice Gentry."

Nisam ga morala pitati kako to misli. Upravo u tom trenutku je horda novinara, kako iz tiskovnih, tako i iz vizualnih medija, kampirala ispred naše poslovne zgrade. U stanu smo zastore držali spuštenima jer smo se bojali teleobjektiva.

Kako bi mediji mogli odoljeti kraljevskoj kćeri razmetnoj koja se vraća kući nakon što je proglašena mrtvom? Već i to, samo po sebi, donijelo bi mi dosta neugodnog ispitivanja, no dodajte još i golemu dozu romantike, i mediji me se nisu nikako mogli zasititi, ili bih trebala reći nas? Priča za javnost bila je da sam se prestala skrivati kako bih na kraljevskom dvoru pronašla muža. Tradicionalni način na koji članica kraljevske obitelji nalazi bračnog druga među plemstvom visokog dvora jest da spava s njima. Tada se, ako zatrudni, uda; ako ne, ne. Vilinska bića nemaju mnogo djece; ona u kraljevskoj lozi ih imaju još manje, tako da par, pa i zaljubljeni par, koji ne stvori djecu, nije dovoljno dobar. Ako se ne množiš, nema ni vjenčanja.

Andais je vladala Tamnim dvorom već više od tisuću godina. Moj otac je jednom rekao da joj činjenica što je kraljica znači više od svega na svijetu. Ipak, obećala je da će odstupiti, ako ili Cel ili ja proizvedemo nasljednika. Kao što sam rekla, sidhima su djeca važna. To je bila priča za javnost. Skrivala je mnogo, poput činjenice da me Cel pokušao ubiti i da zbog toga upravo služi kaznu. Mnogo toga mediji nisu znali, a kraljica je željela da na tome i ostane, pa smo mi pazili da i ostane.

Moja tetka mi je rekla da želi nasljednika iz vlastite krvne loze, čak iako je ta krv nečista, poput moje. Jednom me, dok sam bila dijete, pokušala utopiti, jer nisam bila dovoljno čarobna, pa zato za nju nisam bila pravi sidhe, premda nisam bila ni pravo ljudsko biće. Bilo je dobro kad je moja tetka bila sretna; kad je bila sretna, manje je ljudi umiralo.

"Mogu razumjeti da se vaša poslodavka ne želi uhvatiti u ovaj medijski cirkus vani", rekla sam.

Jeffery mi je opet uputio onaj sjajni osmijeh, no njegove oči su odavale olakšanje, a ne požudu. "Onda ćete pristati i naći se s mojom poslodavkom na nekom privatnijem mjestu."

"Princeza se nigdje neće naći s vašom poslodavkom nasamo", reče Doyle.

Jeffery odmahne glavom. "Ne, sad to razumijem. Moja poslodavka samo želi izbjeći medije."

"Osim korištenja protuzakonitih uroka protiv medija", rekoh, "ne vidim mogućnost da ih izbjegnemo baš sve."

Jeffery se opet namrštitio. Uzdahnula sam. U tom sam trenutku htjela samo da Jeffery ode. Sigurno će sljedeći klijent biti manje zbunjen, ako Božica dopusti. Moj šef Jeremy Grey, dobio je nepovratni predujam. Imali smo posla više nego što smo znali što bismo s njim.

Možda bih jednostavno mogla reći Jefferyju Maisonu da ode kući. "Nije mi dopušteno izgovoriti ime svoje poslodavke naglas. Rekla je da će vam to nešto značiti."

Slegnula sam ramenima. "Žao mi je, gospodine Maison, ali ne znači."

Namrštitio se još više. "Bila je vrlo sigurna da hoće."

Odmahnula sam glavom. "Žao mi je, gospodine Maison." Ustala sam.

Kittova ruka je kliznula niz moju nogu da bi se potpuno sakrio u maloj špilji koju je stvarao moj stol. Protivno folkloru, on se nije rastapao na suncu, ali je patio od agorafobije.

"Molim vas", reče Jeffery. "Molim vas, siguran sam da je

to zato što ga ne izgovaram pravilno."

Prekrižila sam ruke ispod grudi i nisam ponovo sjela. "Žao mi je, gospodine Maison, ali imali smo dugačko jutro, predugačko jutro da bismo se igrali pogađanja što ste zamislili. Ili nam recite nešto konkretno o problemu svoje poslodavke, ili nađite drugu privatnu detektivsku tvrtku."

Ispružio je ruku, gotovo dodirnuo stol, a zatim pustio ruku da padne natrag na krilo. "Moja poslodavka želi ponovo vidjeti ljude svoje vlastite vrste." Zagledao se u mene kao da će me snagom volje natjerati da konačno shvatim.

Namrštila sam se. "Kako to mislite, ljude njezine vlastite vrste?" Namrštio se, očigledno nevičan ovome, ali uporno se trudeći. "Moja poslodavka nije ljudsko biće, gospođice Gentry, ona je... vrlo svjesna za što su kadra vilinska bića s visokog dvora." Glas mu je bio prigušen, ali nekako molećiv, kao da mi je dao najveći trag koji mi je smio dati, te se nada da ću shvatiti.

Srećom ili nesrećom, već sam shvatila. Bilo je i drugih vilinskih bića u Los Angelesu, ali osim mene i mojih čuvara, bila je tu samo još jedna plemkinja kraljevske krvi – Maeve Reed, zlatna božica Hollywooda. Ona je bila zlatna božica Hollywooda već pedeset godina, a kako je bila besmrtna i nikad neće ostarjeti, mogla bi biti zlatna božica Hollywooda i nakon još sto godina.

Nekoć davno, ona je bila božica Conchenn, sve dok je kralj Taranis, Kralj svjetlosti i iluzije, nije prognao sa Svijetlog dvora, prognao iz vilinske zemlje, te zabranio svim drugim vilinskim bićima da joj se ikad više obrate. Valjalo je se kloniti, tretirati je kao da je umrla. Kralj Taranis je bio moj praujak, te sam, teoretski, bila peta u redu za njegovo prijestolje. U stvarnosti, nisam bila dobrodošla među svjetlucavu čeljad. Još su mi u ranoj mladosti objasnili da je moj pedigree nešto lošiji od idealnog, te da nikakva količina Svijetle kraljevske krvi ne može prevagnuti nad time što sam napola Tamna.

Pa neka bude. Sad sam imala dvor koji sam mogla zvati domom. Nisam ih više trebala. Neko vrijeme, dok sam bila mlađa, to mi je nešto značilo, ali morala sam raskrstiti s tom boli prije mnogo godina. Moja majka je pripadala Svijetlom dvoru, no prepustila me Tamnima kako bi ostvarila svoje političke ambicije. Ja nisam imala majku. Nemojte krivo shvatiti, ni kraljica Andais me nije baš voljela. Ni sad nisam bila posve načisto zašto me odabrala za nasljednicu. Možda joj je jednostavno ponestajalo krvnih rođaka. To se hoće dogoditi ako

ih dovoljno umre.

Otvorila sam usta da izgovorim ime Maeve Reed, no zaustavila sam se. Moja tetka je bila Kraljica zraka i tame; sve izgovoreno u mraku naposljetku bi došlo do nje. Nisam mislila da kralj Taranis ima jednaku moć, no nisam bila sto posto sigurna. Oprez je bolji. Kraljicu nije zanimala Maeve Reed, no zanimala su je stvari o kojima bi mogla pregovarati s kraljem Taranisom, ili mu ih zamjeriti. Nitko nije znao zašto je Maeve prognana, no Taranis je to shvatio osobno. Možda bi njemu nešto vrijedilo kad bi doznao da je Maeve učinila ono što joj je zabranjeno. Kontaktirala je člana jednog dvora. Postojalo je neizrečeno pravilo po kojem, progna li jedan dvor nekoga iz vilinske zemlje, drugi dvor poštuje tu kaznu. Trebala sam poslati Jefferyja Maisona natrag Maeve Reed trčećim korakom. Trebala sam reći ne, ali nisam. Jednom kad sam bila mala, upitala sam jednog člana kraljevske obitelji za Conchenninu sudbinu. Taranis je to čuo. Prebio me gotovo nasmrtno; prebio me onako kako biste pretukli psa koji vam se isprijedio na putu. A ta lijepa, svjetlucava čeljad samo je stajala i gledala dok je to činio, i nitko, čak ni moja majka, nije mi pokušao pomoći. Složila sam se s tim da se nađem s Maeve Reed kasnije toga dana jer sam po prvi put imala dovoljno utjecaja da prkosim Taranisu. Kad bi mi sad naudio, to bi započelo rat između dva dvora. Taranis je možda bio ego-manijak, ali čak ni njegov ponos nije vrijedan otvorenog rata.

Naravno, poznavajući moju tetku, to možda isprva i ne bi bio rat. Ja sam pod kraljičinom zaštitom, što znači da svatko tko mi naudi mora odgovarati njoj osobno. Taranis bi možda više volio rat od kraljičine osobne osvete. Najzad, u ratu bi bio kralj, a kraljevi rijetko gledaju akciju iz prvih redova. No, kad bi dovoljno digao tlak kraljici Andais, Taranis bi posve sam činio prvi red. Ja sam nastojala ostati živa, a ne govore ljudi uzalud da je znanje moć.

Poglavlje 3

Kad su se vrata za Jefferyjem Maisonom zatvorila, očekivala sam da će mi se dva gardista usprotiviti. Bila sam napola u pravu.

"Nije na meni da preispitujem princezine postupke", rekao je Rhys, "ali što ako ti kralj prigovori da si prekinula progonstvo Maeve Reed?"

Lecnula sam se na glasan spomen tog imena. "Ima li kralj sposobnost čuti sve izgovoreno na svjetlosti dana, onako kako kraljica sve čuje kad padne noć?"

Rhys me zbunjeno pogledao. "Ja... ne znam."

"Onda mu nemojmo pomagati da otkrije što činimo izgovarajući njezino ime naglas."

"Nisam nikad čuo da Taranis ima takvu moć", reče Doyle.

Okrenula sam se na stolcu da ga pogledam. "Pa, nadajmo se da nema, kad si upravo naglas izgovorio njegovo ime."

"Spletkario sam protiv Kralja svjetlosti i iluzije milenijima, princezo, a mnogo tog spletkarenja odvijalo se na punoj svjetlosti dana. Mnogi naši ljudski saveznici stoljećima su glatko odbijali sastanke s Tamnima nakon što bi pala noć. Kao da su mislili da je to što pristajemo na sastanke po danu znak da im vjerujemo, te da oni mogu vjerovati nama. Taranis nikad nije pokazao da zna što radimo, bilo danju ili noću", reče Doyle glave nagnute u stranu, bacajući s dijamanata u svojim ušima rasplesane duge po čitavoj sobi. "Vjerujem da on nema dar naše kraljice. Andais može čuti sve izgovoreno po mraku, ali vjerujem da je kralj jednako gluh kao i bilo koje ljudsko biće."

Bilo kog drugog upitala bih je li siguran, no Doyle nikad nije govorio osim kad bi bio siguran. Kad nešto ne bi znao, rekao bi tako. U njemu nije bilo lažnog ponosa.

"Znači, kralj nas ne može čuti kako razgovaramo tisućama kilometara daleko", reče Rhys. "Fino, ali molim te reci Merry koliko je loša ta zamisao."

"Što je loša zamisao?" upita Doyle.

"Pomoći Maeve..." Rhys me pogleda, te završi "... glumici."

Doyle se namršti. "Ne sjećam se da je itko pod tim imenom ikad dobio izgon s bilo kojeg dvora."

Okrenula sam se na stolcu i pogledala ga. Njegovo je lice bilo tamno i nečitljivo na pozadini od jarke sunčeve svjetlosti. Naočale su skrivale velik dio njegova izraza, no mogla sam se

kladiti da bi, s naočalama ili bez, izgledao zbunjeno.

Čula sam Rhysov svileni kaput kako šuška dok je hodao prema nama. Pogledala sam ga. On je podigao obrve prema meni. Oboje smo pogledali Doylea.

"Ti ne znaš tko je ona, zar ne?" upitala sam.

"To ime koje ste spomenuli, Maeve nešto – bih li ga trebao poznavati?"

"Ona je vladajuća kraljica Hollywooda već više od pedeset godina", reče Rhys.

Doyle nas je samo pogledao. "Ljudi iz tog Hollywooda su se tijekom godina obraćali kraljici i dvoru s molbom da dođu snimati filmove, ili da njima dopuste snimati filmove o njihovim životima."

"Jesi li ti zapravo ikada vidio film?" upitah.

"Vidio sam filmove u tvom stanu", reče on.

Pogledala sam Rhysa. "Moramo ih sve izvesti u kino."

Rhys se napola naslonio, napola sjeo na moj stol. "Svima bi nam dobro došao večernji izlazak."

Kitto je povukao rub moje kratke suknje, pa sam odmaknula stolac da pogledam dolje u njegovo lice. Zraka sunčeve svjetlosti pala mu je ravno preko lica. Na trenutak je njegove bademaste oči ispunila svjetlost, čineći te kugle pune safirno plave boje bljedima, kao da su vodene, te sam uspjela pogledati duboko, duboko u iskričave plave dubine, sve do mjesta gdje je plesala bijela svjetlost. Tada je zatvorio oči, lecnuvši se zbog jarke svjetlosti. Ukopao je lice u moje bedro, jednom malenom rukom grleći moj list.

Progovorio je ne dižući pogled. "Ja ne želim ss-jediti u kinu." Jako je frfljao glas 'S', što je značilo da je uzrujan. Kitto se jako trudio govoriti normalno. Kad imate račvasti jezik, to nije lako. Dodirnula sam mu glavu; njegovi crni uvojci bili su tako mekani, mekani kao što je mekana kosa sidha, za razliku od grubosti goblinske kose.

"U kinu je mračno", rekla sam, milujući mu kosu. "Mogao bi se sklopčati pored mene na podu i uopće ne gledati platno."

Protrljao je glavu o moje bedro poput kakve goleme mačke. "Zbilja?" upitao je.

"Zbilja", rekoh.

"Svidjet će ti se", reče Rhys. "Mračno je, a pod je ponekad toliko prljav da ti se lijepi za stopala dok hodaš."

"Issprljat ću ssi odjeću", reče Kitto.

"Ne mogu zamisliti da bi jednoga goblina brinulo hoće li

ostati čist.

Goblinski humak je pun kostiju i trulećeg mesa."

"On je samo napola goblin, Rhyse", rekla sam.

"Da, njegov je otac silovao jednu od naših žena." Zurio je dolje u Kitta, premda je sve što je mogao vidjeti bila možda samo jedna blijeda šaka ili ruka.

"Njegova je majka bila Svijetla, a ne Tamna", rekoh.

"Kakve to ima veze? Njegov je otac nasilno povalio sidhe ženu." Njegov glas je sadržavao toliko žara da je mogao opeći.

"A koliko se naših sidhe ratnika zadovoljilo na ženama koje to nisu htjele, čak i goblinskim ženama, u ratovima?" upita Doyle. Skrenula sam pogled na Doylea, no nisam ništa mogla vidjeti kroz njegove tamne naočale. Brzo sam pogledala Rhysa i opazila kako mu se val blijedog rumenila razlijeva licem. Piljio je u Doylea. "Ja nikad nisam dodirnuo ženu koja nije željela moju pažnju."

"Naravno da nisi, ti si član Kraljičine garde, njezinih Gavrana, a Gavrana koji takne bilo koju ženu osim same kraljice čeka smrt mučenjem. Ali što je s ratnicima koji nisu članovi osobnih gardi?"

Rhys je skrenuo pogled, a njegovo je rumenilo potamnijelo do žarke, tamno crvene.

"Tako je, skreni pogled, kao što smo ga svi stoljećima morali skretati", reče Doyle.

Rhysov vrat se polako okretao, kao da mu se svaki mišić iznenada napeo od bijesa. Prošle je noći u rukama imao pištolj i nije bio strašan, a sad, dok je samo sjedio na rubu mog stola, ulijevao je strah. Nije učinio ništa; čak su mu i ruke bile opušteno na krilu, samo ta strahovita napetost njegovih leđa, položaj njegovih ramena, način kako se držao, kao da ga samo jedan treptaj dijeli od neke užasne tjelesne radnje – nečega što bi rasjeklo sobu na komade i obojilo blještavo staklo krvlju i gušćim tvarima. Rhys nije napravio ništa, ništa, no nasilje je ipak treperilo u zraku poput poljupca tik iznad kože, poput nečega što vas tjera da drhtite u iščekivanju, premda se baš ništa nije dogodilo. Ne još, ne još.

Htjela sam pogledati Doylea iza sebe, no nisam se mogla okrenuti od Rhysa. Kao da ga je samo moj pogled držao prisebnim. Znala sam da to nije istina, no osjećala sam da bi se, kad bih skrenula pogled, makar i na trenutak, dogodilo nešto vrlo, vrlo loše.

Kitto se toliko snažno stisnuo uz moje noge da sam

osjećala slabašno drhturenje duž cijelog njegovog tijela. Moja je ruka i dalje bila na njegovim uvojcima, ali mislim da taj dodir više nije bio utješan, jer sam osjećala napetost u svojoj ruci, svojoj šaci.

Rhysovo je lice postalo mliječne boje, kao da se nešto bijelo i svjetleće pokrenulo ispod njegove kože, poput mekih, sjajnih oblaka – koji se kreću ne preko njegova lica, već ispod kože na njegovu licu. Jarko plava boja različka oko njegove zjenice svijetlila je poput neona; nebesko plava koja ju je okruživala mogla se nositi sa sunčanim nebom vani; a posljednji krug, boje zimskog neba, treperio je poput plavog usijanja. Oko je samo svijetlilo. Boje se nisu uskomešale, a znala sam da mogu. Kosa mu je još bila u običnim, bijelim uvojcima; sjaj se nije proširio i na njih. Vidala sam Rhysa kad je njegova moć bila u punoj snazi, a ovo nije bila jedna od tih prilika, no bila je blizu, suviše blizu za taj svijetli ured i za čovjeka iza mene. U isto sam se vrijeme željela okrenuti i pogledati Doyleovo lice, i nisam to željela. Stvarno nisam htjela pravi, otvoreni dvoboj ovdje i sada, osobito ne zbog nečega toliko glupog. "Rhys", rekla sam tiho. Nije me pogledao. Ta njegova svjetleća kugla bila je uperena prema čovjeku iza mene, kao da ne postoji baš ništa drugo.

"Rhys!" rekla sam ponovo, s više intenziteta u glasu.

Trepnuo je i spustio pogled na mene. Osjet pune težine svog tog bijesa uperenog na mene nagnao me da naglo odgurnem stolac unatrag. Onog trenutka kad sam shvatila što sam učinila, zaustavila sam se. Nisam mogla poništiti taj pokret, ali mogla sam se praviti da je bio namjeran. Ustala sam, i to je bila moja najveća greška. Moje ustajanje naglo je izvuklo Kitta ispod stola, jer je nastojao ostati šćućuren oko mojih nogu. U trenutku kad je mali goblin izašao na vidjelo, Rhysov bijesni pogled spustio se na to blijedo stvorenje, spustio se i očvrstnuo.

Činilo se da je Kitto osjetio taj pogled, jer je ovio ruke oko mojih nogu tako čvrsto da sam skoro pala. Morala sam vratiti ravnotežu oslonivši se jednom rukom o površinu stola, a Rhys se bacio preko stola, svjetlećim rukama grabeći za Kittom. Osjetila sam Doylea kako ustaje iza mene, ali nije bilo vremena. Vidala sam Rhysa kako ubija dodirom. Zgrabila sam prednji i stražnji dio njegova kaputa i iskoristila njegov vlastiti moment sile da ga odgurnem sa stola u zid, mimo Doyleovih nogu. Zid se zatresao od udarca, a ja sam imala sekundu da se upitam što bi se dogodilo da je umjesto toga pogodio prozor. Krajičkom oka spazila sam Doyleov pištolj, no još sam se kretala, još me nosio

moj vlastiti moment sile.

Potegnula sam nož s bedra, i kad je Rhys ustao na ruke i noge tresući glavom, pritisnula sam vrh oštrice na lijevu stranu njegova vrata. Bilo bi bolje da sam ga mogla pričepiti, učiniti bilo što i spriječiti ga da se jednostavno okrene i izbije mi tlo pod nogama, no ovo je bilo najbolje što sam uspjela učiniti u vremenu koje sam imala. Znala sam koliko brzo gardisti dolaze k sebi, i da imam samo nekoliko sekundi da nešto poduzmem.

Rhys se ukočio, glavom nadolje, isprekidana disanja. Osjetila sam kako mu se tijelo ukočilo na nogama. Bila sam mu previše blizu, *toliko* previše blizu, ali oštrica je bila čvrsto pritisnuta uz njegov vrat. Osjetila sam kako mu je koža malo popustila pod vrhom oštrice i shvatila da sam ga raskrvarila. Nisam to namjeravala; samo sam previše žurila da bih bila oprezna. No, on nije znao da je to bilo slučajno, a ništa ne može bolje uvjeriti ljude da mislite ozbiljno od njihove vlastite krvi.

"Nadala sam se da ćeš s vremenom postati tolerantniji prema Kittu, ali čini se da postaješ sve gori." Glas mi je bio tih, gotovo šapat, a svaka riječ izgovorena je vrlo oprezno, kao da nisam sigurna što bih mogla učiniti kad bih povikala. Zapravo sam jedva mogla govoriti od bila koje mi je tuklo u grlu.

Rhys je pomaknuo glavu, a ja sam zadržala vrh noža ondje gdje je i bio, puštajući ga da ostavi još malo mesa na oštrici. Ako je mislio da ću uzmaknuti, varao se. Prestao se kretati. "Shvati ovo, Rhys, Kitto je moj kao što ste svi vi moji. Neću dopustiti da ga tvoje predrasude dovedu u opasnost."

Procijedio je, kao da je najzad shvatio da bih mogla upotrijebiti oštricu za ono za što je zamišljena: "Ti bi ubila mene zbog goblina?"

"Ubila bih te zbog toga što bi naudio onome što je moje i što je na meni da štitim. Napavši ga ovako, nisi mi ukazao poštovanje, nikakvo. Sinoć mi je Doyle pokazao da me ne poštuje. Ako sam išta naučila od svoje tete i svog oca, onda je to da vođa kojeg njegovi ljudi ne poštuju služi samo kao figura. Ja neću biti nešto što vi jebete i mazite. Ja ću vam biti kraljica, ili vam neću biti ništa."

Moj glas se spustio još dublje, tako da sam ove posljednje riječi izgovorila promuklim šaptom. I znala sam u tom trenutku da to doista i mislim, da ću ubiti Rhysa bude li mi prolijevanje njegove krvi priskrbilo moć koju sam trebala. Znala sam Rhysa cijeli svoj život. Bio je moj ljubavnik i, na određenoj razini, moj prijatelj. A ipak bih ga mogla ubiti. Nedostajao bi mi, i žalila bih

kad bih to morala učiniti, ali sad sam shvaćala da moram natjerati gardiste da me poštuju. Željela sam gardiste; bili su mi dragi oni s kojima sam spavala; jednoga ili dvojicu sam napola čak i voljela, no bilo je vrlo malo onih koje bih željela vidjeti na prijestolju. Apsolutna moć, pravi život i smrt – kome biste povjerovali takvu vrstu moći? Koji je od gardista bio nepotkupljiv? Odgovor je bio: nijedan. Svi imaju svoje slabosti, ono mjesto gdje su toliko samouvjereni da vide samo vlastitu pravičnost. Ja sam vjerovala u sebe, no svejedno je bilo i dana kad sam u sebe sumnjala. Nadala sam se da će ta sumnja očuvati moje poštenje. Možda sam se zavaravala. Možda nitko ne može dobiti takvu vrstu moći i ostati fer i pravedan. Možda je ona stara poslovice istinita; moć kvari ljude, a apsolutna moć ih apsolutno kvari. Dat ću sve od sebe, no u jednu sam stvar bila sigurna: ako sad ne zavladam ovom situacijom, gardisti će me pregaziti. Mogla bih osvojiti prijestolje, no izgubila bih sve ostalo. Nisam zapravo čak ni željela to prijestolje; ali željela sam vladati, vladati i pokušati učiniti stvari boljima. I, naravno, upravo je ta želja vjerojatno bila moja slabost i početak mog kvarenja. Misliti da znam što bi bilo bolje za sve Tamne. Kako strahovito arogantno.

Počela sam se smijati. Smijala sam se toliko jako da sam morala sjesti na pod. Držala sam krvavi nož i gledala dvojicu gardista kako bulje dolje u mene, zabrinutih izraza na licima. Rhys više nije svijetlio.

Kitto mi je dodirnuo ruku, nježno, kao da se boji što ću učiniti. Obuhvatila sam ga rukama, prigrlila uza sebe, a suze što su tekle mojim licem potisnule su smijeh, te sam sad samo plakala. Držala sam Kitta i krvavi nož, i plakala.

Ja nisam ništa bolja od drugih. Moć kvari – naravno da kvari. Tome i služi. Sklupčala sam se na podu i pustila Kitta da me grli, i nisam se oduprla kad je Doyle uzeo nož, vrlo nježno, iz moje ruke.

Završila sam šćučurena u jednom od svojih naslonjača za klijente, sa šalicom vrućeg čaja od metvice i sa svojim šefom, Jeremyjem Greyem. Ne znam što ga je upozorilo na problem, ali ušao je kroz vrata poput male, uredne oluje. Naredio je svima da izađu, no Doyle je, naravno, osporio da Jeremy može jamčiti za moju sigurnost. Jeremy mu je uzvratio s:

"Ne može nitko od vas."

Doyle je izašao, ne dodavši više ni riječ. Za njim je pošao Rhys, s maramicom pritisnutom na vrat, nastojeći zadržati nove krvave mrlje dalje od svog bijelog balonera.

Kitto je ostao jer sam se ja bila objesila za njega, no sad sam bila mirnija. Kitto je samo sjedio uz moja stopala, jedne ruke prebačene preko mojih koljena, drugom milujući prednju stranu moje noge. Kad vilinsko biće nekoga dodiruje suviše intimno i suviše često, znak je uzrujanosti no i ja sam milovala Kittovu kosu, neprekidno kružeći slobodnom rukom, pa je to bilo u redu. Izjednačeno.

Jeremy se naslonio na moj stol i gledao me. Bio je odjeven, kao i uvijek, u dizajnersko odijelo, savršeno skrojeno za njegovu figuru od sto četrdeset devet centimetara. Bio je dva i pol centimetra niži od mene, snažan i vitak, s muževno bujnim ramenima. Odijelo mu je bilo sivo poput ugljena, oko pet nijansi tamnije od njegove kože. Njegova kratka, savršeno ošišana kosa bila je svjetlije siva od njegove kože, ali ne mnogo. Čak su mu i oči bile sive. Osmijeh mu je bio jarko bijel, najbolje navlake koje je novac mogao kupiti, te usklađen s bijelom košuljom koju je odabrao za taj dan. Jedina stvar koja je uistinu kvarila njegov savršeno suvremeni profil, bio je nos. Potrošio je gomile novca na zube, no taj vrlo dugačak i kljunast nos ostavio je na miru. Ja to nikad nisam dovodila u pitanje, ali Teresa jest. Ona je, najzad, bila samo ljudsko biće, pa nije shvaćala da je među vilinskim bićima, osobno pitanje najgora uvreda. A u istome dahu implicirati da nešto u njihovom izgledu nije privlačno... pa, to se jednostavno ne radi. Jeremy je objasnio da je veliki nos za trowe¹ poput velikih stopala za ljude. Teresa je pocrvenjela i

¹ *U tradiciji škotskih otočja Orkney i Shetland, trow je maleno nadnaravno biće, nalik trolovima iz skandinavske predaje. Trowovi su obično niski, ružni, plahe i lupeške prirode. Noćna su stvorenja, pa*

više ništa nije pitala. Ja sam se nagnula, protrljala mu nos vršcima prstiju i rekla *ooh*. To ga je nasmijalo.

Prekrižio je ruke na prsima bljesnuvši zlatom svog Rolexa, i pogledao me. Među vilinskim bićima neljubazno je pitati zašto je netko histeričan. Dovraga, ponekad se smatralo neljubaznim čak i primijetiti da je histeričan. Doduše, to je obično vrijedilo za vladajuće članove kraljevske obitelji. Svi su se morali praviti da kralj ili kraljica nisu totalno pukli. Ne smije se priznati da su stoljeća incesta stvorila ikakvu štetu.

Duboko je udahnuo, izdahnuo, pa uzdahnuo. "Kao tvoj šef, moram znati možeš li se nositi sa svojim preostalim današnjim sastancima." Bio je to ljubazno zaobilazan način da me upita u čemu je stvar a da zapravo ne upita.

Kimnula sam, podignuvši šalicu čaja do svog lica, ne da otpijem, već samo da udahnem sladak miris pomiješane paprene i zelene metvice.

"Bit ću dobro, Jeremy."

Podigao je obrve, za koje sam slučajno znala da ih čupa i oblikuje.

Navodno trowovi imaju guste obrve oko cijele glave. Izgled neandertalca s obrvama poput antena ne stoji dobro uz Armanijeva odijela i Guccijeve cipele.

Mogla sam jednostavno ostati na tome, a prema našoj kulturi, on bi mi morao vjerovati na riječ i odustati od razgovora. No, Jeremy mi je godinama bio šef i prijatelj, još mnogo prije nego što je saznao da sam ja princeza bilo čega. Dao mi je posao zbog mojih vlastitih zasluga, a ne zato što mu je publicitet, zbog toga što među osobljem ima pravu, živu vilinsku princezu, donosio posla napretek. Zapravo, golemi medijski interes me učinio beskorisnom za tajne poslove, osim ako bih upotrijebila snažan osobni glamur da izmijenim svoj izgled. Većina novinara koji su pratili vile, imali su neke magijske sposobnosti. Ako bi primijetili glamur, on bi se raspao. Ponekad samo u očima tog novinara, ali ponekad, ako bi taj bio dovoljno psihički darovit, glamur bi zatajio za sve u vidokrugu. To bi usred tajne operacije bilo jako, jako loše. Bila sam među ljudima dovoljno dugo da pomislim da Jeremyju dugujem objašnjenje. "Ne znam točno što

brežuljke u kojima žive obično napuštaju navečer da bi ulazili u kuće gdje ljudi spavaju. Prema tradiciji, ljubitelji su glazbe, pa narodne pripovijetke govore o njihovu običaju da otimaju glazbenike, mameći ih u svoje jazbine.

se dogodilo, Jeremy. Rhys je počeo grintati o goblinima, onda je skočio na Kitta, a ja sam ga bacila u zid."

Jeremy se doimao iznenađeno, što nije bilo osobito laskavo ni ljubazno.

Namrštila sam se. "Možda nisam u istoj težinskoj kategoriji kao oni, Jeremy, ali mogu šakom probiti vrata automobila ne slomivši nijednu kost."

"Tvoji čuvari bi vjerojatno mogli podići auto u zrak i ispustiti ga na nekoga."

Uzela sam gutljaj čaja. "Da, snažniji su nego što izgledaju."

On se na trenutak nasmijao. "Nježna moja ljepotice, ni ti ne izgledaš ni blizu toliko jakom kao što jesi."

"Uzvracam kompliment", rekoh, nazdravivši mu šalicom.

Nasmiješio se, bljesnuvši tim skupim osmijehom. "Da, iznenadio sam ja nekoliko ljudi svojedobno." Smiješak je izbljedio na rubovima. "Da si mi jednostavno rekla da se bavim svojim poslom, učinio bih tako, ali ponudila si mi informacije, pa ću ti postaviti neka pitanja. Ako ne želiš odgovoriti, samo reci."

Kimnula sam. "Ja sam prva počela, Jeremy. Samo daj."

"Rhysu krv nije dospjela na kaput jer si ga ti bacila u zid."

"To nije pitanje", rekoh.

Slegnuo je ramenima. "Kako se raskrvario?"

"Nožem."

"Doyle?"

Odmahnula sam glavom. "Ja sam porezala Rhysa."

"Jer je on pokušao ozlijediti Kitta?"

Kimnula sam, no uzvratila sam na Jeremyjev izravni pogled svojim. "Sinoć se nisu htjeli pokoriti mojim narednjima. Ako ne steknem njihovo poštovanje, Jeremy, mogu osvojiti prijestolje, no bit ću kraljica samo titulom. Ne želim riskirati svoj život i živote ljudi do kojih mi je stalo, samo zato da budem neka vrsta figure."

"Pa si porezala Rhysa da to dokažeš?"

"Djelomično. A djelomično sam samo reagirala, nisam razmišljala. On je pokušavao ozlijediti Kitta zbog neke gluposti koja se dogodila stoljećima prije. Kitto nikad nije Rhysu dao nijedan razlog da ga toliko mrzi."

"Naš svjetlokosi gardist mrzi goblina, Merry."

"Kitto je goblin, Jeremy. On tu ništa ne može." Jeremy kimne. "Ne, ne može."

Pogledali smo se. "Što da radim?"

"Ne misliš samo na Rhysa, zar ne?"

Još jednom smo se dugo gledali i ja sam morala oboriti pogled, no to je značilo zagledati se u Kittovo pronicavo plavo zurenje. Gdje god bih pogledala, ljudi su od mene nešto očekivali. Kitto je htio da se brinem za njega. Jeremy, pa, on je samo htio da budem sretna, bar mislim.

"Tamo u Illinoisu sam mislila da imam njihovo poštovanje, ali kao da se nešto promijenilo u zadnja tri mjeseca."

"Što?" upitao je.

Odmahnula sam glavom. "Ne znam."

Kitto je podigao glavu, zbog čega je moja ruka skliznula do tople udoline njegova vrata. "Doyle", rekao je tiho.

Pogledala sam dolje, u njega. "Što je s Doyleom?"

On je napola spustio pogled, kao da se boji pogledati me izravno. Nije se sramio; bio je to uobičajen pokret, ropski pokret. "Doyle kaže da si dobro počela, ali uopće nisi iskoristila svoj ugovor s goblinima." Malo je podigao pogled. "Goblini su tvoji saveznici još samo tri mjeseca, Merry. Još tri mjeseca, a ako Tamni krenu u boj, kraljica po goblinsku pomoć mora doći tebi, a ne našem kralju Kuragu. Doyle se boji da ćeš se ti samo ševiti sa svima i nećeš poduzeti nikakav potez protiv svojih neprijatelja."

"A što bi on htio da učinim, da nekome objavim rat?"

Kitto sakrije lice iza mog koljena. "Ne znam, gospodarice, ali znam da svi ostali slijede Doylea kao vođu. Njega moraš pridobiti, ne ostale."

Jeremy se odgurnuo od mog stola i približio nam se.

"Meni je malo čudno da sidhe ratnici tako otvoreno razgovaraju pred tobom. Bez uvrede, Kitto, ali ti si goblin. Zašto bi ti se povjeravali?"

"Nisu mi se, kao što kažete, povjeravali, ali ponekad razgovaraju kroz mene kao da me nema. Kao i vi maloprije."

Jeremy se namršti. "Ja razgovaram s tobom, a ne kroz tebe, Kitto."

On podigne pogled prema nama. "Ali prije ste razgovarali kao da sam ja nešto što vas ne može razumjeti, kao pas, ili stolac. Svi vi to činite." Trepnula sam prema njemu, zagledavši se u to nevino lice. Željela sam to poreći, ali zadržala sam jezik za zubima i razmislila o tome što je rekao. Ima li pravo? Razgovor koji sam upravo vodila s Jeremyjem na neki je način bio privatan. Kitto je jednostavno bio ovdje. Nisam željela njegovo

mišljenje, ni njegovu pomoć. Istini za volju, nisam mislila da bi on mogao biti od nekakve pomoći. Shvaćala sam ga kao nekoga za koga se treba brinuti, kao dužnost, ne kao prijatelja, ne, iskreno, kao osobu.

Uzdahnula sam i pustila da moja ruka padne s njega, tako da je on dodirivao mene, ali ja njega više nisam. Oči su mu se mahnito razrogačile i zgrabio je moju ruku, te je stavio natrag na svoju glavu. "Molim te, nemoj se ljutiti na mene. Molim te!"

"Ne ljutim se Kitto, ali mislim da si u pravu. Tretiram te kao da si ljubimac, a ne osoba. Nikad ne bih tako sjedila i mazila nijednog od ostalih muškaraca. Uzela sam si previše slobode. Žao mi je."

On se pridignuo na koljena. "Ne, ne, nisam tako mislio. Ja volim da me dodiruješ. Od toga se osjećam sigurnim. To je jedino što mi pruža osjećaj sigurnosti ovdje na ovom... mjestu." Izraz njegova lica bio je povučen, izgubljen.

Pružila sam Jeremyju šalicu čaja. Uzeo ju je i odložio je na rub mog stola. Obuhvatila sam Kittovo lice dlanovima i natjerala ga da mi uzvрати pogled. "Kažeš mi da te tretiram kao psa, kao stolac, a kad se pokušam ponašati prema tebi kao prema osobi, nećeš ni to. Ne razumijem što želiš od mene, Kitto."

Stavio je svoje tople ruke na moje, pritisnuo moju kožu čvrsto na svoje lice. Ruke su mu bile tako male; bio je jedini muškarac kojeg sam ikad upoznala s rukama manjima od mojih. "Ja uvijek želim da me dodiruješ, Merry. Nemoj prestajati. Ne smeta mi što ljudi govore kroz mene. Na taj način čujem stvari, doznajem stvari."

"Kitto", rekla sam nježno.

Uspentrao mi se na krilo poput djeteta, natjeravši me da ga zagrlim da ne bi pao. Moja desna ruka prešla je preko glatkoće ljuski na njegovim leđima; lijeva je obujmila glatku krivulju njegova bedra bez dlačica. Sidhe nemaju puno dlaka na tijelu, a zmijski goblini nemaju ih uopće. Zbog miješanog naslijeđa Kitto je bio gladak i savršen, kao da je depiliran voskom od vrata do nožnih prstiju. To je doprinosilo dojmu lutke koji je ostavljao, te mu davalo izgled vječnog djeteta. Potekao je iz zadnjeg rata između sidha i goblina, što je značilo da je Kitto nešto stariji od dvije tisuće godina. Znala sam povijest, znala sam datume, no držeći ga tako u krilu poput prevelike lutke, bilo mi je doista teško vjerovati u to. Gotovo je nepojmljivo da je muškarac skutren u mom krilu rođen nedugo prije Kristove smrti.

Doyle je još stariji, a i Mraz, također. Rhys je pod drugim imenom, koje mi nikad nije htio reći, bio štovan kao božanstvo smrti. Nicca ima samo nekoliko stotina godina, i mlad je u usporedbi s njima. Galen je samo sedamdeset godina stariji od mene; na dvorovima je to bilo gotovo kao da smo zajedno odgajani.

Rasla sam gledajući sve njih kako ostaju isti. Bili su besmrtni; ja nisam. Ja sam starjela nešto sporije od čistog ljudskog bića, ali ne mnogo. Bila sam jedno ili dva desetljeća u zaostatku prema onome kakva sam trebala biti. Dvadeset dodatnih godina je sjajno, ali to nije zauvijek.

Pogledala sam Jeremyja tražeći prijedlog što da radim s goblinom. On je širom rastvorio ruke. "Ne gledaj mene. Meni nikad nijedan zaposleni nije dopузao u krilo i zahtijevao da ga mazim."

"On zapravo ne želi da ga mazim", rekla sam. "Želi da ga utješim."

"Ako znaš sve odgovore, Merry, zašto ga onda ne utješiš?" upita Jeremy.

"Malo privatnosti, možda", rekoх. U trenutku kad sam zatražila privatnost, osjetila sam kako se Kittovo tijelo počinje opuštati uz moje. Uvukao je ruku ispod mog sakoa, do udubine pri dnu mojih leđa. Koljena su mu se opustila dovoljno da ih ugura ispod moje ruke, pa je moja ruka kliznula s njegova bedra do ruba njegovih kratkih hlačа. Kako Kitto nikad nije vidao klijente, smio se ležerno odijevati svaki dan.

Jeremy je popravio kravatu i pogladio rub svog sakoa. Sve same živčane kretnje. "Ostavit ću vas same, premda mislim da će Doyle, kad otkrije da si sama s Kittom, odmah doći."

"Ne treba nam puno vremena", rekla sam.

"Moja sućut", reče Jeremy. Zaustio je kao da će dodati još nešto, no tada je odmahnuo glavom, povukao rukave svog sakoa i otišao vrlo čvrstim korakom kroz vrata.

Vrata su se iza njega zatvorila, a ja sam spustila pogled na goblina.

Nismo se spremali raditi ono što je Jeremy očito mislio da ćemo raditi. Nikad nisam imala odnos s Kittom, i nisam namjeravala početi sada. Morala sam podijeliti meso s jednim goblinom kako bih zapečatila ugovor između njih i sebe, no dijeljenje mesa može značiti mnogo stvari jednom goblinu. Praktički, kad sam dopustila Kittu da ostavi savršeni otisak svojih zuba na mom ramenu, podijelili smo meso, i to je bilo

gotovo. Međutim, ožiljak koji je trebao ostati blijedio je, a zatim i nestao s moje kože. Kralju Kuragu pokazala sam ugriz dok je bio svjež, a ni Kitto ni ja nikad nismo spomenuli da je nestao. Bez ožiljka nije bilo dokaza da *pripadam* Kittu.

Bol od Kittova ugriza izgubio se negdje usred seksa s nekim drugim, izgubio se kad je moje tijelo ušlo u onaj prostor gdje užitak i bol nisu jasno odvojeni. Kad vam samo tako, bez predigre, odgrizu komadić tijela, to samo boli.

Kitto je imao pravo prema goblinskoj kulturi očekivati utjehu u vidu dijeljenja mesa, što god to nama značilo. Imala sam mnogo sreće s mojim malim goblinom; bio je servilan prema meni i to mu se sviđalo. Moj se otac pobrinuo da razumijem sve kulture Tamnog dvora, stoga sam znala što je u Kittovu svijetu prava utjeha, a što nije. Morala sam biti fer prema njemu, ne varati. Slutila sam, snažno, da bi se Kurag uzrujao što nemam nikakvu vidljivu goblinsku oznaku na tijelu; no još je gora uvreda bila što Kitto nije dobivao ni seks. Stoga sam nastojala biti vrlo oprezna u vezi svih drugih kulturnih pravila i tabua.

Morala sam utješiti Kitta i nastaviti s poslom. Imala sam još dva klijenta prije nego što smo mogli otići posjetiti Maeve Reed. Gospođa Reed je, preko Jefferyja Maisona, vrlo snažno inzistirala da je posjetimo tog poslijepodneva, ne te večeri. Ako ne bismo stigli to poslijepodne, tada bi jutro sljedećeg dana bilo drugo najbolje vrijeme.

Kitto se privio uz mene, malenim rukama masirajući moja leđa i struk. Bio je to nježan podsjetnik da je još tu, i da čeka.

Vrata su se otvorila. Rhys je oklijevao na njima gledajući nas. Osjetila sam navalu bijesa. "Uđi, Rhys, pridruži nam se." Moj glas je bio hladan, suzdržan, ljut.

Odmahnuo je glavom. "Pozvat ću vam Doylea."

"Ne", rekla sam.

Zaustavio se na dovratku i najzad me pogledao, uzvratilo mi pogled. "Ti znaš da te ja ne dijelim s tim..." Zastao je prije nego što je dospio izgovoriti *goblinom*, te je nespretno završio, "... njim."

"A što ako ti ja kažem da ćeš me dijeliti s njim?"

"Došao sam se ovamo ispričati, Merry. Da sam ozlijedio Kitta, to bi ugrozilo tvoj ugovor s goblinima. Žao mi je što sam podivljao."

"Da je to bio prvi takav slučaj, prihvatila bih ispriku. Ali nije bio prvi. Nije čak ni petnaesti. Riječi više nisu dovoljne."

"Što želiš od mene, Merry?" Ponovo je izgledao ljutito i mrzovoljno.

"Odvрати mi pažnju dok tješim Kitta."

On snažno odmahne glavom, dovoljno da mu bijeli uvojeci zalepršaju. Lecnuo se i stavio ruku na vrat. Ondje je bio zavoj, ali činilo se kao da ga još boli. Rana neće trajati dugo; nekoliko sati, i proći će.

"Zakleo sam se da više nikad neću dopustiti da goblinska koža dotakne moju, Merry. Ti to znaš."

"On će dodirivati mene, Rhys, ne tebe."

"Ne, Merry, ne."

"Onda se spakiraj i odlazi."

Razrogačio je oko. "Kako to misliš?"

"Tako. Ne mogu riskirati da ozlijediš Kitta i zajebeš ugovor s goblinima."

"Rekao sam da mi je žao zbog toga."

"Ali nije ti dovoljno žao da se sprijateljiš s Kittom. Nije ti dovoljno žao da bi se ponašao kao tjelohranitelj, umjesto kao razmaženo, zadržto dijete."

Stajao je na poluotvorenim vratima piljeći u mene. "Ne želiš valjda reći da bi izbacila mene jer ti je više stalo do tog... goblina."

Odmahnula sam glavom. "Moji neprijatelji su neprijatelji goblina još tri mjeseca. To me zaštitilo više nego što je uspio bilo tko od vas. Nitko ne želi riskirati sukob sa čitavom vojskom goblina. Činjenica da ti, zbog svojih predrasuda, ne možeš shvatiti koliko je to važno, znači da si previše faličan da bi bio moj gardist." Prešla sam rukom po Kittovoj ruci, privila njegovu glavu čvršće uz svoje rame, i natjerala Rhysa da ga pogleda.

Bijes na njegovu licu je bio sirov. "Oni", pokazao je Kitta, "su me učinili faličnim." Strgnuo je svoje pokrivalo za oko i umarširao u sobu. "Oni su mi to napravili." Držao je prst uperen na Kitta dok je hodao prema nama. "On je to napravio!"

Kitto je podigao glavu toliko da kaže: "Ja te nikad nisam ozlijedio."

Rhysove su ruke drhtale dok ih je stiskao u šake. Stajao je nadživši se iznad nas, drhteći od bijesa, od potrebe da udari u nešto, u nekoga. "Nemoj, Rhys", rekla sam tihim, mirnim glasom. Bojala sam se da će ga moj glas, ako ga podignem, potaknuti da nastavi. Doista ga nisam htjela izgubiti, ali nisam htjela ni da Kitto bude ozlijeđen.

Čula sam neki zvuk iza nas, iako nisam mogla vidjeti

vrata zbog Rhysa. Razlegao se Doyleov glas, jasan i dubok.
"Nešto nije u redu?"

"Zahvaljujući Rhysu, moram obnoviti svoj zavjet Kittu, pa sam mu rekla da mi odvrati pažnju dok to radimo."

"Ja bih ti vrlo rado odvratio pažnju, princezo", reče Doyle.

"O da, ti si divan u predigri sve dok nema i nastavka, i moram ti reći da mi to također stvarno počinje ići na živce", reko.

"Mraz bi se trebao vratiti sa zadatka vrlo uskoro. Rekao je starletu da će morati naći nekog drugog tko će je čuvati od njezinih nazovi obožavatelja."

Još smo razgovarali oko Rhysova tijela. "Mislila sam da Mrazova tjelohraniteljska gaža traje najmanje do kraja tjedna."

"Smatrao sam razboritim, nakon sinoćnjeg pokušaja, da bude uz nas. Poslao sam ga kao prethodnicu, da izvidi kuću gospođe Reed."

"Izvidi?" rekla sam upitno.

"Ona je, na kraju krajeva, punokrvni sidhe Svijetlog dvora, nekadašnja boginja, a opet, više ne pripada nijednom dvoru. Možda misli da je izvan dosega naših zakona. Bio bih doista bijedan gardist kad bih ti jednostavno dopustio da ušćeš u njezin dom bez ikakvih priprema."

"Pa si jednostavno povukao Mraza sa zadatka za našu agenciju i premjestio ga na drugi zadatak, ne pitajući ni Jeremija, ni mene." Zavladao je tajac.

"Ovo ću shvatiti kao da." Namrštila sam se Rhysu. "Stani na stranu, Rhys. Taj prijeteći stav je već malo dosadan."

Rhys je izgledao pomalo iznenađeno, kao da su mi se trebale tresti gaće. Jasno, predstava možda nije bila za mene. Kitto je izgledao blijedo i vrlo prestrašeno.

"Mići se!" rekla sam.

"Učini kako princeza zapovijeda", reče Doyle.

Tek se tada Rhys pomaknuo, nerado, na stranu. Mimo njega sam fiksirala Doylea, koji je bio tik s ove strane vrata. "Ili će mi Rhys pomoći i odvratiti mi pažnju dok tješim Kitta, ili neka se spakira i vrati u Illinois."

Doyle je izgledao posve osupnuto. Takvu reakciju na kraljičinom Mraku niste često vidali. To me malčice usrećilo. "Mislilo sam da uživaš u Rhysovoj pažnji."

"Volim imati Rhysa u krevetu, ali to nije bitno. Ako se ne može kontrolirati u Kittovoj blizini, na kraju će puknuti i nauditi mu. Znaš da Kurag nije htio sklopiti ugovor sa mnom, Doyle.

Pokušavao se izmigoljiti od samog početka. Nametnula sam mu savez, ali ako Kitto bude ozlijeđen, ili još gore, ubijen, onda bi Kurag to mogao upotrijebiti kao izliku da raskine savez." Pomilovala sam Kittov obraz i okrenula ga tako da više ne bulji u Rhysa. "A ako nam Kurag bude morao slati drugoga goblina, stvarno misliš da će to biti netko jednako ugodan kao Kitto? Radi se o mojoj krvi i mesu, ne Rhysovem, ne tvojem."

"To je vrlo istinito, princezo", reče Doyle. "Ali ako pošalješ Rhysa kući, naša kraljica će također poslati novoga gardista da ga zamijeni, a mogla bi poslati mnogo gardista manje ugodnih od Rhysa."

"Nije bitno. Ili će Rhys to učiniti, ili ispada. Dosta mi je dramtiziranja."

Doyle je udahnuo toliko duboko da sam s druge strane sobe opazila uspon i pad njegovih prsa. "Onda ću ja ostati ovdje i paziti na sigurnost svih."

Rhys se okrene prema njemu. "Ne misliš valjda da moram to učiniti."

"Princeza Meredith NicEssus, nositeljica ruke mesa, dala ti je izravno naređenje. Ako mu se ne pokoriš, princeza ti je već rekla kakva će biti kazna."

Rhys krene prema Doyleu, sve manje gnjevan. Ti bi odbacio mene zbog ovoga? Ja sam jedan od tvojih najboljih gardista."

"Mrzio bih te izgubiti u ovoj bitci", reče Doyle, "ali ne mogu se usprotiviti princezinim željama."

"To nije ono što si sinoć rekao", reče Rhys.

"Ona je u pravu, Rhys, ugrozio si naš savez s goblinima. Ako ne možeš nadvladati svoj bijes prema Kittu, opasan si za sve nas. U pravu je što te tjera da se suočiš s tim strahom."

"Ja se njega ne bojim", reče Rhys, opet uperivši prst. Kitto se šćućurio uz mene zbog Rhysove srdžbe.

"Svaka bezumna mržnja ima korijen u strahu", reče Doyle. "Goblini su te ozlijedili jednom davno, pa se bojiš opet završiti u njihovim rukama. Možeš ih mrziti ako želiš, i možeš ih se bojati ako moraš, ali oni su naši saveznici, i moraš ih tretirati kao takve."

"Ja neću pomoći toj... stvari da zarije očnjake u Tamnu princezu."

"Da si se znao ponašati", rekla sam, "ja ne bih bila prisiljena tako brzo ponovo to učiniti. Uskoro ćeš me koštati boli, Rhys, i ako sam je ja spremna otrpjeti, onda je najmanje što

mogu tražiti od tebe da je učiniš manje neugodnom."

Rhys pođe do prozora i zagleda se van. Progovori ne okrećući glavu.

"Ne znam mogu li ja to."

"Barem pokušaj", rekla sam, "ali stvarno pokušaj. Ne možeš samo umočiti nožni palac, proglasiti vodu hladnom i pobjeći kući. Moraš ostati unutra. Ako stvarno to ne budeš mogao podnijeti, razgovarat ćemo, ali prvo moraš pokušati."

Oslonio je glavu na prozorsko staklo. Na koncu je digao glavu, ispravio ramena i okrenuo se prema sobi. "Dat ću sve od sebe. Samo se pobrini da me ne dodirne."

Spustila sam pogled na blijedno lice i prestrašene oči maloga goblina.

"Rhys, žao mi je što ti to moram otkriti, ali mislim da Kitto ne želi dodirnuti tebe ništa više nego što ti želiš dodirnuti njega."

Rhys lagano kimne glavom. "Onda dobro, učinimo to. Klijenti nas čekaju." Uspio se slabašno nasmiješiti. "Rješavanje misterija, hvatanje zlikovaca."

Nasmiješila sam mu se. "Tako treba."

Doyle je zatvorio vrata iza sebe i naslonio se na njih. "Ja se neću miješati, osim ako postane opasno."

Ovo je bio prvi put da me Doyle štitio ne od neke vanjske prijete, već od prijete jednog od mojih vlastitih gardista. Motrila sam Rhysa dok je prilazio Kittu i meni. Zavoj na njegovu vratu je bio velik gotovo kao moj dlan. Možda Doyle nije ostao samo zato da bi Kitta i mene zaštitio od Rhysa; možda, samo možda, je bio tu i zato da zaštiti Rhysa od mene.

Poglavlje 5

Rhys je odložio svileni baloner preko mog stola i stao pred nas. Kito se sklupčao u sićušnu loptu u mom krilu, motreći Rhysa onako kako mali sisavci gledaju mačke. Kao da ih mačka neće spaziti ostanu li dovoljno mirni.

Pazušna futrola bila je elegantno bijela na Rhysovoj zakopčanoj košulji. Drška pištolja bila je crna nesavršenost na pozadini sve te krem i bijele boje. "Daj pištolj Doyleu, Rhys, molim te."

Bacio je pogled na Doylea koji se vratio u naslonjač pokraj prozora. "Mislim da činiš malenoga nervoznim, Rhys."

"No, nije li to baš šteta", reče on, a glas mu je bio okrutan.

Zagledala sam se u njega i osjetila prve znakove moći. Nisam se odupirala ljutnji ni magiji. Dopusmila sam joj da mi ispuni oči, znala sam da mi u očima svjetlucaju boje i svjetlost kojih nije bilo nigdje u sobi osim u mojim očima.

"Pazi što radiš, Rhys, ili možeš otići odmah, bez druge prilike." Moj glas je opet bio dubok i oprezan. Obuzdavala sam svoju magiju onako kako zadržavate dah, kontrolirano, da ne počnete vikati.

Zacijelo sam izgledala kao da mislim ozbiljno, jer se okrenuo ne rekavši više ni riječ i pošao prema Doyleu. Pružio je tamnom muškarcu pištolj držeći ga za cijev, a zatim je ostao stajati ondje nekoliko sekundi, ukočenih ramena, sa šakama skupljenim uz bokove. Gotovo kao da se osjećao nesigurnije bez pištolja. Da se suočavao s pravom smrtnom opasnošću mogla bih to razumjeti, ali Kitto Rhysu nije bio takva vrsta prijatelja. Nije mu trebao pištolj.

Okrenuo se prema nama uzdrhtalog daha, što sam jasno mogla čuti s nekoliko metara udaljenosti. Nešto njegova bijesa je nestalo, a ono što je ostalo bio je jedva prikriveni strah. Doyle je imao pravo; Rhys se bojao Kitta, ili bolje rečeno, goblina. To mu je bilo kao fobija. Fobija temeljem u stvarnosti; takve je gotovo nemoguće izliječiti.

Opet je stao tik pred nas, gledajući u mene nepovjerljiva lica, ali ispod toga je bila ranjivost zbog koje sam poželjela reći ne, ne moraš to učiniti. Međutim, lagala bih. Morao je. Ne poduzmemo li nešto, Rhys bi pobjesnio još jednom i Kitto bi bio ozlijeđen, ili još gore od toga. Nismo se mogli kockati s ugovorom, a dužna napraviti kad bi ga Rhys ubio u napadaju

panike. Nisam se htjela naći u situaciji u kojoj bih morala narediti smaknuće nekoga koga znam cijeli život.

Željela sam ohrabriti Rhysa, reći mu da je sve u redu, ali ipak nisam htjela ostaviti dojam slabosti, tako da sam samo sjedila, s vrlo napetim Kittom čvrsto stisnutim u mom krilu, i šutjela.

"Uvijek sam izlazio iz sobe kad bi se ti bavila s... tim, njim", reče Rhys. "Što sad?"

Bilo mi je dosta i odjednom mi više nije bilo žao Rhysa. Spustila sam pogled na Kitta. "Nudim ti malo meso ili slabu krv." *Malo meso* je goblinski sleng za laganu predigru. *Slaba krv* znači jedva probiti kožu, ili čak samo nanijeti modrice. Bilo je vrlo lako moguće da Kitto izabere nešto za što mi uopće neće trebati odvratanje pažnje. Polako sam učila Kitta novim definicijama milovanja i predigre, definicijama koje su bile mnogo manje stresne za sve kojih su se ticale. Oborio je pogled, ne gledajući nikoga u oči, i prošaptao: "Malo meso."

"Dogovoreno", rekla sam.

Rhys se namrštitio. "Što je sad ovo bilo?"

Podigla sam pogled prema njemu. "S goblinima se uvijek pregovara prije seksa, Rhys. U suprotnom, završiš ozlijeđen."

Namrštitio mi se. "Ja sam bio zatvorenik na jednu noć. Nisam imao mogućnost pregovaranja."

Uzdahnula sam i odmahnula glavom. Većina sidha, kako Svijetlih tako i Tamnih, znaju vrlo malo o kulturama drugačijima od vlastite. Bio je to onaj tip predrasude prema kojoj nijedna kultura, osim sidhske, nije vrijedna poznavanja. "Zapravo, prema goblinskim zakonima, jesi. Da su te mučili, onda ne, jednostavno bi morao pretrpjeti to što ti čine, premda, istini za volju, ima malo prostora za pregovore čak i kod mučenja. Ali kod seksa uvijek imaš prostora za pregovore. To je njihov običaj."

Mrštenje se produbilo. Ono usamljeno oko bilo je toliko zbunjeno, toliko puno boli. Gurnula sam maloga goblina na njegove noge i stala pred Rhysa, smjestivši Kitta skoro između nas. Činilo se da Rhys barem ovaj put ne primjećuje koliko mu je goblin blizu.

"Goblini će silovati i iz toga se ne možeš izvući, ali možeš diktirati uvjete, stvari koje smiju činiti i one koje ne smiju."

Njegova ruka polako se dizala prema ožiljcima, no zaustavila se prije nego što ih je dodirnuo, i ostala u zraku.

"Želiš reći..." I ostavio je rečenicu nedovršenom.

"Da si im mogao zabraniti da te zauvijek unakaze, da."
Moj glas je bio vrlo, vrlo nježan dok sam to izgovarala. Napola sam to željela reći Rhysu, a napola se toga užasavala još otkako sam prije nekoliko mjeseci doznala kako je izgubio oko.

Okrenuo se prema meni s takvim užasom na licu. Dodirnula sam mu obraze, propela se na nožne prste i privukla njegovo lice prema sebi. Spustila sam lagani poljubac na njegove usne, nježan dodir mojih i njegovih usta, a onda sam se protegnula tako da se tijelom potpuno oslonim na njegovo. Protegnula sam se što sam više mogla, s dlanovima još na njegovu licu, privlačeći ga bliže. Položila sam isti takav nježni poljubac na njegov ožiljak.

Trgnuo se unatrag, od čega sam posrnula. Samo me Kittova ruka oko struka zadržala da ne padnem. "Ne," reče Rhys, "ne."

Pružila sam ruke prema njemu. "Dodi meni, Rhys."

On nije prestao uzmicati. Doyle se našao iza njega, a da to nijedno od nas nije primijetilo. Rhys je prestao uzmicati kad se zaletio u tijelo svog kapetana. "Iznevjeriš li je ovdje, Rhys, moraš se vratiti u vilinsku zemlju."

Pogledao je Doylea, pa mene. "Nisam je iznevjerio, nego... nisam znao."

"Većina sidha ne zna ništa o goblinskoj kulturi", rekla sam. "To je jedan od razloga zašto su goblini tako strašni ratnici, jer ih nitko ne razumije. Mogli smo pobijediti u goblinskim ratovima stoljećima prije da je bilo tko uzeo vremena i proučio ih. I ne mislim mučenjem. Ne možeš upoznati nečiju kulturu mučenjem."

Doyle je stavio dlanove na oba Rhysova ramena i počeo ga gurati natrag prema nama. Rhys više nije izgledao uplašeno, izgledao je više kao da je u potpunom šoku, kao da se komad njegova svijeta odlomio, nakon čega je on ostao bez tla pod nogama.

Doyle ga je dogurao natrag do nas i ja sam mu nježno dodirnula lice. Rhys je trepnuo, osupnut, kao da je zaboravio da sam tu. "Nisi uništen, Rhys. Lijep si." Spustila sam njegovu glavu prema sebi, ali petnaestak centimetara razlike u visini omelo je moje namjere. Mogla sam mu poljubiti usta, ali ne i oko. Opet sam se propela na nožne prste, što je rasteglo moje tijelo uzduž Rhysova. Kittova ruka još je bila oko mog struka, pa se sad našla stisnuta između naših tijela, zarobljena pritiskom naših tijela. Rhys nije zavrištao zbog toga, pa nisam reagirala.

Završit ću što sam započela.

Polako sam ga ljubila po obrazu dok nisam dodirnula rub ožiljka. Trgnuo se i mislim da su ga samo Doyleove ruke na ramenima zadržale da opet ne pobjegne. Čvrsto je zatvorio oko, poput osuđenika koji ne želi gledati kako metak dolazi. Ljubila sam ga po ožiljcima dok nisam osjetila grubu, zategnutu kožu pod usnama. Spustila sam nježan poljubac na praznu duplju gdje se trebalo nalaziti drugo lijepo oko.

Bio je tako napet pod mojim rukama, gotovo se tresao. Počela sam ga snažnije ljubiti po zadebljaljoj koži, blago otvarajući i zatvarajući usne. Rhys se tiho oglasio. Prešla sam jezikom, vrlo nježno, preko ožiljka. Još jedan tihi zvuk izašao je iz njegova grla, i to nije bio zvuk bola.

Lizala sam pažljivo po zategnutoj koži. Dah mu se pretvorio u kratke, oštre uzdahe. Šake uz njegove bokove su drhtale, ali ne od ljutnje. Prelazila sam jezikom i usnama preko ožiljka dok mu se koljena nisu svinula, i Kitto je bio taj koji ga je uhvatio oko struka. Mali muškarac ga je pridržavao kao da ne teži baš ništa.

Poljubila sam Rhysa u usta i uzvratio mi je poljubac kao da se utapa i kao da će pronaći dah života u mojim ustima. Završili smo na koljenima na podu, s Doyleom koji je stajao iznad nas, te s Kittom i dalje obavijenim oko Rhysova struka.

Rhys je stavio ruke iza mojih leđa i privio me uz sebe, toliko snažno da sam čak i s Kittovom rukom između nas znala da je ukrućen i tvrd. Neka kopča ili remen zacijelo su se utisnuli u Kittovu kožu, jer se tiho oglasio.

Potaknut tim tihim zvukom, Rhys je digao glavu da dođe do zraka, obazreo se oko sebe, a kad je opazio ruke maloga goblina oko struka, proizveo je nešto vrlo nalik krikui i hitro otpuzao dalje od nas dvoje.

Baš sam htjela zaustiti i reći da je Rhys učinio dovoljno da me zadovolji, ali je Kitto progovorio prvi. "Izjavljujem da sam zadovoljan." Pogledala sam ga.

"Još nisi dobio ništa za sebe."

Odmahnuo je glavom, trepnuvši tim plavim očima u kojima se moglo utopiti. "Zadovoljan sam." Izgledao je kao da će dodati još nešto, no onda kao da se predomislio, pa je opet samo odmahnuo glavom. Rhys je bio taj koji je rekao: "Još nisi dobio svoj komad mesa."

"Nisam", reče goblin, "ali ga se imam pravo odreći."

"Zašto bi to učinio?" upita Rhys. Još je bio na podu na sve

četiri, divljeg, uspaničenog izraza lica.

"Merry treba sve svoje gardiste da je štite. Ne bih htio da izgubi jednog od njih zbog mene."

Rhys se zablene u njega. "Ti bi se odrekao svog komada krvi i mesa zato da ja mogu ostati?"

Kitto trepne, pa pogleda u pod. "Da."

Rhys se namršti. "Žališ li ti to mene?" a u glas mu se uvukla sićušna oštrica ljutnje.

Kitto podigne pogled, očito iznenađen. "Žalim li te, zašto? Ti si lijep i dijeliš Merryino tijelo, kao i njezin krevet. Imaš priliku postati kralj. Ožiljci za koje misliš da te nagrđuju znak su velike ljepote među goblinima, kao i znak velikog junaštva, jer pokazuju da si preživio strašan bol."

Odmahnuo je glavom. "Ti si sidhe ratnik. Nitko te ne maltretira osim same kraljice. Pogledaj mene, ratniče, pogledaj mene."

Ispružio je svoje male ruke. "Ja nemam pandži, imam vrlo male očnjake. Ja sam kao ljudsko biće među goblinima." Po prvi put se u Kittovu glasu čula gorčina. Gorčina zbog godina zlostavljanja, življenja u kulturi koja visoko cijeni nasilje i tjelesnu snagu, zarobljenosti u tijelu koje je prema njihovim standardima bilo slabo. Rođenje kao žrtva među goblinima. Pružao je te sitne ruke prema Rhysu, a na tom malom krhkom licu bio je gnjev. Gnjev, i bespomoćnost koju je rodila istina. Kitto je vrlo dobro znao što jest, a što nije. Među goblinima, bio je svačiji zalogaj. Nije čudo što je htio ostati pokraj mene, čak i u tom velikom strašnom gradu.

Poglavlje 6

Upitate li većinu ljudi, a osobito turiste, gdje u južnoj Kaliforniji žive bogati i slavni, odgovor će glasiti Beverly Hills. Međutim, Holmby

Hills je pun novca, slave, i zemlje – zemlje s visokim ogradama koje priječe pogled nadničarima koji prolaze autima, upirući se na trenutak ugledati bogate i slavne. Holmby Hills nije pomodna lokacija kao što je nekoć bila, to nije mjesto gdje se kuće mlade zvijezde u usponu, ali jedna se stvar nije promijenila: trebate novca za te zidove i kapije, puno novca. Kad bolje razmislim, možda je to razlog zbog kojeg se novopečene zvijezde ne sele često u Holmby Hills; ne mogu si ga priuštiti.

Maeve Reed si ga je mogla priuštiti. Ona je bila velika zvijezda, ali, na našu sreću, ne u gornjih dva posto. Da je bila, recimo, Julia Roberts, morali bismo bježati i njezinim medijskim strvinarima, baš kao i mojim. Jedna grupa nezasićenih novinara bila je više nego dovoljna za jedan dan.

Bilo je načina da se zaobiđu mediji, za koje nije bila potrebna magija – primjerice, bijeli kombi s hrđavim pjegama, koji je većinu vremena beskorisno stajao u garaži. Detektivska agencija Grey koristila ga je za nadziranje kad bi običan kombi suviše odskakao. Ako je susjedstvo bilo lijepo, koristili smo lijepi kombi. Ako je susjedstvo bilo ružno, koristili smo ovaj kombi. Mediji su počeli pratiti lijepi kombi svaki put kad bi izašao, držeći se teorije da bi mogao skrivati princezu i njezinu svitu. Tako nam je preostao stari kombi, iako je on na Holmby Hillsu stršao poput potleušice među vilama.

Jedan od stražnjih prozora bio je prekriven kartonom i ljepljivom trakom. Hrđa je krasila bijelu boju poput rana. I karton i hrđa bili su zakloni za kamere i drugu opremu. Tajne rupe su se u hitnim slučajevima čak mogle koristiti kao nišani.

Rhys je vozio. Mi ostali sakrili smo se odostraga. On je utrpao svu svoju bijelu kosu pod šiltericu. Vrlo kvalitetna lažna brada s brkovima skrivala je njegov dječjački lijep izgled. Kapa i dlake na licu prikriale su čak i većinu ožiljaka. Gardisti su postali gotovo jednako zanimljivi kamerama kao i ja, pa je maska morala biti dobra, a Rhys je obožavao glumiti detektiva. Odjenuo se kao da je najobičniji dan, kao da su sva emotivna previranja bila samo san.

Kitto se doslovno skrivao pod mojim nogama na podu

kombija. Doyle je sjedio na sjedalu nasuprot meni. Mraz je zauzeo sjedalo u sredini. Dok su sjedili jedan do drugoga, ta dvojica muškarca bila su gotovo iste visine. Stojeći, Mraz je bio nekoliko centimetara viši. Njegova su ramena bila malo šira, a tijelo malo masivnije. Ta razlika nije bila velika, i uglavnom je ne biste primijetili kad bi bili odjeveni, ali je ipak postojala. Kraljica Andais ih je tretirala kao da su dvije strane istog novčića. Njezin Mrak i njezin Ubojiti Mraz. Doyle je, uz kraljičin nadimak, imao i ime; Mraz nije. On je jednostavno bio Mraz ili Ubojiti Mraz, i to je bilo sve.

Mraz je nosio hlače boje ugljena, dovoljno dugačke da prekriju gornji dio njegovih ugljeno sivih mokasina. Cipele su bile ulaštene do zrcalnog sjaja. Košulja mu je bila bijela, s naboranom prednjicom i trakastim okovratnikom koji je okruživao glatku, čvrstu liniju njegova vrata. Svjetlosivi sako skrivao je njegovu pazušnu futrolu i sjajni, poniklani magnum 44. Pištolj je bio toliko velik da sam ga ja jedva mogla držati jednom rukom, a kamoli pucati iz njega.

Njegova srebrna kosa nalik božićnim girlandama bila je zategnuta u čvrsti konjski rep zbog čega je njegovo lice bilo snažno, čisto i gotovo previše lijepo za gledanje. Rep srebrne kose rasuo se većinom po naslonu i preko njegova ramena. Nekoliko pramenova vuklo se po mom ramenu i ruci dok je Doyleu podnosio izvještaj. Dodirnula sam te sjajne pramenove, osjetivši njihovu paučinastu nježnost. Kosa mu je izgledala metalno, kao da bi na dodir trebala biti gruba, ali bila je čudesno mekana. Sva ta svilena dražest znala je biti rasuta preko moga golog tijela. Jedan dio mene smatrao je da muškarčeva kosa mora sezati barem do njegovih koljena. Sidhe s visokog dvora su se, između ostalog, jako ponosili svojom kosom.

Mrazovo se bedro stiskalo uz moje, što je bilo teško izbjeći u skućenom prostoru sjedala. No njegovo je bedro pritiskalo moje cijelom dužinom, a to je mogao izbjeći.

Podigla sam jedan uvojak njegove kose pred lice, puštajući pramenove da padaju, promatrajući svijet kroz čipku njegove kose kad je Doyle rekao: "Slušaš li nas, princezo Meredith?"

Zbunila sam se i pustila Mrazovu kosu da padne. "Da, slušala sam."

Izraz na njegovu licu jasno je odavao da mi ne vjeruje. "Onda nam ponovi, ako možeš."

Mogla sam mu reći da sam ja princeza i da ja ne moram

ništa ponavljati, ali to bi bilo djetinjasto, a osim toga, stvarno sam slušala, barem donekle.

"Mraz je vidio nekoliko ljudi iz Kanea i Harta iza zidova. Što znači da oni rade nekakav posao za nju, bilo tjelohraniteljski ili nešto za što je potreban vidovnjački dar."

Agencija Kane i Hart bila je jedina prava konkurencija Detektivskoj agenciji Grey u Los Angelesu. Kane je bio medij i majstor u borilačkim vještinama. Braća Hart bila su dvojica najmoćnijih ljudskih magova koja sam ikad upoznala. Ta agencija dobiva više tjelohraniteljskih poslova od nas, ili ih je dobivala prije nego što su se pojavili moji gardisti.

Doyle me pogleda. "I?"

"I što?" upitala sam.

Mraz se nasmijao, čistim muškim smijehom, koji je bolje od riječi govorio da mu je drago.

Znala sam zašto mu je drago, nisam trebala pitati. Bilo mu je drago što sam bila toliko rasijana samo zbog toga što sam u njegovoj blizini. Od svih gardista s kojima sam spavala, Mraz me najviše zaokupljao.

Okrenuo se prema meni svojim olujno sivim očima, u kojima se još iskrio smijeh. Smijeh je omekšao savršenstvo njegova lica, učinio njegov izgled ljudskijim.

Vrhovima prstiju dodirnula sam mu obraz, najlaganijim od svih dodira. Smijeh se polako otopio s njegova lica, ostavivši njegove oči ozbiljnima i punima nježne težine neizgovorenih riječi, još neučinjenih stvari.

Zagledala sam se u njegove oči. Bile su samo sive, a ne trobojne poput mojih ili Rhysovih, ali naravno, nisu bile samo sive. Bile su boje oblaka za kišnog dana, a baš kao i oblaci, i te boje su se mijenjale i prelijevale, ne od vjetra, već od njegovih raspoloženja. Bile su nježno sive, poput prsa grlice, kad je sagnuo glavu da me poljubi.

Moje bilo mi je ispunilo grlo, tako da nisam mogla disati. Usnama je okrznuo moja, spustivši nježan poljubac koji je zadrhtao na mojoj koži. Odmaknuo se unatrag iz tog nježnog pokreta pa smo se pogledali u oči, udaljeni tek nekoliko centimetara, i tog trenutka smo znali. Dijelili smo krevet već tri mjeseca. On me štutio. Ja sam ga upoznala s dvadeset prvim stoljećem. Promatrala sam ozbiljnog Mraza kako ponovo uči smiješiti se i smijati se. Podijelili smo stotine intimnosti, desetke šala, tisuće novih otkrića o svijetu općenito, ali ništa od svega toga nije bilo dovoljno da bilo koje od nas gurne preko ruba. A

onda, odjednom, izraz u njegovim očima i nježan poljubac, i moji osjećaji prema njemu kao da su dosegli kritičnu masu, kao da su čekali samo još taj zadnji dodir, taj zadnji dugački pogled prije nego što shvatim. Voljela sam Mraza, a prema smetenom izrazu njegova lica dok je gledao u mene, mislim da je i on to osjetio.

Doyleov glas je presjekao trenutak, od čega smo se oboje lecnuli. "Ono što nisi čula, Meredith, jest da je posjed Maeve Reed zaštićen čarolijama. Zaštićen onako kako ga samo božica, koja na istom komadu zemlje živi više od četrdeset godina, može začarati."

Treptala sam prema Mrazovu licu, nastojeći koncentrirati se na slušanje Doylea i zanimati se za to što govori. Čula sam ga, ali nisam bila sigurna da me zanima, ne još.

Da smo Mraz i ja bili sami, mogli bismo razgovarati o tome, ali nismo bili sami, a to što smo se stvarno zaljubili jedno u drugo nije mnogo mijenjalo na stvari. Mislim, mijenjalo je sve i ništa. Kad nekog volite, to vas mijenja, ali članovi kraljevskih obitelji rijetko ulaze u brak zbog ljubavi. Naša vjenčanja zapečaćuju ugovore, zaustavljaju ili sprečavaju ratove, ili sklapaju nove saveze. U slučaju sidha, mi u brak ulazimo da bismo se množili. Spavala sam s Rhysom, Niccom i Mrazom već tri mjeseca, a nisam zatrudnjela. Dok mi jedan od njih ne napravi dijete, neću se smjeti udati ni za kojeg. Prošlo je samo tri mjeseca, a sidhe ženama prosječno je trebala godina dana ili više da začnu. Nisam se zabrinjavala, sve do sad. A ni sad me nije brinulo što nisam zatrudnjela; brinulo me što nisam zatrudnjela i što bi to moglo značiti da ću izgubiti Mraza. U trenutku kad sam dovršila tu misao, znala sam da si ne mogu priuštiti takav način razmišljanja.

Morat ću dati svoje tijelo onom muškarcu čije me sjeme oplodi. Moje srce je moglo ići kamo god mu drago, ali moje tijelo je bilo rezervirano. Kad bi Cel postao kralj, imao bi moć nad životom i smrću na dvoru. Morao bi me ubiti, kao i sve u kojima bi vidio prijetnju svojoj vladavini. Mraz i Doyle nikad ne bi preživjeli. Za Rhysa i Niccu nisam bila sigurna. Nije se činilo da se Cel boji njihove moći; možda bi ih pustio da žive. Možda i ne bi.

Odmaknula sam se od Mraza odmahujući glavom.

"Što te muči, Meredith?" upitao je. Primio me za ruku dok sam je odmicala s njegova lica. Zadržao ju je u svojoj, stižući je, gotovo bolno, kao da je vidio neke od tih misli na mom licu.

Ako pred ostalima nisam mogla govoriti o ljubavi, onda pred njima sigurno nisam mogla govoriti ni o cijeni toga što sam princeza. Morala sam postati sljedećom kraljicom Tamnog dvora, ili nam je svima odzvonilo.

"Princezo", reče Doyle nježno. Pogledala sam mimo Mrazova ramena u Doyleove tamne oči. A nešto je u tim očima govorilo da je barem on znao o čemu razmišljam. Što je isto tako značilo da je shvatio što osjećam prema Mrazu. Nije mi se svidjelo što je to drugima toliko očito. Ljubav bi, kao i bol, trebala biti privatna, sve dok je sami ne poželite obznaniti drugima.

"Da, Doyle", rekla sam, a glas mi je zazvučao promuklo, kao da moram pročititi grlo.

"Zaštite takve snage priječe drugim vilinskim bićima da vide svu magiju na tom mjestu. Mraz je izvidio što je bolje mogao, ali snaga zaštitnih čarolija znači da ne znamo kakva nas mistična iznenađenja mogu dočekati unutar zidova imanja gospođe Reed." Govorio je o normalnim stvarima, ali u njegovu se glasu još čuo taj dašak nježnosti. Da se radilo o bilo kome drugome, rekla bih da se radi o sažaljenju.

"Želiš reći da ne bismo trebali ulaziti?" upitala sam. Izvukla sam ruku iz Mrazova stiska.

"Ne, slažem se da je njezina želja da se nađe s tobom, sa svima nama, zanimljiva."

Kombi se zaustavio ispred visokih vrata ograde. Rhys se okrenuo na sjedalu, onoliko koliko mu je dopuštao sigurnosni pojas. "Ja glasam za to da idemo doma. Ako kralj Taranis otkrije da smo pričali s njom, pošizit će. Što bismo uopće mogli čuti, a što bi bilo vrijedno tog rizika?"

"Njezino progonstvo bilo je veliki misterij kad se dogodilo", reče Doyle.

"Da", reče Mraz. Utonuo je natrag u svoje sjedalo, suzdržanih očiju, kao da se zatvara i povlači od mene. Bila sam se odmaknula, a Mraz nije dobro reagirao na to. "Kružile su glasine da će ona biti sljedeća kraljica Svijetlih, a onda je odjednom dobila izgon."

Odmaknuo je svoju nogu od moje, stvarajući tjelesnu udaljenost među nas. Gledala sam kako mu lice postaje hladno, tvrdo i arogantno, što je bila stara maska koju je svih onih godina nosio na dvoru, i nisam to mogla podnijeti. Primila sam ga za ruku. Namrštio se, očigledno zbunjen. Podigla sam njegove prste do usana i ljubila ih, jednog po jednog, dok mu

dah nije zastao u grlu. Navrle su mi suze na oči već drugi put danas. Držala sam oči jako otvorenima, jako mirnima, i uspjela sam se ne rasplakati.

Mraz se opet smiješio, s vidljivim olakšanjem. Bilo mi je drago što je sretan. Uvijek biste trebali htjeti da ljudi koje volite budu sretni. Rhys nas je samo pogledao, bezizražajnog lica. On je bio na redu prošle noći, noćas je Mraz na redu, a Rhysu to nije nimalo smetalo.

Doyle je uhvatio moj pogled, a njegovo lice nije bilo bezizražajno, već zabrinuto. Kitto je piljio uvis s poda, no na njegovu licu nije bilo ničega što bih mogla razumjeti. Unatoč tome što je bio tako sličan sidhima, bio je drugačiji, te s vremena na vrijeme nisam imala blage veze o čemu razmišlja ili što osjeća. Mraz me držao za ruku i bio je sretan zbog toga. Sretan što se nisam okrenula od njega. Od svih njih, jedino je Doyle izgledao kao da točno razumije što osjećam i mislim.

"Zbog čega je važno zašto je prognana?" upita Rhys.

"Možda i nije važno", reče Doyle, "a možda je jako važno. Nećemo znati dok ne upitamo."

Upitno sam ga pogledala. "Upitamo, izravno upitamo, bez poticaja da pitamo nešto toliko osobno?"

Kimnuo je. "Ti si sidhe, ali si isto tako djelomično ljudskog roda. Ti možeš postavljati onakva pitanja kakva mi ne možemo, Meredith."

"Previše sam dobro odgojena da bih postavljala toliko osobna pitanja iz neba pa u rebra", rekla sam.

"Mi znamo da si odgojena bolje od toga, ali Maeve Reed ne zna."

Blenula sam u njega. Mraz je prstima prelazio preko mojih, gore-dolje. "Želiš reći da se trebam pretvarati da se ne znam bolje ponašati?"

"Želim reći da trebamo koristiti sve oružje u našem arsenalu. Tvoje miješano porijeklo danas bi moglo biti odlučujuća prednost."

"To bi bilo gotovo isto što i laganje, Doyle", rekoх.

"Gotovo", složi se on, a onda mu onaj njegov mali osmijeh izvije usne. "Sidhe nikad ne lažu, Meredith, ali prikriivanje istine za nas je starodrevna i časna razonoda."

"Toga sam vrlo svjesna", rekla sam. Sarkazma u mom glasu bilo je dovoljno da ispuni kombi.

Osmijeh mu je odjednom zabljesnuo, bijel na crnilu njegova lica. "Kao i svi mi, princezo, kao i svi mi."

"Ja mislim da to nije vrijedno rizika", reče Rhys.

Odmahnula sam glavom. "Već smo vodili ovaj razgovor, Rhys, ja mislim da to jest vrijedno rizika."

Podigla sam pogled prema Mrazu.

"A ti?"

On se okrene prema Doyleu. "Što ti misliš? Ja ne bih riskirao Meredithinu sigurnost ni zbog čega, ali saveznici su nam jako potrebni, a sidhe koji je prognan iz vilinske zemlje već čitavo stoljeće, mogao bi biti voljan mnogo riskirati za svoj povratak."

"Govoriš kao da Maeve želi pomoći Meredith da postane kraljica", napola je upitao, a napola ustvrdio Doyle.

"Kad bi Meredith bila kraljica, mogla bi ponuditi Maeve da se vrati u vilinsku zemlju. Mislim da Taranis ne bi riskirao totalni rat zbog povratka jedne prognanice."

"Ti stvarno misliš da bi pripadnica Svijetlog dvora bila voljna doći na Tamni dvor?" upitala sam.

Mraz spusti pogled na mene. "Koje god predrasude je Maeve Reed mogla nekad imati prema Tamnima, već je cijelo jedno stoljeće lišena dodira vilinskih ruku." Podigao je moju ruku do usta i poljubio mi vrhove prstiju, puhnuvši uzduž svakog prsta prije nego što bi ih dodirnuo. Od toga su mi kožom posvuda prošli trnci. Nastavio je govoriti, držeći usta tik iznad moje kože. "Ja znam kako je željeti dodir drugog sidha i ne dobiti ga. Ja sam barem imao dvor i ostatak vilinske zemlje za utjehu. Ne mogu ni zamisliti njezinu usamljenost svih ovih godina." Ovo zadnje je izgovorio šapatom. Oči su mu postale sive poput teških kišnih oblaka.

Nije bilo lako, ali skrenula sam pažnju s Mraza da pogledam Doylea. "Misliš da je on u pravu? Misliš da ona traži način da se vrati u vilinsku zemlju?"

Slegnuo je ramenima, a od tog pokreta je zaškripala koža njegove jakne. "Tko zna?! Znam da bih ga ja, nakon jednog stoljeća izolacije, zacijelo tražio."

Kimnula sam. "Onda dobro, složili smo se. Ulazimo."

"Nismo se složili", reče Rhys. "Ja ulazim protestirajući."

"Fino, protestiraj koliko hoćeš, ali nadglasan si."

"Ako nam se unutra dogodi nešto stvarno strašno, imat ću pravo reći:

"Lijepo sam vam rekao."

Kimnula sam. "Ako budemo živi dovoljno dugo da stigneš, samo ti daj."

"Božice draga, ako poginemo tako brzo, ja ću se jednostavno morati vratiti i opsjedati te."

"Ako je unutra nešto što može ubiti tebe, Rhys, onda ću ja umrijeti mnogo prije."

Namrštio se; vidjela sam to čak i kroz bradu. "To nije utješno, Merry, to uopće nije utješno."

Ali okrenuo se licem prema visokoj ogradi i nagnuo kroz svoj otvoreni prozor da stisne portafon i najavi naš dolazak, premda sam se mogla kladiti da ona zna da smo tu. Imala je četrdeset godina vremena da začara ovo tlo. Conchenn, božica ljepote i karizme, znala je da smo tu.

Poglavlje 7

Ethan Kane nije bio onoliko visok kako se činilo. Zapravo je bio otprilike Rhysove visine, ali je uvijek izgledao veći, kao da zauzima više prostora na način koji nema nikakve veze s fizičkom veličinom. Njegova kratka kosa bila je tamnosmeđa, zapravo gotovo, ali ne posve, crna. Nosio je naočale bez okvira koje su bile gotovo nevidljive na njegovu licu. Ethan je trebao biti zgodan. Imao je široka ramena, atletsku građu, četvrtastu čeljust i duboku rupicu u bradi. Oči iza naočala imale su dugačke trepavice i boju lješnjaka. Odjeća mu je bila skrojena po mjeri, da bi dobro pristajao uz zvijezde pokraj kojih se obično kretao. Sve mu je pristajalo osim osobnosti. Uvijek je izgledao kao da nešto ne odobrava; vječiti kiseli izraz dokidao je sav njegov šarm.

Stajao je držeći jednom rukom svoje drugo zapešće, široko raširenih nogu, uravnotežen. Mrštio se gledajući nas, sa svog mjesta tik ispred velikih dvokrilnih vrata kuće Maeve Reed. Mi smo svi stajali u podnožju mramornih stuba koje su vodile do tih vrata. Ethanovi ljudi bili su raspoređeni između ljupkog niza bijelih stupova koji su podupirali krov uskog trijema. Bio je golem i impozantan, ali na njemu nije bilo prostora gdje biste mogli iznijeti stolce i piti ledeni čaj za vrućih ljetnih noći. Taj je trijem bio za gledanje, a ne za uživanje.

Četiri muškarca, očigledno unajmljenih snagatora, poredali su se na stubama između nas i Ethana, i vrata. Jednog od njih sam prepoznala. Max Corbin približavao se pedesetoj. Bio je tjelesni čuvar u Hollywoodu većinu svog profesionalnog života. Bio je malčice viši od sto osamdeset centimetara i građen kao kutija, sve kutovi i kvadrati, uključujući i goleme, kvrgave ruke. Njegova siva kosa bila je ošišana na dugačku mačo frizuru, radi koje je izgledao otmjeno i vrlo pomodno, ali Max je nosio istu frizuru već četrdeset godina. Njegov nos bio je gadno slomljen dovoljno puta da bude kriv i mrvicu zgnječen. Vjerojatno bi mogao zamijeniti svoje dizajnersko odijelo za operaciju nosa i srediti ga, ali Max je mislio da radi njega izgleda žilavo. I jest.

"Bok, Max", rekla sam.

Kimnuo mi je. "Gospođice Gentry, ili bih trebao reći, princezo Meredith?"

"Gospođice Gentry je sasvim u redu."

Nasmiješio se, brz bljesak humora, prije nego što nas je oboje sasjekao Ethanov glas, a na Maxovo se lice vratio prazni pogled tjelohranitelja. Taj pogled kaže, mi ne vidimo ništa i nećemo se sjećati ničega, i mi vidimo sve i reagirat ćemo prije negoli trepnete. Vaše tajne su kod nas na sigurnom, kao i vaše tijelo. Tjelohranitelji ne rade u Hollywoodu ako steknu reputaciju da tračaju s novinarima, ili bilo s kim drugim.

"Što radiš ovdje, Meredith?"

Ethan i ja nismo se poznavali dovoljno dobro da bismo se oslovljavali imenima, ali to je bilo u redu, jer sam ja namjeravala isto tako postupiti s njim. "Došli smo na poziv gospođe Reed, Ethane. A zašto si ti ovdje?"

Upitno me pogledao, a vrlo blago savijanje ramena dalo mi je do znanja da ga nešto muči, ili mu pazušna futrola ne stoji baš najbolje. "Mi smo tjelesni čuvari gospođe Reed."

Kimnula sam i nasmiješila se. "To sam i mislila. Sigurno niste dugo na tom poslu."

"Zašto to kažeš?"

Osjetila sam da mi se smiješak proširio. "Većina tvojih snagatora je ovdje. Kad su Kane i Hart potpuno rasprodani, više ljudi je upućeno na nas."

Njegovo se mrštenje produbilo. "Ja imam mnogo više od samo četiri zaposlena, Meredith, i ti to znaš." Izgovorio je moje ime kao da je to prosta riječ.

Kimnula sam. Znala sam. "Postoji li neki razlog zašto nas zadržavaš vani, Ethane? Gospođi Reed je jako stalo da se nađemo danas, ne noćas, nego danas." Pogledala sam prema suncu koje je tonulo iza nasada stabala eukaliptusa u blizini obližnjeg zida. "Kasno je poslijepodne, Ethane. Ako nas budeš još dugo zadržavao ovdje, past će noć." Pretjerivala sam; imali smo još nekoliko sati dnevne svjetlosti, ali zamaralo me stajati ovdje.

"Recite razlog svoje posjete i možda ćemo vas pustiti unutra", reče Ethan.

Uzdahnula sam. Spremala sam se biti netaktična čak i za ljudsko biće; za vilinska bića to je bilo više od netaktičnog, ali nije me bilo briga. Htjela sam otići na neko mirno mjesto i razmisliti. Mraz je stajao malo iza mene i po strani, a Doyle je bio na istom mjestu s druge strane, no obojica su stajala tako da su se na neki način jasno odmjeravali s tjelesnim čuvarima na stubama. Rhys je stajao skoro ispred Maxa i cerio mu se. Max je bio gotovo jednako velik obožavatelj Humphreyja Bogarta kao

Rhys. Jednom su proveli dugo poslijepodne zaglavivši zajedno u dugotrajnom tjelohraniteljskom poslu za različite klijente, te izmjenjivali trivijalnosti o film noiru. Otad su ostali prijatelji.

Kitto se nije odmjeravao sa zadnjim tjelesnim čuvarom. Stajao je samo malo iza mene, gotovo se skrivajući, ali ne baš sasvim. Izgledao je neobično neumjesno u svojim vrlo kratkim hlačama, uskoj majici i Nike teniscama dječje veličine. Stavio je priljubljene crne naočale za sunce, ali da nije bilo njih, mogao bi proći kao nečiji nećak, od one vrste koja uopće nije nećak, nego dječak-igračka. Kitto je uvijek nekako uspijevao odašiljati vibru da je ponizan, da je nečija igračka ili žrtva. Nisam imala pojma kako je preživio među goblinima.

Pogledala sam kako su se svi odmjeravali dok je Ethan stajao na stubama kao malo viša verzija Napoleona, i zavrtjela glavom. "Ethane, zanima te zašto je gospođa Reed pozvala nas, ako je već unajmila vas. Pitaš se namjerava li vas sve zamijeniti."

Počeo se buniti.

Rekla sam: "Ethane, molim te, sačuvaj to za nekoga kome je stalo. Ja ću tebe poštediti svih dokazivanja moći. Gospođa Reed nije nam rekla zašto točno želi da dođemo, ali htjela je razgovarati sa mnom, a ne s mojim gardistima, pa mislim da svi možemo sa sigurnošću pretpostaviti da nas ne želi zbog tjelohraniteljskih dužnosti."

Da se njegovo mrštenje produbilo samo još malo, činilo se kao da bi mu stvarno moglo ozlijediti čelo. "Mi se ne bavimo samo tjelohraniteljskim poslovima, Meredith. Uz to smo i detektivi. Zašto treba vas?"

Neizgovoreni dio, *kad ima nas*, ostao je visjeti u zraku. Slegnula sam ramenima. "Ne znam, fit hane, stvarno ne znam. Ali kad bi nas pustio unutra, mogli bismo to svi zajedno saznati."

Mritenje se polako izgladivalo, ostavljajući njegovo lice mlađim, zbuđenim. "Ovo je skoro pa... ljubazno od tebe, Meredith." Onda mu je izraz postao nepovjerljiv, kao da se pita što to smjeram.

"Mogu ja biti jako ljubazna ako mi ljudi daju priliku, Ethane."

Max je progovorio tiho, tako da ga Ethan ne čuje. "A koliko ljubazan ti možeš biti?"

Rhys mu je odgovorio, utišanim glasom: "Vrlo, vrlo ljubazan."

Njih dvojica razmijenila su jedan od onih muških grohota u kojima žene kao da nikad ne mogu sudjelovati, ali su im uvijek objekt.

"Je li nešto smiješno?" oštro upita Ethan, s kiselim izrazom opet na mjestu.

Max odmahne glavom, kao da ne vjeruje da može govoriti. Rhys mu je stvarno odgovorio: "Samo ubijamo vrijeme, gospodine Kane."

"Nismo plaćeni da gubimo vrijeme, nego da štitimo naše klijente." Uputio nam je pogled kojim nas je sve nekako obuhvatio. "Bili bismo očajno loši tjelohranitelji kad bismo vas sve pustili u kuću, pogotovo naoružane."

Odmahnula sam glavom. "Znaš da me Doyle neće nigdje pustiti bez tjelohranitelja, i isto tako znaš da se oni neće odreći oružja." Neugodno se nasmiješio. "Onda nećete ući."

Stojeći tako na tvrdom kolnom prilazu u petama od gotovo osam centimetara, pod suncem od kojeg mi se znoj počeo presijavati na koži, ja jednostavno nisam više mogla. Učinila sam vjerojatno najmanje profesionalnu stvar koju sam ikad učinila. Počela sam vikati iz sveg glasa: "Maeve Reed, Maeve Reed, izadi da se igramo. Ovdje je princeza Meredith sa svojom svitom." Nastavila sam vikati prvi dio. "Maeve Reed, Maeve Reed, izadi da se igramo."

Ethan me nekoliko puta pokušao nadglasati, ali sam ja, od godina govorenja u javnosti, imala uvježban glas – bila sam glasnija. Nitko od Ethanovih ljudi nije znao što da učini. Nikome nisam činila ništa nažao, samo sam se derala. Nakon pet minuta meteža, neka mlada žena je otvorila vrata. To je bila Marie, osobna pomoćnica gospođe Reed. Bismo li željeli ući? Da, željeli bismo. Trebalo je još deset minuta da prođemo kroz vrata jer je Ethan htio uzeti naše oružje. Marie je morala nagovijestiti da će ih gospođa Reed sve otpustiti prije nego što je odustao.

Max i Rhys toliko su se smijali da smo ih morali ostaviti vani. Držali su se jedan za drugoga, kao dvojica pijanca. Barem se netko dobro zabavljao.

Poglavlje 8

Dnevna soba Maeve Reed bila je veća od cijelog mog stana. Prljavobijeli sag prostirao se poput mora od vanilije duž stepenica, preko spuštene dnevne sobe, do kamina dovoljno velikog da se u njemu ispeče omanjeg slona. Samo je okvir kamina zauzimao većinu bijelog sadrenog zida, ističući svojim crvenim i žutosmeđim ciglama njegovu grubu bjelinu. Bijela kutna sofa na koju je moglo sjesti dvadeset ljudi izvijala se ispred kamina. Žutosmeđi, zlatni i bijeli jastučići bili su lažno nemarno razbacani po njoj. Bila je tu i grupa bijelih naslonjača s malim, bijelim, drvenim stolom u sredini. Šahovska ploča s prevelikim figurama stajala je između dva naslonjača, a podna, obla Tiffany svjetiljka stvarala je mrlju boje u inače monokromnoj sobi.

Slika na jednoj strani kamina zrcalila je boje svjetiljke, a druga grupa bijelih naslonjača i jastučića bila je postavljena na povišenom dijelu sobe, nasuprot ulazu. Veliko, bijelo božično drvece stajalo je između tih naslonjača. Drvece je bilo prekriveno bijelim lampicama sa zlatnim i srebrnim ukrasima koji su trebali oživjeti sobu, ali nisu. Drvece je bilo samo još jedan ukras bez života i topline. Jedan stol bio je odgurnut na stranu da se dobije mjesto za božično drvece, a na njemu je bilo nešto što je izgledalo kako limunada i ledeni čaj u visokim vrčevima. Još nekoliko slika bilo je razbacano po sobi, a većina ih je shemom boja pristajala svjetiljci. Soba je vrištala od unutrašnjeg dizajna i vjerojatno nije govorila ništa o Maeve Reed, osim da je imala novca i da je drugim ljudima prepuštala uređenje svog doma. Kad netko nema nijedan neusklađeni predmet u sobi, sve do posljednje lampice na božičnom drvcu, onda to nije stvarno. To je samo predstava.

Marie je bila visoka, vitka, odjevena u elegantno, sivo-bijelo odijelo s hlačama, koje nije laskalo maslinastoj boji njezine kože, ni njezinoj kratkoj smeđoj kosi. U čizmama s visokom petom bila je malo viša od sto osamdeset centimetara, visoka, nasmiješena dvadeset-i-nešto-godišnjakinja.

"Gospođa Reed će nam se sad pridružiti. Bi li itko htio osvježanje?" Pokazala je prema stolu s čajem i limunadom.

To bi, zapravo, bilo lijepo, ali postojalo je pravilo da nikad ne uzimate nikakvu hranu ni piće od bližnjeg vilinskog bića dok ne budete sigurni da vam ne želi zlo. Nije otrov ono o

čemu ste trebali brinuti, već čarolije, malo čarobnog napitka umiješanog u limunadu.

"Hvala... Marie, zar ne? Ne treba nam ništa", rekla sam.

Nasmiješila se i kimnula. "Onda, molim vas, sjednite. Raskomotite se, dok ja obavijestim gospođu Reed da ste ovdje." Krenula je gracioznim koracima niz stepenice i prema otvoru na suprotnom kraju sobe koji je vodio u bijeli hodnik što je nestajao negdje duboko unutar kuće.

Pogledala sam Ethana i njegova dva snagatora. Jednog od svojih ljudi ostavio je vani, s Maxom i Rhysom. Marie nije ponudila osvježenje i njima, jer valjda ne morate gostiti unajmljenu pomoć. Što je vodilo do pitanja, ako mi nećemo biti unajmljena pomoć, što ćemo onda biti? Je li Maeve Reed stvarno samo htjela posjetu drugih sidha s visokog dvora? Bi li riskirala kršenje stoljetnog tabua da malo popriča? Nisam baš tako mislila, ali sam vidjela kraljevske pripadnike visokih dvorova kako rade i gluplje stvari zbog još lošijih razloga.

Sišla sam stepenicama do velike kutne sofe. Kitto me pratio kao sjena. Osvrnula sam se prema muškarcima.

"Hajde dečki, idemo svi lijepo sjesti i praviti se da smo dragi jedni drugima." Došla sam do otprilike dva metra od ruba sofe i sjela, popravivši žutosmeđe i zlatne jastučice i zagladivši svoju suknju.

Kitto se sklopčao do mojih nogu, premda Božica zna da je na sofi bilo mjesta za sve. Nisam ga natjerala da ustane, jer sam čak i kroz tamne naočale mogla vidjeti njegovu uzrujanost. Velika, bijela dnevna soba kao da je potaknula njegovu agorafobiju. Sjeo je privijen uz moje noge, zagrlivši ih jednom ručicom, kao da sam ja njegov plišani medo.

Muškarci su još stajali pod velikim nadsvođenim prolazom, mjerkajući jedni druge.

"Gospodo", rekla sam, "hajde da svi sjednemo."

"Dobar tjelesni čuvar se ne opušta na poslu", reče Ethan.

"Znaš da mi nismo prijetnja gospođi Reed. Ne znam od koga je ti trebaš štititi, ali to nismo mi."

"Oni se možda srede za novinare, ali ja znam što su oni, Meredith", reče Ethan.

"A što bi to bilo?" sobom se zakotrlja Doyleov duboki glas, stvorivši jeku u nadsvođenom prolazu.

Ethan se očito trgnuo.

Morala sam okrenuti lice na stranu da sakrijem osmijeh.

"Vi ste Tamni." Ethan je rastegnuo tu zadnju riječ

prosiktavši je. Opet sam ih pogledala. Doyle mu je stajao sučelice, leđima okrenut meni. Nisam mogla vidjeti o čemu razmišlja; a vjerojatno ne bih mogla ni da sam mu vidjela lice. Doyle je znao složiti bezizražajno lice bolje od ikoga koga sam ikad upoznala. Mraz je stajao bliže nepoznatom snagatoru, a na licu mu je bila arogantna maska koju je nosio na dvoru. Čak je i novi snagator bio prilično bezizražajan, osim određenog nervoznog titranja oko očiju. Ali Ethan, Ethanove ruke su jedva vidljivo, ljutito drhtale. Piljio je u Doylea kao da ga mrzi.

"Ti si samo ljubomoran, Ethane, ljubomoran si jer većina velikih zvijezda više voli imati sidhe ratnika iza leđa nego tebe."

"Začarala si ih", rekao je. Na to sam podigla jednu obrvu.

"Ja osobno?"

Napravio je mali ljutiti pokret prema dvojici ratnika.

Mislim da bi to bio i veliki ljutiti pokret, ali ga je brinulo kako će ga Doyle primiti.

"Oni."

"Ethane, Ethane", zazvao je preko sobe novi muški glas.

"Već sam ti rekao da to jednostavno nije istina."

Na prvi pogled sam znala da je to jedan od braće Hart.

Već je silazio stepenicama prema meni, prije nego što sam se uvjerala da je to Julian Hart. Jordon i Julian bili su identični blizanci, obojica su imala smeđu kosu ošišanu vrlo kratko sa strane i malo dužu na vrhu glave, tako da su je gelom mogli oblikovati u kratke bodlje; jako *in*, jako *cool*. Obojica su bili visoki oko sto osamdeset centimetara, i dovoljno zgodni da budu modeli, što su nakratko i bili u svojim ranim dvadesetima, kako bi skupili početni kapital za detektivsku agenciju. Julianov sako bio je od satena tamno bordo boje preko para običnih, ali dizajnerskih, bordo smeđih prugastih hlača. Nosio je sjajne crne mokasine bez čarapa, pa bi vas povremeno zabljesnuo preplanulim stopalima dok se graciozno kretao sobom. Oči su mu bile skrivene iza naočala sa žutim staklima koje bi na svakom drugom odskakale od te odjeće; ali na Julianu su se sasvim uklapale.

Počela sam ustajati da ga pozdravim, ali je rekao: "Ne, ne, draga moja Merry, ostani sjediti, ja ću doći do tebe." Zaobišao je sofu, siječajući očima prema četvorici muškaraca koji su još stajali u nadsvođenom prolazu.

"Ethane, zlato, koliko sam već puta rekao da sidhe ratnici ne čine baš ništa da nam otmu posao. Jednostavno su egzotičniji, ljepši od svega što mi imamo zaposleno." Primio mi je ruku i

nehajno je poljubio, prije nego što je graciozno sjeo pokraj mene prebacivši jednu ruku preko mojih ramena, tako da smo sjedili kao par. Govorio je prema natrag, preko ramena. "Znaš kakav je Hollywood, Ethane. Svakoj zvijezdi koju čuva ratnik zajamčen je publicitet.

Mislim da neki ljudi štošta izmišljaju samo zato da bi dobili pratnju."

"Takvo je moje iskustvo", reče Mraz. Bezimeni snagator koji je stajao najbliže njemu trgnuo se. Kakve je priče Ethan napričao ostalima o Tamnima?

"A tko ne bi želio da ga ti pratiš, Mraz?" reče Julian. Mraz ga samo pogleda, vrlo mirnim sivim očima. Julian se nasmije i zagrlji me. "Ti si naj sretnija cura koju znam, Merry. Sigurna si da ih nećeš dijeliti?"

"Kako je Adam?"

Julian se nasmije. "Adam je savrrrrršeno dobro." I opet se nasmije.

Adam Kane bio je Ethanov stariji brat i Julianov ljubavnik. Bili su zajedno već barem pet godina. Kad bi bili negdje nasamo, gdje im stranci ne bi upućivali neprijateljske komentare, i dalje su se ponašali kao mladi bračni par.

Julian zamahne rukom po zraku. "Dođite, gospodo, dođite i sjednite."

Osvrnula sam se. Nitko se nije pomaknuo. "Doyle i Mraz se neće pomaknuti dok se ne pomaknu Ethan i novi čovjek."

Julian se okrenuo da ih sve pogleda. "Frank", reče Julian, "naš najnoviji regrut." Muškarac je bio visok, tanak i izgledao je mlado – svježeg lica, mlad kao da se jučer rodio. Nije izgledao kao Frank.

Možda kao Cody, ili kao Josh. "Drago mi je, Frank", rekla sam.

Frankov pogled s mene je prešao na Ethana koji se još mrgodio; najzad je lagano kimnuo. Izgledao je kao da nije načisto hoće li mu prijateljsko ponašanje prema nama popraviti izgleda da ostane zaposlen.

"Ethane", reče Julian, "svi stariji partneri raspravljali su o tvom stavu prema sidhe ratnicima. Nadglasani si." Glas mu je izgubio sav podbadajući prizvuk, te je postao dubok, ozbiljan i pun nečega nalik prijetnji.

Upitala sam se kakva je to bila prijetnja. Ethan Kane bio je jedan od partnera koji su utemeljili njihovu tvrtku. Može li se otpustiti utemeljitelja?

"Ethane", reče Julian, "sjedni." Njegov glas imao je zapovjedni ton koji nikad prije nisam čula. Na trenutak sam se upitala, jesam li pobrkala blizance. Jordon je bio skloniji nasilju, dok je Julian više bio šaljivi diplomat. Proučila sam njegov profil, ali ne, rupica u uglu njegovih usta bila je samo malčice dublja, obrazi samo mrvicu manje koščati. To je bio Julian. Što se to događalo iza kulisa kod Kanea i Harta, što je unijelo takvu tvrdoću u njegov glas?

Što god to bilo, bilo je dovoljno, jer je Ethan krenuo niz stepenice. Frank ga je slijedio. Doyle i Mraz na trenutak su ih gledali, a onda polako krenuli za njima. Ethan je sjeo na dio sofe preko puta mene. Frank je sjeo kao da nije siguran smije li. Smjestio se dovoljno daleko od Ethana da ga ne pritisne.

Doyle je sjeo meni s druge strane, nasuprot Julianu. Ondje je sjeo namjerno, prisilivši Mraza da sjedne jedno mjesto dalje. Promrmljao je: "Meredith se treba koncentrirati." Izenada mi je sinulo da me već neko vrijeme zove Meredith. Obično sam bila "princeza", ili "princeza Meredith", premda me zvao Meredith na početku, kad je prvi put stigao u Los Angeles. Udaljio se govorom otprilike u isto vrijeme kad se udaljio i tjelesno.

Mraz očigledno nije bio sretan s rasporedom sjedenja, ali sumnjala sam da je itko osim nas to primijetio. Blaga krutost njegovih ramena govorila je sama za sebe, ako ste znali koju knjigu čitate. Provela sam dosta vremena učeći čitati tu knjigu. Doyle je poznavao sva raspoloženja svojih ljudi, kao svaki dobar vođa. Kitto možda i nije primijetio, no bilo je teško reći što mali goblin vidi, a što ne.

Julian je ostao pripijen uz moj bok, mnogo bliže meni nego što je sjedio Doyle, premda je maknuo ruku kako bi Doyleovo rame moglo dodirnuti moje. Time se ujedno Julianova ruka našla na naslonu sofe, dodirujući Doyleova leđa.

Julian je bio zaljubljen u Adama, znala sam to, ali sam isto tako znala da se nije baš sasvim šalio kad je upitao želim li dijeliti svoje muškarce. Možda su on i Adam imali poseban dogovor, ili se možda nitko nije mogao naći u blizini sidha i ne postati znatiželjan. Možda. Julian je sada pokraj mene bio ukočeniji, mirniji, kao da se koncentrira na to da ne pomiče previše ruku. Doyle bi otprio taj dodir, ali ne ako pretjera. Doyle je imao ista pravila za nepozvane muškarce kao i za nepozvane žene. Tisuću godina prisilnog celibata Doylea je, kao i mnoge druge gardiste, natjeralo da donesu vrlo nevilinska pravila o usputnom dodirivanju. Ako niste mogli završiti čin, onda je

podbadaње bilo suviše nalik mučenju. Rhys je oduvijek imao drugačija pravila, kao i Galen; oni su mislili da je bolje išta nego ništa.

Ethan je pogledao dva gardista, a mrštenje mu se produbilo. Bacio je pogled prema Kittu i na licu mu se pojavilo gađenje. "U čemu je tvoj problem, Ethane?" upitala sam.

Trepnuo je i mrko me pogledao. "Ja samo ne volim čudovišta, bez obzira na to koliko su lijepa."

Julian je digao ruku s naslona i nagnuo se naprijed, prema drugom muškarcu. "Hoću li te morati poslati kući?"

"Ti nisi moj otac... ni moj brat." Ovo zadnje izgovorio je s mnogo bijesa. Zar se Ethanu ne sviđa to što Julian hoda s njegovim bratom? Julian se malo nagnuo unatrag, nakrenući glavu kao da se upravo sjetio nečeg novog. "Nećemo prati naše prljavo rublje ni pred kim, koliko god šarmantan bio. Ali ako se ti ne možeš nositi s ovim zadatkom, pozvat ću Adama i vas dvojica se možete zamijeniti za posao. Njemu neće smetati što je Meredith ovdje."

"Njemu ne smeta mnogo toga", reče Ethan, a bijes je bio vrlo očigledno usmjeren prema Julianu.

"Nazvat ću Adama i reći mu da si krenuo prema njemu." Julian je uzeo mali mobitel iz unutrašnjeg džepa sakoa.

"Ja sam nadležan za ovu operaciju, Juliane. Ti si ovdje samo u slučaju da nam zatreba magična potpora."

Julian je uzdahnuo, gledajući telefon u svojoj ruci. "Ako si ti nadležan, Ethane, onda se i ponašaj tako. Jer upravo od sebe praviš budalu pred svim ovim dobrim ljudima."

"Ljudima?" ustane Ethan, trudeći se iz sve snage zastrašujuće se nadviti nad nas. "Ovo nisu ljudi, oni su neljudi."

Jasan, zvonki glas odjekne iza Ethana. "Pa, ako vi tako mislite, gospodine Kane, možda sam pogriješila kad sam odabrala vašu agenciju."

Maeve Reed stajala je na hodniku, na rubu mora od saga boje vanilije. Nije izgledala zadovoljno.

Poglavlje 9

Maeve Reed služila se magijom da bi izgledala ljudskije. Bila je visoka, vitka, s jedva malčice zaobljenim bokovima, tek da pokvare liniju njezinih žutosmeđih hlača. Nosila je bluzu dugih rukava blijedozlatne boje pokošenog žita, otkopčanu do sredine grudi, pa se na trenutke rastvarala i pružala primamljive poglede na preplanulu kožu i rubove malih, čvrstih dojki. Kad bih ja pokušala odjenuti takvo što, sve bi mi poispadalo. Bila je građena kao većina vrhunskih manekenki, samo što nije morala gladovati ni vježbati da bi tako izgledala. Jednostavno je tako izgledala.

Tanka smeđa traka oko glave pridržavala joj je plavu kosu. Kosa je visjela, ravna i lijepa, do njezina struka. Koža joj je bila lijepa, umjereno preplanule boje. Najзад, besmrtnici se ne moraju zamarati rakom kože. Njezina šminka bila je toliko lagana i tako vješto nanesena, da sam isprva pomislila kako je uopće nema. Kostii njezina lica bile su istaknute i divne, a oči hipnotički plave boje u kojoj se može utopiti.

Bila je lijepa dok nam je prilazila, no to je bila ljudska ljepota. Skrivala se od nas. Možda joj je to do sad već ušlo u naviku, a možda je imala svoje razloge.

Julian je bio na nogama i dočekaо ju je prije nego što je stigla do sofe. Nešto joj je promrmljao, vjerojatno se ispričavajući zbog Ethana i njegovog nezgodnog komentara o "neljudima".

Odmahnula je glavom, od čega su zadrhtale njezine sićušne zlatne naušnice. "Ako on stvarno to misli o vilinskim bićima, onda mi se čini da će mu biti ugodnije raditi negdje drugdje."

Ethan je također zaobišao sofu. "Ja nemam problem s vama, gospođo Reed. Vi ste sa Svijetlog dvora, pripadate Donositeljima ljepote i želja." Uperio je prstom u nas, malo dramatično, pomislila sam. "Ovi su iz noćnih mora i ne bi se smjeli nalaziti u ovoj kući. Opasni su za vas i za sve oko sebe."

"Koliko posla gubite zbog nas?" upitala sam, a moj glas je iz nekog razloga odjeknuo u iznenadnoj tišini.

Ethan se okrenuo prema meni, vjerojatno zato da kaže još nešto nezgodno. Julian ga je zgrabio za ruku; s mjesta gdje sam sjedila, stisak je izgledao čvrsto. Ethanovo tijelo reagiralo je kao da ga je udario i na trenutak sam pomislila da ćemo gledati

tučnjavu. "Samo otiđi, Ethane", reče Julian tihim glasom.

Ethan se istrgnuo iz Julianova stiska. Uputio je krut, malen naklon gospođi Reed. "Otići ću. Ali samo želim da shvatite da znam da su Svijetli drugačiji od Tamnih."

"Ja nisam nogom kročila na Svijetli dvor više od jednog stoljeća, gospodine Kane. Nikad mu više neću pripadati."

Ethan se namrštio; mislim da je očekivao da će se gospođa Reed složiti s njim. I inače je bio namrgođen i neugodan, ali ne ovoliko. Zacijelo smo im stvarno jako srezali poslove.

Ethan je skrpao još nekoliko isprika, a onda je stupajući izašao. Kad su se vrata iza njega zalupila, rekla sam: "Je li on često ovakav?"

Julian slegne ramenima. "Ethan ne voli mnoge ljude."

"Ja se ovdje osjećam strašno zapostavljeno, Juliane, sad kad je Ethan otišao", reče Maeve.

Treptala sam prema njezinom nasmiješenom, pažljivo lijepom licu. Izgledala je tako iskreno, čak su i njezine plavoplave oči iskrile od snage te iskrenosti. Malčice se prejako trudila biti šarmantna i ljudska.

Bilo bi joj mnogo lakše biti šarmantnom kad bi odbacila glamur kojim se razbacivala da bi izgledala ljudski – a ne neljudski – lijepo.

Julian je bacio pogled na mene, a onda okrenuo svoj puni smiješak prema Maeve Reed. Na svoj način, i Julian je uključio svoj šarm. U čudu sam shvatila da i on ima svoj vlastiti glamur. Možda je to bila prava, svjesna magija, ali sumnjala sam u to. Osobni glamur koji pojačava karizmu uglavnom je slučajan kod ljudskih bića. Najčešće.

Promatrala sam ih kako lagano obasjavaju jedan drugoga i uvidjela da šarm nije bio za našu dušu. Osvrnula sam se prema Franku. On je zurio u nju kao da još nikad nije vidio ženu, ili barem ne ženu poput ove. Maeve Reed nastojala je biti neljudski šarmantna, no ipak ljudski lijepa, za svoje ljudske tjelesne čuvarke, a ne za nas. Upotrijebila bi više specijalnih efekata da je predstava bila za nas.

"Gospodo Reed", ushićeno joj se obratio Julian primičući joj se da je primi za lakat udaljavajući je od nas, "mi vas nikad ne bismo zapostavili. Vi niste samo naša klijentica, nego i jedan od najdragocjenijih objekata koje smo ikad trebali čuvati. Dali bismo naše živote za vas. Što još muškarci mogu učiniti kad obožavaju ženu?"

Pomislila sam da malo pretjeruje, ali ja nisam provela nimalo vremena u blizini Maeve Reed. Možda je voljela pretjerane komplimente.

Uspjela je nabaciti delikatno rumenilo na lice, za koje sam znala da je magično, a ne stvarno. Osjećala sam to u zraku. Katkad najjednostavnije tjelesne promjene zahtijevaju najviše magije.

Provukla je ruku ispod njegove i spustila glas dovoljno da mi ne čujemo što govori. O, mogli smo prisluškovati, ali to bi bilo nepristojno, a ona bi vjerojatno osjetila čaroliju. Nismo se htjeli suprotstavljati božici; barem ne još.

Opet su se okrenuli prema nama, oboje nasmiješeni, oboje šarmantni, dok ga je čvrsto stiskala rukom. Nešto u Julianovim očima pokušavalo mi je prenijeti neku poruku, ali je nisam baš uspijevala odgonetnuti iza njegovih šminkerskih naočala sa žutim staklima. "Gospođa Reed me nagovorila da ostanem pokraj nje tijekom vaše posjete." Podigao je jednu obrvu dok je to govorio.

I najzad sam shvatila poruku. Gospođa Reed je unajmila Kanea i Harta da je štite od *nas*. Bojala se Tamnog dvora dovoljno da ne ostane sama s nama bez potpore, kako magijske, tako i tjelesne. Premda je njezina magija tutnjala tom kućom, tim imanjem, tim zidovima, ipak nas se bojala. Rekli biste da vilinska bića nisu toliko praznovjerna, osobito ne u vezi drugih vilinskih bića, ali često jesu. Moj otac govorio je da je to zato što ne znaju gotovo ništa ni o kojoj drugoj vilinskoj kulturi osim o onoj u kojoj su se rodili. Neznanje rađa strah.

Bilo je toliko magije unutar Maevinih zidova da sam je, već gotovo od trenutka kad smo se provezli kroz vrata ograde, počela namjerno prigušivati. Bila je to vještina koju naučite kad provodite previše vremena u jako bučnoj magiji i njezinoj blizini. Morate umrtviti njezin dodir, u suprotnom cijelo vrijeme osjećate konstantnu magiju oko vas, a to vas onda umrtvi prema novijim čarolijama, neposrednijim opasnostima. To je kao da vas bombardira stotinu radiopostaja istovremeno. Kad biste ih pokušali slušati sve, ne biste čuli ništa.

Pogledala sam nasmiješeno, nečitljivo lice Maeve Reed i odmahnula glavom. Okrenula sam se da pogledam Doylea. Pokušala sam ga očima i licem upitati koliko nepristojna i koliko ljudska danas smijem biti.

Izgledao je kao da me razumio, jer je lagano kimnuo. Protumačila sam to kao da smijem biti nepristojna i ljudska

koliko god hoću.

Nadala sam se da je njegovo kimanje to značilo, jer sam se spremala uputiti nekoliko smrtnih uvreda zlatnoj božici Hollywooda.

Zaobišla sam sofu da pozdravim božicu. Kitto me slijedio i morala sam ga natjerati da ostane pored sofe. Prepušten samome sebi, ostao bi prilijepljen za mene kao kakvo pretjerano odano štene. Nasmiješila sam se Maeve i Julianu. "Ne mogu vam opisati kakva je čast upoznati vas, gospođo Reed." Pružila sam joj ruku, a ona je maknula svoju s Julianove podlaktice dovoljno dugo da se rukujemo. Dala mi je samo vrhove prstiju; bio je to više dodir, nego rukovanje. Vidjela sam mnogo žena koje se nisu znale rukovati, ali Maeve zapravo nije ni pokušala. Možda sam trebala primiti njezinu ruku i kleknuti, no ako je čekala da se naklonim, onda će se načekati. Ja sam imala svoju kraljicu, i to samo jednu kraljicu. Maeve Reed je možda kraljica Hollywooda, ali to jednostavno nije isto.

Znala sam da izgledam zbunjeno, ali nisam mogla odrediti što se zbiva iza tog njezina krasnog lica. Trebali smo saznati.

"Vi ste stvarno unajmili Kanea i Harta da vas štite od nas, zar ne?" Maeve se okrenula i uputila mi savršen pogled, ugodan, smeten, pun nevjerice; širom raširene oči, lijepo našminkana usta otvorena u maleni *o*. Bio je to izraz za kameru, za ekran na kojem će joj lice imati šest metara. Bilo je to lice za osvajanje publike i šefova studija.

Bilo je to jedno sjajno lice, ali i nije bilo baš toliko sjajno.

"Jednostavni da ili ne bit će dovoljno, gospođo Reed."

"Oprostite", reče ona ispričavajući se, nježnog lica, pomalo zbunjenih očiju. Njezin stisak Julianove podlaktice bio je previše snažan; odavao je da je ta nehajna, zbunjena gluma laž.

"Jeste li unajmili Kanea i Harta da vas štite od nas?"

Nasmijala se onim smijehom koji je časopis *People* jednom nazvao smijehom od pet milijuna dolara, onim kod kojeg bi joj se stvorile sitne bore oko očiju, lice bi joj blistalo, a usta bi bila tek malčice otvorena. "Kako neobična zamisao. Uvjeravam vas, gospođice Gentry, da vas se ne bojim."

Izbjegla je izravni odgovor. Nije se bojala mene; toliko je moralo biti istinito, jer je među nama zabranjeno lagati. Da Doyle u kombiju nije predložio da budem nepristojna, stala bih na tome, jer bi nepopustljivo navaljivanje bilo više nego nepristojno; bilo bi uvredljivo, a dvoboji su znali započeti i zbog lošijih razloga. Ali, samo se od sidha visokog roda moglo očekivati da znaju pravila.

Računali smo na to da Maeve pretpostavlja da su mene odgojili divljaci – Tamni i ljudi.

"Bojite li se onda mojih gardista?" upitala sam.

Lice joj je još blistalo od smijeha, a oči su joj iskrile kad me pogledala. "Što vas navodi na tu apsurdnu zamisao?"

"Vi."

Odmahnula je glavom, od čega joj je ona dugačka žuta plahta kose kliznula oko tijela. Sjaj od smijeha još je blistao na njezinu licu, a oči su joj postale samo malčice plavije. Odjednom sam shvatila da to nije sjaj od smijeha koji je već trebao nestati, nego vrlo suptilni tip glamura. Namjerno je svijetlila, samo malo. A ako je svijetlila, koristila je magiju kako bi me pokušala navesti da joj povjerujem. Namrštila sam se, jer nisam osjećala da koristi magiju protiv mene. Obično kad drugi sidhe koristi magiju to znate.

Osvrnula sam se prema gardistima iza sebe. Doyle i Mraz su stajali, ali sad su bili nečitljivi, čak i arogantni. Kitto je još stajao pored sofe, ondje gdje sam ga ostavila. Jedna ručica držala je bijeli naslon čvrstim stiskom, kao da je dodirivanje bilo čega bolje nego da ostane bez ikakva dodira.

Upitala sam se osjeća li on stvari koje ja nisam mogla. Ja sam samo djelomično vilinsko biće; oduvijek sam bila spremna vjerovati da mi nedostaju neki dijelovi zbog tog miješanog porijekla. Neke stvari sam i dobila – primjerice, mogla sam izvesti značajnu magiju okružena metalom – ali, uz svaki dobitak može doći i gubitak.

"Gospođo Reed, pitat ću vas još jednom, jeste li unajmili Kanea i Harta da vas zaštite od mojih gardista?"

"Julianu i njegovim ljudima rekla sam da imam neke pretjerano vatrene obožavatelje."

Nisam se ni trudila pogledati Juliana tražeći potvrdu. "Ja vjerujem da je to ono što ste rekli Julianu, gospođo Reed. A sad, koji je pravi razlog, zašto ste ih unajmili?"

Piljila je u mene s lažnim užasom, ili je možda bio stvaran. Bacila je pogled na Mraza i Doylea, pa rekla: "Zar je niste naučili pristojnom ponašanju?"

"Ponaša se pristojno koliko treba", reče Doyle.

U Maevinim očima zatitrao je nekakav izraz, straha, rekla bih. Vratila je pogled na mene, ali na dnu tih lagano svjetlećih plavih očiju, titraj je ostao. Bojala se. Jako, jako se bojala. Ali čega?

"Jeste li stvarno unajmili Juliana i njegove ljude zbog

nekoj previše vatrenog obožavatelja?"

"Prekinite s tim", prošaptala je.

"Vjerujete li stvarno da ćemo vam mi nauditi?" upitala sam.

"Ne", rekla je, i rekla je to prebrzo, kao da joj je laknulo što najzad može dati izravan odgovor.

"Zašto nas se onda bojite?"

"Zašto mi to radite?" upitala je, a njezin glas sadržavao je svu tugu svake djeve koja je ikad postavila to pitanje ljubavniku koji je skrenuo s pravog puta.

Stegnulo me u grlu kad sam to čula. Julian je izgledao potreseno. "Mislim da si postavila dovoljno pitanja, Meredith."

Odmahnula sam glavom. "Ne, nisam." Uzvratila sam pogled tim plavim očima punim boli i rekla: "Gospođo Reed, ne morate se skrivati od nas."

"Ne znam kako to mislite."

"Ovo je stvarno previše blizu laži", rekla sam tiho.

Njezine oči odjednom su izgledale poput plavog kristala i shvatila sam da gledam te plavoplave oči kroz sjaj neprolivenih suza. Zatim su suze polako kliznule niz njezine zlatne obraze, a dok su padale, plavetnilo njezinih očiju se zamaglilo, promijenilo, ostalo je plavo, ali trobojno, poput mojih očiju.

Široki vanjski rub bio je jarke, tamnoplave boje, poput jarkog safira, a slijedio ga je mnogo tanji prsten rastopljenog bakra i jednako tanak krug tekućeg zlata oko crne točke zjenice. Međutim, ono što je izdvajalo njezine oči čak i među sidhima, bilo je to što su se zlato i bakar provlačili njezinom šarenicom poput traka boje u lijepom komadu lazurita, pa su metalni odsjaji sjajili i iz onog prstena besprijekorne, tamnoplave boje.

Njezine oči bile su nalik olujnom plavom nebu razbijenom obojenim munjama.

U četrdeset godina koliko je bila filmska zvijezda, nijedna kamera nikad nije vidjela ove oči. Njezine prave oči. Sigurna sam da ju je neki agent ili glavonja nekog studija jednom davno uvjerio da sakrije to svoje najmanje ljudsko obilježje. Ja sam skrivala što sam i kako izgledam tek tri godine, i to skrivanje ubilo je neke dijelove mene. Maeve Reed je to radila desetljećima.

Zadržala je oči okrenute od Juliana, kao da nije htjela da ih on vidi.

Uzela sam njezinu ruku s Julianove; pokušala se oduprijeti i nisam je vukla. Samo sam zadržala lagani pritisak na

njezinu zapešću, dok nije svojevrijedno podigla ruku. Onda sam primila cijelu njezinu šaku u svoje i preklopila je. Kleknula sam pred nju i primakla njezinu ruku svojim usnama. Spustila sam najlaganiji dodir na tu zlatnu ruku i rekla: "Imate najljepše oči koje sam ikad vidjela, Maeve Reed." Izvukla je drugu ruku iz Julianova stiska i samo ostala stajati gledajući dolje u mene, dok su joj suze tekle niz obraze poput kristalnih kapljica. Polako, oslobodila se ostatka glamura. Preplanulost je počela blijedjeti, mijenjati se, sve dok više nije bila medeno smeđa, već posve nježne zlatne boje. Kosa joj je blijedjela, postajala sve svjetlija i svjetlija, dok nije ostala skoro bijela. Nisam mogla dokučiti zašto je promijenila svoju boju kose u standardniju, žutu plavu. Obje boje bile su posve unutar ljudskih standarda.

Držala sam obje njezine ruke u svojima dok je sa sebe svlačila cijelo stoljeće laži i naposljetku blještavo stala preda mnom. Odjednom se činilo da u sobi ima više boja; dašak slatkog mirisa cvijeća koje je raslo tisuće kilometara daleko od ovog pustog mjesta. Stisnula je moje ruke kao da su joj one jedino sidro, kao da bi mogla nestati u svjetlu i divoti ako je pustim.

Zabacila je glavu, zatvorenih očiju, a u zlaćani sjaj je ispunio sobu kao da je maleno sunce iznenada svanulo ispred mene. Sjajila je i plakala, i držala moje ruke toliko snažno da je boljelo. Negdje u svemu tome otkrila sam da i ja plačem, a njezin sjaj je prizvao moj, pa mi je koža izgledala kao da je ispunjena mjesečinom.

Spustila se na koljena pored mene, u čudu gledajući moje i svoje ruke, jedan sjaj pritisnut o drugi. Počela se smijati radosno, pomalo histerično.

Negdje u svom tom smijehu razabrala sam njezine riječi: "A ja... sam mislila da su muškarci... opasni."

Odjednom se nagnula prema meni i pritisnula svoje usne o moje. Poljubac me toliko zapanjio da sam se na sekundu jednostavno ukočila. Što bih učinila da mi je dala vremena za razmišljanje ne znam, jer se naglo odmaknula od mene i otrčala van putem kojim je i došla.

Poglavlje 11

Julian je otišao za Maeve. Ostao je samo mladi Frank, koji je stajao pored izlaza i izgledao izgubljeno. Njegove oči bile su prevelike na blijedom, zapanjenom licu. Sumnjala sam da je Frank ikad vidio sidha u punoj snazi.

Ja sam još klečala, a sjaj je počinjao nestajati s moje kože kad je Doyle došao i stao pokraj mene. "Princezo, jesi li dobro?"

Podigla sam pogled i shvatila da sam zacijelo i sama izgledala pomalo osupnuto. Osjećala sam toplinu na ustima, ondje gdje su njezine usne dodirnule moje. Kao da sam progutala gutljaj proljetne sunčeve svjetlosti.

"Princezo?"

Kimnula sam. "Dobro sam." Ali moj glas je bio promukao, pa sam morala pročititi grlo prije nego što sam rekla "Samo što nikad nisam..." Pokušala sam to pretočiti u riječi. "Imala je okus sunčeve svjetlosti. A do ovog trenutka nisam znala da sunčeva svjetlost uopće ima okus."

Doyle je kleknuo pokraj mene i nježno rekao: "Uvijek je teško podnijeti dodir onih koji imaju takve elementarne moći."

Namrštila sam se. "Rekla je da je mislila da su muškarci oni kojih se treba bojati. Što je time htjela reći?"

"Sjeti se kako je tebi bilo nakon samo nekoliko godina samoće ovdje ... i povećaj to za jedno ljudsko stoljeće."

Osjetila sam kako mi se oči šire. "Misliš da je ja privlačim." Odmahnula sam glavom prije nego što je dospio išta reći. "Privlači je prvi sidhe kojeg je dodirnula u stotinu godina."

"Ne podcjenjuj sebe, Meredith, ali ja nikad nisam čuo da se priča da Conchenn voli žene, tako da ona doista žudi za dodirom tijela sidha."

Uzdahnula sam. "Ne mogu joj to zamjeriti." A onda mi je još nešto palo na um. "Ne misliš valjda da nas je pozvala ovamo da me pita bih li jednog od vas podijelila s njom?"

Doyleove tamne obrve izdigle su se iznad gornjeg ruba njegovih naočala za sunce. "Toga se nisam sjetio."

Činilo se kao da razmišlja o tome što sam rekla. "Pretpostavljam da je to moguće." Namrštio se.

"Ali bio bi vrhunac nepristojnosti zatražiti takvo što. Mi nismo samo tvoji ljubavnici, već i potencijalni supruzi. Naš odnos nije usputan."

"I sam si rekao, Doyle, ona je sama već cijelo stoljeće."

Stotinu godina bi moglo iscrpiti svačiji smisao za pristojnost."

Iza nas se nešto pomaknulo; okrenuli smo se i vidjeli da je Mraz već na nogama, okrenut prema ulazu. Ondje je bio Rhys.

"Što ste vi radili ovdje?"

"Kako to misliš?" upitala sam.

Pokazao je na Doylea i mene kako klečimo na podu. Moja koža je još vrlo blago svijetlila, kao uspomena na mjesečinu.

Dopustila sam Doyleu da mi pomogne ustati; bila sam neobično nestabilna. Maeve me uhvatila na prepad, istina, ali drugi sidhe su me dodirivali i mnogo više, pa svejedno nisam bila toliko uzdrmana. Progovorila sam. "Maeve Reed je skinula svoj glamur."

Rhysovo oko se raširilo. "Osjetio sam to vani. Kažeš da je samo skinula svoj glamur?" Kimnula sam.

Tiho je zazviždao. "Draga Božice."

"Upravo u tome je stvar", reče Doyle.

Rhys ga pogleda. "Kako to misliš?"

"Sve su nas nekoć davno obožavali, ali za većinu nas to je bilo u dalekoj prošlosti. Za Conchenn je to bilo prije manje od tristo godina.

U Europi su je još uvijek obožavali kad su nas zamolili da... odemo."

"Znači, kažeš da ona ima više moći jer su je obožavali?" upita Rhys. "Nema više moći", reče Doyle, "nego je više..."

"Šarf", predložila sam.

"Nisam upoznat s tom riječi", reče on.

"Ima više... intenziteta, više napetosti, više vibre."

Razmahala sam se rukama po zraku. "Ne znam. Rhys zna na što mislim."

On je sišao niz tri stepenice u dnevnu sobu. "Da, znam na što misliš.

Njezina magija ima više naboja."

Doyle je najzad kimnuo. "Prihvatit ću to."

Mraz je stao pokraj nas. Doyle ga je pogledao ispod tamnih naočala za sunce, a veći muškarac se pokolebao i namrštio. "Imam nešto za dodati, moj kapetane."

Dva muškarca pažljivo su odmjerila jedan drugoga. Prekinula sam ih.

"Što je s vama dvojicom? Ako Mraz ima nešto za dodati, onda ga pusti da kaže."

Mraz je i dalje gledao u Doylea, kao da čeka. Najzad, Doyle je jednom brzo kimnuo. Mraz se lagano naklonio.

"Gledao sam filmove na Meredithinom televizijskom uređaju. Vidio sam kako ljudi reagiraju na te filmske zvijezde. Njihovo obožavanje glumaca neka je vrsta štovanja božanstava."

Svi smo ga pogledali. Rhys je bio taj koji je prošaptao: "Gospode i Damo, ako bi itko uspio dokazati da su je obožavali..." Pustio je da mu glas zamre.

Doyle je završio misao umjesto njega. "Onda bi bilo pravnih temelja da nas sve izbace iz ove zemlje. Jedna jedina stvar koju su nam zabranili činiti bila je dopuštati da nas obožavaju kao bogove." Odmahnula sam glavom. "Ona nije dopustila da je obožavaju kao božanstvo. Samo je pokušavala zaraditi za život."

Muškarci su nekoliko sekundi razmislili o tome, a onda je Doyle najzad kimnuo. "Princeza je prema zakonu u pravu."

"Mislim da Maeve nije imala namjeru zaobići zakon", rekla sam.

Odmahnuo je glavom. "Ne želim nagovijestiti suprotno, ali što god bila njezina namjera, imala je povlasticu ljudskog obožavanja u zadnjih četrdeset godina. Ljudska filmska zvijezda ne može iskoristiti takvu vrstu energetske razmjene, ali Maeve je sidhe, i točno zna kako upotrijebiti takvu energiju."

"A što to govori o europskim modelima i glumcima koji u sebi imaju sidhe krvi?" upitala sam. "Ili čak o kraljevskim obiteljima u Europi? Sidhe su se morali ženiti s pripadnicima svih europskih kraljevskih kuća da bi zacementirali zadnji veliki ugovor. Dobivaju li svi oni povlastice od svojih ljudskih štovatelja?"

"To nije nešto o čemu bih mogao govoriti", reče Doyle.

"Ja ću pretpostaviti", reče Rhys.

Doyle mu se namrštio, što je bilo očito čak i kroz tamne naočale. "Nismo plaćeni da pretpostavljamo."

Rhys se nacerio kroz svoju lažnu bradu. "Shvati to kao prednost koju dobiješ kad unajmiš mene."

Doyle je spustio naočale dovoljno da Rhys vidi njegove oči.

"Ooo", reče Rhys, a onda, smijući se, dodao: "Kladim se da svi s dovoljno sidhe krvi u sebi mogu izvući moć iz sveg tog ljudskog obožavanja. Oni možda toga nisu ni svjesni, ali kako drugačije objašnjavaš uspješnu vladavinu kraljevskih kuća s najvećim postotkom sidhe krvi? Sve su one još aktivne, dok su kuće koje su uzele sidha samo jedanput, tretirale ga kao kugu i prestale s tim, izumrle."

U sobu se vratio Julian. "Gospođa Reed zatražila je da se ovaj sastanak nastavi vani pokraj bazena, osim ako imate neki snažni razlog protiv."

"Ja ne vidim problem u tome da izađemo van po tako lijepom vremenu", rekla sam.

"Ni ja", reče Doyle.

Ostali su se složili – svi osim Kitta. On je još bio sklupčan pokraj sofe. Na kraju sam mu morala prići i uzeti ga za ruku. Prošaptao je: "Vani će biti jako otvoreno i jako svijetlo."

Kitto je proveo stoljeća u mračnim uzanim tunelima goblinskog brežuljka. Oduvijek sam se pitala zašto se u starim pričama goblini uvijek bore pod mračnim nebom, kao da donose tamu iz zemlje sa sobom. Ako su im otvoreni prostor i svjetlost svima smetali koliko i Kittu, možda se i nisu mogli boriti bez svoje tmine. Ili je možda samo Kitto bio takav. Nisam smjela donositi toliko široku pretpostavku na osnovi samo jednoga goblina.

Primila sam njegovu ruku u svoju i pvela ga poput djeteta. "Možeš ostati pokraj mene. Ako ti bude previše, Mraz te može odvesti natrag u kombi."

"U čemu je problem?" upita Julian.

"Agorafobičan je."

"O, Joj", reče Julian.

"Ako želi ostati ovdje u Los Angelesu, morat će poraditi na tome", rekla sam.

Julian je lagano kimnuo glavom, skoro se naklonivši. "Kako želiš, on je tvoj... zaposlenik."

Kitto je bio jedan od malo gardista koji nisu radili za agenciju. On jednostavno nije bio stvoren za takav posao. Nisam bila načisto za kakav je posao stvoren, ali to svakako nije posao tjelohranitelja, a ni detektiva. Ipak, nisam ispravila Juliana u pogledu Kittova statusa. "Ako si sigurna?" reče Julian upitno.

Čvršće sam stisnula Kittovu ruku. "Sigurna sam."

"Onda za mnom, princezo, gospodo." Krenuo je niz hodnik kojim je Maeve pobjegla, a mi smo pošli za njim. Doyle je inzistirao na tome da on ide prvi, a Mraz zadnji. Ja sam završila u sredini s Rhysom na jednoj, i s Kittom na drugoj strani. Rhys me primio za drugu ruku i pokušao me navesti da poskakujem niz hodnik, dok je ispod glasa pjevušio "Idemo

posjetiti čarobnjaka"².

² *We're Off to See the Wizard*, pjesma iz filma Čarobnjak iz Oza iz 1939.

Poglavlje 12

Julian nas je vodio kroz skupe sobe jednu za drugom dok nismo stigli do bazena. Bio je plav i ljeskao se na svjetlu poput razbijenog zrcala. Maeve je sjedila u hladu velikog suncobrana. Bila je čvrsto umotana u bijeli svileni ogrtač. Pružila nam je vrlo kratak pogled na zlatno-bijeli kupaći kostim prije nego što je čvrsto stegnula ogrtač, pa su joj se vidjela još samo savršeno pedikirana stopala. Pušila je, uvlačeći ljutite dimove, no zgnječila je cigaretu prije nego što je stigla do polovice. Juliana je dopala nezavidna dužnost da joj pali cigarete zlatnim upaljačem s malog poslužavnika na kojem je stajala kutija cigareta. Nije paljenje cigareta bilo nezavidni dio zadatka – težak dio je bio pokušati smiriti Maeve.

Ponovo je navukla svoj glamur, poput dobro iznošene majice. I dalje je bila lijepa, ali je opet izgledala kao Maeve Reed, filmska zvijezda, premda u jako stresnoj verziji. Tjeskoba se slijevala s nje u valovima. Ostali tjelesni čuvari, uključujući mladog Franka i Maxa, vratili su se, stali oko bazena i izgledali opako. Nešto te opakosti kao da je bilo usmjereno prema nama, ali mi to nismo shvaćali osobno, ili barem ja nisam. Nisam bila sto posto sigurna za svoje muškarce. Što god su osjećali, zadržali su za sebe.

Maeve je inzistirala da svi sjednemo na sunce. Nisam bila sigurna zašto, ali sam pretpostavljala. Praznovjerje je tvrdilo da Tamni dvor ne može podnijeti svjetlost sunca. Istina, neki nisu mogli, ali nitko tko je bio sa mnom nije imao taj problem. Kittove oči bile su osjetljive na svjetlost, no to nije bilo ništa što ne bi mogao riješiti tamnim naočalama.

Nisam razočarala Maeve. Još je bila očigledno uzdrmana, pobrinula se da joj cijelo to prekrasno tijelo bude prekriveno svilenim ogrtačem i prebacila se s pušenja na piće, dok smo se mi raspoređivali u naslonjače. Alkohol barem nije provaljivao u moj želudac bez mog pristanka. Tako da sam, osobno, to smatrala korakom nabolje. Ako se Maeve napije, mogla bih se predomisлити.

Julian je sjeo na mnogo manji stolac, privučen uz njezinu ležaljku.

Inzistirala je da joj bude toliko blizu da je njegovo rame dodirivalo naslon njezine ležaljke. Ostali tjelohranitelji iz Kanea i Harta stajali su joj iza leđa poput tri dvorske dame, premda

mišićave i dobro naoružane dvorske dame.

Maeve je također inzistirala da ja dobijem vlastitu ležaljku. Bila sam malo prekratka za ležaljku, a i moja suknja je bila takva; ali, ljupko sam to prihvatila. Samo sam morala paziti da ne pokazujem suviše nogu i donjeg rublja. Da su oko nas bila samo vilinska bića ne bih bila toliko oprezna, ali s više ljudskih nego vilinskih bića uokolo, nastojali smo biti pristojni u skladu s ljudskim standardima. Osim toga, već sam prije mnogo godina otkrila da kad dopustim nekolicini ljudskih muškaraca da vide moje donje rublje, oni to obično krivo shvate. Vilinski muškarci uživali bi u prizoru i ne bi ga uopće prokomentirali. Doyle i Mraz su mi stajali iza leđa, kao dobri tjelohranitelji. Rhys je otišao s osobnom pomoćnicom, Marie, skinuti masku. Maeve je djelovala fascinirano činjenicom da je upotrijebio ljudsku masku umjesto glamura radi izbjegavanja pozornosti medija.

Ili je njezin glamur bio bolji od našeg, ili je novinari jednostavno nisu doživljavali kao bilo što drugo osim kao Maeve Reed, filmsku zvijezdu. Riječ *glamurozan* dolazi od koncepta vilinskog glamura; možda istina iza fasade filmske zvijezde jednostavno nije bila ono što je tisak želio vidjeti.

Kitto je sjedio do mene u vlastitom malom stolcu, no malo je nedostajalo da zapravo sjedi na naslonu za ruku moje ležaljke. Julian je nastojao održati distancu između sebe i Maeve; Kitto se trudio neprestano dodirivati neki dio mog tijela.

Ljudska žena u šezdesetim godinama izašla je iz obližnje kućice pored bazena. Nosila je opravu sluškinje, s pregačom, premda je suknja bila prikladno dugačka, a cipele prikladno ozbiljne. Svima nam je ponudila piće, što smo odbili. Samo je Maeve nastavila piti Scotch taman poput vina. Počela je s ledom, ali kad se otopio, nije ga zamijenila. Premda je dovršavala peti Scotch dok smo mi gledali, na njoj se nije vidjela promjena. Bila je vila, mi možemo popiti mnogo, a da se ni najmanje ne pripijemo, ali peti Scotch je peti Scotch, a ja sam se nadala da je popila dovoljno da smiri živce i da će sada stati. Nije. "Ja ću rum-kolu. Je li još netko za nešto?"

"Ne, hvala", rekla sam.

"Znam da muškarci rade, tvoji i moji, pa ne smiju piti. To bi im moglo pokvariti reflekse." U glas je unijela malo onog poznatog predenja, tipičnog za Maeve Reed, što je bila blijeđa imitacija njezine uobičajene sugestivnosti. Izgleda da je nisam posve razuvjerila.

"Ali ti i ja možemo uživati."

"Ne bih, ali hvala na ponudi."

Mala bora od mrštenja pojavila se između tih savršenih obrva.

"Stvarno mrzim piti sama."

"Ja baš ne volim Scotch, a ni rum."

"Imamo povećí vinski podrum. Sigurna sam da bismo pronašli nešto što bi odgovaralo tvom ukusu." Nasmiješila se, ne onim zasljepljujućim osmijehom kojim je započela posjetu, ali ipak osmijehom. To je bio ohrabrujući znak, ali odmahнула sam glavom. "Žao mi je, Maeve, ali ja stvarno ne pijem ovako rano u danu."

"Rano", rekla je, izvijajući savršeno počupanu obrvu.

"Draga, ovo nije rano prema losangeleskim standardima. Ako je gotov ručak, savršeno je prihvatljivo piti."

Nasmiješila sam se, lagano slegnuvši ramenima. "Hvala, ali stvarno, ne bih."

Na to se namrštila, ali je kimnula sluškinji koja je krenula prema kući da Maeve donese njezino piće, pretpostavila sam.

"Stvarno mrzim piti sama", ponovila je.

"Sigurna sam da imaš muža negdje u blizini."

"Upoznat ćeš Gordona kasnije, kad završimo s poslom." Sad me nije podbadala.

"A kakav bi to posao bio?" upitala sam.

"Privatan."

Odmahnula sam glavom. "Već smo prošli kroz to s tvojim potčrkom, prije u uredu. Kud ja, tud i moji tjelohranitelji."

Bacila sam pogled na njezin vlastiti zid od mišića. "Sigurna sam da razumiješ."

Nestrpljivo je kimnula. "Naravno da razumijem, ali, bi li oni mogli sjesti samo malo dalje odostraga, tako da mi možemo... popričati kao cure?"

Podigla sam obrve na *popričati kao cure*, ali nisam ništa rekla.

Pogledala sam Doylea i Mraza. "Što vi dečki mislite?"

"Mislim da bismo mogli sjesti za stol u hladovini dok ti i gospođa Reed... pričate kao cure." Doyle je uspio unijeti mnogo nevjerice u taj izraz.

Sakrila sam osmijeh okrenuvši glavu da pogledam Kitta. On neće htjeti otići u hlad suncobrana. Nisam se ni trudila pitati.

"Doyle i Mraz će sjesti za stol, ali Kitto mora ostati sa mnom."

Maeve odmahne glavom. "To je neprihvatljivo."

Slegnula sam ramenima. "To je najbolje što ćeš dobiti ako inzistiráš da budemo ovako na otvorenom."

Nakrenula je glavu na stranu. "Ovo je strahovito netaktično za jednu sidhe princezu. Zapravo, ti si vrlo netaktična, ne, nepristojna, za princezu naše krvi."

Othrvala sam se porivu da se osvrnem prema Doyleu. "Mogla bih reći da sam odgojena među ljudima."

"Mogla bi, ali ne mislim da bih ti povjerovala." Njezin glas bio je vrlo miran, skoro ljut. "Nitko do te mjere ljudski ne bi uživao toliku naklonost Dame i Gospodina kao ti, doprije nekoliko trenutaka." Zadrhtala je, stegnuvši ogrtač još čvršće oko svojih ramena. Bilo je dvadeset i šest stupnjeva i sunce je bilo toplo i nježno. Ako joj je bilo hladno, to nije bila hladnoća protiv koje joj je mogao pomoći ogrtač. Naklonila sam se što sam bolje mogla sjedeći na ležaljci.

"Hvala."

Odmahnula je glavom, od čega joj se duga žuta kosa blago zalelujala oko tijela. "Ne zahvaljuj mi, jer ja neću zahvaljivati tebi na onome što si mi napravila."

Zaustila sam reći da je to bio nesretan slučaj, ali sam odustala. Maeve je namjerno upotrijebila magiju da me pokuša pridobiti. Između jednog pripadnika sidhe plemstva i drugog, to je bila teška uvreda. Nikad se nismo do te mjere služili opsjenama protiv drugog plemića. To je jasno odavalo da me smatra nižim vilinskim bićem, pa se pravila sidhe viteštva nisu odnosila na mene.

Promatrala me radoznalo i shvatila sam da sam predugo šutjela. Uspjela sam se nasmiješiti. "Sidhe su stoljećima nagađali zašto si nas napustila."

"Nisam vas napustila, Meredith, bila sam prognana."

Ovo je najzad bilo nešto što me zanimalo. "Tvoje progonstvo bilo je bauk za mlade sidhe na Svijetlom dvoru. Ako se ne sviđáš kralju, završit ćeš kao Conchenn."

"Je li to ono što misle? Da sam bila sam prognana jer se nisam sviđala kralju?"

"Kad ga pritisnu, to je ono što kralj kaže. Da mu se nisi sviđala." Nasmijala se, a u tome smijehu bilo je toliko prezira da je bilo gotovo bolno slušati. "Pretpostavljam da mu se nisam sviđala, ali zar se nitko nije upitao nije li tako strogi izgon teška kazna samo zato što se ne sviđáš kralju?"

Kimnula sam. "Čula sam da su neki preispitivali strogoću kazne."

Imala si mnogo prijatelja na dvoru."

"Imala sam saveznike na dvoru. Nitko tamo zapravo nema prijatelje." Ovo sam joj priznala. "Kako želiš, imala si mnogo saveznika na dvoru. Čula sam da su preispitali tvoju sudbinu."

"I?" Bilo je malo previše gorljivosti u toj maloj riječi.

Izgledala je kao da stvarno želi čuti. Htjela sam reći, *ti odgovori na moja pitanja pa ću ja na tvoja*, ali to je bilo malo previše neotesano.

Trebalo je suptilnosti. Nikad nisam bila prirodno sklona suptilnosti, ali sam naučila. Naposljetku.

"Mene su pretukli jer sam se raspitivala o tvojoj sudbini", rekoh.

Začudeno me pogledala. "Molim?"

"Kao dijete sam pitala zašto si prognana, pa me kralj osobno pretukao jer sam pitala."

Izgledala je zbunjeno. "Nitko nije pitao prije toga?"

"Pitali su", rekla sam.

Izraz na njezinu licu bio je dovoljan da me potakne da nastavim, ali nisam završila misao. Nisam joj htjela dopustiti da promijeni temu, jer sam htjela saznati zašto je bila prognana. Ako je o tome šutjela stotinu godina, nisam se mogla pouzdati u to da će sada olako progovoriti. "Do vremena kad sam se ja pojavila, ljudi su prestali pitati."

"Što se dogodilo mojim saveznicima na dvoru?" Bilo je to vrlo izravno pitanje i više se nisam mogla praviti da ne razumijem.

"Kralj je ubio Emrysa", rekla sam. "Poslije toga, svi su se bojali raspitivati o tvojoj sudbini."

Nisam mogla biti sigurna, ali mislim da je probljedjela pod tom zlatnom, preplanulom bojom. Oči su joj se raširile prije nego što je oborila pogled na krilo. Posegnula je za pićem i otkrila da je čaša prazna.

Povikala je: "Nancy!"

Sluškinja se pojavila, gotovo, ali ne baš sasvim, kao magijom. Nosila je poslužavnik s visokom tamnom čašom ruma i naočalama za sunce s bijelim okvirom, preklopljenima pokraj pića. Također je donijela tri kupaća kostima, prebačena preko ruke. Svi su bili skupi, divni i sitni. Većina donjeg rublja koje sam posjedovala prekrivala je više od tih kostima, a posjedovala sam ga mnogo.

Izgledali su kao obični, premda elegantni kupaći kostimi, ali izgled može prevariti. Odjeći se mogu napraviti razne stvari,

tako da urok počne djelovati tek kad se odjevni predmet odjene. Gadni uroci, katkad. Po prvi put sam se upitala ne da li se želi Maeve pridružiti našem dvoru, već ima li ljudi na Svijetlom dvoru koji žele moju smrt. Bi li moje ubojstvo bilo dovoljno da poništi njezino progonstvo? Samo kad bi kralj osobno želio moju smrt. Koliko sam znala, Taranis me nije volio ali me se nije ni bojao, pa mu moja smrt ne bi trebala ništa značiti.

Maeve je ušutjela. Gledala je prema bazenu, ali mislim da ga zapravo nije vidjela. Bila je tiha toliko dugo da sam ja ispunila tišinu. "Čemu kupaći kostimi, gospođo Reed?"

"Rekla sam da me zoveš Maeve." Ali nije me uopće pogledala, a ta rečenica je zvučala uvježbano, kao da zapravo ne sluša vlastite riječi. Nasmiješila sam se. "Dobro, čemu kupaći kostimi, Maeve?"

"Mislila sam da bi se htjela malo više raskomotiti, to je sve." Glas joj je još zvučao monotono, kao dijalog koji je planirala izgovoriti, ali joj više nije bilo stalo.

"Hvala, ali dobro mi je ovako."

"Sigurna sam da mogu naći kupaće i za tvoju gospodu." Napokon me pogledala dok je govorila, ali glas joj je i dalje bio prigušen.

"Ne, hvala." I unijela sam dovoljno snage u taj *hvala* misleći da će shvatiti.

Maeve je spustila praznu čašu na poslužavnik, nataknila naočale za sunce i tek tada uzela novo piće u ruku. Iskapila je četvrtinu čaše u dugačkom gutljaju, pa me pogledala. Naočale su bile široke i okrugle, s debelim bijelim okvirima, a stakla su bila zrcalna, pa sam gledala u iskrivljeni odraz same sebe dok je ona micala glavom. Njezine oči i veći dio njezina lica bili su posve skriveni. Sad nije trebala glamur; imala je nešto drugo iza čega se mogla sakriti.

Privukla je ogrtač bliže vratu i otpila malo crnog ruma. "Čak se ni Taranis ne bi usudio dati pogubiti Emrysa." Glas joj je bio tih, ali jasan. Mislim da se trudila ne povjerovati mi. S uvježbanim dijalogom o kupaćim kostimima dala si je dovoljno vremena da promisli o tome što sam rekla. To joj se nije sviđalo, pa se spremala potruditi da ne bude istinito.

"Nije bio pogubljen", rekla sam i opet je promotrila, očekujući da nastavi ispitivati. Često saznate više ako govorite manje.

Podigla je pogled sa svog pića, od čega su zrcalna stakla zasvjetlucala na suncu. "Ali, rekla si da ga je Taranis dao ubiti."

"Ne, rekla sam da je on ubio Emrysa."

Bilo je teško reći zbog tih velikih naočala za sunce, ali mislim da se namrštila. "Igraš se riječima sa mnom, Meredith. Emrys je bio jedan od malo dvorjana koje sam stvarno mogla nazvati prijateljima. Ako nije bio pogubljen, što se onda dogodilo? Želiš reći da je ubijen u atentatu?"

Odmahnula sam glavom. "Nipošto. Kralj ga je izazvao na osobni dvoboj."

Trgnula se kao da sam je udarila, prolivši malo ruma po bjelini ogrtača. Sluškinja joj je ponudila platneni ubrus. Maeve je pružila ženi piće i počela si brisati ruku, ali kao da uopće ne obraća pažnju na to što radi.

"Kralj ne prihvaća osobne izazove. On je previše dragocjen dvoru da bi riskirao dvoboj."

Slegnula sam ramenima, gledajući kako me moja slika oponaša u njezinim naočalama. "Ja samo donosim vijesti, ne objašnjavam ih."

Stavila je ubrus na poslužavnik, ali je odbila ponovo uzeti svoje piće.

Nagnula se naprijed, još pridržavajući ogrtač kod vrata i preko bedara. "Daj mi svoju časnu riječ da je kralj ubio Emrysa u dvoboju."

"Dajem ti riječ da je to istina."

Naglo ne naslonila natrag, kao da se sva energija iscijedila iz nje.

Ruke su joj još slabašno stiskale ogrtač, ali izgledala je napola onesviješteno.

Sluškinja je upitala: "Jeste li dobro? Treba li vam štogod?"

Maeve je slabašno odmahнула. "Ne. Dobro sam." Odgovorila je na pitanja obrnutim redom, malo joj se omaknulo, jer očigledno nije bila dobro.

"Znači, bila sam u pravu." Glas joj je bio vrlo tih dok je izgovarala ovo posljednje.

"Bila si u pravu o čemu?" upitala sam, jednako tihim glasom. Premjestila sam se na donji dio svoje ležaljke, da budem sigurna da me čuje. Tada se nasmiješila, ali slabašno i bez imalo humora. "Ne, nećeš tako lako doći do moje tajne."

Namrštila sam se, i to iskreno. "Ne znam kako to misliš."

Glas joj je bio čvršći i sigurniji kad je progovorila. "Zašto si došla ovamo danas, Meredith?"

Malo sam se odmaknula sjedeći. "Došla sam zato što si

me ti pozvala."

Uzdahnula je glasno i dugačko, ovaj put ne zbog dojma, već, mislim, jednostavno zato što joj je to trebalo. "Riskirala si Taranisov bijes samo zato da posjetiš drugog sidha? Ne bih rekla."

"Ja sam nasljednica Tamnog prijestolja. Stvarno misliš da bi se Taranis usudio nauditi mi?"

"Izazvao je Emrysa na osobni dvoboj samo zato što je pitao zašto sam ja dobila izgon. I tebe su samu pretukli kao dijete jer si se raspitivala o mojoj sudbini. A sad, evo te ovdje, razgovaraš sa mnom. On nikad neće povjerovati da ti nisam rekla razlog svog progonstva."

"Ali nisi mi ništa rekla", odgovorila sam i pokušala zadržati nestrpljivost izvan govora svog tijela, premda mislim da nisam uspjela. Opet se blago nasmiješila. "On nikad neće povjerovati da nisam podijelila svoju tajnu s tobom."

"Neka on misli što god hoće. Nauditi meni značilo bi rat između dvorova. Ne vjerujem da je ikakva tajna toga vrijedna."

Nasmijala se, opet prezrivo. "Ja mislim da bi kralj riskirao rat između dvorova zbog ovoga."

"U redu, kralj bi mogao riskirati rat u kojem bi mogao sjediti na sigurnom iza linije fronte, ali kraljica Andais bi ga imala pravo izazvati na borbu jedan na jedan. Ne vjerujem da bi Taranis to riskirao."

"Ti si nasljednica tamnog prijestolja, Meredith. Ti pojma nemaš kakva se moć nalazi u svjetlosti."

"Vidjela sam Svijetli dvor, Maeve, i slažem se da se, kad se sukobiš s njim, bojiš svjetlosti; ali svatko se boji mraka, Maeve, svatko."

"Želiš reći da se vrhovni vladar Svijetlog dvora boji Tamnog dvora?" Njezin glas sadržavao je zapanjujuću količinu uvrijeđene nevjerice.

"Znam da se svi na Svijetlom dvoru boje sluagha."

Maeve se nasloni u svojoj ležaljci. "Svi ga se boje, Meredith, na oba dvora."

Bila je u pravu. Ako je Tamni dvor bio sve ono što je mračno i strašno, onda je sluagh bio još gori. Sluagh je bio dom stvorovima kojih se čak i Tamni dvor bojao. To je bilo mjesto na kojem su završavale noćne more previše strašne da se o njima i razmišlja. "A tko drži uzde sluagha?" upitala sam.

Izgledala je nesigurno, ali je naposljetku rekla: "Kraljica."

"Sluagh može biti poslan da kazni neke zločine bez

sudjenja ili upozorenja. Jedan od takvih zločina je umorstvo rođaka."

"To se ne primjenjuje često", reče ona.

"Ali da Taranis ubije kraljičinu nasljednicu, zar ne misliš da bi se ona sjetila tog zakonića?"

"Čak se ni Andais ne bi usudila poslati sluagh na kralja."

"A ja ti opet kažem, čak se ni kralj ne bi usudio ubiti Andaisinu nasljednicu."

"Mislim da se tu varaš, Meredith, zbog ovoga bi se mogao usuditi."

"A za takav zločin Andais bi mogla pustiti sluagh na njega. Čak ni Kralj svjetlosti i iluzije ne bi imao drugog izbora osim da pobjegne." Uzela je piće s poslužavnika koji je sluškinja još držala blizu, pri ruci. Otpila je velik gutljaj prije nego što je rekla: "Ne vjerujem da bi kralj uspio toliko jasno razmisliti o tome. Ja... ja ne želim biti uzrok rata između dvorova." Otpila je još jedan gutljaj. "Svih ovih godina priželjkivala sam da Taranisova arogancija bude kažnjena, ali ne rukom sluagha. To nikome ne bih željela, čak ni njemu."

Kako je sluagh jednom i mene progonio, mogla sam se složiti da je užasan. Ali nije bio baš toliko strašan. Sluagh će vas barem jednostavno ubiti – možda žive pojesti – ali, onda biste bili mrtvi. Ne bi bilo mučenja, ni dugotrajnog, sporog umiranja. Ima i gorih smrti od smrti od sluagha.

A znala sam i nešto što Maeve nije mogla znati. Kralj sluagha, Sholto, Gospodar onoga što prolazi između, zvan i Sjenonoša ali nikad u lice, nije bio jako odan Andais, a ni bilo kome drugome, što se toga tiče. Držao je svoju riječ, no Andais je već nekoliko godina gubila nadzor nad svojom politikom, pa je sad jako, prejako, ovisila o prijetnji sluaghom. On je trebao biti zadnja prijetnja, kad nijedna druga ne preostane. Saznala sam razgovarajući s Doyleom i Mrazom da je sluagh postao vrlo korišteno oružje. To nije bilo ono čemu je trebao služiti, a to što ga je suviše često koristila, odavalo je veliku Andaisinu slabost.

Ali Maeve to nije znala. Nije znao nitko na Svijetlom dvoru, osim ukoliko je bilo špijuna, kojih je, kad bolje razmislim, vjerojatno bilo; ali Maeve to nije znala.

"Stvarno misliš da će kralj saznati da smo razgovarale?" upitala sam. "Ne znam zasigurno, ali on je bog, ili je nekad bio. Bojim se da će nas otkriti."

"Dobro, ja želim znati zašto si prognana – ali ti također želiš nešto od mene. Želiš nešto zbog čega bi riskirala vlastiti

život. Što bi to moglo biti, Maeve? Što bi to tebi moglo biti toliko važno?"

Nagnula se naprijed, još čvrsto stežući ogrtač. Nagnula se naprijed toliko da sam namirisala kakao maslac s njezine kože i opori rum u njezinu dahu. Šapnula mi je na uho: "Želim dijete."

Poglavlje 13

Ostala sam nagnuta prema njoj, ramenima je gotovo dotičući, jer nisam htjela da mi vidi lice. Dijete? Ona je htjela dijete? Zašto to meni govori? Pomislila sam na mnogo stvari koje je Maeve Reed mogla htjeti; beba nije bila na toj listi.

Najzad sam je pogledala. "Što želiš od mene, Maeve?" To je bilo pitanje.

Naslonila se u ležaljci, namještajući se malim, vijugavim pokretom koji me podsjetio na njezino prijašnje podbadanje. "Rekla sam ti što želim od tebe, Meredith."

Zurila sam u nju, mršteći se. "Znam što si rekla, Maeve, ali ne razumijem..." Počela sam ispočetka. "Ne znam kako ti ja mogu pomoći." Malo sam naglasila riječ ja, jer sam se sjetila nečega što sam ja imala, a što bi ona možda mogla trebati. Ja sam imala muškarce.

Osvrnula se da pogleda muškarce, sve muškarce, uključujući svoje tjelohranitelje. "Sad razumiješ zašto sam htjela privatnost za ovaj razgovor, zar ne?" U njezinu glasu bila je tanka nit opravdavanja. Uzdahnula sam. Htjela sam biti politički razborita. Htjela sam biti oprezna. No, razumjela sam zašto je htjela privatnost. Neke stvari čine bespredmetnom politiku, moju stranu, tvoju stranu, a jedna od takvih je kad jedna žena preklinje drugu. Maeve je preklinjala, tiho, ali ipak. Bože pomoz, ali nisam se mogla praviti da ne razumijem.

"U redu", rekoh.

Maeve nakrivi glavu. "U redu što?"

"Privatnost."

Osjetila sam kako su se Doyle i Mraz pomaknuli iza mene. Nisu se baš pomaknuli, ni koraka nisu učinili, ali su se toliko napeli da je to bio skoro pa skok.

"Princezo", započne Doyle.

"U redu je, Doyle. Ti i ostali možete sjesti pod suncobran dok mi popričamo kao cure."

Maeve se namršti, ljupko napućivši usne obojene blijedoružičastim ružem. Definitivno joj se vraćala pribranost. Ili je možda provela tolike godine kao Maeve Reed, božica seksa, da nije znala kako se drugačije ponašati.

"Nadala sam se privatnosti malo većoj od nekoliko metara." Nasmiješila sam joj se, bez durenja, bez glumatanja.

"Pokazala si da si me spremna uvjeravati pomoću magije. Bilo bi glupo od mene da ti u potpunosti vjerujem."

Napučenost je nestala, zamijenjena tankim, gotovo ljutitim usnama. "Ti si dokazala da me možeš nadjačati u magiji, Meredith. Nisam toliko glupa da iskušavam sreću po drugi put."

A opet, ja sam bila prilično sigurna da nisam nadjačala Maeve u magiji. To je bilo više kao da je ona bacila svoju magiju u moje metafizičko lice, našto su se probudile moje prirodne sposobnosti.

Nisam to napravila namjerno; u stvari, nisam bila sto posto sigurna da bih to mogla ponoviti kad bih pokušala. No Maeve je vjerovala da ja to mogu kad hoću, a ja je nisam kanila razuvjeravati. Neka vjeruje da sam čudesno moćna i paranoična. Jer nisam imala namjeru odlaziti nigdje gdje bih bila u potpunosti izvan vidnog polja muškaraca. Moćna i paranoična – to je bio recept za opstanak kraljeva.

"Moji gardisti mogu sjediti u hladu dok mi razgovaramo ovdje. To je sve od privatnosti što sam ti spremna dati, čak i za djevojački razgovor."

"Ti mi ne vjeruješ", reče ona.

"Zašto bih trebala?"

Nasmiješila se. "Ne bi. Nipošto ne bi." Odmahnula je glavom i otpila malo ruma, pa me pogledala preko ruba čaše. "Odbila si sva osvježenja. Bojiš se otrova ili magije."

Kimnula sam.

Ona se nasmijala; bila je to ushićena provala zvuka. Čula sam taj isti smijeh na filmskom platnu više puta. "Dajem ti svoju najčasniju riječ da ti ništa ovdje neće nauditi namjerno."

Dodati ovu zadnju riječ bilo je prepredeno. To je značilo da ako mi nešto naudi, ona neće biti kriva, ali je isto tako značilo i da bi moglo doći do toga da mi nešto naudi. Morala sam se nasmiješiti. Ovakve dvosmislenosti bile su česte na dvoru, gdje je časa riječ bila nešto što biste branili borbom do smrti.

"Hoću tvoju časnu riječ da mi nijedna stvar, nijedna osoba, nijedna životinja, niti ikakvo biće neće nauditi dok sam ovdje."

Napučenost se vratila na usnice. "Mislim, Meredith. Tako ozbiljnu zakletvu? Dat ću ti riječ da ću štititi tvoju sigurnost koliko god je u mojoj moći."

Odmahnula sam glavom. "Tvoju riječ da mi nijedna stvar, nijedna osoba, nijedna životinja, niti ikakvo biće neće nauditi."

"Dok si ovdje", dodala je.

Kimnula sam. "Dok sam ovdje."

"Da si izostavila taj zadnji djelić, bila bih odgovorna za tebe uvijek, kud god ti krenula." Zadrhtala je, i mislim da nije glumila. "Ti zalaziš na Tamni dvor, a to nije mjesto na kojem bih željela jamčiti za tvoju sigurnost."

"Čini se da se svi tako osjećaju, Maeve. Nemoj si predbacivati." Namrštila se, i mislim da je to opet bilo stvarno. "Ne predbacujem si, Meredith. Izvan je mojih mogućnosti da te štitim u tim mračnim, sjenovitim hodnicima."

Slegnula sam ramenima. "Ima svjetlosti i smijeha i među mračnom čeljadi, baš kao što ima tame i tuge među blistavom."

"Neću povjerovati da Tamni dvor ima prekrasna čuda koja čekaju na Svijetlom dvoru."

Pogledala sam Doylea i Mraza preko ramena. Namjerno sam ih gledala dugo, a onda sam se polako okrenula natrag prema Maeve, dopuštajući njihovoj ljepoti da ispuni moje oči. "O, ne znam, Maeve, ima mračni dvor svojih veselja."

"Čula sam priče o razvratu na dvoru kraljice Andais."

Ovo me nasmijalo. "Predugo si živjela među ljudima ako razvrat izgovaraš s tolikim gađenjem. Radosti puti blagoslov su koji se dijeli, a ne prokletstvo od kojeg se kloni."

"Kao što bi trebali znati tvoj ćudljivi gardist i moja draga Marie."

Pogledala je mimo mene, smiješeći se. Rhys i Marie su išli prema nama.

Rhysovi bijeli uvojci opet su slobodno padali do struka. Njegovo dječjački zgodno lice bilo je u uobičajenom, glatko izbrijanom izdanju. Pokrivalo za oko protkano biserjem opet je bilo na mjestu. Smiješio se, toliko zadovoljan sobom da se gotovo smijao, kao da je čuo neki novi vic.

Marie je hodala iza njega. Njezina je kosa bila nešto manje savršena, a bijela joj se košulja izvukla iz hlača. Ali, nije djelovala sretno.

Da je Maevina implikacija bila istinita, Marie bi se smiješila. Rhys je imao svojih mana, ali nedovođenje smiješka na lice djevojke nije bila jedna od njih. Niste ga baš mogli toliko ozbiljno shvaćati ni u krevetu, ni izvan njega kao neke druge gardiste, ali u krevetu je bio jako zabavan.

Opet sam otkrila da se mrštim. Ako je on radio nešto seksualno s Marie, kako sam se ja osjećala u vezi toga? Najzad, on je bio moj. Isključivo moj, prema kraljici.

Pokušala sam biti povrijeđena, ljubomorna, ili barem zlovoljna zbog toga što se možda malo natezao s Marie, ali

jednostavno nisam bila.

Možda zato što sam spavala s drugim muškarcima. Možda, da biste bili uistinu ljubomorni, morate imati neku prividnu monogamiju. Nisam znala zašto, ali jednostavno mi nije smetalo. Da je imao odnos s njom, to bi mi smetalo, jer sam ja bila ona koja je trebala zatrudnjeti, a ne neka pomoćnica nekakve zvijezde. Osim toga, kao da mi je bilo svejedno.

Rhys je kleknuo na jedno koljeno pred mene, što je malo izguralo Kitta; ali činjenica da je svojevrijedno dodirnuo maloga goblina zapravo je bila jako dobar znak. Podigao je moju ruku do svojih usana, cereći se.

"Prekrasna Marie mi je ponudila svoje čari."

Podigla sam obrve. "I?"

"I bilo bi nepristojno ignorirati takvu ponudu." Prema vilinskim standardima, bio je u pravu.

"Ona je ljudsko biće, a ne vilinsko", rekoh.

"Ljubomorna?" upita on.

Odmahnula sam glavom, smiješeći se. "Ne."

Osovio se na noge glatkim pokretom, utisnuvši brz poljubac na moj obraz. "Znao sam da si više vilinska nego ljudska."

Marie je klečala pokraj Maeve. Lice je držala okrenuto od nas, ali je odmahivala glavom, a Maeve nam je okrenula vrlo namršteno lice.

"Marie kaže da si odbio njezinu ponudu, gardiste."

"Jasno sam pokazao da je smatram divnom", reče Rhys.

"Ali nisi je iskoristio."

"Ja sam ljubavnik princeze Meredith. Zašto bih gledao drugdje? Pokazao sam vašoj pomoćnici količinu pažnje koju zaslužuje, ni više, ni manje." Humor je sad nestao s njegova lica i izgledao je gotovo ljuto.

Maeve je potapšala ženinu ruku i poslala je u kuću. Marie je vrlo pažljivo izbjegavala pogledati Rhysa. Mislim da joj je bilo neugodno.

Možda joj se nije često događalo da je odbiju, ili joj je možda Maeve rekla da je stvar sigurna.

Ustala sam. "Dosta mi je igrice, Maeve."

Posegnula je prema meni, ali bila sam izvan njezina dosega. "Molim te, Meredith, nisam te htjela uvrijediti."

"Poslala si svoju sluškinju da zavede mog ljubavnika. Ti si htjela zavesti mene, ne zbog obične žudnje, nego zbog želje da stekneš nadzor nada mnom."

Ustala je okretnom kretnjom. "Ovo zadnje nije istina."

"Ali ne poričeš da si poslala sluškinju da zavede mog ljubavnika." Skinula je velike naočale za sunce, tako da sam vidjela koliko je zbunjena bila. Kladila sam se da glumi. "Ti si s Tamnog dvora i svakojaka iskušenja su ti poznata."

Sad je na meni bio red da budem zbunjena. "Kakve veze moj dvor ima s bilo čim? Uvrijedila si mene i moje."

"Ti si s Tamnog dvora", ponovi ona.

Odmahnula sam glavom. "Kakve to veze ima s bilo čim?"

"Nisi htjela isprobati kupaće kostime", reče ona tiho, oborenih očiju.

"Molim?" upitah.

"Da ga je Marie vidjela golog, znala bi je li njegovo tijelo čisto, osim ožiljaka."

Namrštila sam se još jače. "Ma o čemu ti to, Gospodina ti i Dame, melješ?"

"Svi ste vi s Tamnog dvora, Meredith. Moram se uvjeriti da niste... nečisti."

"Misliš, deformirani", rekla sam, i nisam ni pokušala ukloniti bijes iz glasa.

Ona je lagano kimnula.

"Zašto hi naša tijela, kako god izgledala, tebi uopće bila bitna?"

"Rekla sam ti što želim, Meredith."

Kimnula sam i bila sam dovoljno uviđavna da ne izlajem njezinu tajnu pred svima, premda nebo zna da nije zaslužila tu ljubaznost. "Ako je bilo tko tko mi pomogne u mom nastojanju nečist, onda..."

Na neki način mi je kimnula, kao da želi da završim rečenicu u svojoj glavi.

Nagnula sam se prema njoj i prošaptala, više nego prošaptala: "Dijete će biti deformirano."

Nikakva količina glamura nije mogla sakriti miris kakao maslaca, pića i dima cigareta u njezinoj kosi i na koži. Osjetila sam iznenadni val mučnine.

Udaljila sam se od nje, i pala bih da me Rhys nije uhvatio i povratio mi ravnotežu. "Što te muči?" prošaptao je.

Odmahnula sam glavom. "Umorilo me biti ovdje s ovom ženom."

"Onda idemo", reče Doyle.

Opet sam odmahнула glavom. "Ne još." Napola sam stisnula Rhysovu ruku i opet se okrenula prema Maeve. "Reci mi

zašto si prognana.

Reci mi cijelu istinu ovdje i sada, ili odlazimo od tebe zauvijek."

"Ako sazna da sam ikome rekla, ubit će me."

"Ako sazna da sam ja bila ovdje i razgovarala s tobom, stvarno misliš da će pričekati da otkrije jesi li mi rekla?"

Sad je izgledala prestrašeno, ali nije me bilo briga.

"Reci mi, Maeve, reci mi ili idemo, i više nikad nećeš naći nikoga izvan vilinske zemlje tko bi ti mogao pomoći."

"Meredith, molim te..."

"Ne", rekla sam. "Sjajni, čisti Svijetli dvor, kako nas samo prezire.

Ako se dijete rodi deformirano, onda ga se ubije, ili ga se ubijalo, sve dok svi niste prestali rađati djecu. Onda su vam čak i čudovišta postala dragocjena. Znaš li što se događalo tim bebama nakon nekog vremena, Maeve? Znaš li što se događalo zadnjih četiristo godina, otprilike, deformiranoj Svijetloj djeci? Jer, nemoj se zavaravati, incest pokaže svoju ružnu stranu prije ili kasnije, čak i kod besmrtnih."

"Ne... ne znam."

"Da, znaš. Sav taj sjajni, blistavi soj je znao. Moja rođakinja je smjela ostati, jer je dijelom bila brownie. Niste je izbacili, jer su brownieji Svijetli – nisu s dvora, ali su bića svjetlosti. No, kad i sami sidhe na svijet donesu čudovišta, kad čisti, blještavi, Svijetli sidhe izrode izobličenosti, monstroznosti, što se onda događa, kamo takvi odlaze?"

Sad je plakala, nježne, srebrne suze. "Ne znam."

"Znaš, znaš. Bebe idu na Tamni dvor. Mi primamo čudovišta, ta čista, Svijetla čudovišta. Mi ih primamo, jer nama je svatko dobrodošao.

Nikoga, nikoga se ne odbija na Tamnom dvoru, a osobito ne sićušne, novorođene bebe čiji je jedini zločin što su se rodile roditeljima koji ne znaju proučiti rodoslovno stablo dovoljno dobro da se ne vjenčaju s vlastitom jebenom braćom i sestrama." Sad sam i ja plakala, ali od bijesa, ne od tuge.

"Kunem ti se da ja i Mraz i Rhys imamo čista tijela. Je li ti sad lakše? Pomaže li ti to? Da si samo htjela spavati s muškarcima, ne bi te zanimalo da vidiš mene u kupaćem kostimu, ali zanimalo te. Ti hoćeš obred plodnosti, Maeve. Trebaš mene, i barem jednog muškarca." Bila sam previše bijesna da bih znala je li itko osim Maeve čuo što sam rekla, ili shvatio što sam rekla. Jednostavno me nije zanimalo.

Odmaknula sam se od Rhysa, bijes me vukao prema njoj da joj ispljunem riječi u lice. "Reći mi zašto si prognana, Maeve, reci mi sad, ili ćemo te ostaviti kako smo te i našli. Samu."

Kimnula je, i dalje plačući. "Dobro, dobro, Damo čuvaj me, ali dobro. Reći ću ti što želiš znati, ako se zakuneš da ćeš mi pomoći da dobijem dijete."

"Ti se prva zakuni", rekla sam.

"Kunem se da ću ti reći istinu o tome zašto sam prognana sa Svijetlog dvora."

"A ja se kunem da ćemo ja i moji muškarci, kad mi kažeš zašto si prognana sa Svijetlog dvora, dati sve od sebe da dobiješ dijete."

Protrljala je oči donjim dijelom dlanova. Bila je to dječja gesta.

Djelovala je uzdrmano iz temelja, i upitala sam se je li neka od tih jadnih, nesretnih beba pripadala Conchenn, božici ljepote i proljeća? I je li ju pomisao na odricanje od jedinog djeteta koje će možda ikad imati, opsjedala? Nadala sam se da jest.

"Prije stotinu godina, vrhovni vladar Vilinske zemlje, Taranis, bio je spreman odbaciti svoju suprugu, Conan od Cuale. Bili su par već nekoliko stotina godina, a nisu dobili djecu."

Njezin glas automatski je upao u pripovjedačko pjevušenje. "Stoga je namjeravao odbaciti je."

Voljela sam ja dobru priču na stari način, ali htjela sam se maknuti sa sunca, a htjela sam i ne ostati ovdje do vijeka. Pa sam je prekinula. "Odbacio ju je", rekla sam.

Maeve se nasmiješila, ali ne kao da je sretna zbog toga. "Zatražio je od mene da popunim njezino mjesto kao njegova nevjesta. Odbila sam ga." Sad mi je samo pričala, pjevušenje se izgubilo. Možda nije bio toliko ljubak, ali običan razgovor će biti brži.

"To nije razlog za progonstvo, Maeve. Najmanje jedna je odbila Taranisa prije tebe, a još pripada blistavom soju." Otpila sam malo limunade gledajući je.

"Ali Edain je voljela nekog drugog. Moj razlog je bio drugačiji." Nije gledala mene, ni Kitta, ni ikoga, čini mi se. Kao da je zurila u prazni prostor, možda je virila u sjećanja u svojoj glavi.

"A taj razlog je bio?" upitah.

"Conan je bila kraljeva druga žena. Bio je sto godina s tom novom ženom, pa ipak nije bilo djeteta."

"I?" otpila sam još jedan velik gutljaj limunade.

Ona je progutala dugačak gutljaj ruma i uzvratila mi pogled. "Odbila sam Taranisa zbog toga što mislim da je neplodan. Nisu žene, nego je kralj nesposoban proizvesti nasljednika."

Prolila sam limunadu svuda po sebi i Kittu. On je izgledao smrznuto, s limunadom koja mu je tekla po rukama i naočalama za sunce. Pojavila se sluškinja s ubrusima. Uzela sam ih šaku, pa joj mahnula da ode. Razgovarale smo o nečemu što nitko ne bi smio čuti. Kad sam uspjela progovoriti bez frfljanja, te kad smo se Kitto i ja donekle osušili, rekla sam: "Ti si to rekla Taranisu u lice?"

"Da", rekla je.

"Hrabrija si nego što izgledaš." Ili gluplja, dodala sam u sebi.

"Zahtijevao je da mu kažem zašto ga ne želim za muža. Ja

sam rekla da želim imati dijete i da ne vjerujem da bi mi ga on mogao dati." Tupo sam je gledala, nastojeći razmisliti o implikacijama ovoga što je rekla. "Ako je istina to što kažeš, onda bi članovi kraljevske obitelji mogli zatražiti od kralja da napravi konačnu žrtvu. Mogli bi zatražiti od njega da dopusti da ga ubiju tijekom jedne od velikih svetkovina."

"Da", reče Maeve. "Izbacio me te iste noći."

"Od straha da ćeš nekome reći", rekla sam.

"Ja sigurno nisam jedina koja nešto sumnja", reče ona.

"Adaria je kasnije dobila djecu s dvojicom drugih, a stoljećima je bila jalova s našim kraljem."

Sad sam shvaćala zašto sam dobila batina raspitujući se o Maeve. Sam život mog ujaka bio je u pitanju. "Mogao bi jednostavno odstupiti s prijestolja", rekla sam.

Maeve je spustila čašu toliko da mi uputi umorni pogled. "Ne budi naivna, Meredith. Ne pristaje ti."

Kimnula sam. "Oprosti, u pravu si. Taranis to nikad ne bi povjerovao. Morao bi na silu prihvatiti da je neplodan, a jedini način da to učini bio bi da ga se izvede pred plemstvo. Što znači da bi ti morala pronaći način da uvjeriš dovoljno njih da glasaju za to što ti tvrdiš." Odmahnula je glavom. "Ne, Meredith, nije moguće da sam ja jedina koja sumnja. Njegova smrt vratila bi plodnost našem narodu. Sva naša moć potječe iz našeg kralja ili kraljice. Ja vjerujem da je Taranisova nesposobnost da postane otac osudila sve nas ostale na to da nemamo djecu."

"Ipak još ima djece na dvoru", rekoh. "Ali koliko ih je čistokrvnih Svijetlih?"

Razmislila sam na trenutak. "Nisam sigurna. Većina ih se rodila mnogo prije mog rođenja."

"U to sam sigurna", rekla je. Nagnula se naprijed, a cjelokupan govor tijela odjednom joj je postao vrlo ozbiljan, bez ikakvog flerta. "Nijedno. Sva djeca koja su nam se rodila u zadnjih šest stotina godina miješane su krvi. Bilo od silovanja ratnika Tamnih u ratovima, ili ovakvi poput tebe, doista vrlo miješani. Miješana krv, snažnija krv, Meredith. Naš kralj nas je osudio da odumremo kao narod, jer je previše ponosan da bi odstupio s prijestolja."

"Kad bi odstupio zato što je neplodan, ostali članovi kraljevske obitelji svejedno bi mogli zahtijevati da ga se ubije, da bi se osigurala plodnost ostalih."

"To bi i učinili", reče Maeve, "kad bi otkrili da sam mu ja prije jednog stoljeća rekla za njegov problemčić."

Bila je u pravu. Da Taranis jednostavno nije znao, onda bi mu možda i oprostili, te mu dopustili da odstupi. Ali, znati to jedno stoljeće i ne učiniti ništa... Radi toga bi poprskali polja njegovom krvlju.

Žamor glasova nagnao me da se okrenem. Novi muškarac pričao je dosjetke muškarcima oko stola ispod suncobrana. Okrenuo se prema nama smiješeći se, bljeskajući vrlo bijelim zubima. Ostatak njega bio je toliko nezdrav da se činilo da njegov umjetno vedar osmijeh naglašava žutilo njegove kože, upale oči. Bio je toliko izjedjen bolešću da mi je trebalo nekoliko sekundi da prepoznam Gordona Reeda. On je bio redatelj koji je Maeve od malih uloga doveo do zvjezdane slave. Odjednom sam vidjela sliku njegova trulog tijela i tih zubi kao jedinih netaknutih stvari u njegovu grobu. U tom trenutku sam shvatila da je taj stravični prizor istinita vizija, te da on umire. Pitanje je bilo, jesu li oni to znali?

Maeve je ispružila ruku prema njemu. Primio je njezinu glatku zlatnu ruku u svoju uvelu, spustivši poljubac na savršenu kožu te nadlanice. Kako li se morao osjećati gledajući vlastitu mladost kako blijedi, osjećajući kako mu tijelo umire, dok je ona ostajala netaknuta?

Okrenuo se prema meni, još držeći njezinu ruku. "Princezo Meredith, tako je lijepo od vas što ste nam se danas pridružili." Riječi su bile vrlo uljudne, vrlo obične, kao da je ovo samo još jedno poslijepodne pored bazena.

Maeve ga je potapšala po ruci. "Sjedni, Gordone."

Premjestila se da mu prepusti ležaljku, dok je sama kleknula na rub bazena, slično kao Kitto prije. On je teško sjeo, a kratko žmirkanje očima bio je jedini vanjski znak da ga boli.

Maeve je skinula naočale za sunce i nastavila ga gledati. Proučavala je što je ostalo od visokog, zgodnog muškarca za kojeg se udala.

Proučavala ga je kao da je svaka linija kosti ispod te žučkaste kože dragocjena.

Taj jedan pogled bio je dovoljan. Voljela ga je. Stvarno ga je voljela, i oboje su znali da on umire.

Spustila je lice na tu uvelu ruku i pogledala me raširenim plavim očima koje su samo malčice previše svjetlucale na svjetlosti. To nije bio glamur; bile su neprolivene suze.

Glas joj je bio tih, ali jasan. "Gordon i ja želimo dijete, Meredith."

"Koliko..." Prekinula sam se; nisam to mogla upitati, ne

pred oboje. "Koliko je još Gordonu ostalo?" upitala je Maeve umjesto mene. Kimnula sam.

"Šest..." Maevin glas je pukao.

Pokušala se smiriti, ali naposljetku je Gordon odgovorio: "Šest tjedana, možda tri mjeseca, najviše." Njegov glas je bio smiren, pomiren sa sudbinom. Pomilovao je Maevinu svilenkastu kosu.

Maeve je okrenula lice da se zagleda u mene. Izraz njezinih očiju nije bio pomiren sa sudbinom, ni smiren. Bio je mahnit.

Sad sam shvaćala zašto je, nakon sto godina, Maeve bila voljna riskirati Taranisov bijes da potraži pomoć od drugog sidha. Conchenn, božici ljepote i proljeća, ponestajalo je vremena.

Poglavlje 15

Već je pala noć kad smo se vratili u moj stan. Rekla bih doma, ali to nije bilo to. To nikad nije bio moj *dom*. Bio je to stan s jednom spavaćom sobom, izvorno namijenjen samo jednoj osobi. Nisam smjela imati ni cimera u njemu. Nastojala sam ga podijeliti s pet osoba. Malo je reći da nam je bilo tijesno.

Začudo, nismo mnogo razgovarali za vrijeme vožnje natrag na posao da ostavimo kombi i uzmemo moj auto, a ni poslije, tijekom vožnje do stana. Ne znam što je mučilo sve ostale, ali od gledanja Gordona Reeda kako umire, doslovno meni pred očima, moj entuzijazam je splasnuo. Istini za volju, ne toliko zbog Gordonova umiranja, već zbog načina na koji ga je Maeve gledala. Besmrtnik zaljubljen u smrtnika. To uvijek loše završi.

Probijala sam se kroz promet gotovo automatski, a vožnju su oživljavali samo Doyleovi tihi uzdasi. On nije bio dobar putnik, no kako nikad nije dobio vozačku dozvolu, nije imao mnogo izbora. Obično sam uživala u Doyleovim malim napadajima panike. Bile su to rijetke prilike kad sam ga mogla vidjeti potpuno izvan sebe. To je bilo neobično utješno, uglavnom.

Danas, kad smo ušli među blijedoružičaste zidove moje dnevne sobe, nisam mislila da bi me išta moglo utješiti. Bila sam, kao i obično u zadnje vrijeme, u krivu.

Kao prvo, osjećao se bogati miris gulaša i svježeg ispečenog kruha.

Onakvog gulaša koji krčka cijeli dan i postaje sve bolji od toga. I ništa se ne može mjeriti s opakim domaćim kruhom. Kao drugo, Galen je prošao uz jedini kut dnevne sobe, iz sitne kuhinje u još sitniji prostor za blagovanje. Obično prvo primijetim Galenov osmijeh. Ima sjajan osmijeh. Ili možda blijedozelenu kosu koja mu se uvija tik ispod ušiju. Noćas sam primijetila njegovu odjeću. Nije nosio majicu. Nosio je bijelu čipkastu pregaču koja je bila dovoljno prozirna da vidim tamniju kožu njegovih bradavica, kovrče tamnije zelenih dlačica koje su krasile njegova prsa, te tanku liniju dlačica što su mu uokvirivale pupak i nestajale u trapericama.

Okrenuo mi je leđa da završi s postavljanjem stola, a njegova je koža bila bez greške, biserno bijela s najlakšim daškom zelene. Prozirne trake pregače nisu nimalo skrivale

njegova snažna leđa i široka pleća, te savršene, dugačke ruke. Ona tanka pletenica kose koja mu je još uvijek padala do ispod struka, uvijala se duž njegove kože poput milovanja.

Nisam shvatila da sam stala na mjestu čim sam prošla kroz vrata dok Rhys nije rekao: "Kad bi se pomaknula još malo dalje, mi ostali bismo mogli proći."

Osjetila sam da mi koža gori koliko sam pocrvenjela, ali pomaknula sam se, a ostali su prošli pokraj mene.

Galen je nastavio odlaziti u kuhinju i vraćati se iz nje, kao da nije primijetio moju reakciju, a možda i nije. Katkad je s Galenom bilo teško reći. Kao da nikad nije shvaćao koliko je lijep. Što je, kad bolje razmislim, možda bio dio njegove privlačnosti. Skromnost je vrlo rijetka kvaliteta kod sidhe plemića.

"Gulaš je spreman, ali kruh se mora malo ohladiti prije nego što ga narežemo." Vratio se u kuhinju zapravo ne pogledavši nijedno od nas. Nekad bih mu bila dala poljubac u znak pozdrava i dobila ga od njega. Ali tu je postojao jedan mali problem. Galen je bio ozlijeđen u jednoj dvorskoj kazni, neposredno prije Samhaina, Noći vještica. Još sam mogla vidjeti taj prizor u glavi: Galen lancima privezan za stijenu, a njegovo tijelo gotovo skriveno od pogleda pod sporim lepetom leptirskih krila poluvila. Izgledale su kao pravi leptiri koji piju tekućinu na rubu lokve, dok im krila polako udaraju u ritmu njihova gutanja. Ali, nisu pile vodu; pile su njegovu krv. Uz krv su zubima otkidale i komadiće njegova mesa, a iz razloga poznatih samo princu Celu, on im je naredio da obrate osobitu pažnju na Galenov spolni organ.

Cel se pobrinuo da ne odvedem Galena u krevet dok ne zacijeli. No on je bio sidhe, a sidhe su zacjeljivali naočigled, njihova tijela su apsorbirala rane kao cvijeće što iz cvjetova prelazi u pupoljke. Svaki sićušni ugriz je nestao u toj koži bez mane, osim runu na njegovim preponama. Bio je, u svakom pogledu i smislu, lišen muškosti.

Obišli smo sve iscjelitelje koje smo uspjeli naći, kako medicinske, tako i metafizičke. Liječnici su bili zbunjeni; vješci su znali reći samo da se tu radi o nečemu magičnome. Vješci dvadesetprvog stoljeća oklijevaju upotrijebiti riječ *kletva*.

Nitko ne baca kletve; previše su gadne za vašu karmu. Bacite kletvu i vratit će vam se, uvijek. Nikad ne možete izvesti stvarno zlu magiju, od one vrste koja nema drugi cilj doli nanijeti zlo, a da ne platite cijenu. Nitko nije izuzet iz tog pravila,

čak ni besmrtni. To je jedan od razloga zašto je prava kletva toliko rijetka.

Gledala sam kako se Galen ushodaio kuhinjom u svojoj prozirnoj pregači, kako pazi da me ne pogleda, i srce me zaboljele. Prišla sam mu, ovila ruke oko njegova struka i privila tijelo uz toplinu njegovih leđa. On se sasvim smirio pod mojim dodirom, a onda su se njegove ruke polako podigle i kliznule po mojima. Zagrlio je moje ruke na svom tijelu. Obrazom sam protrljala glatku toplinu njegovih leđa. Ovo je bilo najbliže zagrljaju što sam od njega dobila već tjednima. Svaki dodir mu je bio bolan, na više načina.

Počeo se odmicati, no ja sam ga stisnula još čvršće. Mogao me prisiliti da se odmaknem od njega, ali nije. Samo je stajao ondje i spustio svoje ruke s mojih. "Merry, molim te." Glas mu je bio tako nježan.

"Ne", rekla sam, grleći ga čvrsto, čvrsto uz sebe. "Dopusti mi da kontaktiram kraljicu Niceven."

Odmahnuo je glavom, od čega je njegova pletenica pomazila moje lice. Miris njegove kose bio je sladak i čist. Sjećala sam se kad ga je kosa obavijala do koljena, kao i većinu sidha s visokog dvora. Žalovala sam kad ju je odrezao.

"Neću ti dopustiti da se zadužiš tom stvorenju", rekao je, a njegov glas je sadržavao ozbiljnost koja mu uopće nije bila svojstvena.

"Molim te, Galen, molim te."

"Ne, Merry, ne." Opet me pokušao odgurnuti, ali ga nisam puštala.

"A što ako nema lijeka bez Nicevenine pomoći?"

Položio je dlanove na moje ruke, ovaj put ne da ih pomiluje, već da ih razdvoji kako bi se mogao odmaknuti. Galen je bio sidhe ratnik; mogao je probijati rupe kroz zidove zgrada. Nisam ga mogla grliti ako nije htio da ga grlim.

Odmaknuo se u ulazni dio uske kuhinje, izvan mog dosega. Nije me htio pogledati svijetlozelenim očima. Proučavao je sliku na zidu blagovaonice; prizor leptira na travnatoj livadi. Jesu li ga leptiri podsjećali na poluvile, i je li uopće vidio sliku? Ili je jednostavno bilo bolje gledati bilo gdje, osim u mene?

Već i prije sam molila Galena da mi dopusti da se obratim kraljici Niceven i otkrijem što mu je učinila. On je to zabranio. Nije htio da postanem njezin dužnik samo zato da pomognem njemu. Pokušala sam preklinjati, plakati, za što mislim da bi upalilo kod svakog drugog, ali on je uporno ostajao pri svom.

On nije želio biti odgovoran za moje dugovanje usluge Niceven i njezinim poluvilama.

Ostala sam stajati tamo i zuriti u njega – u to prekrasno tijelo koje sam voljela od djetinjstva. Galen je bio moja prva ljubav. Kad bi zacijelio, mogli bismo ohladiti tu strast koja je postojala između nas otkako sam ušla u pubertet.

Odjednom sam shvatila da sam se u svemu tome potpuno pogrešno postavila. Kitto mi je rekao da Doyle misli da ću se samo jebati sa svima i da neću iskoristiti moć koju sam dobila. Nije mislio samo na goblina. Jesam li buduća kraljica Tamnih ili nisam? Ako ću postati kraljicom, zašto uopće molim bilo čije dopuštenje za bilo što? Kome ću se ja zadužiti nije Galenova stvar. Stvarno nije.

Okrenula sam se natrag prema sobi. Ostali muškarci su nas gledali.

Da su bili ljudska bića pravili bi se da ne gledaju, čitali bi časopise, ili bi se pravili da ih čitaju, no bili su vilenjaci. Ako ste nešto radili pred vilinskim bićima, ona su gledala. Da ste htjeli privatnost, ne biste to radili ondje gdje vas se može vidjeti; takva je naša kultura.

Nedostajao je samo Kitto, a znala sam gdje je, u svom prevelikom, potpuno zaklonjenom psećem krevetu. Nalikovao je malom zaštićenom šatoru. Nalazio se u suprotnom kutu dnevne sobe, postavljen tako da se iz njega može gledati televizija, koja je bila jedno od vrlo malo čuda tehnologije što ih je Kitto, čini se, cijenio. "Doyle", rekoh.

"Da, princezo." Glas mu je bio neutralan. "Kontaktiraj mi kraljicu Niceven."

Jednostavno se naklonio i krenuo u spavaću sobu. Ondje je bilo najveće zrcalo u stanu. Prvo je namjeravao pokušati ostvariti kontakt s poluvilom kroz zrcalo, kao što biste kontaktirali nekog sidha. Možda upali, možda ne. Poluvile ne provode mnogo vremena u vilinskim brežuljcima. Vole biti na otvorenom. Kad se ne bi nalazile u blizini zrcalne površine, čarolija zrcala ne bi djelovala. Bilo je još čarolija s kojima je mogao pokušati, ali početak će sa zrcalom. Možda ćemo imati sreće i uhvatiti malenu kraljicu dok leti pokraj mirne vode.

"Ne", reče Galen. Učinio je dva hitra koraka, ne prema meni, već prema Doyleu. Primio je drugoga gardista za ruku. "Ne, ja joj ovo neću dopustiti."

Doyle je na trenutak pogledao Galena u oči, no Galen nije ustuknuo. Viđala sam bogove kako su uzimali pred tim izrazom

na Doyleovu licu. Ili je Galen bio hrabriji nego što sam mislila, ili gluplji. Kladila sam se na potonje. Galen jednostavno nije shvaćao politiku, osobnu ni državnu. On bi zgrabio Doylea za ruku, spriječio bi ga da izađe iz sobe, čak i kad bi to moglo značiti dvoboj između njih dvojice.

Vidjela sam kako se bori Doyle, i vidjela sam kako se bori Galen.

Znala sam tko bi pobijedio, ali Galen nije razmišljao. On je reagirao, a to je, naravno, bila Galenova najveća slabost, kao i razlog zašto me otac bio dao drugome. Galenu nije bilo u krvi da preživi dvorske intrige; jednostavno nije.

Ali Doyle se nije uvrijedio. Njegov pogled je kliznuo s Galena na mene. Izvio je jednu obrvu, kao da pita što da radi.

"Ponašaš se kao da si već kralj, Galen", rekla sam, a to je čak i meni zazvučalo grubo, jer sam znala da uopće ne mislim tako. Ali morala sam ga uvesti u red prije nego što se Doyle umiješa. Ja ovdje moram biti vođa, a ne Doyle.

Izraz zaprepaštenja na Galenovu licu kad se okrenuo prema meni bio je tako iskren, tako Galenov. Skoro svi drugi kraljčini Gavrani mogli bi bolje sakriti izraze svojih lica. Njegove emocije uvijek su se oslikavale na njegovu licu.

"Ne znam što želiš reći." I vjerojatno stvarno nije.

Uzdahnula sam. "Dala sam jednom od svojih gardista zapovijed, a ti si ga spriječio u izvršavanju tog naređenja. Tko bi osim kralja poništio princezinu zapovijed?"

Zbunjenost mu je preletjela licem, a njegova ruka je polako pala s Doyleove. "Nisam tako mislio." Glas mu je zvučao mlado i nesigurno. Bio je sedamdeset godina stariji od mene, no politički je još bio dijete, i uvijek će biti. Dio Galenova šarma bila je njegova nevinost. Ona je ujedno bila jedna od njegovih najopasnijih mana.

"Učini što sam zatražila, Doyle."

Doyle mi se naklonio dublje i ugodnije no ikad prije. Tada je krenuo prema vratima spavaće sobe i zrcalu iza njih.

Galen ga je gledao kako odlazi, pa se okrenuo prema meni. "Merry, molim te, ne stavljaš se u vlast tog stvorenja zbog mene."

Odmahnula sam glavom. "Galen, volim te, ali nisu svi toliko politički nesposobni kao ti."

Namrštio se. "Što bi to trebalo značiti?"

"To znači, dragi moj, da ću ja pregovarati s Niceven. Ako ona zatraži preveliku cijenu, neću je platiti. Ali vjeruj mi da ću

srediti stvar. Neću napraviti ništa glupo, Galen."

Odmahnuo je glavom. "Ne sviđa mi se ovo. Ti ne znaš kakva je Niceven postala otkako kraljica Andais pomalo gubi vlast na dvoru."

"Ako Andais dopušta da joj vlast izmiče iz ruku, onda će se drugi požuriti da je zgrabe. To znam, Galen."

"Kako? Kako ti to znaš, kad si bila daleko dok se sve to događalo?"

Opet sam uzdahnula. "Ako je Andais vlast toliko izmakla iz ruku da njezin vlastiti sin Cel spletkari oko nje, ako je njezina vlast degradirala do točke u kojoj koristi sluagh kao dvorsku policiju umjesto kao krajnju prijetnju koja bi on trebao biti, onda se zacijelo svi batrgaju da pokupe komadiće. I dat će sve od sebe da zadrže komadiće koje ugrabe."

Galen me pogleda, ne shvaćajući. "To je točno ono što se događa već tri godine, ali ti nisi bila tamo. Kako si..." Na licu mu se pojavio izraz osupnutosti, a onda je rekao: "Imala si špijuna."

"Ne, Galen, nisam imala špijuna. Ne moram biti tamo da bih znala što će dvor učiniti ako je kraljica slaba. Priroda se grozi vakuuma, Galen." Namrštio mi se. On nije imao želju za moći, nikakvih političkih ambicija. Kao da je taj dio njega nedostajao; a kako ga u njemu uopće nije bilo, nije ga shvaćao ni u drugima. To sam oduvijek znala o njemu, ali nikad nisam uvidjela koliko je zapravo duboko njegovo nerazumijevanje. Nije mogao shvatiti kako to ja vidim cijelu slagalicu, a da prije toga nisam vidjela sve njezine djeliće. Jer on to ne bi mogao, nije shvaćao kako to uspijeva nekome drugome.

Nasmiješila sam se, no ispalo je tužno. Prišla sam mu i dodirnula mu lice vršcima prstiju. Bilo mi je potrebno da ga dodirnem, da vidim je li stvaran. Kao da sam najzad spoznala koliko je zapravo dubok njegov problem, a spoznavši to, učinilo mi se da ga zapravo nikad uopće nisam ni poznavala.

Lice mu je bilo jednako toplo, jednako stvarno kao i uvijek. "Galen, pregovarat ću s Niceven. Učinit ću to zato što je ostaviti jednog mog gardista osakaćenog uvreda meni i svima nama. Poluvile ne bi smjele moći uništiti muškost sidhe ratnika."

Na to je ustuknuo, skrenuvši pogled s mene. Dodirnula sam mu bradu i okrenula ga tako da me opet pogleda. "I želim te, Galen. Želim te onako kako žena želi muškarca. Neću staviti svoje kraljevstvo pod hipoteku zato da te izliječim, ali dat ću sve od sebe da te opet vidim čitavog."

Lagano rumenilo penjalo mu se licem, zatamnjujući zelenkasti preljev njegove kože, tako da je postao gotovo narančast umjesto crven. "Merry, ja ne..."

Dodirnula sam mu usne vrhovima prstiju. "Ne, Galen, ja ću ovo učiniti, a ti me nećeš zaustaviti, jer sam ja princeza. Ja sam prijestolonasljednica, a ne ti. Ti si moj gardist, a ne obratno. Mislim da sam to zaboravila na neko vrijeme, ali neću zaboraviti ponovo."

Oči su mu izgledale toliko zabrinuto. Odmaknuo je svoju ruku s usana i okrenuo je dlanom prema gore. Spustio je spor, lagani poljubac na moj dlan, i od tog jednog dodira ja sam zadrhtala.

Bio je toliko beznadan u politici da bi pretvaranje njega u kralja bila skoro pa smrtna kazna. Bilo bi to katastrofalno ne samo za Galena osobno, nego i za dvor, a i za mene. Ne, nisam mogla imati Galena kao svog kralja, ali sam mogla imati Galena. To kratko vrijeme prije nego što pronađem svog pravog kralja, mogla sam imati Galena u krevetu. Mogla sam ugasiti vatru koja je gorjela između nas, ugasiti je mesom naših tijela. Dok je spuštao svoju ruku sa svojih usta, izraz u tim blijedozelenim očima bio je dovoljan da na trenutak poželim staviti svoje kraljevstvo pod hipoteku. Ne bih to napravila; ali bih napravila mnogo da doživim te oči kako gledaju u mene dok ležim ispod njega.

Spustila sam na članke njegovih prstiju hitar poljubac, jer se nisam usudila učiniti ništa više od toga. "Idi, završi s postavljanjem stola. Mislim da se kruh već dovoljno ohladio."

Odjednom se nasmiješio; bio je to bljesak njegova starog osmijeha. "Ne znam... odavde se čini prilično vruć."

Odmahnula sam glavom i gurnula ga prema kuhinji, napola se smijući. Možda bih mogla Galena zadržati kao kraljevsku prilježnicu, ili što god bio muški ekvivalent. Sidhe su postojali već nekoliko tisućljeća, i morao je postojati dvorski presedan za kraljevskog ljubavnika negdje u cijeloj toj povijesti.

Poglavlje 16

Za večerom smo razmatrali što nam je činiti kad nas Niceven nazove. Doyle je ostavio poruku prema kojoj će znati tko ju je zvao. Bio je uvjeren da će biti dovoljno zaintrigirana da uzvрати poziv, a bio je siguran i da će znati što hoćemo. "Niceven je očekivala ovaj poziv.

Ona ima neki plan. Ne znam kakav će biti taj plan, ali imat će ga." Doyle mi je sjedio s desne strane tako da me njegovo tijelo štítilo od prozora. Rekao mi je da navučem zastore, ali je dopustio da prozor bude otvoren radi povjetarca.

Bio je prosinac u Kaliforniji, te je vjetar kroz prozor bio ugodno svjež, kao u kasno proljeće ili vrlo rano ljeto u Illinoisu. Ni u snu se nije moglo činiti da je imalo hladan ili zimski.

"Ona je životinja", reče Galen, odmaknuvši svoj stolac. Ponio je svoju praznu zdjelu do sudopera i počeo točiti vodu u nju, okrenut leđima prema nama.

"Nemoj podcjenjivati poluvile zbog onoga što su ti učinile, Galen. Koristile su se zubima zato što su u tome uživale, a ne zato što nemaju mačeve", reče Doyle.

"Mač veličine pribadače", reče Rhys, "nije neka prijatna."

"Daj mi oštricu koja nije veća od pribadače i mogao bih njome ubiti čovjeka", reče Doyle tihim, dubokim glasom.

"Da, ali ti si kraljičin Mrak", reče Rhys. "Ti si učio boriti se svakim oružjem poznatom čovjeku ili besmrtniku. Sumnjam da je Nicevenina ekipa bila toliko temeljita."

Doyle se zagledao u svjetlokosog muškarca koji je sjedio za stolom nasuprot njemu. "A da je to tvoje jedino oružje Rhys, ne bi li ti učio kako ga se može iskoristiti protiv neprijatelja?"

"Sidhe nisu neprijatelji poluvila", reče on.

"Poluvile se, kao i goblina, tolerira na dvorovima, i to jedva, a male vile nemaju žestoku reputaciju goblina koja bi ih štítila od udaraca i strelica nesreće."

Iz nekog je razloga spominjanje goblina učinilo teškim ne pogledati Kitta. On nije sjeo za stol, već se šćućurio pod njim. Pojeo je svoj gulaš, pa otpuzao u svoj preveliki pseći krevet. Djelovao je uzdrmano ovim popodnevom na bazenu Maeve Reed. Suviše sunca i svježeg zraka za goblina.

"Nitko ne napada poluvile", reče Mraz. "One su kraljičini špijuni. Leptiri, noćni leptiri, sićušne ptice, svi oni mogu biti

poluvile. Čak najbolji među nama gotovo ne mogu otkriti njihov glamur."

Doyle je kimnuo s ustima punim gulaša. Otpio je malo crnog vina pa rekao: "Sve što si rekao je istina, ali poluvile su nekad uživale mnogo više poštovanja na dvorovima. Nisu bile samo špijunske oči, već pravi saveznici."

"Savez s malenima", reče Rhys. "Zašto?"

Ja sam odgovorila: "Ako poluvile napuste Tamni dvor, onda će ono što preostaje od vilinske zemlje početi nestajati."

"To je stara bapska priča", reče Rhys. "Kao ono da će Britanija pasti ako gavrani napuste Londonski toranj. Britansko carstvo već je palo, a oni još krešu krila sirotih gavrana i šopaju ih hranom. Ta gamad je velika kao omanji purani."

"Kaže se, kud poluvile, tud i vilinska zemlja", reče Doyle.

"Što to znači?" upita Rhys.

"Moj otac je govorio da su poluvile najbližije vezane uz suštinu onoga što vilinska zemlja jest, upravo uz ono što nas čini drugačijima od ljudi. Poluvile jesu magija mnogo više nego mi ostali. Ne može ih se prognati iz vilinske zemlje jer ona putuje s njima kud god krenule." Galen se naslonio na pult na kraju kuhinje, ruku prekrivenih preko sada golih prsa. Bio je odložio pregaču, mislim, a zato da bi mene poštedio neugode. Ne znam zašto njegova gola prsa nisu bila toliko privlačna kao njegova prsa što proviruju kroz onu prozirnu tkaninu, ali nisam mogla jesti i sjediti preko puta njega dok je na sebi imao pregaču. Kad sam drugi put promašila usta gulašom, Doyle ga je zamolio da skine pregaču.

"To se ne odnosi na većinu ostalih manjih vila. U pravilu, što si manji, ti si ovisniji o vilinskoj zemlji, i to ćeš vjerojatnije umrijeti kad si izvan nje. Moj otac je bio pixie. Znam o čemu govorim", reče Galen.

"Koliko veliki pixie?" upita Rhys.

Galen se nasmiješio. "Dovoljno velik."

"Ima mnogo raznih vrsta pixija", reče Mraz, kojem je humor ili promaknuo, ili ga je on ignorirao. Voljela sam Mraza, ali smisao za humor mu nije bila najjača strana. Dobro, djevojka se ne mora stalno smijati.

"Nikad nisam upoznao nijednog drugog pixieja koji nije bio član Svijetlog dvora", reče Rhys. "Jesi li ti ikad saznao što je tvoj otac skrivio da ga Taranis i njegova banda prognaju?"

"Samo bi ti za blistavi soj rekao Taranis i njegova banda", reče Doyle. Rhys slegne ramenima, naceri se i reče: "Što ti je

tatica učinio?"

Smiješak izbljedi, pa se pojača na Galenovu licu. "Stričevi mi kažu da je moj otac zaveo jednu od kraljevih ljubavnica." Smiješak mu je nestao. Galen nikad nije upoznao svog oca jer ga je Andais pogubila zato što je zaveo jednu od njezinih pratilja. Ne bi to nipošto učinila da je znala da će se roditi dijete. Zapravo, taj pixie bi bio promaknut do statusa plemića i uslijedilo bi vjenčanje. Događalo se to i kod neobičnijih spojeva. No, zbog svoje čudi Andais je malo prebrzo izrekla smrtnu kaznu, pa tako Galen nikad nije upoznao oca.

Da je u sobi bilo ljudskih bića, ispričali bi se što su načeli tako bolnu temu, ali nije ih bilo, a mi se nismo zamarali. Da je Galena smetalo, rekao bi nešto i mi bismo se pobrinuli za to. On nije tražio, a mi nismo kopali.

"Postupaj s Niceven kao s kraljicom, jednakom sebi. To će joj se svidjeti i učiniti je neopreznom", reče Doyle.

"Ona je polувila. Ona nikad ne može biti jednaka princezi sidha."

Ovo je stiglo od Mraza koji je sjedio pored Galenova praznog stolca. Njegovo zgodno lice bilo je upravo onako strogo i oholo kao i uvijek. "Moja praprabaka je bila brownie, Mraz", rekla sam. Glas mi je bio nježan, da ne bi pomislio da ga grdim. Nije mu se svidjelo. Mraz je izgledao neosjetljivo za mnogo stvari, ali sam shvatila da je zapravo bio jedan od najranjivijih čuvara.

"Brownie je koristan član vilinske zemlje. Oni imaju dugačku i poštovanja vrijednu povijest. Polувile su paraziti. Slažem se s Galenom: one su životinje."

Upitala sam se za što bi još Mraz to rekao. Koje bi još članove vilinske zemlje bez okolišanja odbacio?

"Ništa nije suviše u vilinskoj zemlji", reče Doyle. "Sve ima svoju svrhu i svoje mjesto."

"A kojoj svrsi služe polувile?" upita Mraz.

"Vjerujem da su one suština vilinske zemlje. Kad bi one otišle, Tamni dvor bi počeo nestajati još brže nego do sada."

Kimnula sam ustajući da odnesem svoju zdjelicu u sudoper. "Moj otac je vjerovao da je tako, a nisam naišla na mnogo toga što je moj otac vjerovao, a za što se ispostavilo da je bilo krivo."

"Essus je bio vrlo mudar čovjek", reče Doyle.

"Da", rekoh, "bio je."

Galen je uzeo zdjelicu iz mojih ruku. "Ja ću oprati."

"Ti si napravio večeru. Ne bi trebao i čistiti."

"Trenutačno nisam baš od neke koristi ni za što drugo."

Nasmiješio se kad je to rekao, ali osmijeh mu baš i nije dopro do očiju.

Dopustila sam mu da mi uzme zdjelicu kako bih mu mogla dodirnuti lice. "Učinit ću sve što mogu, Galen."

"Toga se i bojim", reče on tiho. "Ne želim da se zadužiš prema Niceven, ne zbog mene. To nije dovoljan razlog da bi se tom stvorenju išta dugovalo."

Namrštila sam se i okrenula se prema svima u sobi. "Zašto je zoveš stvorenjem? Ne sjećam se da je reputacija poluvila bila toliko loša prije nego što sam napustila dvor."

"Nicevenini dvorjani postali su tek nešto više od kraljičinih ili Celovih potrčkala. Ne možeš zadržati poštovanje ako si se sveo na prijetnju i ništa više od toga."

"Ne razumijem. Kakvu prijetnju? Svi ste pričali da poluvile nisu nikakva prijetnja."

"Ja nisam to rekao", reče Doyle, "ali to što su poluvile učinile Galenu nije prvi put da su učinile takvo što, premda je ovaj put bilo... ozbiljnije. Uzele su više mesa nego što sam prije viđao."

Galen se na to okrenuo i uzvrtio se oko sudopera ispirući zdjele i stavljajući ih u perilicu za suđe. Činilo se da stvara više buke nego što je bilo potrebno, kao da više nije htio slušati taj razgovor.

"Znaš da, za kaznu što si naljutila kraljicu, možeš biti poslana u Dvoranu smrtnosti da te muče Ezekiel i njegovi crvenkapi³."

"Znam."

"Sad će nam ponekad zaprijetiti time da će nas predati poluvilama. Zapravo Nicevenin dvor, nekoć vilinski dvor koji je uživao poštovanje i održavao ceremonije kao i svaki drugi dvor, spao je tek na još jednu barbarogu koju se izvlači iz mraka i šalje da bi mučila druge."

"Pripadnici slugha nisu samo barbaroge", rekla sam, "a imaju i dvor s vlastitim običajima. Oni su jedna od najvećih prijetnji u arsenalu Tamnih već tisuću godina."

"Mnogo više od samo tisuću godina", reče Doyle.

³ Redcap ili Red Cap je vrsta zlih, ubojitih goblina ili vilinskih bića u britanskom folkloru koji svoje kape bojaju krvlju svojih žrtava. Moraju ubijati vrlo često, jer će umrijeti ako se krv na njihovim kapama osuši.

"Ali su zadržali svoju prijetnju, svoje običaje, svoju moć."

"Sluagh je ono što je preostalo od izvornog Tamnog dvora. Oni su bili Tamni prije nego što je postojao taj pojam. Nisu se oni pridružili nama, nego mi njima. Premda nas je vrlo malo koji se toga sjećamo, ili koji ćemo priznati da se sjećamo."

Mraz progovori. "Slažem se s onima koji govore da je sluagh bit Tamnog dvora, i da ćemo, ako oni odu, i mi nestati. Oni su ti koji čuvaju našu najprimitivniju moć, a ne poluvile."

"Nitko nije siguran", reče Doyle.

"Ne vjerujem da bi kraljica riskirala da sazna", reče Rhys. "Ne", reče Doyle.

"Što znači da su poluvile u sličnom položaju kao sluagh", rekla sam. Doyle me pogleda. "Objasni." Od iznenadne pune težine tog mračnog pogleda poželjela sam se promeškoljiti, ali sam se othrvala tom porivu. Više nisam bila dijete da bih se bojala onog visokog, mračnog muškarca pored svoje tete.

"Kraljica bi učinila gotovo sve da zadrži sluagh na svojoj strani, da skače na svaki njezin mig, ali ne bi li se isto reklo i za poluvile? Ako se stvarno boji da bi njihov odlazak naveo Tamne da propadnu još brže nego što već propadaju, ne bi li onda napravila gotovo sve da ih zadrži na svom dvoru?"

Činilo mi se da Doyle dugo zuri u mene, a onda je najzad polako trepnuo. "Možda." Nagnuo se prema meni, sklopivši ruke na gotovo praznom stolu. "Galen i Mraz imaju pravo u jednoj stvari. Niceven ne reagira kao drugi sidhe. Naviknuta je na pokoravanje naređenjima druge kraljice, na to da je, u stvari, prepustila svoj kraljevski autoritet drugom monarhu. Moramo je navesti da o tebi razmišlja na taj način, Meredith."

"Kako to misliš?" upitala sam.

"Moramo je na sve načine podsjetiti da si ti Andaisina nasljednica."

"Još uvijek ne razumijem."

"Kad Cel kontaktira poluvile, on je sin svoje majke. Njegovi zahtjevi su obično jednako krvavi, pa čak i krvaviji, od zahtjeva njegove majke. Ali ti tražiš iscjeljenje, pomoć. To nas automatski stavlja u slabi položaj, jer od Niceven tražimo uslugu, a nemamo baš mnogo moći da joj ponudimo zauzvat."

"Dobro, to razumijem, ali što možemo učiniti u vezi toga?"

"Izvali se na krevet sa svojim muškarcima. Omotaj nas oko sebe zbog dojma, baš kao što bi kraljica učinila. Tako ćeš izgledati moćno, jer Niceven zavidi kraljici na njezinom stadu

muškaraca."

"Zar si Niceven ne bira svoje među poluvilama?"

"Ne, rodila je troje djece jednom mužjaku, i on je sad njezin kralj. Ne može ga se riješiti."

"Nisam znao da Niceven ima kralja", reče Rhys. "To malo tko zna. On je kralj samo po tituli."

Ta misao nije bila dokono čavrljanje, što je trebala biti. Spavanje sa svim gardistima bilo je krasno. Ali biti prisiljena na udaju za jednoga od njih samo zato što smo napravili dijete... Što ako otac bude netko koga ne poštujem? Pomisao na njeznoг Niccu zauvijek vezanog uz mene bila je zastrašujuća. Bio je divan za gledanje, ali nije bio dovoljno moćan da mi bude od neke pomoći kao kralj. Zapravo, bilo je vjerojatnije da bi završio kao žrtva, a ne kao pomoć. Što me podsjetilo.

"Radi li Nicca i dalje na onom slučaju kao tjelohranitelj?"

"Da", reče Doyle, "preuzeo ga je od Mraza."

"Kako se klijentu činilo to mijenjanje čuvara usred posla?"

Doyle je pogledao Mraza, koji je slegnuo ramenima. "Ona nije ni u kakvoj pravoj opasnosti. Samo hoće sidhe ratnika pod rukom da pokaže kolika je zvijezda. Za njezine potrebe jedan sidhe ratnik je isti kao i svi drugi."

"Kakvu predstavu trebamo složiti za Niceven?"

"Onakvu u kojoj ćeš se osjećati ugodno", reče on.

Na to sam podigla obrve i pokušala razmisliti.

"Mene ne uključujte u predstavu", reče Galen. "Ja ne želim vidjeti nijednu od tih stvari, čak ni izdaleka." Napunio je perilicu posuda i uključio je, pa ga je tih *šu-šu* perilice pratio dok se vraćao prema svom stolcu. Naravno, pomoći će nam planirati, samo neka ne bude uključen u točku.

"To otežava stvar. Ti i Rhys ste jedini iz ove grupe kojima stvarno ne smeta žešće drpanje pred publikom. I Mraz i Doyle su prilično sramežljivi pred publikom."

"Noćas sam voljan pomoći", reče Doyle.

Mraz ga pogleda. "Ti bi bludničio pred malenima?" rekao je upitno.

Doyle slegne ramenima. "Smatram to potrebnim."

"Ja ću biti na krevetu, kao što sam bio i za vrijeme nekih poziva kraljici, ali neću bludničiti, ne za Niceven."

"To je tvoj izbor. Ali ako nećeš glumiti ulogu Meredithina ljubavnika, što zapravo jesi, onda ne upropaštavaj predstavu koju ćemo mi ostali prirediti. Možda bi trebao čekati u dnevnoj

sobi dok mi razgovaramo s malim vilama."

Mraz suzi one svoje sive oči. "Danas si me spriječio kad sam htio pomoći Meredith. Dvaput si me spriječio. Sad predlažeš da ja ne budem u njezinu krevetu dok joj ti glumiš ljubavnika. Što je sljedeće, Mrače? Hoćeš li konačno prekinuti svoj post i uzeti moju noć u njezinu krevetu za stvarno, a ne samo kao glumu?"

"Imao bih pravo to učiniti."

Ovo me natjeralo da se zagledam u Doylea. Njegovo lice bilo je bezizražajno, neutralno. Je li on to upravo rekao da će noćas sa mnom podijeliti krevet, ili se samo svađao s Mrazom?

Mraz ustane nadvisivši stol. Doyle je ostao sjediti, mirno gledajući drugog muškarca. "Mislim da bismo trebali pustiti Meredith da odluči s kim će noćas podijeliti krevet."

"Nismo mi ovdje da tjeramo Meredith da bira", reče Doyle. "Ovdje smo da joj priskrbimo dijete. Vas trojica ste imali tri mjeseca, a njezina utroba je prazna. Bi li joj ti stvarno zanjekao mogućnost da dobije dijete, da bude kraljica, znajući da ćemo je, ako Cel uspije, a Meredith ne, vidjeti mrtvu?"

Emocije su strujale Mrazovim licem prebrzo da bih ih sve uspjela popratiti. Naposljetku je pognuo glavu. "Nikad ne bih želio zlo Meredith."

Zakoračila sam naprijed i dodirnula mu ruku. Dodir ga je nagnao da me pogleda. Oči su mu bile pune bola i shvatila sam da je Mraz ljubomorani na mene. Koliko god mi je stalo do njega, nije zaslužio pravo da bude ljubomorani na mene na taj način. Ne još. Premda sam, lecnuvši se, shvatila da je pomisao da ga više nikad ne zagrlim bolna. Ja si nisam smjela dopustiti potištenost zbog gubitka, ništa više nego što si je on smio dopustiti ljubomoru.

"Mraz..." počela sam, no ne znam što bih bila rekla, jer se razlegao oštar zvuk zvona iz spavaće sobe. Kao da je netko ugodan zvuk srebrnih zvona pretvorio u zvono za uzburu. Od tog zvuka mi se ubrzao puls, i to ne na dobar način. Pustila sam Mrazovu ruku kad se prolomio taj zvuk. Stajali smo gledajući jedno drugo dok su svi osim Galena i Kitta krenuli prema spavaćoj sobi.

"Moram ići, Mraz." Htjela sam se ispričati, ali nisam. On to nije zaslužio, a ja to nisam bila dužna učiniti.

"Idem s tobom", rekao je.

Pogledala sam ga razrogačenim očima.

"Učinit ću za svoju kraljicu ono što ne bih ni za koga

drugoga." I znala sam da u tom trenutku nije mislio na Andais.

Poglavlje 17

Doyle je klečao na bordo prekrivaču za krevet razgovarajući sa zrcalom kad smo Mraz i ja ušli u sobu. "Omogućit ću obostrani pogled čim nam se naša princeza pridruži, kraljice Niceven."

Zrcalo je bilo vrtlog izmaglice dok sam puzala po krevetu. Doyle se našao na koljenima iza mojih leđa, pomalo sa strane. Rhys je sjeo iza nas oboje, naslonjen na uzglavlje, poduprt hrpom bordo, ljubičastih, lila, ružičastih i crnih jastuka. Nisam bila sigurna, ali izgledalo je kao da je gol, osim nekoliko dobro smještenih jastuka. Nisam imala pojma kako se tako brzo skinuo.

Mraz je dopuzao na krevet da napola sjedne, a napola se izvili malo iza mene i sa strane, tako da sam se našla između njega i Doylea.

Doyle je rukom odmahnuo u stranu i izmaglica se raščistila. Niceven je sjedila na elegantnom drvenom stolcu, izrezbarenom tako da su njezina krila prolazila kroz utore na naslonu, da se ne oštete. Njezino lice je bilo gotovo savršeni trokut bijele kože, ali ta bjelina nije bila ista kao moja, Mrazova ili Rhysova. Njezina bijela koža imala je nijansu sivila. Bijelosive kovrče bile su složene u pomno izrađene uvojke, kao na nekima od onih starinskih lutaka. Sićušna tijara te je uvojke držala podalje od njezina lica i isijavala hladnu toplinu koju mogu dati samo dijamanti. Njezina haljina bila je bijela i lepršava. Opuštenost tkanine sakrila bi njezino tijelo, samo što je bila posve prozirna, pa se moglo vidjeti male, šiljate grudi, gotovo skeletnu mršavost njezinih rebara i krhke, prekrížene noge. Nosila je papuče koje su izgledale kao da su od cvjetnih latica. Jedan bijeli miš, velik u odnosu na nju kao njemački ovčar u odnosu na mene, sjedio je pored njezina stolca. Milovala je krzno između njegovih ušiju.

Trio dvorskih dama stajao je iza nje, svaka u haljini drugačije boje što su pristajale blještavilu njihovih krila, crvenoj poput ruže, žutoj poput sunovrata, te ljubičastoj poput perunike. Njihova kosa bila je crna, žuta i smeđa, tim redom.

Niceven si je dala mnogo više truda od nas da postavi svoj mali prizor.

Osjećala sam se posve obično u svojoj zelenoj suknji. Ali to me nije suviše smetalo. Najzad, ovo je bio poslovni razgovor.

"Kraljice Niceven, lijepo od tebe što si nam uzvratila

poziv."

"Iskreno, princezo Meredith, očekivala sam vaš poziv ova tri mjeseca. Tvoja naklonost prema zelenom vitezu dobro je poznata na dvoru. Vrlo sam iznenađena što vam je toliko trebalo da mi se javite."

Bila je vrlo službena. Shvatila sam da nije samo govor bio služben. Nosila je svoju krunu; ja nisam imala krunu, ne još. Sjedila je na svom prijestolju, dok sam ja sjedila nasred raspredjenog kreveta.

Imala je dvorske dame iza sebe, nalik tihom grčkom koru. I miša, ne smijem zaboraviti na miša. Ja sam imala samo Doylea i Mraza oko sebe, te Rhysa na jastucima odostraga. Niceven me nastojala staviti u nepovoljniji položaj. To ćemo još vidjeti.

"Iskreno, tražili smo pomoć iscjelitelja ovdje u svijetu smrtnika. Tek smo nedavno morali priznati da će biti potrebno obratiti se tebi."

"Znači, radi se o tvojoj tvrdoglavosti princezo."

"Možda, ali znaš zašto sam nazvala, i što želim."

"Ja nisam neka vilinska kuma pa da ispunjavam želje, Meredith."

Izostavila je moju titulu, što je bila namjerna uvreda.

Fino, obje smo mogle biti neljubazne. "Kako hoćeš, Niceven. Znači, znaš što želim."

"Želiš lijek za svog zelenog viteza", reče ona, jednom rukom prelazeći preko ružičastog ruba miševog uha.

"Da."

"Princ Cel je jako inzistirao na tome da Galenu ostane ta ozljeda."

"Jednom si mi rekla da princ Cel još ne vlada Tamnim dvorom."

"To je istina, ali nije ni najmanje sigurno da ćeš ti ikada doživjeti da postaneš kraljicom, Meredith." Opet je izostavila titulu.

Doyle se pomaknuo pokraj mene i okrenuo leđa Rhysu. Pobrinuo se da ostane na rubu kreveta, na granici mog perifernog vida, te posve unutar kraljičinog. Kao da su se prije dogovorili, Rhys se podigao s jastuka na koljena i jasno pokazao da je gol. Premetao je Doyleovu dugačku pletenicu po rukama dok nije došao do kraja, te počeo odmotavati traku kojom je bila zavezana.

Niceven je bacila pogled prema tom kretanju iza mene, pa ga vratila na moje lice. "Što oni to rade?"

"Spremaju se za krevet", rekla sam. Premda nisam bila baš sto posto sigurna u to.

Fine sive obrve su se namrštile. "Sad je, koliko... devet sati tamo gdje ste vi. Noć je premlada da se potрати spavajući."

"Nisam rekla da ćemo spavati." Rekla sam to jednoličnim glasom.

Udahnula je dovoljno duboko da sam vidjela uspon i pad njezinih sitnih grudi. Nastojala je zadržati pažnju na meni, ali pogled joj je neprestano skretao na muškarce. Rhys je oslobađao Doyleovu gustu kosu iz pletenice. Samo sam jednom vidjela Doylea s kosom izvan te pletenice. Samo je jednom ona sličila tamnom, živom ogrtaču što mu je omatao tijelo.

Niceven ih je gledala kradomice, vrlo rijetko mene gledajući u oči.

Nisam bila sigurna je li stvar u Doyleovoj kosi ili u Rhysovoj golotinji. Sumnjala sam da je posrijedi golotinja, jer ona baš i nije bila toliko neobična među dvorjanima. Jasno, možda je piljila u Rhysove trbušnjake nalik dasci za ribanje, ili u ono što se nalazilo odmah ispod njih.

Mraz je sjeo, skinuo svoj sako i počeo se izvlačiti iz pazušne futrole. Oči su joj sijevnule prema njemu.

"Niceven", rekoh tiho. Morala sam dvaput ponoviti njezino ime prije nego što me pogledala. "Kako da izliječim Galena?"

"Nije sigurno da ćeš ti postati kraljica, a ako princ Cel postane kralj, uzet će mi za zlo što sam ti pomogla."

"A ako ja postanem kraljica, ja ću ti uzeti za zlo što nisi."

Nasmiješila se. "Znači, moram pronaći prolaz između dva psa koja reže. Pomoći ću ti ovaj put, jer sam Celu već pomogla. To će izjednačiti stvar."

Prisjetila sam se Galenovih krikova i boli u njegovim očima zadnjih mjeseci, i nisam smatrala da će to izjednačiti stvar. Nisam mislila da je popravljavanje onoga što je uništila uopće blizu izjednačavanju stvari. Međutim, ovdje smo se bavile vilinskom politikom, a ne terapijom, pa nisam ništa rekla. Tišina nije laž. Grijeh propusta, ali ne laž. Naša kultura vam dopušta da izostavljate onoliko koliko možete.

"Kako da izliječimo Galena?" upitala sam.

Odmahnula je glavom, od čega su joj uvojci poskočili, a tijara zasvjatlucala. "Ne, prvo ćemo o cijeni. Što bi mi dala da učinim tvog zelenog viteza čitavim?"

Mraz i Doyle su se gotovo istovremeno pomaknuli pokraj

mene.

"Imat ćeš naklonost kraljice Tamnih, a to bi trebalo biti dovoljno", reče Mraz, glasom jednako hladnim kao i njegovo ime.

"Ona još nije kraljica, Ubojiti Mrazu." Nicevenin glas je bio pun vrlo hladnog bijesa. Imao je okus na neku staru svađu. Je li to Mrazu bilo nešto osobno?

Vidjela sam Doylea kako se saginje prema drugom muškarcu i zaustavila sam ga pogledom. Noćas je između njih bilo netrpeljivosti. Nećemo izgledati snažni budemo li se svađali međusobno. Doyle je ostao pokraj mene, samo su njegove oči gledale Mraza. Taj pogled nije bio prijateljski.

Dodirnula sam Mrazovu ruku, lagano je stisnuvši. Lecnuo se, napevši mišiće, pogledao je prvo Doylea, pa onda shvatio da je taj dodir moj.

Očekivao je da bude Doyleov. Opustio se, polako. Ispuatio je dubok, miran izdisaj i malo se povukao iza mene.

Okrenula sam se natrag prema zrcalu i ugledala pronicavo, oprezno Nicevenino lice. Napola sam očekivala da će nešto reći, ali nije. Samo je sjedila i čekala da se obavežem.

"Što bi kraljica Niceven od Malenih vila htjela od princeze Meredith od Tamnog dvora u zamjenu za izlječenje njezina viteza?" Namjerno sam ubacila obje naše titule u istu rečenicu, naglašavajući da znam da je ona kraljica, a da ja nisam. Nadala sam se da ću time nadoknaditi Mrazov ispad.

Gledala me nekoliko otkucaja srca, pa vrlo lagano kimnula. "Što bi nam princeza Meredith od Tamnog dvora ponudila?"

"Jednom si rekla da bi mnogo dala da mi možeš duže piti krv." Izgledala je smeteno prije nego što je uspjela disciplinirati lice da pokazuje dvorsku bezizražajnost. Kad se uspjela svladati, rekla je: "Krv je krv, princezo. Zašto bi meni bilo stalo do tvoje?"

Sad je samo bila naporna. "Rekla si da imam okus na visoku magiju i seks. Ili si me tako brzo zaboravila, kraljice Niceven?"

Pognula sam lice, oborila oči. "Zar ti je to tako malo značilo?" Slegnula sam ramenima i pustila da mi kosa, koja mi je odnedavno bila do ramena, padne preko lica. Govorila sam iza zastora od kose, koji je iskrio poput pređenih rubina. "Ako ti krv prijestolonasljednice ne znači ništa, onda li nemam što ponuditi." Podigla sam oči prema njoj, znajući za dojam koji te

trobojne, zelene i zlatne oči mogu stvoriti, uokvirene krvavo kestenjastom kosom, popraćene bljeskovima kože nalik na ulašteni alabastar. Odrasla sam među ženama, i muškarcima, koji su svoju ljepotu koristili poput oružja. Nikad ne bih ni sanjala o tome da to učinim pred drugim sidhom, jer su svi bili ljepši od mene, ali pred Niceven i njezinim gladnim očima koje su pratile moje muškarce, pred njom sam mogla upotrijebiti svoju nezemaljskost, kao što je ona pokušala upotrijebiti svoju.

Udarila je sićušnim dlanom po naslonu za ruku svog stolca, dovoljno snažno da preplaši bijelog miša. "Flore mi, ti imaš krvi svoje tetke. Princ Cel nikad nije ovladao svojom ljepotom kao Andais, a sad i ti."

Lagano sam se naklonila, jer je uvijek teško nakloniti se iz sjedećeg položaja. "Dražestan kompliment od prekrasne kraljice."

Šepirila se, nasmiješena, tapšajući miša, naslonivši se u stolac tako da joj prozirna haljina pokaže još više tijela. Njezino je tijelo prešlo s vitkog na mrtvačko, kao da gledamo nešto sićušno i izgladnjelo. Ali, ona je mislila da je njezino tijelo lijepo, pa ja na licu nisam mogla pokazati ništa manje od toga.

Mraz je ostao nepokretan malo iza mene. Bio je skinuo pojas, pazušnu futrolu, sako, ali ništa drugo. Čak su i cipele još uvijek bile na njemu.

Nije se namjeravao svlačiti za Niceven.

Doyle je, s druge strane, bio skinuo pazušnu futrolu, pojas i majicu.

Srebrna rinčica u njegovoj lijevoj bradavici je svjetlucala, tako da ju je Niceven mogla vidjeti čak i iz profila. Rhys je i dalje radio na svoj toj gustoj, crnoj kosi, kao da zaglađuje skut haljine.

Muškarci su se kretali oko mene poput pratilja koje se spremaju za krevet. Ostavili su me da se sama snalazim s Niceven. Što je značilo da mi je dobro išlo i samoj. Bilo je to lijepo znati.

Nakratko sam prema njoj izvila usnice crvene poput vrlo crvene ruže, i to bez ikakvog ruža. "Jedan obrok moje krvi da mi izliječiš viteza, slažeš se?"

"Daješ svoju životnu tekućinu vrlo jeftino, princezo." Bila je oprezna. "Dajem samo ono što posjedujem."

"Princ misli da posjeduje cijeli dvor."

"Ja znam da posjedujem samo tijelo koje nastanjujem. Sve ostalo je bahatost."

Kraljica se nasmijala. "Vratit ćeš se kući da se ja mogu nahraniti?"

"Slažeš li se da je jedno hranjenje vrijedno lijeka za mog viteza?"

Kimnula je. "Slažem se."

"Koliko bi onda vrijedilo hranjenje jednom tjedno?"

Osjetila sam kako su se muškarci iza mene napeli.

Atmosfera u sobi odjednom je postala napetija. Pazila sam da ih ne pogledam. Ja sam bila princeza i nije mi trebalo dopuštenje mojih gardista da učinim bilo što. Ili sam vladala, ili nisam.

Nicevenine oči su se suzile u male, blijede plamičke. "Što bi to trebalo značiti, hranjenje jednom tjedno?"

"Znači upravo to što sam rekla."

"Zašto bi ti meni ponudila tjedno prinošenje krvi?"

"Za savez između nas."

Mraz je nasrnuo prema meni preko kreveta. "Meredith, ne..." Naumio je reći nešto nezgodno i sve upropastiti. Imala sam začetak ideje, i to dobre.

"Ne, Mraz", rekla sam, "ne govoriš ti meni ne. Ja *tebi* govorim ne ili da. Ne zaboravi to." Uputila sam mu pogled čije značenje sam se nadala da će shvatiti, a koje je bilo *začepi jebenu gubicu i nemoj ovo uništiti*.

Zatvorio je usta u čvrstu, tanku crtu, tako očigledno nesretan, ali ostao je sjediti, dureći se. Barem je to činio tiho.

Čula sam Doylea kako je udahnuo i samo sam ga pogledala. Taj pogled je bio dovoljan. Lagano je kimnuo glavom i dopustio Rhysu da mu počne raščešljavati dugu kosu. Bilo je valovitosti u svom tom crnilu, zbog pletenice, ja mislim; sjećala sam se Doyleove kose kao ravne. Na trenutak mi je pažnju privuklo gledanje Rhysa kako kleči, tako bijel i savršen, pored sve te tame. Pročistivši grlo, Doyle me natjerao da se trgnem i okrenem natrag prema zrcalu.

Niceven se smijala zvukom pomalo neusklađenih zvona, poput nečeg prekrasnog i samo malčice iskrivljenog.

"Moje isprike zbog nepažnje, kraljice Niceven."

"Da mene očekuje takvo blago, ja bih skratila ovaj razgovor."

"A kad bi te očekivalo blago moje krvi? Što bi onda?"

Lice joj se otriježnilo. "Uporna si. To je vrlo nevilinski."

"Dijelom sam brownie, a mi smo upornija čeljad od sidha."

"Dijelom si i ljudsko biće, isto tako."

Nasmiješila sam se. "Ljudi su kao sidhe; neki su uporniji od drugih."

Nije mi uzvratila osmijehom. "Za još jedno hranjenje tvojom krvlju, izliječit ću tvog zelenog viteza, ali to je sve. Jedan obrok, jedan lijek i gotove smo."

"Za jedno hranjenje mojom krvlju, goblinski kralj Kurag je postao moj saveznik na šest mjeseci."

Njezine fine obrve su se podigle. "To je stvar goblina i sidha, a ne naša. Mi smo poluvile. Nikoga nije briga s kime mi sklapamo saveze. Mi se ne borimo u bitkama. Ne izazivamo na dvoboje. Bavimo se svojim poslom, a svi drugi se bave svojim."

"Dakle, odbijaš savez?"

"Mislim da je ovdje oprez bolja polovica hrabrosti, princezo, bez obzira na to koliko si ukusna."

U pregovorima uvijek prvo pokušajte biti ljubazni, ali ako ljubaznost ne prolazi, ima i drugih načina. "Svi vas puštaju na miru, kraljice Niceven. Jer vas smatraju premalenima da biste ih zanimali."

"Princ Celje mislio da smo dovoljno veliki da upropastimo tvoje planove sa zelenim vitezom." U glasu joj se čuo prvi nagovještaj ljutnje. "Da, a što vam je on ponudio za taj poslić?"

"Okus sidhova mesa, vitezova mesa, i krvi. Gostili smo se te noći, princezo."

"On vam je platio tuđom krvlju, dok je njegovo tijelo bilo puno krvi koja je samo jedan korak niže od kraljičine. Jeste li ikada kušali kraljicu?"

Niceven je izgledala uznemireno, skoro preplašeno. "Kraljica dijeli samo sa svojim ljubavnicima, ili svojim zatvorenici."

"Sigurno te ljuti kad vidiš kako se tako dragocjeni dar rasipa." Niceven napući sićušne, sablasno srebrne usne. "Kad bi ona barem htjela uzeti neke od mojih ljudi u krevet, ali mi smo..."

"Premali", dovršila sam umjesto nje.

"Da", prosiktala je, "za sssve smo premali. Premala smo snaga za savez. Premala smo snaga da budemo bilo što osim njezinih kukavnih špijuna." Sitne blijede ruke skupile su se u šake. Bijeli miš se šćućurio dulje od nje, kao da zna što slijedi. Čak je i trio dama iza njezina prijestolja zadržtao, kao od naleta kakvog ledenog vjetra.

"A sad obavljate i prljave poslove za njezina sina", dodala

sam. Moj glas je bio pažljivo neutralan, skoro ugodan.

"Barem je zatražio od nas da obavimo neki posao za njega." Gnjev u tom malom, krhkom stvorenju bio je strašan. Zahvaljujući bijesu zauzela je više prostora nego što bi se moglo objasniti pukom tjelesnošću. Odavala je doista kraljevski dojam, tako bijesna.

"Ja vam nudim ono što kraljica ne nudi. Ja nudim ono što princ ne nudi."

"A što je to?"

"Kraljevska krv, krv samog prijestolja Tamnog dvora. Sklopi savez sa mnom, kraljice Niceven, i dobit ćeš tu krv. Ne samo jednom, nego još mnogo puta."

Oči su joj opet postali uski mali prorezi koji su svjetlucali vatrom hladnijom od dijamanta na njezinoj kruni. "Što bi svaka od nas imala od takvog saveza?"

"Ti bi dobila pomoć mojih saveznika."

"Goblini nemaju puno veze s nama."

"A što je sa sidhima?"

"Što s njima?"

"Kao saveznici jednog od nasljednika, dobili biste status. Više vas nitko ne bi mogao olako shvaćati, od straha da ćete mu zamjeriti i šapnuti mi to."

Zadržala je te blještave oči na meni. "A što bi ti dobila od tog saveza?"

"Špijunirali biste za mene, kao i za kraljicu."

"A Cel?"

"Prestali biste špijunirati za njega."

"To mu se neće svidjeti."

"Ne mora mu se svidjeti. Ako ste vi moji saveznici, onda je nauditi vama isto kao uvrijediti mene. Kraljica je izjavila da sam ja pod njezinom zaštitom. Nauditi meni sada znači smrtnu kaznu."

"Znači, on mene uvrijedi, pa se onda ti umiješaš. Što zatim?"

"Zaprijetim da ću odvesti cijeli tvoj dvor u Los Angeles, ovdje kod mene."

Zadržala je. "Ja ne bih željela odvesti svoj narod u ljudski grad." Govorila je kao da postoji samo jedan jedini ljudski grad.

"Mogli biste živjeti u botaničkim vrtovima, kilometrima i kilometrima na otvorenom. Ima ovdje mjesta za vas, Niceven, kunem se."

"Ali ja ne želim otići s dvora."

"Kud poluvile, tud i vilinska zemlja."

"Većina se sidha toga ne sjeća."

"Moj otac se pobrinuo da naučim povijest svih vilinskih bića. Poluvile su najbližije vezane uz suštinu onoga što vilinska zemlja jest, uz bit onoga što nas čini drugačijim od ljudi. Vi niste leprechauni⁴ ni pixieji i ne biste umrli izvan vilinske zemlje. Vi *jest*e vilinska zemlja. Ne kaže li se da će, kad nestane i posljednja poluvila, sve vile nestati s lica zemlje?"

"Praznovjerje", reče ona.

"Možda, ali ako vi napustite Tamni dvor, a Svijetli dvor zadrži svoje poluvile, onda će Tamni biti oslabljeni. Cel se možda ne sjeća tog dijela naše predaje, ali kraljica će se sjetiti. Ako vas Cel uvrijedi toliko da spakirate svoje stvari, kraljica će se umiješati."

"Naredit će nam da ostanemo."

"Ne može ona ništa narediti drugom monarhu. Takav je naš zakon." Niceven je izgledala uzrujano. Bojala se Andais. Svi su je se bojali. "Ne želim razljutiti kraljicu."

"Ne želim ni ja."

"Ti stvarno misliš da bi kraljica kaznila vlastitog sina kad bi nas on otjerao, radije nego da iskali svoj bijes na nama?" Opet je stavila nogu preko noge, ruku prekrivenih preko grudi, zaboravivši na koketiranje, zaboravivši izgledati kraljevski u svom strahu.

"Gdje je Cel sada?" upitah.

Niceven se zahloće, vrlo neugodnim, tihim hihotom.

"Izdržava kaznu od šest mjeseci. Dvorom kruže oklade da njegov razum neće preživjeti šest mjeseci izolacije i mučenja."

Slegnula sam ramenima. "Na to je trebao misliti prije nego što se ponio kao jako, jako zločesti dečko."

"Drsku si, uli ako Cel izađe lud, tvoje će ime biti ono što će vrištati. Tvoje će lice željeti razbiti."

"Prijeći ću taj most kad stignem do njega."

"Molim?"

"To je ljudska izreka. Znači da ću se tim problemom baviti kada i ako se pojavi."

Izgledala je kao da jako duboko razmišlja, a onda je rekla:

⁴ Leprechauni su vrsta malih vilenjaka iz irske mitologije koji su nastanjivali Irsku prije dolaska Kelta. Obično se prikazuju kao maleni starci odjeveni u zeleno, uglavnom se bave postolarstvom i vrlo su bogati, jer su u raznim ratovima nakupili mnogo zlata.

"Kako bi mi ti prinijela tu krv? Mislim da se nijednoj od nas ne bi sviđalo jednom tjedno putovati između vilinske zemlje i Zapadnog mora."

"Mogla bih je staviti na komad kruha, pa ti esenciju poslati magijom." Odmahnula je glavom, a sablasni uvojcji su pritom poskočili po uskim ramenima. "Esencija nikad nije ista stvar."

"Što ti predlažeš?"

"Ako ti pošaljem jednog od svojih, to bi mogao biti moj surogat." Razmislila sam o tome na trenutak osjećajući Mrazovu mirnoću, slušajući težak, gotovo nasilan zvuk Rhysova provlačenja četke kroz Doyleovu kosu. "Slažem se. Reci mi koji je lijek za mog viteza i pošalji mi svog surogata."

Nasmijala se, neusklađena zvona su zazvonila. "Ne, princezo, dobit ćeš lijek s usana mog surogata. Ako ti ga dam sada, prije nego što ga platiš, mogla bi se predomisli."

"Dala sam ti svoju riječ. Ne mogu je više pregaziti."

"Imala sam predugo posla s vilinskim moćnicima da bih vjerovala da svi drže svoju riječ."

"To je jedan od naših najstrožih zakona", rekla sam.

"Krivokletstvo se kažnjava izopćenjem."

"Osim kad imaš prijatelje na vrlo visokim položajima koji se pobrinu da se takve priče nikad ne pročuju."

"Što želiš reći, kraljice Niceven?"

"Kažem samo ovo, da kraljica stvarno jako voli svog sina i da je prekršila više od jednog tabua da ga zaštititi."

Gledale smo jedna u drugu i znala sam, ne pitajući, da je Cel davao obećanja i kršio ih. Već i samo radi toga trebao je biti izopćen, a sasvim sigurno i lišen prava na prijestolje. Andais je oduvijek jako mazila Cela, ali do sad još nisam shvatila koliko.

"Kad možemo očekivati tvog surogata?" upitala sam.

Izgledala je kao da razmišlja o ovome posegnuvši dokonom rukom u stranu, prema mjestu gdje je bio šćućuren miš. Dopuzao je bliže njoj trzajući dugim brkovima, napetih ušiju, kao da nije siguran je li dobrodošao. Nježno ga je pogladila. "Za nekoliko dana", rekla je. "Mi nismo stalno kod kuće da dočekujemo posjetitelje s dobrodošlicom. Ne bih voljela da tvoj poslanik doživi išta manje od naše najbolje gostoljubivosti."

"Ostavi teglu cvijeća pored ulaznih vrata, to će ga okrijepiti."

"Njega?"

"Mislim da bi ti se muškarac više sviđio, zar ne?"

Lagano sam kimnula, jer nisam bila sigurna da mi je stalo. Davala sam krv, a ne seks, pa mi je bilo svejedno; ili sam barem tako mislila. "Sigurna sam da kraljica mudro bira."

"Ljupke riječi, princezo. Preostaje nam da vidimo hoćeš li ih popratiti ljupkim djelima." Pogled joj je opet nakratko skrenuo prema muškarcima, te se zaustavile na Doyleu i Rhysu. "Lijepo sanjaj, princezo."

"I ti, kraljice Niceven."

Nešto grubo joj je preletjelo licem i učinilo ga još mršavijim i oštrijim, kao da ima masku. Da je posegnula rukom i strgnula to lice sa sebe, ja ne bih mogla zadržati svoj poslovni izraz. Ali nije. Samo je progovorila glasom koji je sličio na šapat ljuski na stijeni. "Moji snovi su moja stvar, princezo, i ostavit ću ih onakvima kakvi mi se sviđaju."

Još jednom sam joj se napola naklonila. "Nisam te htjela uvrijediti."

"Nisam se uvrijedila, princezo, samo sam zavidna." S tim riječima, zrcalo je postalo prazno i mirno.

Sjedila sam, zureći u vlastiti odraz. Oko mi je zapelo za jedan pokret, pa sam promotrila Rhysa i Doylea, obojicu još na koljenima. Mišići su se napinjali na Rhysovim rukama dok je češljao Doyleovu kosu. Mraz se zapravo nije pomaknuo, već me samo gledao u zrcalu, tako intenzivno da sam se okrenula da ga pogledam.

Mraz mi je uzvratio pogled. Ostala dvojica kao da nisu bila svjesna moje pažnje. "Niceven je otišla. Možete se prestati pretvarati", rekla sam.

"Još nisam raščesljao svu tu kosu", reče Rhys. "Zato sam ja prestao puštati svoju do gležnjeva. Skoro je nemoguće sam se brinuti o njoj." Odvojio je još jedan dio kose, pridržao ga jednom rukom, te ga počeo češljati drugom.

Doyle je šutio dok je Rhys radio na njegovoj kosi s ozbiljnim, koncentriranim licem djeteta. Apsolutno ništa drugo nije bilo djetinjasto na njemu dok je klečao gol, okružen morem crne kose i šarenih jastuka. Njegovo tijelo je, kao i uvijek, bilo čvrsto i mišićavo, blijedo, blještavo. Bio je divan za gledanje, ali nije bio uzbuđen. Golotinja sidhima nije značila seks, ne uvijek.

Mraz je učinio lagani pokret, zbog kojeg sam se okrenula prema njemu. Njegove oči su bile tamnosive boje neba neposredno prije oluje. Bio je ljut; to se vidjelo po svakoj crti njegova lica, po napetosti njegovih ramena, po tome kako je sjedio, tako oprezno, nepokretno, a istovremeno blistajući od

energije.

"Žao mi je ako te to uzrujalo, ali znala sam što radim s Niceven."

"Savršeno si razjasnila da ti ovdje vladaš, a da se ja samo pokoravam." Glas mu je bio promukao od srdžbe.

Uzdahnula sam. Bilo je rano, ali dan je bio dug. Bila sam previše umorna za Mrazove povrijeđene osjećaje. Osobito zato što je bio u krivu.

"Mraz, trenutačno si ne mogu dopustiti da pred bilo kime ispadnem slaba. Čak i Doyle zadržava svoje mišljenje za sebe u javnosti, bez obzira na to koliko nepovoljno ono bilo u četiri oka."

"Ja odobravam sve što si danas učinila", reče Doyle.

"Tako sam sretna što to čujem", rekla sam.

Uputio mi je vrlo stalozen pogled, kojeg je pokvarilo samo povlačenje njegove kose četkom. Teško je izgledati prijeteće kad prtljaju po vama. Piljio je u mene sve dok većina ljudi ne bi skrenula pogled ili ustuknula. Ja sam mu uzvratila pogled, bezizražajan. Bila sam umorna od igrice. Samo zato što ih zna igrati i što ih igra prilično dobro, ne znači da uživam u njima.

"Dosta mi je dokazivanja tko je moćniji za jedan dan, Doyle. Ne treba mi još toga, osobito ne od mojih vlastitih gardista."

Zagledao se tim tamnim, tamnim očima u mene. "Stani, Rhys. Meredith i ja moramo popričati."

Rhys je poslušno stao i sjeo natrag među jastuke, s četkom još uvijek u ruci.

"U četiri oka", reče Doyle.

Mraz je skočio kao da ga je nešto udarilo. Njegova me reakcija, više nego Doyleove riječi, navela da naslutim da ćemo razgovarati o više tema, a ne samo o nekoliko tajni.

"Večeras je moja noć s Meredith", reče Mraz. Njegov gnjev kao da je nestao na krilima mogućnosti koje nije bio predvidio.

"Da je Rhysova, on bi morao ponovo pričekati svoj red, a kako ja još nisam bio na redu, imam pravo to zatražiti večeras."

Mraz je ustao, gotovo posrnuvši zbog svoje žurbe i nedostatka prostora u podnožju kreveta. "Prvo si me danas spriječio da joj pomognem, sad uzimaš moju noć u njezinu krevetu. Da te ne poznajem, optužio bih te za ljubomoru."

"Možeš me optužiti za što god hoćeš, Mraz, ali znaš da

nisam ljubomoran."

"Možda, možda ne, ali nešto jesi, a to nešto ima veze s našom Merry." Doyle uzdahne uz dubok, gotovo ranjeni zvuk. "Možda sam mislio da ću zaintrigirati princezu ako je natjeram da čeka moju pažnju. Danas sam vidio da ima više načina da se izgubi ženska naklonost."

"Govori jasnije, Mrače."

Doyle je ostao klečati, polugol, opuštenih i praznih ruku oslonjenih na bedra, okružen morem vlastite kose. Trebao je izgledati bespomoćno, ili ženstveno, ili već nekako, ali nije. Izgledao je kao nešto isklesano iz elementarne tame, kao da je bio jedno od prvih stvorenja koja su ikada udahnula zrak prije nego što se pojavila svjetlost. Srebrna rinčica u njegovoj bradavici hvatala je svjetlost dok je disao. Njegova kosa je pokrila sve naušnice, pa je ta jedna srebrna iskra bila jedina boja na njemu. Bilo je teško skrenuti pogled s tog iskričavo srebrnog svjetla.

"Ja nisam slijep, Mraz", reče Doyle. "Vidio sam kako te pogledala u kombiju, a i ti si to vidio."

"Ljubomoran si."

Odmahnuo je glavom. "Ne, ali vi ste imali tri mjeseca, a još nema djeteta. Ona je princeza i bit će kraljica. Ne može si priuštiti da pokloni svoje srce nekome ako neće biti vjenčanja."

"Pa ćeš ti uletjeti da osvojiš njezino srce?" Mrazov glas je sadržavao više strasti nego što sam je u njemu ikad čula, osim u krevetu.

"Ne, ali ću se pobrinuti da može birati. Da sam pomnije pratio, uskočio bih ranije."

"S tobom u zagrljaju, ona će me posve zaboraviti, je li tako?"

"Nisam toliko arogantan, Mraz. Rekao sam ti, danas sam shvatio da ima više načina da se izgubi žensko srce, a predugo čekanje je jedan od njih. Ako postoje ikakvi izgledi da se Meredith he prikloni tebi ili Galenu, onda se nešto mora promijeniti sada. Ne kasnije, nego sada."

"Kakve veze ima Galen s bilo čim?" upita Mraz.

"Ako to moraš pitati, onda nisam ja taj koji je slijep", reče Doyle.

Zbunjenost je preletjela Mrazovim licem. Najzad se namrštio i odmahnuo glavom. "Ne sviđa mi se ovo."

"Ne mora ti se sviđati", reče Doyle.

Koliko god zanimljiv bio taj razgovor, meni ga je bilo

dosta. "Svi vi govorite kao da mene nema ovdje, ili kao da ja nemam izbora u tome."

Doyle okrene svoje ozbiljno lice prema meni. "Protiviš li se tome da noćas ja s tobom podijelim tvoj krevet?" Upitao je to istim neutralnim glasom kojim bi naručio jelo u restoranu ili razgovarao s klijentom, kao da mu moj odgovor ništa ne znači.

Ali, ja sam znala da on katkad koristi taj neutralni glas kad se osjeća svakojako, samo ne neutralno. Bio je to način da se zaštiti od emocija; ponašaj se kao da nije važno, pa možda neće ni biti.

Pogledala sam ga, krivulje njegovih ramena, obline njegovih prsa i taj iskričavi sjaj srebra, plosnate ravnice njegova trbuha, liniju gdje su mu traperice presijecale tijelo. Nikad nisam vidjela Doylea golog, nikad. On nije sudjelovao u ležernoj golotinji na dvoru; nije ni Mraz. Pogledala sam Mraza. Njegova srebrna kosa još je bila straga, u labavom konjskom repu, pa mu je lice bilo čisto i neukrašeno, ako se nešto toliko lijepo uopće može nazvati neukrašenim. Sako i pazušnu futrolu, zajedno s pištoljem, prebacio je preko jedne ruke. Opet je nosio svoju arogantnu masku, onu iza koje se toliko često skrivao na dvoru. Srce me zaboljelo zbog toga što je osjećao da mora nositi masku ovdje i sada, preda mnom.

Željela sam mu prići, obaviti ruke oko njega, položiti obraz na njegova prsa i reći mu *ne idi*. Željela sam osjetiti njegovo tijelo uz svoje. Željela sam se probuditi u oblaku njegove srebrne kose.

Tada sam pošla prema njemu, ali ne onako kako sam htjela poći. Približila sam mu se, no nisam ga se usudila dodirnuti. Bojala sam se da ga, kad bih ga dodirnula, više ne bih pustila. "Noćas imam priliku zadovoljiti svoju znatiželju, kao i znatiželju mnogih dama s dvora, Mraz."

Okrenuo se od mene da mi ne vidi lice. "Želim ti da uživaš u tome", ali nije zvučao kao da je to mislio.

"Želim tebe večeras, Mraz."

Na to se okrenuo prema meni, smetenog pogleda.

"I pored Doylea koji ovako izgleda u mom krevetu, i pored sveg čekanja, ja ipak želim tebe. Tijelo me boli kad nisi sa mnom. Do danas nisam shvatila što to znači." Nisam uspjela odagnati bol iz očiju, pa sam naposljetku prestala pokušavati.

Gledao je u mene, podigao ruku da mi dodirne lice, ali se zaustavio tik ispred moje kože. "Ako je to istina, onda je Doyle u pravu. Ti ćeš biti kraljica. A neke stvari... ti ne možeš biti kao

drugi. Ti prije svega moraš biti kraljica."

Oslonila sam lice na njegov otvoreni dlan i zadrhtala čak i od tako malog dodira.

Povukao je ruku i protrljao je o hlače, kao da mu se nešto primilo na kožu. "Sutra navečer, princezo."

Kimnula sam. "Sutra navečer, moja..." prekinula sam se, u strahu od riječi koju bih upotrijebila da dovršim.

Okrenuo se ne dodavši više ništa i izašao, čvrsto zatvorivši vrata za sobom.

Neki tihi zvuk me naveo da se ponovo okrenem prema sobi. Rhys je spuznuo s druge strane kreveta do prozora, te je skupljao svoju odjeću što je u nabacanoj gomili ležala na podu. "Prva noć ne bi smjela biti timski rad."

"Nije mi uopće palo na pamet da od ovoga učinimo trojac", reče Doyle.

Rhys se nasmijao. "I mislio sam da nije." Probijao se oko kreveta noseći hrpu odjeće na vrhu koje je balansirao četku, a sve iznad struka, tako da sam imala nesmetan pogled. Bio je to jedan lijep pogled.

"Malo pomoći s vratima, molim." U trenutku kad je zamolio, shvatila sam da se osjeća zapostavljeno. Razmetao se svojim dražima, a ja sam ga ignorirala. To je smrtna uvreda među vilinskim bićima.

Ustala sam da mu otvorim vrata, kao da nije mogao premjestiti odjeću i učiniti to sam, ali zastala sam prije nego što sam otvorila vrata i propela se na nožne prste da ga poljubim. Balansirala sam s jednom rukom iza njegove glave, izgubljenom među uvojcima na njegovu vratu, a drugom prelazeći niz njegov bok, milujući njegova rebra, krivulju njegova kuka. Dala sam mu da u mojim očima vidi koliko mi je lijep.

Na to se nasmiješio, pa mi uputio plahi pogled iz svog jedinog, savršenog oka. Plahost je bila pretvaranje, ali užitak nije. Ostala sam na prstima dovoljno dugo da oslonim svoje čelo o njegovo. Moje ruke su se igrale u uvojcima na njegovu zatiljku, a on je drhtao od mog dodira. Spustila sam se na puna stopala i izmahnula se iz dovratka da može proći.

Rhys zavrti glavom. "Ovako ona zamišlja pozdravni poljubac, Doyle." Osvrnuo se prema drugom muškarcu koji je još klečao na krevetu. "Uživajte, dječice." Ali njegovo ozbiljno lice nije odgovaralo tim drskim riječima.

Rhys mi je ponudio da uzmem četku s hrpe odjeće, a onda sam ga pustila van. Zatvorila sam vrata za njim i odjednom

postala vrlo svjesna toga da sam nasamo s Doyleom. Doyleom, kojeg još nikad nisam vidjela golog. Doyleom, koji me plašio kad sam bila dijete. Doyleom koji je tisuću godina bio kraljičina desna ruka. Štitio me, čuvao moje tijelo i moj život, ali nekako nije uistinu bio moj. Nisam bila načisto zašto mi je to toliko važno, ali bilo je. Suzdržavajući se od mene, gotovo kao da si je ostavljao otvorene mogućnosti. Kao da je vjerovao da nakon što jednom bude sa mnom više neće imati izbora.

Što nije bila istina. Sa svojim nekadašnjim zaručnikom Griffinom bila sam sedam godina, a na kraju je našao obilje drugih mogućnosti, od kojih nijedna nisam bila ja. Seks sa mnom za njega nije bilo iskustvo koje mijenja život. Zašto bi za Doylea bilo drugačije?

"Meredith." Izgovorio je moje ime jednom, ali bar taj put njegov glas nije bio neutralan. Ta jedna riječ je sadržavala nesigurnost, pitanje, nadu. Izgovorio je moje ime još jednom, a na to sam se okrenula sučelice krevetu i onome što je ležalo, čekajući me, među bordo plahtama.

Sjedio je na rubu kreveta najbližem zrcalu, najbližem meni. Skoro se izgubio u crnom snu svoje kose. Skoro svi sidhe koje sam znala imali su neki kontrast između kose, kože i očiju, no Doyle je bio sav jednak. Raspuštena je kosa valovito padala oko njega nalik crnom oblaku, te se njegova koža od ebanovine gotovo izgubila u njezinim valovima. Jedan vrlo dugački pramen kose pao mu je preko lica pa su se njegove oči, crne na crnom, izgubile u svoj toj tami. Izgledao je poput komadića čiste noći koji je oživio. Posegnuo je rukom uvis da odmakne kosu i pokuša je zataknuti iza jednog šiljatog uha. Naušnice su zasvjetlucale poput zvijezda na njegovoj tmni.

Hodala sam naprijed dok krevet nije udario o moja bedra. Koljena su mi se utisnula u krevet, ali sve što sam osjećala bila je njegova gusta kosa, zarobljena između mog tijela i čvrstog kreveta. On je okrenuo glavu pa sam osjetila trzaj kose ispod sebe. Pritisnula sam jače, zarobivši njegovu kosu.

Okrenuo je tamne oči prema meni, a u tim je očima bilo boja koje nisu svijetlile nigdje u sobi, poput jata svjetlucajućih krijesnica – plave, bijele, žute, zelene, crvene, ljubičaste, te boja kojima nisam znala ime. Točkice su plesale i komešale se, na sekundu sam gotovo osjetila kako lete oko mene, okrznuo me dašak vjetra od njihova prolaska, kao kad se nađete u oblaku leptira; zatim sam padala, a Doyle me uhvatio.

Došla sam sebi u njegovu naručju, na njegovu krilu, gdje me bio posjeo. Kad sam uspjela progovoriti, rekla sam: "Zašto?"

"Ja sam sila s kojom treba računati, Meredith, i želim da to nikad ne zaboraviš. Kralj bi trebao moći ponuditi više od sjemena."

Prešla sam rukama po njegovoj koži, zagrlivši ga oko vrata. "Ti si na audiciji?"

Nasmiješio se. "Svi smo, Meredith. Neki od ostalih to možda zaboravljaju zbog vruće kože i seksa, ali ti ne smiješ nikada zaboraviti."

Biraš oca svoje djece, kralja dvora, te nekoga za koga ćeš biti vezana zauvijek."

Sakrila sam lice u krivulju njegova vrata. Njegova koža je bila topla na dodir. Puls mu je udarao uz moje lice. Miris mu je bio tako topao, tako jako topao. "Razmišljala sam o tome." Izgovorila sam te riječi u njegovu kožu.

On je protrljao vrat o moje lice. "I do kojih si zaključaka došla?" Povukla sam se dovoljno da mu vidim lice. "Da bi Nicca bio žrtva i katastrofa na prijestolju. Da je Rhys divan u krevetu, ali ga ne vidim kao kralja. Da je moj otac bio u pravu i da bi Galen bio totalna katastrofa. Da na dvoru ima više vitezova koje bih radije ubila nego se vezala za njih do kraja života."

Položio je usne sa strane mog vrata, ali me nije baš poljubio. Progovorio je ustima tik uz moju kožu, tako da su njegove riječi činile malene pokrete, nalik na poljupce. "Imaš Mraza i... mene."

Od dodira njegovih usana sam zadrhtala, izvijajući mu se na krilu. Doyle je oštro udahnuo položivši ruke oko mog struka, preko mojih bedara. Prošaptao je: "Merry" u moju kožu, toplim i strastvenim dahom, a prste je ukopao u moje bedro, u moj struk. U njegovim rukama je bilo toliko snage, toliko pritiska, kao da bi bez mnogo truda mogao uroniti prste u moje tijelo i izvući moju krv i meso na površinu, oguliti me i raskomadati kao nešto zrelo i slatko. Nešto što je čekalo njegovu ruku da me otvori, da me dokrajči, da me prolije u naletu užitka po njegovim rukama, preko njegova tijela.

Napola me podigao, napola bacio na krevet. Očekivala sam da će priviti svoje tijelo uz moje, ali nije. Ustao je na sve četiri, opkoračivši me kao kobila ždrijebe, ali nije bilo ničeg majčinskog u načinu na koji me gledao. Prebacio je svu onu kosu preko jednog ramena, pa mu je goli gornji dio tijela bio izložen svjetlosti. Koža mu se sjajila poput ulaštene ebanovine. Njegovo disanje bilo je duboko i brzo, od čega je rinčica na bradavici namigivala i ljeskala se iznad mene.

Podigla sam ruku da je dodirnem, okrnula prstima taj komadić srebra i iz Doylea je izašao zvuk, duboko iz njegova tijela, kao režanje kakve goleme zvijeri što je odjekivalo tim vitkim, mišćavim tijelom. Opkoračio je moje tijelo, iskrivio usta unatrag i zabljesnuo me bijelim zubima, dok mu se to režanje cijedilo s usana, kroz zube, poput upozorenja.

Od toga mi se puls ubrzao, ali još se nisam bojala. Još ne. Sagnuo se dolje, nad moje lice i procijedio: "Bježi!"

Ja sam samo trepnula prema njemu, a u grlu mi je tupo udaralo. Zabacio je glavu i stao zavijati, a zvuk je odjekivao i odjekivao u maloj sobi. Dlačice na mom tijelu su se podigle, i na trenutak sam prestala disati, jer sam prepoznala taj zvuk.

To usamljeno, čisto zlo rikanje Gabrijelovih pasa, crnih

pasa divljeg lova⁵. Spustio je lice nekoliko centimetara od mog i zarežao: "Bježi!" Iskoprcala sam se ispod njega, a on me gledao tim tamnim očima, tijela nepokretna, ali toliko napeta da je izgledalo kao da se presijava od obećanog nasilja, obuzdanog nasilja, suzdržanog nasilja, potisnutog, ali ipak prisutnog.

Spuznula sam na pod s pogrešne strane kreveta. Našla sam se u klopci između prozora i kreveta. Izlaz se nalazio s druge strane kreveta, iza Doylea. Već sam se i prije igrala lovice. Mnoga stvorenja Tamnog dvora su vas voljela najprije loviti, ali to je bila zabava, igra, predigra. Izraz u Doyleovim očima je bio gladan, no jedna glad je vrlo nalik na svaku drugu, sve dok ne postane prekasno.

Njegov se glas probio kroz stisnute zube. "Ti... ne... bježiš!" Na to je nasrnuo na mene na sve četiri, kao mutna crna mrlja. Bacila sam se preko ruba kreveta, zakotrljala se i pala na pod pred izlaznim vratima.

Bila sam na nogama, s rukom na kvaki, kad se njegovo tijelo sudarilo s mojim. Vrata su se zatresla, cijelo me tijelo zaboljelo od te siline. Strgnuo je moju ruku s kvake i nisam se mogla oduprijeti njegovoj snazi.

Zavrištala sam.

Odvukao me s vrata i bacio na krevet. Pokušala sam se izmaknuti na stranu, ali već je bio tu, donjim dijelom tijela uprijevši u mene, priklještivši me uz rub kreveta. Osjećala sam njegovu tvrdoću preko njegovih traperica, preko svojih gaćica.

Iza nas su se otvorila vrata i unutra je pogledao Rhys. Doyle je zarežao na njega. Rhys je rekao: "Zavrištala si?" Lice mu je bilo ozbiljno. U ruci je imao pištolj, držao ga je uz nogu, nije ga nigdje uperio, ali bio je tu. Doyle zareži: "Izlazi!"

"Odlazim na princezino naređenje, ne tvoje, gospodine." Slegnuo je ramenima. "Žao mi je. Zabavljaš li se, Merry,

⁵ *Divlji lov je stari mit raširen po sjevernoj, zapadnoj i središnjoj Europi. U svim verzijama, fantomska grupa lovaca s lovačkom opremom, konjima i psima, divlje juri nebom ili tik iznad zemlje. Oluje su se često tumačile na taj način. Lovci mogu biti duhovi mrtvih ili vilinska bića, a voda lova je neka izgubljena duša, božanstvo, duh ili legendarna povijesna ličnost, bez obzira na spol. Objekt lova je često neka žena, koju treba uhvatiti ili ubiti. Mislilo se da je ugledati divlji lov loš znak, najava neke katastrofe ili smrti. U kršćanskoj verziji divljeg lova, arhanđeo Gabrijel nebom vodi demonske pse – Gabrijelove pse – u lov na grešnike ili nekrštene.*

ili..." Napravio je neodređen pokret pištoljem.

"Pa... nisam sigurna." Glas mi je bio zadihan. Osjet Doylea pritisnutog čvrsto i tvrdo uz mene bio je uzbuđujući, čak je i obećanje nasilja bilo uzbuđujuće, ali samo ako je to bilo *obećanje* nasilja, igra.

Njegove ruke na mojim bedrima su se tresle, cijelo mu je tijelo drhtalo od napora da ne završi što je započeo. Nježno sam mu dodirnula lice. Smeo se kao da sam ga udarila, a onda se okrenuo i pogledao me. Izraz u njegovim očima je bio gotovo neljudski. Kao da gledate u oči tigra, lijepog, neutralnog, gladnog.

"Zabavljamo li se mi ovdje, Doyle, ili ćeš me pojesti?"

Glas mi je bio malo smireniji, čvršći.

"Ovaj prvi put se ne bih usudio staviti usta na tako nježna mjesta."

Trebao mi je trenutak da mi sine da me krivo shvatio. "Ne mislim pojesti me eufemistički, Doyle. Nego, jesam li ja hrana?" Glas mi je sad zvučao posve mirno, obično. Bila sam pričepljena na krevetu pod njegovim tijelom, pod njegovim još uvijek životinjskim i divljim očima, a zvučala sam kao da u uredu razgovaram o poslu.

Trepnuo je i primijetila sam zbunjenost u njegovim očima. Shvatila sam da tražim od njega da suviše duboko razmišlja. Predao se jednom dijelu sebe kojeg je rijetko kad puštao van. Taj dio nije razmišljao kao osoba.

Nogama je učinio nešto što ga je još čvršće pritisnuto o mene. Zaječala sam, ali ne od bola. "Želiš li ti ovo?" Glas mu je bio skoro normalan, zadihan, ali skoro normalan.

Promotrla sam mu lice, nastojeći na njemu pročitati nešto što bi me ohrabrilo. Bljesak njega mu se ukazao u očima, zaostali djelić Doylea. Duboko sam udahnula i rekla: "Da."

"Čuo si je. Izlazi." Glas mu je opet počeo tonuti u režanje, svaka je riječ bila sve dublja i dublja.

"Sigurna si, Merry?" upita Rhys.

Skoro sam zaboravila da je on još stajao tamo. Kimnula sam. "Sigurna sam."

"Znači da samo zatvorimo vrata, ne obaziremo se na buku i nadamo se da ćeš biti dobro?"

Zagledala sam se u Doyleove oči i nisam pronašla ništa osim žudnje, žudnje koja nije sličila ni na što što sam ikad vidjela u bilo kojem muškarcu. Otišla je dalje od želje i postala pravom potrebom, kao za hranom ili vodom. Njemu je noćas

ovo bilo potrebno; kad bih ga sad odgurnula od sebe, mogli bismo još završiti kao ljubavnici, ali si više nikad ne bi dopustio da ode ovoliko daleko. Mogao bi zatvoriti taj dio sebe zauvijek i bilo bi to kao mala smrt.

Ja sam trpjela tu malu smrt godinama, umirući malo pomalo na obalama ljudskog mora. Doyle me pronašao i odveo natrag u vilinsku zemlju. Vratio mi je sve one dijelove mene kojih sam se morala odreći da bih prošla kao ljudsko biće, da bih prošla kao niže vilinsko biće. Kad bih ga sad odbila, bi li on ikad ponovo pronašao taj komadić sebe?

"Bit ću dobro, Rhys", rekla sam, ali nisam gledala njega, gledala sam Doylea. "Sigurna si?"

Doyle se okrene i progovori glasom koji je bio gotovo previše dubok i previše životinjski da bi ga se razumjelo. "Čuo je. Sad izlazi."

Rhys se lagano nakloni i zatvori vrata iza sebe. Doyle ponovo okrene te svoje oči prema meni. Zarežao je, više nego što je progovorio: "Želiš ovo?" Pružao mi je posljednju priliku da kažem ne, ali njegovo tijelo se trljalo o moje, a njegovi prsti su se žarili u moja bedra dok je to govorio. Njegov um i njegova usta nastojali su mi pružiti izlaz, premda njegovo tijelo to nije htjelo.

Morala sam zatvoriti oči zadržavši pod njegovim pritiskom. Zarežao mi je u lice i taj je zvuk krenuo kroz njegovo tijelo vibrirajući uzduž mog, kao da može doprijeti do mjesta koja još nije dodirnulo.

Dok se tijelom tiskao u moje, otimao tihe zvukove mom grlu, zarežao je: "Želiš li ovo?"

"Želim."

Jedna njegova ruka kliznula je s mog bedra do ruba mojih gaćica. Svila se razderala uz vlažni zvuk, poput rezanja kože. Tijelo mi se trgnulo kad je skinuo svilu s mene i pritisnuo grubi materijal svojih traperica o moju голу kožu. Nabijao se uz mene dok nisam zavikala, napola od užitka, napola od bola.

Odbacio me na krevet samo da uspije strgnuti hlače. Pojas se otkopčao, gumb, zatvarač, sve je kliznulo dolje i vidjela sam ga golog prvi put. Bio je dugačak, širok i savršen. Ušao je prstom u mene. Zaječala sam, no to nije bio razlog zašto je to učinio. Našavši me vlažnu i otvorenu, ušao je u mene, no iako sam bila vlažna, morao se ugurati. Vrištala sam pod njim prije nego što je uspio čitav ući u mene. Kao da me ispunio, svaki moj centimetar, i uvijala sam se pod njim, samo od osjeta njega,

krutog i velikog u meni.

Onda se počeo izvlačiti iz mene, pa opet prodirati unutra, i počeli su mali valovi užitka. Gledala sam njegovu tamnu duljinu kako kliže unutra i van u moje bijelo, bijelo meso, i samo od tog pogleda sam zaječala. Koža mi je počela svijetliti kao da sam progutala mjesec, a njegova tamna koža sjala je kao odgovor na moj sjaj, ispunjena svim onim bojama koje su mu prije bile u očima. Sličio je na mirnu, crnu vodu što odražava mjesečinu, a ja sam bila mjesec. Jarke, rasplesane boje tekle su ispod njegove kože, a soba se osvijetlila, rasvijetlila, titrajući kao da oboje gorimo šarenim plamenom. Bacali smo sjene na zid, na strop, kao da ležimo u središtu kakvog snažnog svjetla, neke velike vatre, te kao da smo i sami postali to svjetlo, ta vatra, ta toplina.

Naše kože kao da su se rastopile i pomiješale, osjetila sam ta rasplesana svjetla kako teku mojom kožom. Utonula sam u njegov tamni sjaj dok je moja bijela svjetlost gutala njega, i negdje u svemu tome sam svršila vrišteći, vrišteći, vrišteći, utapajući se u užitku toliko snažnom da je sličio na bol. Čula sam ga kako viče, čula sam ono zavijanje i riku, ali u tom trenutku mi nije bilo stalo. Mogao mi je razderati grkljan i umrla bih sa smiješkom.

Pribrala sam se ispod Doylea koji se srušio na mene teško dišući, leđa prekrivenih sjajnim filmom znoja i krvi. Podigla sam ruke i otkrila krv na svojoj bijeloj koži, svijetlila je kao neon na mom sve slabijem sjaju. U tom zadnjem trenu kad nisam bila svjesna, raskrvarila sam mu leđa. Osjetila sam prvo, peckavo nadiranje krvi i pronašla trag njegovih zubi u svom ramenu koje je krvarilo, malo je boljelo, ali ne previše, ne još. Ništa nije moglo previše boljjeti dok je Doyleovo tijelo još bilo na mom, dok je on još bio u meni, dok smo oboje ponovo učili disati, ponovo biti u svojim tijelima.

Njegove prve zadihane riječi bile su: "Jesam li te ozlijedio?" Kravim prstima sam dotaknula ugriz na svom ramenu, pomiješala dva neonska sjaja kao da miješam boju, i podigla prste pred njegovo lice. "Mislim da bih ja tebe trebala pitati istu stvar."

Posegnuo je rukom odostraga da dodirne krv na svojim leđima, kao da je do tog trenutka nije osjetio. Oslonio se na jedan lakat i zagledao u krv na svojim rukama. Onda je zabacio glavu i počeo se smijati, smijati se toliko da se opet srušio na mene, a kad se prestao smijati, zaplakao je.

Poglavlje 19

Ležali smo isprepleteni na krevetu od Doyleove kose. Kao da se kakvo krzno trljalo o cijelo moje tijelo. Glavu sam oslonila na oblinu njegova ramena. Tijelo mu je bilo poput tople, mišićave svile. Prstima sam prelazila preko njegova struka, preko krivulje kuka, dokonom kretnjom, ne toliko seksualnom. Više zato da se uvjerim da ga smijem dodirnuti. Mirno smo dodirivali jedno drugo već nekoliko minuta. Jedna njegova ruka je bila zarobljena pod mojim tijelom, svijala se prema gore preko mojih leđa držeći me blizu, ali ne preblizu. Htio je mjestu da slobodnom rukom miluje moje tijelo, i htio mi je dati mjestu da ja dodirujem njegovo. Želio je dodir ruku na sebi. Činilo se da ne gladije samo za seksom, već i za dodirom. Znala sam da ljudi mogu umrijeti od gladi za dodirom. Novorođenčad će umrijeti ne dodiruje li ih se dovoljno, čak i ako su im sve druge potrebe zadovoljene. Ali nisam znala da to vrijedi i za sidhe, a osobito ne za postojani objekt poznat kao kraljičin Mrak.

Međutim, on je ležao pokraj mene, nasmiješen, prelazeći prstima preko mog trbuha i prateći rub mog pupka.

Pogled mi je pao na komodu sa zrcalom iza njegove glave. Moja bluz je visjela posred zrcala, kao da ju je netko ondje bacio.

Uhvatio me kako gledam iza njega. Primaknuo je ruku mom licu i prstom mi prešao po rubu obraza. "Što vidiš?"

Nasmiješila sam mu se. "Samo sam se pitala kako smo uspjeli baciti moju bluzu na ogledalo."

Okrenuo je glavu koliko je god mogao uz vlastitu i moju težinu na svojoj kosi. Kad se okrenuo natrag, jako se široko smiješio. "Jesi li potražila grudnjak?"

Pogledala sam ga širom otvorenih očiju i krenula se izdizati da vidim ostatak komode preko njegova tijela. Zadržao me dolje, nježnom rukom na mom ramenu. "Iza tebe."

Pala sam natrag, još u krugu njegovih ruku. Moj grudnjak od zelene čipke, koji je pristajao i bluzi i gaćicama, bespomoćno je visio s filodendrona na crnoj lakiranoj komodi u kutu. Izgledao je kao loše odabran božićni ukras.

Zavrtjela sam glavom, napola se smijući. "Ne sjećam se da mi se toliko žurilo."

Savio je slobodnu ruku preko mog struka, niz bok,

primičući mi se bliže dok me vukao prema svom tijelu. "Meni se žurilo. Htio sam te vidjeti голу. Htio sam osjetiti tvoj dodir na goljoj koži." Pritisnuo je tu голу kožu duž cijelog mog tijela. Zadrhtala sam već i samo od snage njegovih ruku, ali osjet njega kako raste uz moje tijelo bio je gotovo previše.

Prešla sam rukama po njegovoj glatkoj i čvrstoj guzi i privukla ga čvršće uz sebe. On je pomaknuo ruke niz mene da obuhvati moju guzu, pa je stisnuo naša tijela jedno o drugo toliko snažno da sam se morala upitati boli li ga takvo upiranje o tvrdi prednji dio mog tijela. Kako je rastao, njegova duljina se utiskivala u moj trbuh, gdje je bilo mekše, podatnije. Utisnuo se u moje meso, a ja sam zaječala. Osjetila sam peckavi val magije sekundu prije nego što je neki glas ispunio sobu. "No, nije li ovo dražestan prizor?"

Oboje smo se okrenuli i ugledali Kraljicu zraka i tame, Andais, moju tetku, Doyleovu vlasnicu, kako sjedi na podnožju svog kreveta i gleda nas.

Kraljica je nosila crnu haljinu za bal s mnoštvom detalja, s crnim satenom što je svjetlucao pod svjetlošću svijeća, crnim trakama koje su pridržavale volane, crnim rukavicama od satena preko bijelih ruku, te crnim naramenicama preko blijedih ramena.

Njezina crna kosa bila joj je složena na vrhu glave, a pramenovi uvojaka umjetnički su uokvirivali njezino lice i vitki vrat. Usne su joj bile boje svježih krvi, a trobojne sive oči iscrtane crnom olovkom, pa su izgledale ogromno na njezinom mršavom licu.

Vidjeti je tako uparađenu nije bilo ništa novo. Andais je voljela zabave, pa je svaki izgovor bio dobar. Ono što je bilo novo bila je činjenica da je krevet iza nje prazan. Kraljica nikad nije spavala sama.

Ostali smo napola smrznuti, uzvraćajući pogled tim očima. Doyle mi je stisnuo ruku, pa sam progovorila bez pravog razmišljanja. "Vaše Veličanstvo, kako lijepo od vas što ste se javili, premda neočekivano." Moj glas je bio neutralan, ili barem onoliko neutralan koliko sam ga uspjela takvim učiniti. Smatralo se ljubaznim dati neki znak prije ovakvog uleta. Nikad se ne zna što bi ljudi mogli raditi.

"Kritiziraš me, nećakinjo?" Glas joj je bio vrlo hladan, gotovo ljut. Nisam učinila ništa što bi je naljutilo, barem ne koliko sam znala. Naslonila sam se malo udobnije na Doyleovo tijelo. Priželjkivala sam ogrtač, ali sam znala da bi odijevanje, dok je ona bila ništa doli ljubazna, značilo da ne volim kraljicu, ili da joj ne vjerujem. Činjenica da je to istina moj je problem, a ne njezin.

"Nisam te namjeravala kritizirati, teta Andais. Samo sam izrekla činjenicu. Nismo očekivali tvoj poziv noćas."

"Nije noć, nećakinjo, jutro je, samo što nije svanulo. Vidim da nisi spavala ništa više nego ja."

"Ja sam, kao i ti, teta, imala boljih stvari za raditi od spavanja."

Dodirnula je široku suknju svoje haljine za bal. "Da, opet zabava." Nije izgledala zadovoljno zbog toga.

Htjela sam upitati zar joj se zabava nije svidjela, ali se nisam usudila.

To je pitanje bilo previše osobno da bi se postavilo kraljici, a ona se previše lako vrijeđala.

Duboko je udahnula, što je pomaknulo prednjicu njezine

haljine, kao da nije bila dovoljno usko priljubljena uz tijelo, kao korzet bez grudi.

Ako niste suviše obdarene, možete nositi takve haljine koje djeluju kao da lebde oko vašeg tijela. Kod mene bi to bio neugodnjak koji samo čeka priliku. Namjerna golotinja vrlo je različita od slučajnog ispadanja iz vlastite haljine.

Okrenula je te dramatične oči prema nama. Nezadovoljni izraz se promijenio, suzio, postao onakav kakav sam dobro znala. Zloban. "Ti krvariš, moj Mračé."

Pogledala sam Doylea i shvatila da je on još uglavnom na boku, okrenut prema meni, što je njoj pružalo pogled na njegova leđa i tragove noktiju na tamnoj koži.

"Da, moja kraljice", rekao je svojim savršeno neutralnim, savršeno opreznim glasom.

"Tko je nudio mom Mraku?" No njezine oči već su bile na meni i to je bio vrlo neprijateljski pogled.

"Ja to ne shvaćam kao ozljedu, moja kraljice", reče Doyle.

Njezine oči sijevnule su prema njemu, pa se vratile na mene. "Bila si vrijedna djevojčica, Meredith."

Odgurnula sam se uvis od Doylea, pa sam sad više-manje sjedila uspravno. "Mislila sam da želiš da budem jako vrijedna djevojčica, teta Andais."

"Ne znam jesam li ikad prije vidjela tvoje gole grudi, Meredith. Malo su prevelike za sidhe, ali su jako lijepe." Njezine oči nisu sadržavale požudu ni ljubaznost, samo opasno svjetlo. Sve što je dosad rekla moglo bi se krivo shvatiti kao ljubaznost. Još nikad nije vidjela moje gole grudi, pa im je trebala dati kompliment; ali samo u slučaju da sam ja nastojala biti privlačna, što nisam. Samo slučajno nisam imala nikakvu odjeću na sebi. Nisam se osjećala ni najmanje lascivno u blizini svoje tete, a za to sam imala više razloga od toga što sam heteroseksualna, mnogo više.

"A ti, moj Mračé, prošlo je toliko stoljeća otkako sam te zadnji put vidjela golog da se ne mogu ni sjetiti. Postoji li neki razlog zašto si mi okrenut leđima? Postoji li neki razlog zašto se skrivaš od mog pogleda? Postoji li neko... odstupanje kojeg se ja ne sjećam, a koje kvari svu tu tamu?"

Imala mu je pravo dati kompliment, ali pitati je li deformiran, zahtijevati da joj se razotkrije, to je bilo nepristojno. Da se radilo o gotovo bilo kome drugome, rekla bih mu da ide dovraga.

"Nema tu ništa pokvareno, teta Andais", rekla sam,

znajući da ton moga glasa nije dovoljno neutralan. Izgubila sam vještinu vladanja svojim glasom tijekom godina koje sam provela daleko od dvora.

Morat ću je ponovo steći, i to brzo.

Uputila mi je vrlo hladan pogled. "Nisam govorila tebi, princezo Meredith. Govorila sam svom Mraku."

Upotrijebila je moju titulu; ne nećakinjo, ni samo moje ime, već moju titulu. To nije bio dobar znak.

Doyle mi je opet stisnuo ruku, ovaj put snažnije, kao da mi govori da pazim kako se ponašam. Odgovorio je Andais, ali ne riječima.

Prevrnuo se na leđa sa svijenim koljenima, tako da ga je bedro sakrilo od njezina pogleda, a onda je spustio nogu koja je bila bliže njoj, polako, kao da spušta zavjesu.

U očima joj je sad bila uspaljenost, prava uspaljenost, prava žudnja.

"Joj, joj, Mrače, pa ti si skrivao tajne."

Okrenuo se i pogledao je. "Ništa što niste mogli otkriti bilo kada u zadnjih tisuću godina." Sad njegov glas nije bio neutralan. Bila je to samo mala promjena tona, blagi prizvuk prijekora, ali ja nisam nikad čula da je izgubio makar i toliko kontrole pred Andais.

Sad je na meni bio red da položim ruku upozorenja na njegov trbuh, samo dodir, da ga podsjeti na to s kim razgovaramo. Mislim da moje lice nije pokazivalo strah koji se pleo oko moje kralježnice.

Kralj Taranis mi možda neće nauditi zbog straha od Andais, ali Andais bi me mogla ozlijediti u napadaju bijesa. Poslije bi to mogla zažaliti, ali kad si mrtav, mrtav si.

Pogled koji je uputila Doyleu bio je dovoljan da napne moju ruku na njegovoj koži, tek slabašno ukopavanje noktiju. Njegovo tijelo je reagiralo, a ja sam se ponadala da sam učinila dovoljno da ga podsjetim da mora paziti kako se ponaša.

"Pazi se, Mrače, ili ću se dekoncentrirati i zaboraviti zašto sam nazvala."

"Očekujemo tvoje vijesti, kraljice Andais", rekoh.

Tada je pogledala mene, malo uspaljenosti je nestalo iz njezinih očiju, a zamijenili su je zbunjenost, te ispod nje umor. Andais obično nije bilo tako lako pročitati, a mislim da je to bilo zato što nije morala biti oprezna ni pred kim. "Bezimeni je na slobodi."

Doyle prebaci noge na pod i sjedne. Odjednom više nije

bilo važno. Što je gol, to nikoga nije zanimalo. Bezimeno je bilo ono najgore s oba dvora, Svijetlog i Tamnog. Bila je to zadnja velika čarolija na kojoj su oba dvora surađivala. Odrekli su se svega previše užasnog, previše gladnog, kako bi nam omogućili da živimo u ovoj novoj zemlji. Nitko to od sidha nije tražio, ali mi nismo htjeli da nas silom izbace iz posljednje zemlje koja nas je pristala primiti, pa smo žrtvovali ponešto od onoga što smo bili, kako bismo postali... ljudskiji. Neki su govorili da je Bezimeno uzrok tome što smo počeli slabjeti, ali to nije bila istina. Sidhe su slabjeli već stoljećima.

Bezimeno je bilo tek nužno zlo. Tako da ne pretvorimo Ameriku u još jedno bojno polje.

"Jeste li ga vi oslobodili, moja kraljice?" upita Doyle.

"Naravno da nisam", odgovori ona.

"Onda tko jest?" upita on.

"Mogla bih ti ispričati lijepu priču, ali na kraju je odgovor isti, jednostavno, ne znam." Bilo je očigledno da joj se nije svidalo što to govori, te jednako očigledno da je govorila istinu. Svukla je jednu crnu rukavicu naglim pokretom i počela je prevrtati po rukama. "Vrlo je malo bića u vilinskoj zemlji koja bi mogla učiniti takvu stvar", reče Doyle.

"Misliš da ja to ne znam?" obrecne se ona.

"Što biste željeli da mi ovdje učinimo, moja kraljice?"

upita on.

"Ne znam, ali prema zadnjoj glasini, putovalo je prema zapadu."

"Mislite li da će doći ovamo?" upita on.

"To nije vjerojatno", reče ona, pljesnuvši rukavicom po svojoj podlaktici. "Ali, Bezimeno je gotovo nezaustavljivo. Ono je sve čega smo se odrekli, a to je bilo vrlo mnogo moći. Ako je poslano na Meredith, onda će vam biti potrebno sve vrijeme za pripremu koje možete izvući."

"Mislite li stvarno da je oslobođeno zato da ulovi princezu?"

"Da je samo oslobođeno, do sad bi uništilo ovaj kraj. Ali nije." Ustala je, pruživši nam pogled na skoro gola leđa te haljine. Opet se okrenula prema nama, naglim pokretom. "Nestalo nam je iz vida, iz vida svih nas, vrlo brzo. Ne možemo ga pratiti, što znači da ta stvar dobiva pomoć s nekog jako visokog položaja."

"Ali Bezimeno je dio dvorova, dio onoga što ste bili.

Treballi biste ga moći pratiti kao što biste pratili vlastitu sjenu."

Onog trenutka kad sam završila, znala sam da nisam trebala ništa reći.

Sav bijes se ulio u njezino lice, njezino držanje, njezine šake koje su stiskale njezine laktove. Tresla se od bijesa. Na trenutak sam pomislila da je previše bijesna da progovori.

Doyle je ustao i stao ispred mene. "Jeste li rekli Svijetlom dvoru?"

"Ne moraš je skrivati, Mračče. Previše se trudim da je održim na životu da bih je sama ubila. I da, Svijetli znaju što se dogodilo."

"Hoće li se dva dvora udružiti u lovu na Bezimeno?" upitao je. Nije se maknuo s mjesta ispred mene, pa sam morala viriti iza njegova tijela, poput djeteta. To baš i nije bio način da se bude snažna ličnost. Pomaknula sam se tako da mogu vidjeti zrcalo, ali oboje su me ignorirali. "Ne."

"Ali, to bi bilo svakome od koristi, sigurno."

"Taranis je težak. Ponaša se kao da je Bezimeno sastavljeno samo od energije Tamnih. Pravi se da svo njegovo svjetlo nema nikakvu mrlju." Izgledala je kao da je kušala nešto kiselo. "Neće priznati njegovo podrijetlo, pa zato neće ni pomoći, jer bi time priznao svoj udio u njegovu stvaranju."

"To je ludost."

Kimnula je. "On je uvijek bio taj kojeg je više zanimala iluzija čistoće od same čistoće."

"Što se može suprotstaviti Bezimenom?" upita on tiho, skoro kao da razmišlja naglas.

"Ne znamo, jer smo ga okovali ne testiravši ga. Ali, ono je puno vrlo starih magija, stvari koje više ne toleriramo čak ni među Tamnima." Sjela je natrag na rub kreveta, gotovo se bacivši. "Tko god ga je pustio i sakrio ga od našeg pogleda... ako ga stvarno može kontrolirati, to je moćno oružje."

"Što trebate od mene, moja kraljice?"

Na to je podigla pogled, a njezin izraz nije bio neprijateljski. "Što da ti kažem: dođi kući, dođi kući i štiti me? Što da ti kažem da se ne osjećam sigurno bez tebe i Mraza pored sebe?"

On klekne na jedno koljeno. Lice mu se izgubilo pod valom kose. "Ja sam još uvijek kapetan Kraljičinih Gavrana."

"Došao bi?" upita ona nježno.

"Ako naredite."

Ja sam sjedila na krevetu pokušavajući zadržati bezizražajno lice. Skupila sam koljena uz grudi i nastojala ne

izgledati nikako, baš nikako. Kad bih samo mogla ne misliti, ništa mi se ne bi vidjelo na licu.

"Kažeš da si još uvijek kapetan mojih Gavrana, no jesi li još uvijek moj Mrak, ili sada pripadaš drugoj?"

On je zadržao pognutu glavu ne odgovarajući. Ja sam se i dalje trudila ne misliti ni na što. Uputila mi je vrlo neprijateljski pogled. "Ukrala si mi mog Mraka, Meredith."

"Što želiš da kažem, teta Andais?"

"Dobro da me podsjećaš da si moja krv. Sad kad sam vidjela njegova razrezana leđa, nadam se da si moja i više nego što sam znala."

Ništa, ništa, neću misliti ništa. Zamišljala sam prazninu kao da gledam kroz jedno prozorsko staklo u drugo prozorsko staklo, pa još jedno, pa još jedno. Čisto, ništa.

"Bezimeno je oslobođeno s nekim razlogom, Mrače. Dok ne saznam koji je taj razlog, štitim svoja dobra. Ljupka Meredith je dio tih dobara. Još se nadam da ću od nje dobiti dijete."

Pogledala me, no to nije bio prijateljski pogled. "Je li veličanstven kao što izgleda?"

Izborila sam se za neutralan glas koji mi je pasao uz lice. "Da." Kraljica je uzdahnula. "Šteta, ali nisam baš htjela roditi štence, je li tako?"

"Štence?" rekla sam.

"Nije ti rekao? Doyle ima dvije tete čiji su pravi oblici pseći. Njegova baka je bila jedan od pasa iz velikog lova. Psi pakla, tako ih sada ljudi zovu, mada ti znaš da oni nemaju nikakve veze s paklom. Radi se o posve drugačijoj religiji."

Prisjetila sam se zavijanja i izraza gladi u Doyleovim očima. "Bila sam svjesna toga da Doyle nije čisti sidhe."

"Njegov djed je bio loliko opaki phouka⁶" da se u psećem obliku pario sa samim divljim lovom i preživio da priča o tome." Nasmiješila se, slatkim, zluradim osmijehom.

"Znači, Doyle je jednako pomiješana vreća gena kao i ja." Glas mi je još bio neutralan; jupi za mene.

"Ali jesi li znala da je djelomično pas prije nego što si ga

⁶ Phouka je vilinsko biće ili duh koji može mijenjati oblike, pa se može pojaviti kao pas, jarac, konj itd. Koji god oblik uzeo, krzno mu je crno. U nekim legendama je dobroćudan i hoće pomoći, no u drugima, osobito irskim, zao je, opasan, pa i ubojit. Jedan od najslavnijih phouka u književnosti je vragolasti Puck, lik iz Sna ljetne noći Williama Shakespearea

odvela u krevet?"

Doyle je ostao klečati za vrijeme svega ovoga, a kosa mu je skrivala lice. "Znala sam da svoju krvnu lozu dijelom duguje divljem lovu prije nego što je ušao u mene."

"Stvarno?" Rekla je to kao da mi ne vjeruje.

"Čula sam zavijanje lovačkih pasa kako mu izlazi iz usta." Pomaknula sam kosu, tako da vidi trag ugriza na mom ramenu, vrlo blizu mog vrata. "Znala sam da sanja o mom mesu na više načina prije nego što sam mu dopustila da zadovolji obje gladi."

Pogled joj je ponovo postao hladan. "Iznenaduješ me, Meredith.

Nikad ne bih rekla da ti imaš želucu za nasilje."

"Ne uživam u nanošenju boli. Nasilje u spavaćoj sobi, kad se svi s tim slažu, je drugačije."

"Ja ga nikad nisam nalazila drugačijim", reče ona.

"Znam", rekoh.

"Kako ti to uspijeva?" upita ona.

"Kako mi što uspijeva, moja kraljice?"

"Kako možeš zvučati toliko neutralno, potpuno neutralno, a ipak nekako uspiješ izreći 'idi k vragu', smiješkom i jednom neutralnom riječi."

"To nije namjerno, teta Andais, vjeruj mi."

"Barem nisi pokušala zaniijekati."

"Mi ne lažemo jedni drugima", odgovorila sam, a ovaj put je moj glas bio umoran.

"Ustani Mrače, i pokaži kraljici svoja izranjavana leđa."

Ustao je bez riječi, okrenuo leđa zrcalu i pomaknuo kosu na stranu. Andais se približila zrcalu ispruživši jednu ruku u rukavici, pa sam na trenutak pomislila da će se njezina ruka nastaviti kretati i izaći poput 3D slike. "Mislila sam da si ti dominantan, Doyle, a ja ne volim da netko dominira mnome."

"Nikad niste pitali što ja volim, moja kraljice." Još je bio okrenut od zrcala, leđima prema njemu.

"Isto tako, nikad nisam mislila da si tako blagoslovljen tamo dolje." Sad je zvučala tužno, kao dijete koje nije dobilo što je htjelo za rođendan. "Mislim, potomak si pasa i phouka, a oni nisu ne znam što tamo."

"Većina phouka ima više oblika, moja Kraljice."

"Pas i konj, ponekad orač, da, znam sve o tome. Kakve to veze ima s..." Zaustavila se usred rečenice i osmijeh je izvio rubove njezinih našminkanih usta. "Želiš reći da se tvoj djed mogao pretvoriti u konja, a ne samo u psa?"

Odgovorio je tiho. "Da, moja kraljice."

"Obdaren si kao konj." Počela se smijati.

On ne reče ništa, samo slegne širokim ramenima. Mene je njezin smijeh previše zbunio da bih mu se pridružila. Nije uvijek bilo dobro zabavljati kraljicu.

"Moj Mrače, to je čudesno, ali ti konj nisi."

"Phouke su metamorfi, moja kraljice."

Smijeh je izbljedio oko rubova, a onda je rekla glasom još laganim od njega: "Želiš reći da mu možeš mijenjati veličinu?"

"Bih li ja sugerirao takvo što?" upita je on bezizražajno.

Gledala sam emocije kako teku njezinim licem prebrzo da ih pohvatam: nevjerica, radoznalost, te naposljetku, očita požuda. Zurila je u njega onako kako škrci zure u zlato, s gramzljivom, pohlepnom, sebičnom požudom.

"Kad sve ovo završi, Mrače, ako ne napraviš dijete s princezom, vidjet ćemo ima li tvoje hvalisanje podlogu u stvarnosti."

"Ja se ne hvalim, moja kraljice", reče Doyle gotovo šapćući.

"Zasad ne znam što želim, moj Mrače. Napraviš li djecu s Meredith, nikad neću saznati kakav užitak pružaš. I još mislim ono što sam oduvijek mislila, i što te zapravo držalo izvan mog kreveta."

"Usuđujem li se upitati što je to?" reče on.

"Možeš se usuditi. Ja bih čak mogla odgovoriti."

Tišina se rastegnuto na sekundu ili dvije, a onda je Doyle rekao: "Što to mislite, a što me sve ove godine držalo izvan vašeg kreveta?" Okrenuo je glavu toliko da joj vidi lice kad je postavio pitanje.

"Da bi ti uistinu bio kralj, a ne samo titulom. A ja ne dijelim svoju moć." Pogledala je mimo njega u mene. Pokušavala sam zadržati bezizražajno lice i znala da mi ne uspijeva. "A što je s tobom, Meredith? Što ti misliš o tome da imaš pravog kralja, kralja koji će tražiti dio tvoje moći, koji će htjeti dijeliti više od samog kreveta?"

Pomislila sam na nekoliko odgovora, sve ih odbacila, te pokušala, vrlo oprezno, reći istinu. "Ja dijelim bolje od tebe, teta Andais." Gledala me s izrazom u očima koji nisam mogla odgonetnuti. Uzvratila sam taj pogled jednim od svojih, dopuštajući iskrenosti onoga što sam rekla da mi se pokaže u očima.

"Ti dijeliš bolje od mene, ti dijeliš bolje od mene. Što to znači, kad ja ne dijelim uopće?"

"To je istina, teta Andais. Znači točno to što sam rekla, ništa više, ništa manje."

Gledala me jako dugo. "Ni Taranis ne dijeli svoju moć."

"Znam", reko.

"Ne možeš biti diktator ako ne diktiraš."

"Upravo učim da kraljica mora vladati onima oko sebe, uistinu vladati njima, ali ne učim da kraljica mora diktirati svima oko sebe. Otkrivam da su savjeti mojih gardista, koje si tako mudro poslala sa mnom, vrijedni slušanja."

"Ja imam savjetnike", reče ona, a zvučalo je skoro kao da se brani.

"Ima i Taranis", rekla sam.

Andais se nasloni na jedan od stupova kreveta. Izgledala je kao da se zgrbila igrajući se golom rukom crnim trakama na svojoj haljini. "Ali nijedno od nas ne sluša nikoga. Car je gol."

Posljednja primjedba me uhvatila nespremnju. To se zacijelo vidjelo, jer je rekla: "Izgledaš iznenađeno, nećakinjo moja."

"Nisam od tebe očekivala da znaš za tu priču."

"Prije nekog vremena imala sam ljudskog ljubavnika koji je volio dječje priče. Čitao mi je kad nisam mogla zaspati." U njezinu glasu se sad čula sanjiva tuga, iskreni ton žaljenja.

Nastavila je u normalnijem tonu. "Bezimeno je oslobođeno. Zadnji put je viđeno kako se kreće prema zapadu. Sumnjam da će stići sve do Zapadnog mora, ali svejedno sam mislila da biste trebali znati." Na to je napravila pokret i zrcalo se ispraznilo.

Moje oči su bile jako velike u staklu. "Možeš li srediti ogledalo da se nitko ne može javiti prije nego što nam da znak?"

"Da", reče on. "Učini to."

"Kraljica bi to mogla loše primiti."

Kimnula sam, gledajući svoje preplašeno lice u zrcalu, jer sad kad se više nisam morala pretvarati mogla sam izgledati onoliko preplašeno koliko sam se i osjećala. "Samo to učini, Doyle, učini to. Ne želim više iznenađenja noćas."

Otišao je do zrcala i počeo raditi male pokrete oko rubova. Osjećala sam kako mi čarolija bocka kožu dok sam se penjala natrag u krevet. Doyle se okrenuo od zrcala i zastao kod ruba kreveta, oklijevajući. "Želiš li još društvo?"

Ispružila sam ruke prema njemu. "Dođi u krevet i grli me

dok spavamo."

Nasmiješio se i kliznuo pod pokrivač. Priljubio je svoje tijelo uz moje, te sam se našla u njegovu naručju, privijena uz njegova prsa, trbuh, prepone, bedra. Okružio me, a ja sam povukla njegovu toplu, svilenu čvrstoću oko sebe.

Progovorio je tiho, kad me počeo svladavati san. "Ne smeta ti što je moja baka bila pas iz divljeg lova, a moj djed phouka?"

"Ne." Glas mi je bio otežao od sna. Onda sam upitala: "Da li bih stvarno mogla roditi štence?"

"To nije vjerojatno."

"Dobro." Već sam skoro spavala kad sam osjetila kako me čvršće zagrlio, kao da sam ja njegova dekica za utjehu, a ne obratno.

Detektivsku agenciju Grey obično nisu zvali na mjesta ubojstva. Znali smo pomoći policiji kad bi nešto mistično napravilo nešto loše, no to je obično bilo u vidu mamaca ili savjetnika. Mogla sam prstima obje ruke nabrojati mjesta ubojstva koja sam vidjela, i još bi mi ostalo par prstiju.

Od danas mi je ostao jedan prst manje za brojanje. Ženino tijelo je već bilo na kolicima. Žuta joj se kosa vukla preko lica, tamnije zlatna ondje gdje ju je dodirnuo ocean. Njezina vrlo kratka večernja haljina imala je blijedoplave rubove, no bila je tamnoplava ondje gdje se voda upila u nju. Široka traka, vjerojatno bijela, bila je tik ispod grudi, učvršćujući haljinu dovoljno da istakne dekolte. Njezine duge noge su bile gole i preplanule. Nokti na nožnim prstima bili su nalakirani u otkačeno plavo, u skladu s noktima na rukama. Usne su isto bile neobične plave boje; ali to je bio ruž, a ne naznaka načina na koji je umrla.

"Boja ovog ruža zove se asfiksija."

Okrenula sam se prema visokoj ženi iza sebe. Detektivka Lucinda Tate prišla mi je s rukama uronjenima u džepove hlača. Pokušala mi je uputiti svoj uobičajeni osmijeh, ali joj nije upalilo. Oči su joj ostale zabrinute, a smiješak je nestao prije nego što je zapravo i počeo. Njezine su oči uvijek bile cinične ispod duhovitosti, ali danas se cinizam prelio van i progutao duhovitost.

"Žao mi je, Lucy, što ste rekli o ružu?"

"Zove se asfiksija. Trebao bi oponašati boju usnica leša koji je umro od gušenja. Lijepa ironija", rekla je.

Opet sam pogledala mrtvu ženu. Imala je plavičaste i bjeličaste mrlje oko očiju, nosa, rubova usnica. Osjetila sam čudan poriv da joj obrišem ruž i pogledam jesu li joj usnice stvarno iste boje. Nisam to učinila, no od tog poriva su me jako svrbjeli dlanovi.

"Znači, ugušila se", rekoh.

Lucy kimne. "Da."

Namrštila sam se. "Nije se utopila?"

"Sumnjam. Nitko od ostalih nije."

Zablenula sam se u nju. "Ostalih?"

"Jeremy je s Teresom morao otići u bolnicu."

"Što se dogodilo?" upitah.

"Teresa je dodirnula ruž koji je jedna žena namjeravala nanijeti neposredno prije nego što je umrla. Teresa je počela hiperventilirati, a onda više nije mogla disati. Da nismo imali hitnu pomoć na licu mjesta, mogla je umrijeti. Nije mi bilo pametno što sam pozvala jednu od najmoćnijih vidovnjakinja u zemlji u ovaj kaos."

Bacila je pogled na Mraza koji je stajao malo sa strane, s jednom šakom na zapešću druge ruke, vrlo tjeleohraniteljski. Dojam je pomalo kvarila srebrna kosa koja je lepršala oko njega na vjetru, kao da se nastojala osloboditi konjskog repa. Blijedoružičasta košulja bila je u skladu s ukrasnom maramicom na bijelom sakou, koji je pak odgovarao hlačama. Tanki srebrni pojas je pasao njegovoj kosi. Sjajne mokasine bile su krem žućkaste. Izgledao je više kao maneken nego kao gardist, premda je vjetar povremeno na trenutke razotkrivao pazušnu futrolu ispod sveg tog bijelog i ružičastog.

"Jeremy je rekao da danas kasnite", reče detektivka Lucy. "Spavate li dovoljno u zadnje vrijeme, Merry?"

"Ne baš." Nije mi se dalo objašnjavati da me sinoć nije Mraz držao budnom. Prijateljski smo čavrljale, isprazno, beznačajno, tek toliko da govorimo nešto što će ispuniti vjetrovitu tišinu dok smo stajale iznad mrtve žene.

Spustila sam pogled na njezino lice, dražesno čak i u smrti. Tijelo joj je izgledalo mršavo, ne baš snažno, više kao da si je dijete probijala put do već neke veličine. Da je znala da će sinoć umrijeti, bi li prestala s dijeteom dan prije? "Koliko je imala godina?"

"Osobna kaže dvadeset tri."

"Djeluje starije" rekoh.

"Hoće to od dijete i previše sunca." Sad je nestalo svakog traga duhovitosti. Bila je mrka kad je pogledala liticu iznad nas. "Spremni vidjeti ostatak?"

"Svakako, ali malo me čudi zašto ste pozvali Jeremyja i sve nas ovamo. To je tužno, ubili su je, ili joj je nešto zapelo u grlu, ili nešto. Ugušila se, to je strašno, ali zašto ste pozvali nas?"

"Nisam pozvala vaša dva tjeleohranitelja." Po prvi put se na njezino lice vidjelo pravo neprijateljstvo. Uprla je prstom niz plažu u Rhysa.

Mrazu je možda bilo nelagodno, ali Rhys se jako dobro bavljao. Sve je znatiželjno promatrao, smiješeći se,

pjevuckajući glazbenu temu iz *Hawaii Five-O*⁷ ispod glasa. Ili je to barem bilo ono što je pjevušio kad je krenuo dalje niz plažu da promotri nekoliko uniformiranih ljudi kako gacaju po plićaku. Rhys je već završio i temu iz *Magnuma*⁸ kad mu je Mraz rekao da prestane. Rhys je najviše volio film noir i uvijek će u srcu ostati Bogartov obožavatelj, ali Bogie više nije snimao filmove. U zadnjih nekoliko mjeseci, Rhys je otkrio reprize u boji, koje su mu se stvarno sviđjele.

Okrenuo se prema nama i mahnuo nam, nasmiješen. Njegov se bijeli baloner naduo oko njega poput krila kad se počeo probijati plažom natrag. Morao je skinuti svjetlosmeđi fedora šešir da ga vjetar ne otpuše u more.

"Rhys je jeziv na mjestima ubojstva", reče detektivka Lucy. "Uvijek se tako dobro zabavlja, kao da je sretan što je netko umro."

Nisam znala kako da joj objasnim da je Rhys nekoć bio štovan kao bog smrti, tako da mu smrt i nije tako jako smetala. No, bilo je bolje ne podijeliti taj dio s policijom. Rekla sam: "Znate koliko on voli film noir."

"Ovo nije film", rekla je.

"Što vas je toliko uzrujalo, Lucy? Vidjela sam vas na mjestima ubojstva gorim od ovoga. Zašto ste tako... uznemireni?"

"Samo pričekajte. Nećete morati pitati kad vidite."

"A možete li mi jednostavno reći, Lucy, molim vas?"

Rhys nam je prišao, lica blistavog kao u djeteta na božićno jutro. "Bok, detektivko Tate. Cura nema popucanih krvnih žilica u očima, a nisam uspio naći ni modrice. Zna li itko kako se ugušila?"

"Pregledali ste tijelo?" Glas joj je bio hladan.

On je kimnuo, još uvijek se smiješeći. "Mislio sam da smo zato ovdje."

Uprla je prstom o njegova prsa. "Vi niste bili pozvani na ovu predstavu. Merry, Jeremy, i Teresa su pozvani, ali vi..." bocnula ga je prstom u prsa, "...vi niste."

⁷ *Hawaii Five-O jedna je od najdužih policijskih serija u povijesti televizije SAD-a. Emitirala se od rujna 1968. do travnja 1980., a snimana je gotovo u cijelosti na Havajima, pa je ljepota krajolika bila jedan od važnih razloga njezine popularnosti*

⁸ *Magnum, P.I. je američka serija o privatnom detektivu Thomasu Magnumu koji živi na Havajima.*

Smiješak je nestao i ostavio hladnoću u njegovom trobojnom plavom oku. "Merry mora imati dva tjelohranitelja uz sebe u svakom trenutku. Vi to znate."

"Da, to znam." Opet ga je bocnula, dovoljno snažno da ga je malčice odgurnula unatrag. "Ali ne volim kad ste vi na mojim mjestima ubojstva."

"Ja poznajem pravila, detektivko. Nisam prčkao po vašem dokaznom materijalu. Micao sam se s puta svakome, od hitne pomoći do fotografa."

Vjetar je nasnuo, rasuvši joj tamnu kosu preko lica, pa je morala izvući ruku iz džepa i zagladiti je unatrag. "Onda se i meni maknite s puta, Rhys."

"Zašto, što sam skrivio?"

"Uživajte u ovome." Ovo mu je gotovo ispljunula u lice. "Ne biste trebali uživati u tome." Bijesno je krenula plažom prema stepenicama koje su vodile gore do ceste, parkirališta i kluba na malenom rtu.

"Tko je njoj stao na nogu?" upita on.

"Prestravljena je onime što je na vrhu stepenica, što god to bilo, pa joj treba netko da se na njemu ispucava. Ti si taj."

"Zašto ja?"

Mraz nam se pridružio. "Zato što je ona ljudsko biće, a ljudska bića tuguju zbog smrti. Ne uživaju u čepkanju po njoj kao ti."

"To je laž", reče Rhys. "Mnogi detektivi uživaju u svom poslu, a znam da uživa i mrtvozornik."

"Ali oni ne šecu pjevušeći po mjestu ubojstva", rekoh. "Ponekad da", reče Rhys.

Namrštila sam se, nastojeći smisliti kako da mu to bolje objasnim.

"Ljudi pjevuše, pjevaju ili pričaju loše viceve iznad leševa zato da se ne bi bojali. Ti pjevušiš jer si sretan. Ovo te ne dira."

On baci pogled na mrtvu ženu. "Njoj je sad svejedno. Mrtva je. Mogli bismo uprizoriti Wagnerovu operu na njoj i bilo bi joj svejedno." Dotaknula sam mu ruku. "Rhys, nisu mrtvi ti kojima trebaš pokušati udovoljiti, nego živi."

Namrštio se.

"Ponašaj se manje sretno pred ljudima kad gledaš njihove mrtve", reče Mraz.

"Vrlo dobro, ali ne razumijem zašto bih se trebao praviti."

"Pravi se da je detektivka Tate kraljica Andais", rekla sam, "i da joj smeta što hodaš uokolo i smiješ se iznad mrtvih."

Gledala sam kako mu neka misao prolazi licem, a onda je slegnuo ramenima. "Mogu izgledati manje sretno u blizini detektivke, ali i dalje ne razumijem zašto."

Uzdahnula sam i pogledala Mraza. "Razumiješ li ti zašto?"

"Da je ova na kolicima moja rođakinja, ja bih osjećao nešto zbog njezine smrti."

Ponovo sam se okrenula prema Rhysu. "Vidiš."

Slegnuo je ramenima. "Bit ću tužan u blizini detektivke Tate."

"Samo ozbiljan, to će biti dovoljno, Rhys." Izenada mi je nadošla slika njega kako se na sljedeći lež baca jecajući i roneći suze. "Ne pretjeruj."

Nacerio mi se i shvatila sam da je pomislio točno na ono čega sam se uplašila. "Ozbiljno ti kažem, Rhys. Ako se ne budeš pristojno ponašao, detektivka Tate bi ti mogla zabraniti pristup mjestima ubojstva."

Odjednom se uozbiljio; to mu je bilo važno. "Dobro, dobro, bit ću dobar. Pih."

Detektivka Tate je povikala prema nama, a glas joj je jahao na vjetru poput galebova iznad nas. Već je prešla pola stepenica, pa je bilo impresivno što joj je glas tako jasno dopro do nas. "Požurite malo. Nemamo cijeli dan."

"Zapravo, imamo", reče Rhys.

Ja sam već hodala po mekanom pijesku prema stepenicama. Bilo mi je jako žao što sam danas obukla visoke pete, pa se nisam bunila kad mi je Mraz ponudio ruku. "Zapravo imamo što?" upitala sam. "Imamo cijeli dan. Imamo cijelu vječnost. Mrtvi nikud neće otići." Bacila sam pogled na njega. Gledao je visoku detektivku s nekim zamišljenim, sanjarskim izrazom na licu. "Znaš što, Rhys?"

Pogledao me podignuvši jednu obrvu.

"Lucy je u pravu. Jeziv si na mjestima ubojstva."

Opet se nacerio. "Ni blizu onoliko jeziv koliko mogu biti."

"Što bi to trebalo značiti?"

Rhys mi nije htio odgovoriti. Samo je krenuo ispred nas u svojim cipelama s nižom petom. Pogledala sam Mraza. "Što je time htio reći?"

"Rhysa su nekad zvali Gospodarom relikvija."

"A to znači?" upitala sam gotovo posrnuvši na svojim petama, i čvršće se primivši za njegovu ruku.

"*Relikvija* je stara pjesnička riječ. Znači lež."

Zaustavila sam ga rukama na njegovoj podlaktici i zagledala se u njega. Pokušala sam mu vidjeti oči kroz zamršenu srebrnu kosu i kroz svoju crvenu što mi je udarala po licu. "Kad siđha zovu gospodarom nečega, to znači da on nad time ima moć. Što ti, dakle, želiš reći? Da Rhys može donijeti smrt? To znam."

"Ne, Meredith, kažem da je nekad mogao uskrsnuti stare mrtvace, one koji su se već ukočili i ohladili, natjerati ih da ustanu i bore se na našoj strani u bici."

Bijelo sam ga gledala. "Nisam znala da Rhys ima takvu moć."

"Više je nema. Kad je stvoreno Bezimeno, Rhys je izgubio moć uskrsavanja vojski mrtvacu. Više nam nisu trebale vojske za bitke između nas, a zbog takve borbe s ljudima dobili bismo izgon iz ove zemlje." Mraz je oklijevao na trenutak, pa dodao: "Mnogi među nama izgubili su svoje najveće onostrane moći kad se oblikovalo Bezimeno."

Ali ne znam nikoga tko je izgubio toliko koliko je izgubio Rhys." Promatrala sam Rhysa kako hoda ispred nas, a bijeli mu uvojci vijore na vjetru i druže se s bjelinom njegova kaputa. Iz boga koji je mogao uskrsavati vojske po želji, prometnuo se u... Rhysa. "Je li to razlog što mi ne želi reći svoje pravo ime, ime pod kojim su ga štovali?"

"Kad je izgubio moći, uzeo je ime Rhys i rekao da je drugo ime umrlo zajedno s njegovom magijom. Svi su, pa čak i kraljica, uvijek to poštovali. Vrlo je lako bilo tko od nas mogao biti taj koji je dao najviše sebe čaroliji."

Balansirala sam na jednoj nozi dok sam skidala visoke pete. Moja stopala u najlonkama će se bolje snaći na pijesku. "Kako ste uspjeli postići da se svi slože sa stvaranjem Bezimenog?"

"Oni na vlasti proglasili su smrtnu kaznu za sve koji se usprotive." Trebala sam znati. Prebacila sam cipele u jednu ruku i opet provukla drugu ispod Mrazove podlaktice. "Mislim, kako je Andais navela Taranisa da se složi?"

"To je tajna koju znaju samo kraljica i Taranis." Dodirnuo mi je kosu, sklanjajući mi je s lica. "Za razliku od Rhysa, ja ne volim biti u blizini toliko smrti i tuge. Radujem se današnjoj noći."

Okrenula sam lice prema njemu i poljubila mu dlan. "I ja."

"Merry!" Lucy Tate je zavrištala na mene s vrha stepenica. Rhys je već skoro stigao do nje. Lucy je nestala s vidika, a Rhys ju je skoro, ali ne baš sasvim, lovio. Ako ste ležerni hod mogli

nazvati lovom. Povukla sam Mrazovu ruku. "Bolje da požurimo."

"Da", reče Mraz. "Nemam povjerenja u Rhysov smisao za humor kad je nasamo s detektivkom."

Izmijenili smo poglede na vjetrovitoj plaži, pa hitro krenuli prema stepenicama. Mislim da smo se oboje nadali da ćemo ih sustići prije nego što Rhys učini nešto slatko i neprikladno. Ja osobno, nisam vjerovala da ćemo stići na vrijeme.

Neka tijela bila su u vrećama za leševe, plastičnim čahurama iz kojih se ništa neće probuditi. Ali ponestalo im je vreća za leševe, pa su jednostavno počeli slagati nepokrivena tijela. Nisam jednim pogledom mogla prebrojati koliko ih je bilo. Više od pedeset. Možda sto, možda i više. Nisam se mogla natjerati da počnem brojati, da ih pretvorim u puke stvari u nizu, pa sam prestala pokušavati procijeniti. Pokušala sam potpuno prestati razmišljati.

Pokušala sam se praviti da sam opet na dvoru i da je ovo jedna od kraljičinih "razonoda". Nikad se ne biste usudili pokazati gnušanje, gađenje, užas, a ponajmanje strah, na nekoj od njezinih predstava. Ako biste se usudili, često bi vas natjerala da se uključite u zabavu. Njezine predstave su bile sklonije seksu i mučenju nego pravoj smrti, a gušenje nije bilo jedna od Andaisinih nastranosti, pa joj se ova mala katastrofa ne bi svidjela. Vjerojatno bi je smatrala rasipanjem. Toliki ljudi koji su joj se mogli diviti, toliki ljudi koje je mogla terorizirati. Pravila sam se da mi život ovisi o tome da zadržim bezizražajno lice i da ne osjećam ništa. Bio je to jedini način na koji sam mogla hodati između leševa bez histeričnog napadaja. Život mi je ovisio o tome da ne počnem histerizirati. Ponavljala sam to u sebi poput mantre – *život mi ovisi o tome da ne počnem histerizirati; život mi ovisi o tome da ne počnem histerizirati* – i to mi je pomoglo da hodam niz redove, pomoglo mi je da uspijem gledati sav taj užas, a da ne počnem vrištati.

Usnice na tijelima koja nisu bila prekrivena bile su gotovo iste plave nijanse kao kod one djevojke na plaži, samo što ovo očigledno nije bio ruž. Svi su se ugušili, ali ne trenutačno. Nisu se magično i milostivo srušili na mjestu. Na nekim leševima vidjeli su se tragovi noktiju ondje gdje su se grabili za grla, za prsa, kao da nastoje utjerati zrak u pluća koja više ne rade.

Devet IeSeva izgledalo je drugačije od ostalih. Nisam mogla dokučiti zašto, ali sam neprestano hodala ispred tih devet, razbacanih između drugih u redu. Mraz je isprva hodao uz mene, ali se vratio na rub prostorije, nastojeći se maknuti s puta užurbanim uniformama, civilima, hitnoj pomoći i svim ostalim ljudima koji se gomilaju na mjestu ubojstva. Sjećam se da sam bila iznenađena kad sam prvi put vidjela koliki ljudi prolaze

preko mjesta ubojstva.

Iza Mraza je bilo nešto prekriveno stolnjakom, no to nije bilo tijelo. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim da je to božično drveće.

Netko je prekrrio umjetni bor, prekrrio je cijeli božični prizor. Kao da taj netko nije htio da drveće vidi tijela, što me podsjetilo na prekrivanje očiju nevinih da se ne okaljaju. Trebalo je biti smiješno, ali nije.

Nekako se činilo prikladnim prekriti ukrase u toj prostoriji. Sakriti ih da se ne pokvare.

Mraz se doimao nesvjesnim božičnog drvca, kao i većine svega ostalog. Rhys se, s druge strane, doimao svjesnim svega.

Ostao je tik uz mene. Više nije pjevao, nije se čak ni smiješio. Obuzdavao se otkako smo došli do tog masakra. Premda je *masakr* kriva riječ za to. Masakr kao da podrazumijeva krv, rastrgano i raskomadano meso. Ovdje je bilo neobično čisto, gotovo bezlično. Ne, ne bezlično – hladno. Viđala sam ljude koji su uživali u klanju, koji su doslovno uživali u činu rezanja nekoga na komade, u osjetu oštrice u mesu. U ovom prizoru nije bilo divljačkog uživanja. Bilo je samo smrti, hladne smrti, kao da je Kosac oživio da bi projahao kroz ovo mjesto.

"Što je to s ovih devet drugačije?" Nisam shvatila da sam to izgovorila naglas dok mi Rhys nije odgovorio.

"Otišli su smireno, nema tragova noktiju, nema borbe. Ovi, i samo njih devet, su se... samo srušili na mjestu gdje su plesali."

"Što se, Božice ti, ovdje dogodilo, Rhys?"

"Koji vi kurac radite ovdje, princezo Meredith?" Oboje smo se okrenuli prema suprotnom kraju prostorije. Muškarac koji je bijesno hodao prema nama kroz leševe bio je srednje građe, proćelav, očigledno mišićav i još očiglednije razjaren.

"Poručnik Peterson, zar ne?" rekla sam. Prvi i zadnji put kad sam srela Petersona nastojala sam uvjeriti policiju da istraži mogućnost da je jedan vilinski afrodizijak dospio u ruke ljudskog stanovništva.

Obavijestili su me da afrodizijaci ne djeluju, kao ni ljubavne čarolije. Ja sam dokazala da djeluju i umalo uzrokovala orgije u losangeleskoj policiji. Poručnik je bio jedan od muškaraca koje sam iskoristila da dokažem svoje tvrdnje. Morali su mu staviti lisice prije nego što su ga uspjeli odvući s mene.

"Ne uvlačite mi se, princezo. Koji kurac radite ovdje?" Nasmiješila sam se. "I ja sam sretna što vas vidim, poručnie."

On se nije nasmiješio. "Izlazite, odmah, prije nego što vas izbacim."

Rhys se pomaknuo malo bliže meni. Petersonove su ga oči prostrijelile, pa se vratile na mene. "Vidim vaše dvije gorile. Ako pokušaju bilo što, diplomatski imunitet ili ne, idu u zatvor."

Osvrnula sam se tek toliko da vidim da nam se Mraz primiče. Odmahnula sam glavom, pa je stao. Namrštio se, očigledno nezadovoljan, ali nije morao biti zadovoljan, samo mi je morao dati prostora.

"Jeste li ikad vidjeli ovoliko mrtvih?" upitala sam. Glas mi je bio miran.

"Molim?" upita Peterson. Ponovila sam pitanje.

Odmahnuo je glavom. "Kakve to veze ima s bilo čim?"

"Užasno je", rekoh.

"Da, užasno je, a koji to kurac ima s bilo čim?"

"Vi biste se prijateljskije ponašali da ovo nije tako užasno mjesto zločina."

Proizveo je zvuk koji je gotovo nalikovao smijehu, no bio je previše promukao za to. "E pa dovraga, princezo, ovo je prijateljski. Ovo je točno onoliko prijateljski koliko ja mogu biti prema ubojicama poput vas koji se skrivaju iza diplomatskog imuniteta." Nasmiješio se, ali to je bilo pokazivanje zuba, poput rezanja.

Jednom su me osumnjičili da sam ubila čovjeka koji me pokušao silovati. Ja to nisam učinila, ali bez diplomatskog imuniteta svejedno sam mogla završiti u zatvoru. U najmanju ruku, na sudu. Nisam se trudila opet zaniijekati. Peterson mi ništa više ne bi vjerovao sada nego što mi je vjerovao prije.

"Zašto su ovih devetoro leševa jedini koji su otišli mirno?" upitala sam.

Namrštio mi se. "Molim?"

"Zašto jedino na ovih devetoro leševa nema znakova borbe?"

"Ovo je policijska istraga, a ja sam viši detektiv na mjestu zločina. To je moja istraga, i ne zanima me jeste li vi jedan od naših civilnih savjetnika za metafizička sranja. Ne zanima me čak ni to jeste li nam prije pomagali. Za mene nikad niste kurca napravili, i ja ne trebam pomoć ni od kakve proklete vile. Zato vam zadnji put kažem, odjebite odavde."

Pokušala sam biti draga. Pokušala sam biti poslovna. Kad dobrota ne pomaže, uvijek možete postati zli. Posegnula sam prema njemu, kao da ću mu dodirnuti lice. Učinio je ono što sam

znala da će učiniti.

Ustuknuo je.

"Što vas muči, poručniče?" Potrudila sam se izgledati zbunjeno.

"Da me više nikad niste dodirnuli." Glas mu je sad bio mirniji. I, shvatila sam, mnogo opasniji od onog vikanja.

"Nije vas dodir moje kože izludio prošli put, poručniče, nego Branwynove suze."

Glas mu je postao još dublji. "Da me... nikad... više... niste... dodirnuli." U njegovim je očima bilo nešto zastrašujuće. Bojao me se, stvarno me se bojao, i zbog toga me mrzio.

Rhys je zakoračio malo ispred mene, ne baš posve između mene i poručnika, ali skoro. Nisam mu se usprotivila. Nikad nije ugodno kad vas netko gleda s tolikom mržnjom.

"Sreli smo se samo jednom, poručniče. Zašto me mrzite?" Bilo je to toliko izravno pitanje da ga čak ni ljudsko biće ne bi postavilo. Ali, nisam shvaćala, nisam mogla shvatiti; zato sam morala pitati.

Oborio je pogled sakrivši oči, kao da nije očekivao da ću prozreti toliko duboko u njegovu dušu. Glas mu je bio vrlo tih kad je rekao: "Zaboravljate, vidio sam što ste ostavili na onom krevetu – hrpu sirovog mesa izrezanog na trakice. Bez otisaka zubi ga ne bismo mogli prepoznati. A vi se pitate zašto ne želim da me dodirnete?" Zavrtio je glavom i pogledao me bezizražajnim i nečitljivim očima, očima murjaka. "A sad idite, princezo. Povedite svoja dva razbijača i idite odavde. Ja sam viši detektiv zadužen za ovaj zločin, i ja vas neću trpjeti ovdje." Glas mu je sad bio miran, vrlo miran, previše miran za stajanje usred svega ovoga.

"Poručniče, ja sam pozvala Detektivsku agenciju Grey".

Lucy Tate je ušla u prostoriju.

"A tko je to odobrio?" upita Peterson.

"Još nikad nisam trebala posebno odobrenje da ih dovedem." Probijala se između nizova leševa, a kad se dovoljno primakla, Lucy je bila više nego za glavu viša od poručnika.

"Za vidovnjakinju razumijem. Čak i za gospodina Greya, on je dobro poznati mag. Ali zašto nju?" Trznuo je palcem prema meni.

"Sidhe su dobro poznati po korištenju magije, poručniče. Mislila sam, što više glava imamo na ovome, to bolje."

"Mislili ste, mislili ste... Pa, nemojte misliti, detektivko. Samo poštuju proceduru. A procedura podrazumijeva, da

trebate pitati vođu tima, a to sam ja. A ja kažem da ona nije dobrodošla."

"Poručniče, ja..."

"Detektivko Tate, ako želite ostati u ovom timu, onda ćete se pokoriti mom vodstvu, mojim naredbama, i nećete raspravljati sa mnom. Jasno?"

Promatrala sam Lucy kako pokušava probaviti njegove oštre riječi, a onda je naposljetku rekla: "Da, gospodine, jasno."

"Dobro", reče on, "jer glavonje mogu misliti što hoće, ali, pred kamerama je moja karijera u pitanju, a ja kažem da se ovdje radi o nekom toksičnom plinu ili otrovu. Kad završe toksikološku obradu drugih leševa saznat će što je to, a naš zadatak će biti da pronađemo onoga tko je to učinio. Prvo tražite tko je to učinio, ne što je to učinilo. Ne morate ići u zemlju bajki da riješite ovo ubojstvo. Radi se o samo jednom ludom kujinom sinu koji je jednako smrtan kao i svi ostali u ovoj prostoriji."

Nakrenuo je glavu na stranu neobičnim pokretom, pa pogledao mene, Rhysa i Mraza iza nas. "Oprostite, moja greška. Smrtan kao i ostali ljudi u ovoj prostoriji. A sad, nosite svoje besmrtno guzice odavde i mičite se. A ako čujem da je bilo tko pod mojim nadzorom razgovarao s vama, ići će mi na disciplinski. Je li to svima jasno?"

"Da, gospodine", reče Lucy.

Šarmantno sam mu se nasmiješila. "Velika vam hvala, poručniče. Gadilo mi se biti ovdje pored toliko mrtvih. Ovo je jedna od najgorih stvari koje sam ikad vidjela, zato vam hvala što me puštate da odem, jer sam se iz sve snage trudila da ne otrčim van." Smiješila sam se dok sam skidala kiruršku rukavicu koju sam bila navukla. Nisam dodirnula ništa, nijedan leš, jer nisam htjela ponijeti dodir mrtvog tijela sa sobom.

Rhys je također skinuo rukavice, no on je dodirivao neke stvari. Probili smo se do vreće za upotrebljavanje rukavice, a ja se nisam uspjela spriječiti da kažem, trenutak prije nego što smo izašli kroz vrata: "Ponovo vam hvala, poručniče, što me puštate. Slažem se s vama, ne znam kog ja vruga ovdje radim." Nakon toga sam otišla, a Rhys i Mraz su me slijedili poput blijedih sjena.

Već sam bila za volanom Acure kad sam shvatila da se ne sjećam gdje bismo trebali ići. Zurila sam u ključeve u rukama i nisam mogla misliti. "Kamo idemo?"

Muškarci su razmijenili poglede, a Rhys je rekao sa stražnjeg sjedala:

"Daj da ja vozim, Merry." Pružio je ruku između sjedala i nježno mi uzeo ključeve iz ruke. Nisam raspravljala. Dan kao da je bio pun visokotonskog brujanja, kao da mi kakav nevidljivi komarac zuji u uhu.

Rhys mi je pridržao otvorena vrata, a ja sam zaobišla auto do suvozačkih. Mraz mi ih je pridržao i smjestio me prije nego što je sjeo odostraga. Imala sam sreće što je Rhys bio sa mnom. Mraz ne zna voziti auto.

"Zaveži se", reče Rhys.

Nisam imala naviku zaboravljati na sigurnosni pojas. Trebala su mi dva pokušaja da ga zakopčam. "Što je meni?"

"Šok", reče Rhys ubacivši u brzinu.

"Šok? Zašto?"

Mraz je odgovorio, nagnuvši se naprijed preko mog sjedala. Većina gardista nikad nije vezala sigurnosni pojas; mogli bi im odrezati glavu i ne bi umrli, pa ih valjda mali izlazak kroz vjetrobran nije brinuo. "I sama si to rekla onom policajcu. Nikad nisi vidjela ništa toliko užasno kao ovo što si upravo vidjela."

"Ti si vidio i gore?"

Šutio je trenutak, a onda rekao: "Da."

Bacila sam pogled na Rhysa koji nas je doveo na Pacifički autoput s lijepim pogledom na ocean. "A što je s tobom?"

"Što, a što je sa mnom?" upitao je, brzo se osmjehnuvši.

Namrštila sam mu se. "Jesi li ti vidio gore?"

"Da. I ne, neću ti pričati o tome."

"Čak ni ako te lijepo zamolim?"

"Osobito ako me lijepo zamoliš. Da sam dovoljno ljut, možda bih te pokušao šokirati užasima koje sam vidio. Ali nisam ljut na tebe i ne želim te povrijediti."

"Mraz?"

"Siguran sam da je Rhys vidio gore stvari od mene. Ja nisam bio živ u vrijeme prvih bitaka, kad se naš narod borio

protiv Firbolga⁹."

Znala sam da su Firbolzi bili prvi polubožanski stanovnici Britanskog otočja i Irske. Znala sam da su ih moji preci porazili i osvojili pravo da postanu novi vladari tih zemalja. Bilo je to prije nekoliko tisuća godina povijesti; i to sam znala. Ono što nisam znala bilo je to da je Rhys stariji od Mraza, stariji od većine sidha. Da je Rhys bio jedan od prvih među nama koji su došli na otoke što se danas smatraju izvornim domom sidha.

"Rhys je stariji od tebe?"

"Da."

Pogledala sam Rhysa.

Odjednom je izgledao vrlo udubljeno u vožnju. "Rhys?"

"Da", rekao je gledajući ravno naprijed. Ušao je u zavoj malo prebrzo, kako bi se mogao poigrati volanom. "Koliko si ti stariji od Mraza?"

"Ne sjećam se." U glasu mu je bio tugaljiv ton.

"Sjećaš se."

Na brzinu me pogledao. "Ne, ne sjećam se. Previše je vremena prošlo, Merry. Ne sjećam se koje se godine rodio Mraz." Sad je zvučao mrzovoljno.

"Sjećaš li se koje si se godine ti rodio?" upitala sam Mraza.

Činilo se da razmišlja o tome, a onda je odmahnuo glavom. "Zapravo ne. Rhys ima pravo u jednoj stvari. Nakon nekog vremena to jednostavno postane previše davno da se o tome razmišlja."

"Želiš reći da svi vi počinjete gubiti dijelove vaših sjećanja?"

"Ne", reče Mraz, "ali više ti nije važno koje si se godine rodio. Znaš da mi ne slavimo rođendane."

"Pa, da, ali nikad se zapravo nisam zapitala zašto."

Opet sam se okrenula prema Rhysu. Lice mu je izgledalo gotovo mrko. "Znači, ti si vidio gore stvari od onoga u onom klubu, restoranu, što već?"

"Da." Riječ je bila jako kratka, odsječna. "Bi li mi ispričao kad bih te zamolila?"

"Ne", reče on.

Postoji *ne* koji se može izlizati u da, a postoji i NE.

⁹ U irskoj mitologiji, Firbolzi su narod koji je nastanjivao Irsku prije dolaska Tuatha De Danann, naroda božice Dane, iz kojeg potječu razne vrste vila i pretkršćanskih božanstava, pa i sidhe. Oni su preuzeli otok od Firbolga nakon dugotrajne i žestoke bitke kod Mag Tuireda.

Rhysov ne je bio jedan od potonjih.

Odustala sam. Uostalom, nisam bila načisto da danas želim slušati priče o užasnim smrtima, osobito ako je ta smrt bila gora od onoga kroz što smo maločas hodali. Nikad nisam vidjela više mrtvih tijela, i više nego što sam ih ikada htjela vidjeti.

"Poštovat ću tvoje želje."

Okrznuo me pogledom, skoro kao da mi ne vjeruje. "Kako velikodušno od tebe."

"Ne moraš mi spuštati, Rhys."

Slegnuo je ramenima. "Oprosti, Merry, ali trenutačno se ne osjećam baš jako dobro."

"Mislila sam da je samo meni teško nositi se s ovim."

"Ne muče mene leševi", reče Rhys. "Nego činjenica da se poručnik vara. To nije bio plin, ni otrov, ni išta slično."

"Kako to misliš, Rhys? Što si to vidio, a ja nisam?"

Mraz se nasloni natrag, odmaknuvši se od mog sjedala.

"Dobro, što ste to vas dvojica opazili, a što ja nisam vidjela?"

Rhys je samo nastavio piljiti u cestu. Na stražnjem sjedalu je bila tišina.

"Neka netko razgovara sa mnom", rekla sam.

"Izgledaš kao da ti je bolje", reče Mraz.

"Jest. Nema ništa bolje od malo ljutnje da te provede kroz neke stvari. A sad, što ste vas dvojica tamo vidjeli što je meni promaklo?"

"Ti si se previše štitila da bi vidjela išta mistično", reče Rhys. "Naravno da jesam. Znaš li ti koliko metafizičkih sranja ima na mjestu gdje se nedavno dogodilo ubojstvo, a kamoli masovno pogubljenje? Mnoge duhove privlače takva mjesta. Sjate se kao lešinari da se nahrane onima koji su ostali živi, njihovim užasom, njihovom tugom. Možeš na takvo mjesto ući čist, a izaći prekriven putnicima."

"Mi znamo što mogu učiniti duhovi koji lete zrakom", reče Mraz.

"Vjerojatno i bolje od mene", rekla sam, "ali vi ste sidhe, pa vam se ne kače putnici."

"Ne kače nam se mali", reče Mraz, "ali ja sam vidio neke od naših koje su gotovo opsjela bestjelesna bića. Događa se to, osobito ako se netko bavi crnom magijom."

"E pa ja sam dovoljno ljudska da mogu pokupiti takve stvari usput. Ne moram učiniti baš ništa da ih privučem, dosta je da se ne zaštitim dovoljno dobro."

"Nastojala si osjetiti što je manje moguće dok smo bili

tamo", reče Rhys.

"Ja sam privatna detektivka, a ne profesionalna vidovnjakinja. Nisam čak ni profesionalni mag, ni vještica. Ja danas tamo nisam imala što raditi. Nisam mogla pomoći."

"Mogla si pomoći da si samo malo spustila štitove", reče Rhys.

"Fino, sljedeći put ću nastojati biti hrabrija. A sad, što ste vidjeli?" Mraz je uzdahnuo dovoljno glasno da ga čujem. "Ja sam osjetio ostatke snažne čarolije, jako snažne. Zadržali su se tamo kao bolna jeka."

"Jesi li ih uspio osjetiti čim smo ušli?"

"Ne, nisam htio dodirnuti mrtve pa sam pretražio okolinu drugim osjetilima, a ne dodirom i vidom. Ja sam, kako ti to kažeš, spustio štitove. Onda sam osjetio čaroliju."

"Znaš li koja je to čarolija bila?" upitala sam. Okrenula sam se na sjedalu dovoljno da ga vidim kako odmahuje glavom.

"Ja znam." Rhysov me glas okrenuo ponovo prema njemu.

"Što si rekao?"

"Svatko tko bi se koncentrirao mogao bi osjetiti ostatke magije. Merry je mogla, da je htjela."

"To joj ništa ne bi značilo, kao što ni meni nije", reče Mraz, "a još bi joj teže bilo izdržati to što je vidjela."

"Tome ja ne proturječim", reče Rhys. "Želim reći da sam se ja sagnuo i pregledao tijela. Njih devet se srušilo na mjestu, no ostali su se imali vremena boriti, uplašiti, pokušati pobjeći. Ali nisu bježali kao što bi bježali da su ih, recimo, napale divlje životinje. Nisu krenuli prema vratima ni razbili prozor, ne odmah nakon što su shvatili što se događa. Kao da nisu ništa mogli vidjeti."

"Govoriš u zagonetkama", reče Mraz.

"Da, prevedi Rhys, molim te."

"Što ako nisu pobjegli jer nisu shvatili da je nešto u prostori?"

"Kako to misliš?"

"Većina ljudi ne može vidjeti nikakve duhove."

"Da, ali ako želiš reći da su neki duhovi, bestjelesna bića, ubili sve u tom klubu, onda se ne mogu složiti. Bestjelesna bića, putnici, što god, nemaju... fizičku snagu da pobiju toliko ljudi na taj način. Možda bi uspjeli srediti jednu osobu koja bi bila vrlo podložna njihovom utjecaju, ali čak i o tome se može raspravljati."

"Ne bestjelesna bića, Merry, nego drugačija vrsta

duhova." Trepnula sam. "Misliš kao sablasti?"

Kimnuo je.

"Sablasti ne čine takve stvari. One bi možda mogle prepasti nekoga toliko da dobije srčani udar, kad bi taj imao slabo srce, ali to je to.

Prave sablasti neće nauditi ljudima. Ako završiš sa stvarnim tjelesnim oštećenjem, onda imaš posla s nečim drugim, a ne sa sablastima."

"To zavisi o kakvoj vrsti sablasti pričaš, Merry."

"Kako to misliš? Postoji samo jedna vrsta sablasti."

Na to me pogledao. Morao je skoro potpuno okrenuti glavu zbog pokrivala za oko. Često je bacao pogled na mene dok je vozio, no to je bio pokret bez značenja jer njegovog desnog oka nije bilo; nije me mogao vidjeti. A sad se potrudio da me pogleda lijevim okom. "Ti tako mnogo znaš."

Uvijek sam pretpostavljala da je Rhys jedan od mladih sidha jer me s njim nikad nije obuzimao osjećaj da se nalazim u krivom stoljeću. On je bio jedan od malo njih koji su imali kuću izvan vilinskog brežuljka, struju, vozačku dozvolu. Sad mr gledao kao da sam dijete i kao da nikad neću shvatiti.

"Prestani s tim", rekla sam.

Okrenuo se natrag prema cesti. "Da prestanem sa čim?"

"Mrzim kad me bilo koji od vas tako gleda, tim pogledom koji kaže da sam tako mlada i da nema teorije da shvatim što ste vi sve prošli. Dobro, ja nikad neću imati tisuću godina, ali prešla sam tridesetu i prema ljudskim standardima nisam dijete. Molim te, ne tretiraj me kao da jesam."

"Onda se prestani ponašati kao dijete", reče on, a glas mu je bio pun prijekora, opet kao u razočaranog učitelja. Bilo mi je dosta toga od Doylea. Nije mi trebalo i od Rhysa.

"Kako sam se to ponašala kao dijete? Jer nisam htjela spustiti štitove i vidjeti svu tu jezu?"

"Ne, nego zato što kažeš da postoji samo jedna vrsta sablasti, kao da je to jedina istina. Vjeruj mi, Merry, više toga luta okolo, a ne samo ljudske sjene."

"Kao na primjer?" upitah.

On duboko uzdahne i savine dlanove oko volana. "Što se dogodi s besmrtnim bićem kad umre?"

"Reinkarnira se kao i svako drugo."

Nasmiješio se. "Ne, Merry, ako ga se može ubiti, onda po definiciji nije besmrtno. Sidhe kažu da su besmrtni, ali nisu. Postoje stvari koje nas mogu ubiti."

"Ne, bez pomoći magije ne postoje", rekoh.

"Nije važno kako se to učini, Merry. Važno je da se može. Što nas vraća na pitanje, što se događa besmrtnicima kad umru?"

"Ne mogu umrijeti, besmrtni su", rekla sam.

"Upravo tako", reče on.

Namrštila sam se. "Dobro, predajem se, što je sad to značilo?"

"Ako nešto ne može umrijeti ali umre, što mu se dogodi?"

"Govoriš o starješinama", reče Mraz. "Da", reče Rhys.

"Ali oni nisu sablasti", reče Mraz. "Oni su ono što je ostalo od prvih bogova."

"Dajte, vas dvoje", reče Rhys. "Razmislite sa mnom. Ljudska sablast je ono što ostane od ljudskog bića nakon smrti prije nego što prijede u sljedeći život. Ili u nekim slučajevima, poneki komadić zaostane jer ga je preteško pustiti. Ali to su duhovni ostaci ljudskog bića, dobro?" Oboje smo se složili.

"Nisu li dakle ostaci prvih bogova jednostavno sablasti samih bogova?"

"Nisu", reče Mraz, "jer kad bi netko ponovo otkrio njihovo ime i dao im sljedbenike oni bi, teoretski, mogli opet 'oživjeti'. Ljudske sablasti nemaju takvu mogućnost."

"Činjenica da ljudi nemaju tu mogućnost čini starješine manje sablastima?" upita Rhys.

Počinjala me boljeti glava. "Dobro, u redu, recimo da se okolo motaju sablasti starih bogova. Kakve veze to ima s bilo čim?"

"Rekao sam da znam tu čaroliju. Ne znam je, ne baš točno, ali vidio sam sjene starješina puštene na vilinska bića. Kao da je sam zrak postao smrtonosan. Jednostavno su im isisali živote."

"Vilinska bića su besmrtna", rekla sam.

"Sve što se može ubiti, pa čak i ako se reinkarnira, smrtno je, Merry.

Duljina života to ne mijenja."

"Znači, ti tvdiš da su te sablasti puštene na taj klub?"

"Vilinska bića je teže ubiti nego ljude. Da je to mjesto bilo puno vila, neke bi mogle preživjeti ili bi se uspjele zaštititi, ali, da, kažem da je to ono što je to učinilo."

"Znači, sablasti mrtvih bogova ubile su više od stotinu ljudi u noćnom klubu u Kaliforniji?"

"Da", reče Rhys.

"Je li to moglo biti Bezimeno?"

Izgledao je kao da razmišlja o tome, a onda je odmahnuo

glavom. "Ne, da je to bilo Bezimeno, zgrada više ne bi bila čitava."

"Toliko je moćno?"

"Toliko je razorno."

"Kad si prvi put to vidio?"

"Prije nego što se Mraz rodio."

"Znači, prije nekoliko tisuća godina."

"Da."

"Tko je tada prizvao sablasti? Tko je izveo čaroliju?"

"Jedan sidhe koji je mrtav duže nego što Engleskom vladaju Normani i njihovi potomci."

Izvela sam brzu povijesnu računicu u glavi. "Znači, prije 1066."

"Da."

"Postoji li danas itko živ tko bi mogao izvesti tu čaroliju?"

"Vjerojatno, ali ona je zabranjena. Ako te uhvate, automatski dobiješ smrtnu kaznu, nema suđenja, nema ublažavanja kazne, jednostavno si mrtav."

"Tko bi riskirao takvo što zato da ubije hrpu ljudi na rubu Zapadnog mora?" upita Mraz.

"Nitko", odgovori Rhys.

"Koliko si siguran da su to napravili te sablasti starješina?" upitala sam.

"Uvijek postoji mogućnost da je neki ljudski mag smislio neku novu čaroliju čiji učinak nalikuje ovoj, ali kladio bih se u mnogo toga da se radi o sablastima starješina."

"Uzimaju li sablasti živote za svoga gospodara?" upita Mraz.

"Ne, one zadržavaju živote, hrane se njima. U teoriji, da im se dopusti nesmetano hranjenje svake noći, mogle bi postati... opet žive, kad već nema bolje riječi. Za to im treba pomoć nekog smrtnika, ali neki od starješina se mogu vratiti u punu snagu ako pribave dovoljno života. Ponekad će neki od njih uvjeriti sljedbenike nekog kulta da su oni vrag i navesti ih da mu se žrtvuju i to bi mu moglo upaliti, ali bi bila potrebna golema količina života. Uzimanje života s usta žrtava je brže, nema traćenja energije kao kad pokušavaju piti krv iz žrtvene zdjele."

"Je li se itko od njih ikada vratio u punu snagu?" upitala sam.

"Ne, uvijek bi ih zaustavili prije nego što bi došli toliko daleko. Ali koliko ja znam, nikad ih se nije pustilo da se hrane direktno – osim jednom, a i to je bilo u kontroliranim uvjetima,

pa su bili obuzdani čim je čarolija završila. Ako su sad izašli bez uzice, onda..."

"Što ih može zaustaviti?" upitala sam. "Treba obrnuti čaroliju."

"Kako da to učinimo?"

"Ne znam. Morat ću razgovarati s ostalima kad se vratimo u stan."

"Rhys", rekla sam tiho jer mi je tog trenutka na um pala strašna misao. "Aha."

"Ako je jedina osoba koja je, koliko ti znaš, ikad izvela tu čaroliju bila sidhe, znači li to da je to sad opet netko od nas?"

Tajac je vladao nekoliko trenutaka, a onda je rekao: "Toga se i bojim. Jer ako je to sidhe, a policija to otkrije – kad bi mogli dokazati – to bi mogao biti razlog da nas se sve progna s američkog tla. Sporazum između nas i Jeffersona ima dodatak koji kaže da ukoliko budemo izvodili magiju koja šteti nacionalnom interesu, onda će nas izopćiti i morat ćemo krenuti dalje."

"Zato to nisi rekao pred policijom", rekla sam.

"To je jedan od razloga", reče on.

"Koji je drugi?"

"Merry, oni tu ništa ne mogu. Oni ne mogu zaustaviti te stvari. Nisam čak siguran ni da danas postoji živi sidhe koji ih može zaustaviti."

"Mora postojati barem jedan sidhe koji ih može zaustaviti", rekla sam. "Zašto to misliš?"

"Sidhe ih je oslobodio. Može ih i vratiti."

"Možda", reče Rhys, "a možda je razlog što su poklali stotinu ljudi u nekoliko minuta taj što je dotični sidhe izgubio kontrolu nad njima."

Možda su ga ubili, ako ih nije mogao kontrolirati."

"Fino, ako je neki sidhe prizvao te stvari, zašto onda u Kaliforniji, a ne u Illinoisu, gdje sidhe žive?"

Rhys je opet napravio jedan od onih okreta cijelim licem. "Merry, zar ne razumiješ? Što ako je netko tražio način da ubije tebe, koji se ne može spojiti s vilinskom zemljom?"

Oh. "Ali mi smo ga spojili s vilinskom zemljom", rekoh.

"Samo zato što sam ja tu. Većina dvorjana zaboravlja tko sam ja bio, a ja ih ne podsjećam jer zahvaljujući Bezimenom više nemam tu moć."

Nije baš uspio odagnati gorčinu iz glasa. Onda se nasmijao. "Ja sam vjerojatno jedan od vrlo malo živih sidha koji

su vidjeli što je Esras učinio. Bio sam tamo, i tko god je sad prizvao starješine, jednostavno je zaboravio na mene." Nasmijao se opet, no taj smijeh je pekao od prezira, kao da ga je boljelo dok mu je izlazio iz grla. "Zaboravili su na mene. Nadam se da ću ih moći natjerati da požale taj mali previd." Još nikad nisam čula Rhysa toliko punog... bilo čega, osim požude i zafrkancije. On nikad nije dugo bio ozbiljan ako je to ikako mogao izbjeći. Motrila sam ga dok nas je vozio prema stanu da pokupimo Kitta. Na licu mu je bio neki izraz, u ramenima neka napetost. Čak i stisak njegovih ruku kao da se promijenio. U tom trenutku sam shvatila da ga zapravo ne poznajem. Skrivao se iza vela duhovitosti, bezbrižnosti, ali ispod toga je bilo više, mnogo više. On je bio moj tjelohranitelj i ljubavnik, a ja ga uopće nisam poznavala. Nisam bila načisto dugujem li ja ispriku Rhysu, ili on meni.

Vožnja cijelim putem natrag u El Segundo nije nam bila usput najblaže rečeno, ali kad se Kitto ujutro probudio imao je podočnjake nalik ljubičastim modricama, a blijeda mu je koža djelovala tanko poput papirnatih ubrusa, kao da je preko noći omršavio. Nisam ga mogla zamisliti kako hoda po otvorenoj plaži bez ičega osim pritiska neba iznad sebe. Kad sam saznala gdje je mjesto događaja, dala sam Kittu da sam odlučiti, a on je odabrao otpuzati natrag u svoj natkriveni pseći krevet.

Uspela sam se stepenicama s parkirališta, u sendviču između Mraza naprijed i Rhysa odostraga. Mraz je progovorio kad smo zaobišli rub male lokve. "Ako malenom ne postane bolje, morat ćeš ga poslati natrag Kuragu."

"Znam", rekla sam. Popeli smo se zadnjim nizom stepenica i gotovo odmah se našli pred mojim vratima. "Samo me brine što će Kurag poslati sljedeće. Očekivao je da ću se uvrijediti kad mi je ponudio Kitta. Činjenica što sam ga uzela i što mi je to bilo u redu stvarno ga je ozlovoljila."

"Prema goblinskim kriterijima, Kitto je ružan", reče Rhys.

To me nagnalo da se osvrnem prema njemu. Još nije povratio svoj uobičajeni *savoirfaire*. Izgledao je posve pokunjeno. Nisam upitala kako to da Rhys, koji nije razumio gotovo ništa o goblinskoj kulturi, zna što oni smatraju zgodnim. Sa sidhe ratnikom samo njihovim na cijelu večer, bila sam uvjerenja da su mu goblini dali samo one najljepše među njima, prema njihovim kriterijima. Goblini su cijenili dodatne oči i dodatne udove, a Kitto nije odgovarao specifikaciji. "Znam, a nije ni povezan s kraljevskom kućom ni na koji način. Kurag je očekivao da ću odbiti, i na taj način bi se izvukao iz našeg ugovora."

Bili smo na vratima. Mala pelargonija u tegli, blijedoružičasta, sjedila je pored vrata. Galen je preuzeo većinu kućanskih poslova, poput traženja stana dovoljno velikog za sve nas, te kupovanja cvijeća u kojima se lutajuće vile mogu odmoriti. Već bismo davno uzeli veći stan da cijena nije bila problem, no bilo je jako teško naći stan dovoljno velik za sve nas, kojeg bi si mogli priuštiti. Većina stanova je imala ograničeni broj ljudi koji su smjeli živjeti unutra, a šestoro odraslih je prelazilo tu granicu.

Ja sam još uvijek odbijala novac s dvorova, jer nitko ne daje novac ako ne očekuje nešto zauzvrat. Mraz je mislio da sam samo tvrdoglava, ali Doyle se slagao da svaka usluga ima svoju cijenu. Bila sam prilično sigurna koju bi uslugu Andais tražila – da joj ne ubijem sina ako dobijem prijestolje – a to je bila usluga koju joj nisam mogla obećati. Znala sam da me Cel do kraja nikad ne bi prihvatio za kraljicu. Andais to nije shvaćala samo zbog majčinskog sljepila. Cel je bio bijedno, iskvareno biće, ali njegova ga je majka voljela, što je više nego što sam ja mogla reći za svoju majku.

Mraz je otvorio vrata i ušao prvi; provjerio je, i sve su zaštitne čarolije bile netaknute. Ugodan, čist miris lavande i kadulje dočekao nas je na vratima. Glavni oltar nalazio se u suprotnom kutu dnevne sobe, tako da ga svi mogu koristiti. Ne treba vam oltar. Možete stajati nasred livade ili šume, ili krcate podzemne željeznice, i božanstvo je uvijek uz vas – kad biste obratili pažnju i kad biste ga pozvali u svoje srce. Ali, oltar je bio lijepi podsjetnik. Mjesto gdje svaki dan započinje malim duhovnim kontaktom.

Ljudi često misle da sidhe nemaju religiju – mislim, oni su nekad i sami bili bogovi, zar ne? Pa, na neki način. Bili su štovani poput bogova, ali većina sidha priznaju sile veće od sebe. Većina nas se spušta na koljena pred Božicom i Družbenikom, ili nekom njihovom varijantom. Božica je izvor sveg života, a Družbenik je sve što je muško. Oni su šablona za sve što potječe od njih. Ona, osobito ona, sila je veća od svega na planetu, svega što je meso, bez obzira koliko je duhovno to meso nekad možda bilo.

Uz izuzetak tankog traga mirisnog dima s oltara, te male, izrezbarene zdjele s vodom stavljene na oltar, stanje izgledao prazno. Premda na dodir nije bio prazan. Kožom su nam prolazili sitni žmarci od neke magije u blizini – ne velike magije, nego više one svakodnevnice. Doyle je vjerojatno bio na zrcalu i s nekim razgovarao. On je danas odlučio ostati i pokušati doći do više podataka o Bezimenom od nekih naših prijatelja na dvoru. Doyleova magija bila je dovoljno suptilna da je mogao ostati potpuno neopažen dok se kretao među njima. Ja to ne bih mogla učiniti.

Rhys je zaključao vrata i odlijepio poruku s njih. "Galen je vani i traži stan. Nada se da nam se sviđa cvijet." Skinuo je s vrata i drugu poruku. "Nicca se nada da će danas završiti s poslom tjelohranitelja."

"Ta glumica nije ni u kakvoj opasnosti", reče Mraz kad je počeo svlačiti sako. "Ja najiskrenije vjerujem da ju je na to nagovorio njezin agent, da privuče više pažnje na svoju... kako ono kažu, karijeru na zalazu."

Kimnula sam. "Njezina zadnja dva filma bili su neuspjesi, i financijski i umjetnički."

"To nisam znao. Ali mediji tamo slikaju više nas nego nju."

"Vodi vas na sva važna mjesta, gdje vas moraju zapaziti." Htjela sam izuti visoke pete, no vraćali smo se ravno na posao. Tako da sam umjesto toga prišla Kittovoj natkrivenoj rupi za skrivanje i kleknula, automatski zagladivši suknju odostraga da mi kopče na cipelama ne poderu čarape.

Vidjela sam njegova leđa savijena prema otvoru. "Kitto, budan si?"

Nije se pomaknuo.

Dodirnula sam mu leđa i koža mu je bila hladna. "Majko, pomози nam. Mraz, Rhys, nešto nije u redu."

Mraz se odmah stvorio pokraj mene; Rhys je ostao odostraga. Mraz je dodirnuo goblinova leđa. "Kao led." Posegnuo je dublje da mu opipa puls na vratu. Čekao je, čekao je predugo, prije nego što je najzad rekao: "Krv mu teče jako polako." Uvukao se unutra i počeo izvlačiti Kitta iz njegova gnijezda. Izgledao je kao da je već mrtav, udovi su mu se micali kao da je beživotni teret.

"Kitto!" Nisam zavrištala njegovo ime, no malo mi je nedostajalo. Oči su mu bile zatvorene, ali mi se činilo da vidim jarko plavu boju njegovih šarenica ispod zatvorenih kapaka, kao da mu je koža prozirna. Oči su mu se drhtureći otvorile i pokazala se uska traka plavetnila prije nego što su mu se oči preokrenule gore u glavu. Nešto je mrmljao, pa sam se sagnula bliže da čujem. Bilo je to moje ime, "Merry, Merry", bez prestanka.

Bio se skinuo u kratke hlače i kroz kožu su mu se vidjele vene i mišići. Neki tamni oblik na prsima se pomaknuo i shvatila sam da je to bio otkucaj njegova srca. Mogla sam ga vidjeti. Kao da se topio, ili...

Podigla sam pogled prema Mrazu. "On nestaje." Kimnula sam je.

Rhys je bio otišao do vrata spavaće sobe i doveo Doylea. Došli su do nas, a izrazi na njihovim licima govorili su više od riječi.

"Ne", rekla sam, "nije beznadno. Mora postojati nešto što možemo učiniti."

Svi su razmijenili poglede onom treptavom igrom brzog pogledavanja, kao da su misli preteške da bi se mogle podnijeti pa ih morate baciti osobi do vas, a ona pak sljedećoj.

Zgrabila sam Doyleovu ruku. "Mora postojati nešto."

"Mi ne znamo što bi pomoglo goblinu da ne nestane."

"Njegova majka je bila sidhe. Spasite ga onako kako biste spasili drugog sidha."

Doyle je izgledao pomalo prezrivo, kao da sam ih sve uvrijedila. "Nemoj mi tu sad izigravati indigniranost, Doyle. Nemoj ga pustiti da umre zato što je manje mješanac od nas dvoje."

Njegov se izraz smekšao. "Meredith, Merry, sidhe nestaje samo ako on to želi. Jednom kad proces počne, ne može se zaustaviti."

"Ne!

Mora postojati nešto što možemo učiniti."

On se namrštio. "Držite ga dok ja pokušam kontaktirati Kuraga. Ako ga ne možemo spasiti kao sidha, pokušat ćemo ga spasiti kao goblina."

Kitto je mirno ležao u Mrazovu naručju. "Merry ga mora držati", reče Doyle uputivši se u spavaću sobu.

Mraz je spustio Kitta meni u naručje, preko mog krila. Spustila sam se na pod, stavila jednu ruku pod njegove noge i povukla ga u krilo.

Pasao je; eto muškarca kojeg sam mogla držati u krilu. Velik dio svog života provela sam u blizini bića manjih od Kitta, ali nijedno od njih nije izgledalo toliko sidhe. Možda je zato povremeno toliko sličio na lutku.

Položila sam obraz na njegovo ledeno čelo. "Kitto, molim te, molim te, vrati se, vrati se ma gdje da si otišao. Molim te Kitto, ja sam, Merry."

Prestao je mrmljati moje ime. Prestao je proizvoditi bilo kakav zvuk, a njegova težina, način na koje me njegovo tijelo pritiskalo... Kao da je bio mrtav. Ne na samrti, nego mrtav. Mrtvo tijelo ima neku težinu koje živo, bez obzira koliko bolesno, nema. Logično je da bi to trebalo biti isto, ali nikad se ne doima istim.

Doyle se vratio gundajući ispod glasa. "Kurag nije blizu svog zrcala, ni bilo kakve mirne vode. Ne mogu do njega, Merry. Žao mi je."

"Da je Kitto sidhe, što bi učinio da ga spasiš?"

"Sidhe ne nestaju zbog toga što im nedostaje vilinska zemlja", reče Doyle. "Sidhe nestaju samo kad to hoće."

Držala sam njegovo hladno tijelo na rukama i osjećala prve suze, ali suze mu neće pomoći, do vraga. Morala sam razgovarati s Kuragom, odmah. Što svi goblinski ratnici uvijek imaju uz sebe? "Daj mi svoj nož, Mraz."

"Molim?"

"Moj nož je zarobljen ispod Kittova tijela. Trebam nož, odmah."

"Učini kako kaže", reče Doyle.

Mraz nije volio raditi nešto što ne razumije, ali je uzeo nož zataknut iza svojih leđa, dugačak gotovo kao moja podlaktica, i pružio mi ga držeći ga za oštricu.

Izvukla sam ruku ispod Kittovih nogu i rekla: "Drži oštricu mirno."

Mraz je kleknuo na jedno koljeno, umirivši oštricu s obje ruke. Duboko sam udahnula, stavila prst na vrh i naglo ga povukla dolje. Trebala je sekunda da poteče krv.

"Merry, prestani..."

"Drži oštricu, Mraz. To je sve što trebaš raditi, pa onda to učini. Ja ne mogu držati i nož i Kitta. Samo to učini."

Namrštio se ali je ostao klečati, držeći nož dok sam ja vukla krvavi prst po sjajnoj površini. Krv je nije premazala, samo ju je umrljala, gotovo se skupivši u kapljice na besprijekornoj površini.

Spustila sam štitove koji mi nisu dali da vidim duhove, koji mi nisu dali da bacam magiju sa sebe poput stare kože. Magija je planula na trenutak, zadovoljna što je slobodna, a onda sam je snagom volje utjerala u oštricu. Zamislila sam Kuraga, njegovo lice, njegov glas, njegovo grubo ponašanje. "Kuraže, zovem te; Kuraže, Ubojico tisuća, zovem te; Kuraže, kralju goblina, zovem te. Triput zazvan, triput imenovan, dođi mi, Kuraže, dođi i odgovori svom nožu."

Površina je svjetlucala kroz laganu mrežicu od krvi, no bio je to samo metal.

"Nijedan sidhe već stoljećima nije dozvao goblina preko noža", reče Rhys. "Neće ti odgovoriti."

"Trostruko zazivanje je vrlo moćno", reče Doyle. "Kurag će ga možda uspjeti ignorirati, ali malo njegovih sunarodnjaka bi to moglo."

"Ali ja imam nešto što neće ignorirati." Nagnula sam se

bliže nožu i puhnula toplim dahom na njega dok se nije zamaglio od topline mog tijela.

Nož je zasvjetlucao kroz izmaglicu, kroz krv. Izmaglica se raščistila, a krv se upila u površinu kao da ju je netko popio. Gledala sam u mutnu srebrnastu površinu. Oštrica, čak i najkvalitetnija, nije kao zrcalo, bez obzira na ono što vidite u filmovima. Oštrica daje mutnu sliku, nejasnu, kao da morate podesiti kakav gumb, ali nema nijednog.

Imate samo neodređeni obris malog dijela nečijeg lica; oči se vide najjasnije.

Mrlja žute, kvrgama prekrivene kože i dva narančasta oka pojavili su se u donjoj polovici oštrice: gornja je bila manje bistra, no u njoj se vidjelo Kuragovo treće oko, poput mutnog sunca gledanog kroz oblake.

Glas mu je bio jasan kao da stoji u sobi. Prolomio se iznenadnom tutnjavom od koje sam se trgnula. "Meredith, princezo sidha, je li to tvoj slatki dah prešao mojoj kožom?"

"Pozdrav, Kuraže, goblinski kralju. Pozdrav također i Kuragovu blizancu, mesu goblinskog kralja." Kurag je imao parazitskog blizanca koji se sastojao od jednog ljubičastog oka, usta, dvije tanke ruke, dvije tanke noge i malih, premda posve funkcionalnih genitalija. Usta su mogla disati, ali ne i govoriti, a koliko sam ja znala, ja sam bila jedina koja je ikad priznala da je njegovo postojanje odvojeno od kraljevog. Još se sjećam užasa koji sam osjetila kad sam shvatila da se čitava jedna osoba nalazi zarobljena unutar Kuragova tijela.

"Mnogo je vremena prošlo otkako je neki sidhe zazvao goblina preko krvi i noža. Većina ratnika koji su se borili uz nas nakon velikog sporazuma, zaboravila je taj stari trik."

"Moj otac me naučio mnogim trikovima", rekla sam. I Kurag i ja smo znali da ga je moj otac često kontaktirao preko krvi i noža. Moj otac je bio Andaisin neslužbeni veleposlanik goblinima, jer nitko drugi nije htio taj posao. Moj otac me vodio u goblinski brežuljak mnogo puta dok sam bila dijete.

Njegov smijeh je protutnjao sobom. "Što bi htjela od mene, Merry, kćeri Essusova?"

Ponudio je svoju pomoć, a to je bilo ono što mi je trebalo. Opisala sam stanje u kojem smo pronašli Kitta. "On nestaje."

Kurag je opsovao na grlenom jeziku koji je slovio kao aristokratski goblinski. Razumjela sam otprilike svaku drugu riječ. Nešto o crnim sisama. "Znak vas veže jedno uz drugo, tebe i Kitta. Tvoja snaga bi ga trebala održavati." Ruka mu je prešla

preko lica, nalik žutom duhu u oštrici noža. "Ovo se nije trebalo događati."

Sjetila sam se nečega. "Što ako je znak zacijelio?"

"Znak ne bi zacijelio, pretvorio bi se u ožiljak", rekao je.

"Zacijelio je, Kuraže, a nije se pretvorio u ožiljak."

Njegove narančaste oči su se jako približile oštrici i jako se raširile.

"To se ne bi smjelo dogoditi."

"Nisam znala da je problem ako zacijeli. Kitto mi ništa nije rekao."

"Ljubavnički znak uvijek postane ožiljak, Merry. Uvijek. Barem kod našeg soja." Nisam uspjela odgonetnuti njegov izraz u uskoj traci odraza, ali odjednom je glasno frknuo i rekao:

"Samo si mu jednom dopustila da označi to tvoje bijelo meso?"

"Da", rekla sam.

"A seks?" Sad je zvučao sumnjičavo.

"U ugovoru se tražilo samo da podijelim meso. Dijeljenje pravog mesa je za goblina vrednije od seksa."

"Nek' me odnesu Gabrijelovi psi. Da, mi cijenimo meso, ali što je mali griz bez malog uboda? Uroniti zube i kurac u meso, Merry, curo, to se traži."

"Kitto dijeli moj krevet, Kuraže, i većinu vremena je pokraj mene, dodiruje me. Čini se da mu je potrebno da me dodiruje."

"Ako je dodir tvoje kože sve što je dobio..." Opet je počeo lupetati aristokratskim goblinskim, što su goblini rijetko kad činili; smatralo se nepristojnim koristiti jezik koji druga osoba ne zna. Moj otac me naučio nešto goblinskog, ali od tada je prošlo previše vremena, a Kurag je pričao prebrzo za moje zadržalo znanje.

Nakon što je dovoljno dugo teatralno bjesnio, Kurag se zaustavio da udahne zraka i progovorio je jezikom koji smo svi razumjeli. "Vi plemeniti i moćni sidhe, goblini su dovoljno dobri da izbore sve vaše ratove, da podnesu većinu gubitaka, ali nisu dovoljno dobri da ih pojebete. Ponekad vas sve mrzim. Čak i tebe, Merry, a ti si mi jedna od omiljenih."

"I ja tebe volim, Kuraže."

"Nemoj mi se umiljavati, Merry. Da si se redovno jebala s Kittom, znak bi se pretvorio u ožiljak. Njemu je potrebno neprekidno snabdijevanje mesom da bi opstao u Zapadnim zemljama. Bilo pravo meso ili jebanje, ali bez toga je njegova veza s tobom previše slaba, pa zato umire."

Spustila sam pogled na mirnu, hladnu priliku u svom naručju i shvatila da više nije tako leden. Još je bio hladan, jako, ali ne leden.

"Topliji je". Rekla sam to tiho, vjerojatno zato što nisam baš mogla povjerovati.

Doyle je dodirnuo Kittovo lice. "Da, topliji je."

"Jesi li to ti, Mračče?"

"Ja sam, goblinski kralju."

"Zar on stvarno nestaje? Ne vjerujem da je Merry ikad vidjela nekoga tko nestaje."

"Nestaje", reče Doyle.

"A zašto je onda topliji? Ako nestaje, onda bi trebao biti sve hladniji."

"Merry ga drži u naručju već neko vrijeme. Mislim da ga to grije."

"Onda možda nije prekasno. Je li dovoljno jak za ševu?"

"Jedva je pri svijesti", reče Doyle.

Kurag odsječno izgovori riječ za koju sam znala da znači nešto što jedan goblin nikad ne bi poželio drugome: impotencija. Bila je to najveća uvreda koju su si oni međusobno mogli udijeliti. "Može li joj odgristi malo mesa zubima?"

Svi smo pogledali mirni lik. Bio je topliji, premda se još uopće nije pomaknuo. "Ne vjerujem", rekla sam.

"A krv, može li onda uzeti krv?" upita Kurag. "Možda", rekoh.

"Kad bismo mu njome prešli preko usana, možda bismo je mogli malo utjerati u njega", reče Doyle. "Ako se ne uguši od toga."

"On je goblin, Mračče. Ne može se ugušiti od krvi."

"Mora li to biti Merry na krv?" Ovo je upitao Rhys.

"Tebe znam odavno... Rhys", a ova pauza je sadržavala ime koje više nitko nije koristio. "Trebao bi nas opet posjetiti, sidhe. Ženskadija još priča o tebi. To je velika pohvala među goblinskim ženkama."

Rhys je jako probljedio i jako se umirio. Nije odgovorio.

Kurag se neugodno nasmijao. "Da, mora biti Merry na krv. Kasnije, ako još neki među vama požeze podijeliti krv i meso s Kittom, samo vi dajte. Sidhe su uvijek fini za jelo." Zapiljio se u mene tim narančastim očima. "Ako ga krv oživi, onda mu daj meso, Merry, ovaj put pravo meso." Oči su mu odjednom postale ogromne na oštrici noža. Zacijelo je gotovo pritisnuo nos u oštricu. "Mislila si da ćeš dobiti goblina kao saveznike na šest

mjeseci, a da nećeš morati u krevet s jednim od nas. Podijelila si meso, pa ne mogu reći da si lagala u vezi saveza. Ali varala si što se tiče duha tog saveza. Ti to znaš i ja to znam."

Stavila sam svoj prst, koji je još uvijek krvario, na Kittove usne, obojivši ih u grimizno dok sam razgovarala s njegovim kraljem. "Ako ga odvedem u krevet, dobit će priliku da postane kralj svih Tamnih.

To je vrednije od šestomjesečnog saveza."

Kitto je zatrepao; usta su mu se malo pomakla. Prešla sam prstom preko njegovih usana, između njegovih zuba, i tijelo mu se trgnulo, jednom.

"A ne, nećeš me tako lako dobiti, Merry, curo, ne tako lako. Daj mu meso kao što si trebala činiti cijelo vrijeme, i dobit ćeš od nas još samo tri mjeseca. Nakon toga, sve bitke su samo tvoje."

Kitto je počeo sisati moj prst kao beba, prvo nježno, zatim sve jače i jače, a zubima je počinjao grickati moju kožu. "Siše mi prst, Kuraže."

"Ja bih izvukao taj prst prije nego što ti ga odgrize. Nije baš pri sebi trenutačno, a goblini mogu pregristi željezo."

Kitto mi je pružao otpor, ustima je nastojao zadržati moj prst. Kad sam ga uspjela izvući, njegove oči su se već pokušavale otvoriti. "Kitto", rekla sam.

Nije reagirao na svoje ime, ni na bilo što drugo, ali je bio topliji i micao se.

"Miče se i topliji je", rekla sam.

"Dobro, vrlo dobro. Ja sam svoje dobro djelo učinio, Merry. Ostalo je na tebi."

Opet sam pogledala ravno u oštricu umjesto u Kitta. "Ti ćeš se samo zavaliti i gledati tko će pobijediti, je li?"

"Što nas briga tko sjedi na prijestolju Tamnih? Nama je važno samo tko sjedi na prijestolju goblina."

Presiječe ga Doyleov duboki glas. "A što kad bi Celovi pristaše planirali rat sa Svijetlima?" Doyle je kleknuo, jednom mi rukom nježno, ali čvrsto stisnuvši rame. Mislim da mi je davao znak da ga ne prekidam.

"O čemu ti to laprdaš, Mrače?"

"Ja sam upućen u mnogo toga što se zbiva među sidhima što goblini ne znaju."

"Sad nisi na dvoru."

"Nisam ni bez ušiju."

"Špijuna, misliš."

"Nisam upotrijebio tu riječ."

"Dobro, dobro, igray se riječima, svi vi to toliko volite raditi, ali meni se obraćaj razumljivim jezikom."

"Na Tamnom dvoru ima onih koji vjeruju da je Andais očajna budući da je Meredith proglasila svojom nasljednicom. Misle da smrtnica na prijestolju znači njihov kraj. Razgovaraju o tome da treba zaratiti sa Svijetlima prije nego što svi postanu nemoćni smrtnici. Naša snaga potječe iz naših kraljeva i kraljica, kao što znaš."

"To što mi govoriš dovoljno je da me navede da sudbinu svog naroda podijelim s Celovim ljudima."

"Kad bi goblini bili Merryjni saveznici, onda se nitko na Tamnom dvoru ne bi usudio zaratiti s njom. Usuđuju se izazvati Svijetle samo zato što uzimaju zdravo za gotovo da će imati pomoć goblina."

"Što nas briga ako se sidhe međusobno poubijaju?"

"Vezani ste riječju, krvlju, zemljom, vatrom, vodom i zrakom da ćete podržavati zakonitog nasljednika Tamnog prijestolja u svim sukobima. Ako Merry sjedi na prijestolju, a Tamni pobunjenici krenu protiv nje dok vi sjedite i ne činite ništa, vaša zakletva će vam se obiti o glavu."

"Ne možeš ti mene prestrašiti, sidhe."

"Bezimeno opet luta zemljom, a ti misliš da sam ja taj kojeg bi se trebao bojati? Postoje užasi daleko gori od mene, koji će se podići iz dubina, spustiti s neba i pravedno kazniti one koji pregaze takve zakletve kakve ste vi dali."

Bilo je teško reći prema mutnoj slici, no Kurag je izgledao zabrinuto. "Čujem tvoje riječi, Mrače, ali Merry je ušutjela. Zar je ona postala tvoja marioneta?"

"Ja njegujem tvog goblina, Kuraže, i moj jezik ima pametnijeg posla od toga da ti govorim ono što već znaš."

"Sjećam se ja svojih zakletvi, curo."

"Ne, Kuraže, nije to ono na što sam mislila. Sidhe možda i ne prenose priče do goblinskih brežuljaka, ali i ti i ja znamo da ti imaš drugih načina." Nisam naglas rekla da niže vile s dvora, neke od njih sluge, a neke ne, razgovaraju s goblinima, neki put za plaću, neki put zbog osjećaja moći koji im to pruža. Moj otac je dao riječ da nikad neće odati Kuragov špijunski sustav. Ja nisam dala takvu zakletvu. Mogla sam slobodno odati goblinovu tajnu, ali nisam.

"Govori otvoreno, princezo, i ne igray se s ovim starim goblinom."

"Govorim onoliko otvoreno koliko namjeravam, Kuraže, kralju goblina."

Glasno je otpuhnuo. "Merry, curo, ti si previše kćer svog oca. Essus mi je bio najmiliji od svih sidha. Njegova smrt je bila veliki gubitak za sve dvorove Tamnih, jer je mnogima bio pravi prijatelj."

"Stvarno mnogo znači kad to ti kažeš, Kuraže." Nisam mu zahvalila, jer nikad ne zahvaljujete starijem vilinskom biću. Nekima od mladih je to sad u redu, ali to je među nama stara zabrana, gotovo tabu. "Poštuješ li sve zakletve koje je tvoj otac dao?"

"Ne, s nekima se nisam slagala, a o nekima ništa ne znam."

"Mislio sam da ti je sve govorio", reče Kurag.

"Nisam više dijete, Kuraže. Znam da je čak i moj otac imao svojih tajni. Bila sam mlada kad je umro. Nisam bila spremna saznati neke stvari."

"Mudra si, baš kao i slasna; kako tužno. Ponekad bi mi se više sviđala da si samo malo gluplja. Volim da su moje žene manje pametne od mene."

"Kuraže, ti stari šarmeru."

Tada se nasmijao, pravim smijehom, i bilo je zarazno. Ja sam se nasmijala s njim, a dok su mu oči polako nestajale iz oštrice, progovorio je. "Razmislit ću o tome što je tvoj Mrak rekao, i o tome što si ti rekla, pa čak i o tome što je tvoj otac rekao, ali moraš dati pravu hranu za život mom goblinu, ili ću te se za tri mjeseca osloboditi."

"Ti se mene nikad nećeš osloboditi, Kuraže, ne dok me ne poševiš. Ili si mi tako barem rekao kad sam imala šesnaest."

Nasmijao se, ali na kraju je rekao: "Nekad sam mislio da bi stvari bile sigurnije da si pristala postati mojom kraljicom, ali sad počinjem vjerovati da si previše opasna da bi ti se dopustilo prići toliko blizu bilo kojem prijestolju."

Kitto je ležao na tamnoj bordo posteljini poput duha. Zbog crnih kovrča izgledao je još blijedi. Oči su mu se neprestano trepereći otvarale, na trenutak zabljesnuvši plavom bojom, pa se opet zatvarale, nakon čega bi mu se plave oči još vidjele, poput svjetlucavih modrica iza tanke kože zatvorenih očnih kapaka.

Dodirnula sam njegovo golo rame. "Još izgleda... skoro prozirno."

"Niža vilinska bića blijede u pravom smislu riječi", reče Doyle. Stajao je pored mene, ispred komode sa zrcalom.

Rhys je stajao kod podnožja kreveta i zurio u goblina. "Ne može se dići, bez igre riječima."

Pogledala sam ga. Izgledao je nezadovoljno, možda čak i zabrinuto, no to je bilo to. "Nećeš mi se sad početi buniti što dijelim svoje tijelo s goblinom?"

"Bi li to imalo ikakvog smisla?" upitao je.

"Ne", rekoš.

Uputio mi je slabšnu verziju svog smijuljenja. "Onda to treba nekako iskoristiti. Uostalom, mislim da ne trebamo brinuti oko toga da ćeš se večeras torbati s njim. Nije ga ostalo dovoljno."

"Merry mora podijeliti meso s Kittom da bi došao sebi", reče Doyle. Sjela sam na rub kreveta, a Kitto se prevalio prema meni kao more što ga vuče mjesec. Šćućurio se uz mene uz uzdah gotovo nalik jecaju. "Ne može me ugristi ako je u nesvijesti."

"Ulij moć u njega kao što si ulila u mač", reče Doyle.

"Natjeraj ga da te primijeti kao što si natjerala Kuraga."

Pogledala sam dolje u sićušnog muškarca. Izgledao je kao da spava, no njegova koža je još bila onako jezivo tanka, kao da je iznošena.

Pomilovala sam ga dlanom po ramenu. Privio mi se još bliže, ali se nije probudio.

Nagnula sam se nad njega i stavila usta tik iznad kože njegova ramena. Automatski sam podigla štitove kad sam završila s magijom koju sam upotrijebila da stupim u kontakt s Kuragom. Meni je nošenje štitova bilo poput disanja. Koncentracija mi je trebala za to da ih spustim. Naučila sam se zaštićivati otprilike u isto vrijeme kada i čitati.

Međutim, ovo nije bila čarolija; ovo je bilo i manje i više od toga. Ljudske vještice to zovu prirodnom magijom, što podrazumijeva prirodnu sposobnost, nešto što možete izvesti bez mnogo vježbe i truda.

Prizvala sam magiju, energiju u svoj dah i otpuhнула je preko njegove kože. Voljom sam ga natjerala da se probudi, da me vidi.

Kittove oči su se treptavo otvorile i ovaj me put stvarno vidio. Glas mu je bio promukao: "Merry."

Nasmiješila sam mu se, dodirnuvši kovrče sa strane njegova blijedog lica. "Da, Kitto, ja sam."

Namrštio se, pa napravio grimasu kao da ga nešto boli. "Što se događa?"

"Moraš uzeti meso od mene."

Nastavio se mrštiti kao da nije razumio.

Skinula sam jaknu i počela otkopčavati bluzu. Vjerojatno sam mogla gurnuti rukav dovoljno visoko da ogolim rame, ali nisam htjela krvlju zamazati bijeli materijal. Grudnjak mi je također bio bijel, no bila sam prilično sigurna da ga neću zamrljati, budem li oprezna.

Kittove oči su se raširile. "Meso?" Rekao je upitno.

"Ostavi svoj znak na mom tijelu, Kitto."

"Kontaktirali smo Kuraga", reče Doyle. "Rekao je da je razlog tvoje bolesti to što je tvoj znak na Meredith zacijelio. Njezina energija te mora uzdržavati kad nisi u vilinskoj zemlji, pa zbog toga trebaš novo dijeljenje mesa."

Kitto je piljio u visokog tamnog muškarca. "Ne razumijem." Dodirnula sam mu lice, okrenula njegove oči natrag prema sebi. "Je li to važno, je li išta važno osim mirisa moje kože?" Primaknula sam zapešće njegovu licu i polako prevukla podlakticu tik iznad njegovih usana, tako da su nam se tijela povremeno dodirivala. Završila sam na koljenima pokraj kreveta, podmetnuvši mu drugu ruku pod glavu da mu podignem lice bliže gornjem dijelu svoje slobodne ruke, odmah ispod ramena. Za vrijeme seksa, ugrizi su divni, pa čak i malo puštanja krvi; ali ovo je bilo bez ugrijavanja, i ja nisam bila spremna. Ovo će boljeti, pa sam zato htjela da to bude negdje gdje je mekše, gdje ima nešto mesa.

Njegove zjenice su se pretvorile u uske crne proreze. U njemu je bio mir, ali ne statičan. Bio je to mir prepun tolikih stvari, požude, potrebe i gladi, užasne, slijepe gladi. Nešto me u tom trenutku, dok je gledao bijelu put mog ramena, podsjetilo na

to da njegov otac nije bio samo goblin, nego zmijski goblin. Kitto je postajao topao i izgledao je toliko poput sisavca, no ipak je u njemu bilo nešto onog reptilskog mira. Još je bio malena verzija sidhe ratnika, ali dok sam gledala njegovo tijelo kako se napinje, podsjetilo me na zmiju koja se sprema napasti. Na trenutak sam ga se uplašila, onda se pokrenuo brzo, a ja sam se potrudila da se ne izmaknem.

Kao da me palica za bejzbol pogodila u ruku, kao da me ugrizao veliki pas. Ugriz me zatekao, ali me zapravo nije zaboljelo, ne odmah.

Krv se cijedila s njegovih usana niz moju ruku. Čupao mi je meso kao pas koji pokušava pregristi štakoru vrat, a ja sam zavikala.

Skliznula sam niz rub kreveta, dalje od njega, no on je ostao na mom ramenu, sa zubima uronjenima u moje meso. Krv mi je kapala po grudima, umrljavši moj bijeli grudnjak.

Povukla sam dah iz dubine tijela, ali nisam završitala. On je goblin; vrištanje i borba samo im pojačava žeđ za krvlju. Nježno sam mu puhнула u lice. Ostao je prikačen za moju ruku, zatvorenih očiju, zanesenog lica. Puhнула sam mu jedan brzi, snažni dah u lice, onako kako činite malim kućnim ljubimcima kad grizu. Većina stvorenja ne voli kad im pušete u lice, osobito ne u oči.

To ga je nagnalo da otvori oči. Gledala sam kako se Kitto ulijeva natrag u te oči, gledala ga kako se opet puni, dok se životinja povlači.

Pustio mi je ruku.

Srušila sam se na komodu i bol je naišla, oštra i trenutačna. Osjetila sam poriv da ga sočno prokunem, ali zureći tako u njegovo lice, nisam mogla.

Krv mu je prekrivala usta poput podivljalog ruža. Kapala mu je niz bradu, zamrljala mu grlo. Oči su mu bile usredotočene i opet je bio svoj, ali je još onim uskim, račvastim jezikom prelazio preko sićušnih krvavih zuba. Prevrnuo se natrag na krevet i s užitkom se opustio.

Ja sam samo sjedila na podu i krvarila.

Doyle je kleknuo kraj mene s malim ručnikom u rukama. Podigao mi je ruku, zamotao ručnik oko nje, ne zato da zaustavi krvarenje, nego da uhvati krv, da se ne bi razmazala po svemu uokolo.

Miris cvijeća ispunio je zrak, ugodan, ali jak. Doyle je bacio pogled na zrcalo. "Netko traži dopuštenje za razgovor kroz

zrcalo."

"Tko je to?"

"Nisam siguran. Niceven, možda."

Pogledala sam svoju krvavu ruku. "Je li ovo dovoljno dobra predstava?"

"Ako ne budeš pokazivala bol dok ti budemo previjali ranu, jest."

Uzdahnula sam. "Sjajno. Pomogni mi da sjednem na rub kreveta."

Podigao me u naručje i posjeo me na krevet. "Nisam trebala baš toliko pomoći."

"Moje isprike. Nisam znao koliko te jako boli."

"Preživjet ću." Uzela sam ručnik i stavila ga na ranu. Kitto se sklupčao oko mene, još uvijek krvavog lica. Bio je razbacao sve plahte, i onako, tijela privijenog uz moje, iz zrcala niste mogli vidjeti njegove jako kratke hlače. Izgledao bi kao da je gol. Uvijao se pored mene, račvastim si jezikom ližući krv s usnica i dalje oko usta.

Rukama je milovao moj struk i bokove.

Mogao je Kurag pričati što je htio, ali uzimanje mesa na ovaj način za goblina je seks.

"Javi se, Doyle, a onda mi donesi nešto da zaustavim krv."

Nasmiješio se i lagano mi se naklonio. Načinio je pokret i zrcalo je oživjelo, pokazavši čovjeka kukastog nosa i kože plave boje zvončića.

Bio je to Hedwick, tajnik kralja Taranisa. On ne samo što nije bio Niceven, nego mu se ova predstava neće baš nikako svidjeti.

Hedwick uopće nije pogledao kroz zrcalo. Čitao je neki popis, lica napola okrenutog u stranu. "Pozdrav princezi Meredith NicEssus od vrhovnog kralja Taranisa Gromovnika. Ovo je obavijest o predbožićnom balu¹⁰ koji će se održati za tri dana. Njegovo se veličanstvo raduje što će vas ondje vidjeti."

Dok je to govorio nije podigao pogled na sobu. Štoviše, ruka mu se podigla da očisti zrcalo kad sam progovorila.

Rekla sam baš onu riječ koju vjerojatno nije očekivao. "Ne." Ruka mu se spustila i podigao je pogled prema sobi sa srditim izrazom na licu. Izraz se pretvorio u osupnutost, pa u gnušanje.

Možda zbog pogleda na Kitta koji se migoljio na krevetu. Možda zbog mene poprskane krvlju. Kako bilo, prizor mu se nije svidio. "Vi ste princeza Meredith NicEssus, zar ne?" Iz glasa mu se cijedio prezir, kao da mu je u to bilo teško povjerovati.

"Da."

"Onda ćemo vas vidjeti na balu." Ruka mu se opet podigla da očisti zrcalo.

"Ne", ponovila sam.

Spustio je ruku i mrko me pogledao. "Danas moram odraditi popriličan broj pozivnica, princezo, pa nemam vremena za dramatičnost."

Nasmiješila sam se, no osjećala sam kako mi pogled postaje nesmiljen. No, ispod ljutnje je bilo zadovoljstvo. Hedwick je oduvijek bio mali uštogljeni dupelizac, a znala sam da on upućuje pozivnice vilama nižeg reda, manje vrijednoj čeljadi. Jedan drugi sidhe bavio se važnim društvenim kontaktima. To što mi je pozivnicu uručio Hedwick bila je uvreda; način na koji mi ju je uručio, bila je dvostruka uvreda.

"Ja uopće ne dramim, Hedwick. Ne mogu prihvatiti poziv

¹⁰ *Izvorno, pre-Yule bali. U raznim pretkršćanskim tradicijama Europe, ali i suvremenim neopoganskim religijama (npr. Wicca), Yule je zimski svetkovina rođenja Boga, obično boga sunca. Slavila se otprilike u razdoblju zimskog suncostaja, najdužih noći u godini, kako bi se potaknuo dolazak novog proljeća. No kad je u sjevernoj Europi usvojen kršćanski kalendar, Yule je smješten na 25. prosinca kako bi se poklopilo s Božićem. Pojam Yule često se koristi u smislu Božića.*

ovakav kakav jest."

On se nakostriješio, prstima posegnuvši prema svojoj pahuljastoj bijeloj kravati. Bio je odjeven kao da 18. stoljeće nikad nije prošlo.

Barem nije nosio periku. Bila sam zahvalna zbog toga.

"Vrhovni kralj osobno zapovijeda da budete prisutni, princezo." Zvučao je kao što je uvijek zvučao, kao da nema veće časti od dodvoravanja kralju.

"Ja sam Tamna i ja nemam vrhovnog kralja", rekla sam.

Doyle mi je kleknuo do nogu s košaricom medicinskih potrepština. Počeli smo ih držati pri ruci, premda ugrizi drugih gardista obično nisu bili ni izbliza toliko gadni.

Hedwickov pogled je skrenuo prema Doyleu, pa se vratio na mene, uz mrštenje. "Vi ste princeza Svijetlih."

Doyle me zaobišao, pa mi se našao s one strane na kojoj je bila rana. Uzeo je ručnik i izravno mi ga pritisnuo na ranu.

Malo sam oštrije udahnula kad je vrlo snažno stisnuo tkaninu preko rane, no glas mi je usprkos tome ostao normalan. Zvučala sam vrlo poslovno uz Doylea koji mi je sređivao ranu i Kitta koji se migoljio privijen uz mene.

"Bilo je dogovoreno da moja titula na Tamnom dvoru nadvisuje moju titulu na Svijetlom. Sad kad sam nasljednica Tamnog prijestolja, ne mogu više priznavati svog ujaka kao vrhovnog kralja. Kad bih mu priznala tu titulu, to bi moglo implicirati da je on ujedno vrhovni kralj Tamnih, a to nije istina."

Hedwick se naočigled zbunio. Dobro mu je išlo izvršavanje naređenja, laskanje onima iznad sebe i poslovi potrčka. Ja sam ga silila da misli. Nije navikao činiti nešto toliko složeno.

Opet je popravio kravatu, pa je najzad, mnogo manje samouvjeren, rekao: "Kako želite. Onda kralj Taranis zapovijeda da budete prisutni na balu za tri dana."

Doyleov pogled je na to skrenuo prema mom licu.

Nasmiješila sam se i lagano odmahнула glavom. Skužila sam.

"Hedwick, jedina kraljevska osoba koja meni može zapovjediti da budem negdje prisutna jest Kraljica zraka i tame."

On je tvrdoglavo odmahnuo glavom. "Kralj može zapovjediti prisutnost svakome čiji je položaj niži od njegova, a vi još niste kraljica..." naglasio je još "... princezo Meredith."

Doyle je rastvorio ručnik da vidi je li moja rana prestala krvariti. Činilo se da jest, jer je uzeo neki antiseptik da je očisti.

"Da sam ja kraljevska nasljednica kralja Taranisa, onda bi mi mogao zapovijedati, ali ja nisam njegova nasljednica. Nasljednica sam kraljice Andais. Samo mi ona može zapovijedati, jer samo ona ima viši položaj od mene."

Hedwick se lecnuo na spomen kraljičinog pravog imena. Svi Svijetli su bili takvi, nikad je nisu zvali pravim imenom, kao da se boje da će je time prizvati.

"Želite li reći da je vaš položaj viši od kraljevog?" Zvučao je uistinu uvrijeđeno.

Doyle mi je počeo čistiti ranu mekanom gazom; koliko god nježni, njegovi su mi dodiri slali sitne valove bola kroz ruku. Zaškripala sam malo zubima i potrudila se da se to ne vidi.

"Kažem da poredak titula na Svijetlom dvoru meni više ništa ne znači, Hedwick. Kad sam bila obična princeza Tamnog dvora, mogla sam uz to imati isti položaj i na Svijetlom dvoru, ali ja sam buduća kraljica. Ne mogu imati niži položaj ni na kojem drugom dvoru ako namjeravam vladati."

"Postoji obilje kraljica na dvoru koje priznaju Taranisa kao svog vrhovnog kralja."

"Svjesna sam toga, Hedwick, ali one pripadaju Svijetlom dvoru i nisu sidhe. Ja pripadam Tamnom dvoru i sidhe sam."

"Vi ste kraljeva nećakinja", reče on, još se nastojeći domisliti nekom putu kroz politički labirint koji sam podigla oko njega.

"Tako je lijepo što se netko i toga sjeća, ali to bi bilo kao da Andais nazove Eluned i zatraži od nje da je prizna kao svoju vrhovnu kraljicu."

"Princeza Eluned nema nikakve veze s Tamnim dvorom." Hedwick je zvučao strahovito uvrijeđeno.

Uzdahnula sam, a uzdah se pooštrio jer je Doyle završavao s čišćenjem rane. "Hedwick, pokušaj ovo shvatiti. Ja ću biti kraljica Tamnog dvora.

Ja sam kraljevska nasljednica. Kralj Taranis mi ne može zapovijediti da učinim bilo što ni da se pojavim bilo gdje, jer ja nisam njegova kraljevska nasljednica."

"Odbijate li vi to pojaviti se na kraljevu zapovijed?" Još je izgledao kao da ne vjeruje svojim ušima. Zacijelo je nešto krivo čuo.

"Kralj meni nema pravo zapovijedati, Hedwick. To je kao da ti je rekao da nazoveš predsjednika Sjedinjenih Američkih Država i preneseš mu zapovijed da se pojavi."

"Prekoračili ste svoje ovlasti, Meredith."

Dopustila sam da mi se srdžba vidi na licu. "A ti više kao da ne znaš koje su tvoje, Hedwick."

"Vi se stvarno odbijate pokoriti kraljevoj zapovijedi?" Zapanjenost mu se probijala kroz glas, lice, držanje.

"Da, jer on nije moj kralj, a ne može naređivati nikome izvan vlastitog kraljevstva."

"Želite li reći da se odričete svih titula koje imate na Svijetlom dvoru?"

Doyle mi je dodirnuo ruku, natjeravši me da ga pogledam. Njegov je pogled govorio *sada oprezno*.

"Ne, Hedwick, i ti me namjerno vrijeđaš govoreći mi takvo što. Ti si niži činovnik, dostavljač poruka, ništa više."

"Ja sam kraljev tajnik", reče on, nastojeći se ispraviti da istakne svaki centimetar svoje male visine, premda je sjedio.

"Ti prenosiš poruke nižim vilama i ljudima koji nisu jako važni. Sve važne pozivnice idu preko Rosmerte, i ti to znaš. To što mi je poziv uputio preko tebe, a ne preko nje, jest uvreda."

"Vi ne zaslužujete pažnju grofice Rosmerte."

Odmahnula sam glavom. "Tvoja poruka je nepotpuna, Hedwick. Najbolje bi ti bilo da se vratiš svom gazdi i čuješ novu. Neku koja ima izgleda da će biti dobro primljena."

Kimnula sam Doyleu. Ustao je i ispraznio zrcalo usred Hedwickova srditog nesuvislog mrmljanja. Doyle se nasmiješio, skoro se nacerivši. "Jako dobro."

"Upravo si uvrijedila Kralja svjetlosti i iluzije", reče Rhys. Bio je blijed.

"Ne, Rhys, on je uvrijedio mene, i više od toga. Da sam prihvatila tu Taranisovu zapovijed, to bi se moglo protumačiti tako da ću, kad sjednem na prijestolje Tamnih, njega priznavati kao vrhovnog kralja i Tamnih i Svijetlih."

"Je li to mogla biti tajnikova greška?" upita Mraz. "Možda je jednostavno upotrijebio iste riječi s tobom kao i sa svima drugima na svom popisu?"

"Možda, ali ako je tako, to je opet uvreda."

"Uvreda, možda. Ali Merry, možemo progutati nekoliko uvreda da izbjegnemo kraljevu zlovolju", reče Rhys. Sjeo je na suprotni kraj kreveta, kao da ga koljena ne drže.

"Ne, ne možemo", reče Doyle.

Svi smo ga pogledali. "Zar ne razumiješ, Rhys? Merry će vladati Taranisovim suparničkim kraljevstvom. Mora postaviti pravila sada, ili će je on zauvijek tretirati kao manje vrijednu. Za dobrobit svih nas, ona ne smije djelovati slabo."

"Što će kralj napraviti?" upita Mraz.

Doyle ga je pogledao i izmijenili su jedan od onih dugih pogleda. "Najiskrenije, ne znam."

"Je li mu se ikad itko ovako suprotstavio?" upita Mraz.

"Ne znam", reče Doyle. "Nije", rekoše ja. Pogledali su me.

"Baš kao što se oko Andais hoda kao da je zmija koja samo što nije napala, isto se tako šulja i oko Taranisa."

"On ne ulijeva toliko straha kao kraljica" reče Mraz.

Slegnula sam ramenima, ali me zaboljelo, pa sam se zaustavila usred pokreta. "On je kao veliko razmaženo dijete koje je radilo sve po svom daleko previše vremena. Ako ne dobije što hoće, obuzme ga napadaj bijesa. Posluga i lakaji žive u strahu od tih napadaja bijesa. Poznato je da tako bijesan može slučajno i ubiti. Ponekad mu bude žao, ponekad ne."

"A ti si mu upravo bacila čeličnu rukavicu u lice", reče Rhys piljeći u mene sa svog kraja kreveta.

"Jedna od stvari koju sam uvijek primjećivala u Taranisovoj naravi jest da se on nikad ne iskaljuje na nekom moćnom. Ako ga već obuzima taj nesavladivi bijes, zašto je onda uvijek usmjeren prema ljudima koji se ne mogu obraniti? Njegove žrtve su uvijek ili magijski inferiorne, ili politički inferiorne, ili su to ljudi koji nemaju snažnih saveznika među sidhima." Zavrtjela sam glavom. "Ne, Rhys, on uvijek zna na kome će se ispucati. To nije bezumno. Meni neće nauditi, jer nisam ustuknula. Poštovat će me, i možda će se početi brinuti zbog mene."

"Brinuti zbog tebe?" upita Rhys.

"On se boji Andais – pa čak i Cela, jer je Cel lud, a Taranis nije siguran što će učiniti kad se jednom dočepa prijestolja. Taranis je vjerojatno mislio da mene može kontrolirati. Sad će se početi pitati."

"Zanimljivo je što ova pozivnica stiže nakon našeg razgovora s Maeve Reed", reče Doyle.

Kimnula sam. "Da, stvarno."

Njih trojica su razmijenili poglede. Kitto je samo ostao pripijen uz mene, nešto mirniji. "Mislim da ne bi bilo pametno da Meredith bude nazočna na tom balu", reče Mraz.

"Ja se slažem", reče Doyle.

"Jednoglasno", reče Rhys.

Pogledala sam ih. "Nemam namjeru ići. Ali zašto svi izgledate tako ozbiljno?"

Doyle je sjeo pokraj mene, natjeravši Kitta da se malo

pomakne unatrag. "Je li Taranis jednako dobar politički mislilac kao ti?"

Namrštila sam se. "Ne znam. Zašto?"

"Hoće li misliti da si odbila zbog stvarnih razloga, ili će se pitati jesi li odbila zbog nečega što ti je Maeve rekla?"

Ja im još nisam ispričala Maevinu tajnu, a oni me nisu pitali. Vjerojatno su pretpostavili da me natjerala da joj obećam da im neću reći, što nije učinila. Razlog što to nisam podijelila s njima bio je taj što je to bila ona vrsta znanja zbog koje možete poginuti. A sad odjednom, iz vedra neba, stiže taj poziv na dvor. Sranje.

Pogledala sam Doylea i ostale. Mraz se pomaknuo i naslonio na komodu prekrivenih ruku. Rhys je još bio na krevetu. Kitto se sklupčao pokraj mene. Pogledala sam svakoga ponaosob. "Nisam vam namjeravala reći što mi je Maeve ispričala, jer je to opasna informacija. Mislila sam da ćemo jednostavno posve izbjegavati Svijetli dvor, pa da neće biti ni važno. Taranis mi nije poslao pozivnicu ni za što već godinama, ali ako budemo imali posla s njim, onda morate znati."

Rekla sam im zašto je Maeve prognana. Rhys je samo uronio lice u dlanove i nije rekao ništa. Mraz je blijedo gledao. Čak je i Doyle ostao bez teksta. Kitto je bio taj koji je to izgovorio. "Taranis je osudio svoj narod."

"Ako je stvarno neplodan, onda da, osudio je cijeli svoj narod na smrt", reče Doyle.

"Njihova magija umire jer im je kralj neplodno, jalovo tlo", reče Mraz.

"Mislim da se Andais upravo toga boji za Tamne. Ali ona je rodila jedno dijete, a Taranis je oduvijek bez djece."

"Znači, zato ona toliko želi da Cel ili ja dobijemo pomladak", rekla sam.

Doyle kimne. "Mislim da je tako, iako je stvarne motive zbog kojih je nahuškala tebe i Cela jedno na drugo zadržala za sebe."

"Taranis će nas sve poubijati." Rhysov glas je bio miran, ali vrlo siguran.

Svi smo ga pogledali. To prebacivanje pogleda s jednih na druge počelo je sličiti na vrlo zbunjujuć teniski meč.

On je podigao lice s dlanova. "Mora ubiti svakoga tko zna da je neplodan. Ako ostali Svijetli otkriju da ih je osudio, zatražit će od njega da prinese najveću žrtvu, a krv će mu biti razlivena posvuda uokolo da bi se njihova plodnost popravila."

Gledajući u Rhysovo čemerno lice bilo mi je teško usprotiviti mu se, pogotovo zato što sam i ja bila pomislila istu stvar.

"A zašto je onda Maeve Reed živa i zdrava?" upita Mraz.

"Julian nam je rekao da nije bilo nikakvih pokušaja njezina ubojstva, ni jednog jedinog."

"Ne znam to objasniti", reče Rhys. "Možda zato što ne postoji način da ona to kaže bilo kome drugome iz vilinske zemlje. Mi smo se našli s njom, ali ona ne može razgovarati ni sa kim tko već nije u progonstvu. Meredith nije u progonstvu i može razgovarati s ljudima koji bi mogli biti važni. Ljudima koji bi joj povjerovali i koji bi nešto poduzeli."

Svi smo nekako samo sjedili, razmišljajući. Doyle je prekinuo tišinu.

"Mraz, nazovi Juliana i reci mu da možda imamo problem."

"Ne mogu mu reći zašto", reče Mraz.

"Ne", reče Doyle.

Mraz kimne i krene u drugu sobu da nazove telefonom. Pogledala sam Doylea. "Jesi li ti ikome pričao o tome?"

"Samo Barinthusu", reče on.

"Zdjela vode na oltaru", rekoj ja.

Doyle kimne. "On je nekad vladao svim morima oko naših otoka, pa se stupanje u kontakt s njim preko vode skoro nikako ne može otkriti."

Kimnula sam. "Moj otac je nekad tako razgovarao s Barinthusom. Kako je on?"

"Kao tvoj najjači saveznik među Tamnima, ostvario je određeni napredak u kovanju saveza za tebe."

Zagledala sam se u Doyleove tamne oči. "Što si upravo izostavio?"

On je zatvorio oči i oborio pogled. "Nekad mi to nisi mogla pročitati s lica."

"Vježbala sam. Što si izostavio?"

"Bila su dva pokušaja njegova ubojstva."

"Dragi Gospode i Damo, koliko ozbiljna?"

"Dovoljno ozbiljna da ih spomene, ne toliko ozbiljna da bi stvarno bio ugrožen. Barinthus je jedan od najstarijih među nama. On je stvorenje vode. Vodu nije lako usmrтитi."

"Kao što si rekao, Barinthus je moj najjači saveznik. Ako ubiju njega, onda će ostali samo otpasti."

"Ja bih se toga bojao, da, princezo, ali mnogi se boje

kakav će biti Cel kad ga se oslobodi muka. Boje se da će biti potpuno lud, a ne žele nekog takvog na prijestolju. Barinthus misli da je to razlog što Celovi pristaše uokolo šire strah da ćeš ih ti sve zaraziti smrtnošću."

"Zvuči kao da su očajni", rekla sam.

"Ne, očajni su kad govore o objavi rata Svijetlom dvoru. Kuragu nisam rekao da se razgovara o ratu bez obzira na to tko od vas dvoje preuzme prijestolje. Oni vide Celovo ludilo, tvoju smrtnost, kraljičinu slabost kao znakove da Tamni nestaju, da blijedimo kao narod. Neki od njih pričaju o odlasku u rat još jedan put, zadnji put, dok još imamo izgleda da porazimo Svijetle."

"Ako krenemo u pravi, veliki rat na američkom tlu, bit će pozvana ljudska vojska. Time bismo prekršili jedan dio sporazuma koji nam je omogućio da uopće uđemo u ovu zemlju", reče Rhys.

"Znam", reče Doyle.

"A oni misle da je Cel lud", reče Rhys.

"Je li Barinthus rekao tko je glavni zastupnik zamisli o ratu sa Svijetlima?"

"Siobhan."

"Vođa Celove garde."

"Samo je jedna Siobhan", reče Doyle.

"Hvala Gospodu i Dami", reče Rhys.

Siobhan je bila Doyleov ekvivalent. Bila je blijeda poput gubavca, imala je paučinastu kosu i nije bila baš visoka. Tjelesno uopće nije bila nalik Doyleu. Ali kao što je, kad bi kraljica rekla: "Gdje je moj Mrak, pošaljite mi mog Mraka", netko uvijek prokrvario ili umro, isto je tako bilo s Celom i Siobhan, ali ona nije imala nadimak; bila je samo Siobhan.

"Mrzim biti sitničava", rekoš, "no je li ona dobila ikakvu kaznu zato što je izvršavala Celova naređenja i pokušala me ubiti?"

"Jest", reče Doyle, "ali prošlo je već nekoliko mjeseci, Meredith, i kazna joj je završila."

"Koliko je dugo trajala ta kazna?" upitala sam. "Mjesec dana."

Zavrtjela sam glavom. "Mjesec dana, zato što je skoro ubila kraljevsku nasljednicu. Kakvu to poruku šalje svima drugima koji me žele ubiti?"

"Cel je izdao to naređenje, Meredith, a on trpi jednu od naših najgorih kazni pola godine. Nitko ne očekuje da će njegov

um to preživjeti. To je ono što smatraju kaznom."

"I jesi li ti ikad bila na Ezekielovoj nježnoj brizi cijeli jedan mjesec?" upita Rhys.

Ezekiel je dvorski mučitelj, što je bio već mnoge životne vjekove smrtnika. Ali on je smrtan. Kraljica ga je pronašla dok se marljivo bavio svojim poslom za jedan ljudski grad i toliko joj se svidio njegov ručni rad da mu je ponudila posao.

"Nikad nisam bila u Dvorani smrtnosti cijeli mjesec, ne, ali sam odslužila svoje vrijeme ondje. Ezekiel je uvijek govorio da sa mnom mora jako paziti. Proveo je već toliko stoljeća s besmrtnicima da se bojao da će me slučajno ubiti. 'Moram jako paziti' na te, princezo, kad si tako fina, tako krhka, tako ljudska'."

Rhys zadrhti. "Dobro mu oponašaš glas."

"Volio je pričati dok je radio."

"Ispričavam se, Merry, odslužila si svoje, ali to znači da razumiješ što je za Siobhan značilo provesti mjesec dana u njegovim rukama."

"Razumijem, Rhys, ali bolje bih se osjećala da je dobila smrtnu kaznu."

"Kraljica nije sklona izgubiti nijednog sidha plemenita roda", reče Doyle.

"Znam, nema mnogo rezervnih." Ali, nisam bila zadovoljna zbog toga. Pokušate li ubiti kraljevskog nasljednika, kazna bi trebala biti smrt. Bilo što manje od toga i netko bi mogao pokušati ponovo. Kad sam već kod toga, Siobhan bi mogla pokušati ponovo.

"Zašto ona želi rat?" upitala sam.

"Ona voli smrt", reče Rhys.

Pogledala sam ga.

"Nisam ja jedini koji je nekad bio božanstvo smrti, a nisam ni jedini koji je izgubio velik dio svoje moći kad se stvorilo Bezimeno. Niti je Siobhan oduvijek njezino ime."

To me podsjetilo. "Reci Doyleu što si danas otkrio na mjestu ubojstva."

Ispričao je Doyleu o starim bogovima i njihovim sablastima. Doyle je izgledao sve nesretnije. "Ja nisam vidio kad je Esras to učinio, ali znam da je kraljica to naredila. Jedan od sporazuma između nas i Svijetlih bio je da se neke čarolije više nikad ne smiju izvesti. Ova je bila jedna od njih."

"U teoriji, kad bismo mogli dokazati da je neki sidhe, s bilo kojeg dvora, izveo tu čaroliju, bi li to poništilo mirovni sporazum između nas?"

Doyle je izgledao kao da razmišlja o tome. "Ne znam. Prema sadašnjem sporazumu, da, ali nijedna strana ne želi otvoreni rat."

"Siobhan želi", rekla sam, "a želi i moju smrt. Je li ona to mogla učiniti?"

Obojica su zastala da razmisle nekoliko tihih trenutaka. Kitto je samo mirno ležao pokraj mene.

"Ona želi rat, pa je ne bi grizla savjest kad bi to učinila", rekao je naposljetku Doyle. "No je li ona toliko moćna, to ne znam." Pogledao je Rhysa.

Rhys je uzdahnuo. "Nekad je bila. K vragu, i ja sam bio, nekad.

Možda je i mogla to učiniti, no to bi značilo da je ovdje, u Kaliforniji. Njih ne možeš pustiti iz vida i očekivati da ćeš ih moći nadzirati. Izvan vidnog polja svog magijskog čuvara, oni će se samo motati okolo i klati ljude. Neće loviti Merry, ne baš posebno nju."

"Jesi li siguran u to?" upita Doyle.

"Da, u to sam siguran."

"Zar Barinthus ne bi spomenuo da Siobhan nije prisutna na dvoru?" upitala sam.

"Izričito je rekao da mu je ona trn u... guzici."

"Znači, tamo je", rekoh.

"Ali to ne znači da nije otišla na neko vrijeme."

"Ali tako ipak ne bi mogla ubiti Meredith", reče Rhys.

"To je dobro znati", rekla sam, pa dodala: "Ali, što ako je moja smrt samo sporedna? Što ako je pravi cilj iza toga rat među dvorovima?"

"Zašto onda starješine ne rade svoje užase u Illinoisu, u blizini dvorova?" upita Doyle.

"Zato što onaj tko ih je pustio želi rat, a ne smrtnu kaznu samom sebi", rekla sam.

Doyle je kimnuo. "To je istina. Kad bi kraljica otkrila da je netko izveo jednu od zabranjenih čarolija, pogubila bi ga u nadi da će tako smiriti Taranisa."

"I on bi se smirio", reče Rhys, "jer nijedan vladar ne želi otvoreni rat."

"Dakle, da bi netko pokrenuo svoj mali rat, morao bi se nekako izvući", rekla sam. "Razmislite o tome; ako se na dvorovima dokaže da je tu na djelu sidhe magija, ali se ne može dokazati koja je strana to učinila, onda sumnjičavost raste na obje strane."

"A i Bezimeno", reče Doyle, "samo ga je sidhe mogao osloboditi.

Samo ga je sidhe mogao sakriti od oba dvora."

"Siobhan nije u stanju osloboditi Bezimeno", reče Rhys.
"U to sam siguran."

"Čekajte", rekoah, "nije li kraljica rekla da Taranis odbija pomoći tražiti ga? Da odbija priznati da bi nešto toliko užasno moglo jednim dijelom pripadati njegovu dvoru?"

Doyle je kimnuo. "Da, rekla je."

"Što ako je to netko sa Svijetlog dvora?" rekla sam. "Bi li onda nama bilo teže ući mu u trag?"

"Možda."

"Kažeš da je izdajica netko od Svijetlih?" upita Rhys.

"Možda, a možda imamo dvoje izdajica. Siobhan je mogla podići stare bogove, a netko s drugog dvora mogao je osloboditi Bezimeno."

"Zašto bi oslobodio Bezimeno?" upita Rhys.

"Onome tko bi ga mogao kontrolirati", reče Doyle, gotovo kao da razgovara sam sa sobom, "to bi pružilo pristup svim najstarijim i najstrašnijim moćima vilinskog roda. Kad bi ga mogao kontrolirati, mogao bi postati nezaustavljiv."

"Netko se sprema u rat", rekla sam.

Doyle je duboko udahnuo i polako izdahnuo. "Moram obavijestiti kraljicu o sablastima starješina. Podijelit ću s njom i neka naša nagadanja o Bezimenom, također." Pogledao me. "A sve dok ne budemo sigurni da stari bogovi nisu usmjereni protiv tebe, ti ćeš ostati unutar zaštitnih čarolija."

"Zar ih zaštite mogu zadržati?"

Namrštio se i pogledao Rhysa, koji je slegnuo ramenima. "Ja sam ih vidio puštene u otvorenoj borbi. Znam da zaštitne čarolije mogu spriječiti ulaz svemu što želi zlo, ali ne znam koliko će te stvari postati snažne. Osobito ako im se dopušta hranjenje. Možda postanu sposobni razbiti gotovo sve zaštitne čarolije."

"Hvala, ovo je bilo utješno", rekla sam.

Okrenuo mi je ozbiljno lice. "Nisam ni htio da bude utješno, Merry. Samo pošteno." Uputio mi je sjetni osmijeh. "Uostalom, mi ćemo svi dati svoje živote da te zaštitimo, a nas je prilično teško ubiti."

"Ti ne vjeruješ da ćeš pobijediti", rekla sam.

"Kako se boriti s nečim što je nevidljivo i nedodirljivo, ali što može vidjeti tebe i dodirnuti te? S nečime što ti može ispiti

život s usta, kao što bismo mi ispraznili bocu soka. Kako se boriti protiv toga?"

"Zato ću se obratiti kraljici." Doyle ustane i krene prema kupaonici gdje se nalazilo manje zrcalo. Činilo se da želi privatnost.

Stao je pokraj vrata. "Nazovi Jeremyja i reci mu da se danas nećemo vratiti. Dok ne saznamo je li ovo izravna prijetnja za Merry, čuvamo nju i samo nju."

"A što radimo za novac?" upitala sam.

Uzdahnuo je, protrljavši oči kao da je umoran. "Divim se tvojoj odlučnosti da nikome ništa ne duguješ. Čak se i slažem s tim, ali stvari bi bile jednostavnije kad bismo prihvatili sredstva s dvora i morali se brinuti još samo o dvorskoj politici. Doći će vrijeme, Meredith, kad nećemo moći raditi od devet do pet i preživjeti politiku."

"Ja ne želim uzimati njezin novac, Doyle."

"Znam, znam. Nazovi Jeremyja, objasni mu da ćeš čuvati Kitta. Kad mu kažeš da je Kitto skoro nestao i da si ga spasila, Jeremy će razumjeti."

"Ne želiš da sazna za sablasti starješina?"

"To su stvari za sidhe, Meredith, a on nije sidhe."

"Naravno, ali ako sidhe krenu u rat, onda idu i sva druga vilinska bića. Moja praprabaka bila je brownie. Ona je samo htjela ostati u blizini svog ljudskog doma i brinuti o njemu, a onda su je ubili u jednom od zadnjih velikih ratova. Ako ih se već namjerava uvući u to, ne bi li onda trebali unaprijed znati?"

"Jeremy je prognan iz vilinske zemlje, pa neće biti uključen."

"Ignoriraš moju poantu", rekla sam.

"Ne, Meredith, ne ignoriram, ali ne znam što da ti kažem na tvoju poantu. Dok ne smislim, neću reći ništa." Nato je otišao iza ugla. Čula sam kako su se vrata kupaonice otvorila pa zatvorila.

Rhys me potapšao po ruci. "Imaš petlje, kad si predložila da i vile koje nisu sidhe dobiju glas. Vrlo demokratično."

"Ne obraćaj mi se svisoka, Rhys."

Spustio je ruku. "Ja se čak i slažem s tobom, Meredith, ali naš glas ne vrijedi mnogo. Kad ti dođeš na prijestolje, možda će se to promijeniti; ali zasad nema nikakve teorije, ni u kojem vilinskom kraljevstvu, da će sidhe vladar pristati uključiti niže vile u ratne planove. One će biti obaviještene kad mi odlučimo krenuti u rat, ne prije."

"To nije fer", rekla sam.

"Nije, ali tako mi to radimo."

"Dovedite me na prijestolje i možda se to može promijeniti."

"O, Merry, nemoj nas tjerati da riskiramo živote da bismo te učinili kraljicom, samo zato da bi se onda okrenula i rasrdila sve sidhe.

Možemo se obraniti od nekoliko, ali ne od svih."

"Nižih vila ima puno više nego sidha, Rhys."

"Ne računaju se brojevi, Merry."

"A što se računa?"

"Snaga: snaga oružja, snaga magije, snaga vodstva. Sidhe imaju sve to, i to je razlog, ljupka moja princezo, što vladamo vilama već tisućljećima."

"On je u pravu", reče Kitto tiho.

Spustila sam pogled na njega, još blijedog, ali više ne onako jezivo prozirne boje. "Goblini su veliki ratnici."

"Da, ali nisu veliki čarobnjaci. A Kurag se boji sidha. Svi koji nisu sidhe se boje sidha", reče Kitto.

"Nisam sigurna da je to istina", rekla sam.

"Ja jesam", reče on i privuče mi se još bliže, privivši se uza me cijelim tijelom, privinuvši se što je čvršće mogao. "Ja jesam."

Dobra strana Kittova bliskog susreta sa smrću bila je to da sam se mogla vratiti u krevet i spavati. Predložila sam da nam se Doyle pridruži, ali je Mraz na to pobjesnio. Doyle se samo dostojanstveno povukao, pod uvjetom da nam se ne pridruži ni Mraz. Ja sam istaknula da smo Doyle i ja vrlo malo spavali prošle noći, ali Mraza to nije zanimalo. Također sam istaknula da ćemo samo spavati, pa je li stvarno važno tko spava sa mnom? Nijednoga se moji argumenti nisu dojmili.

I tako, vratila sam se u krevet i sklupčala se uz Kitta. Ipak, njemu sam dala svoju uobičajenu stranu kreveta, zato da bih se mogla priviti uz njegovo tijelo ne ležeći na ramenu za koje me ugrizao. Uzela sam Aspirin, ali me rame još žestoko boljelo, kao da ima vlastiti puls. Prvi put kad me označio nije me ni izbliza toliko boljelo. Možda je to bio dobar znak. Nadala sam se da je tako. Ne bi mi bilo drago da me nešto toliko boli, bez dobrog razloga.

Jeremy je bio ljut što se nitko od nas ne vraća u ured, dok nije čuo da je Kitto umalo umro.

Dugo je šutio, dovoljno dugo da tiho izgovorim njegovo ime.

"Tu sam, Merry, samo nestaju loše uspomene. Već sam vidio kako mi se vile vraćaju. Učini što trebaš i pobrini se za njega. Snaći ćemo se nekako u uredu. Teresu će zadržati preko noći na promatranju. Uzela je lijekove za smirenje, pa ne znam baš koliko će toga promatrati."

"Hoće li se oporaviti?"

Oklijevao je. "Vjerojatno. Ali nikad je nisam vidio ovakvu kao danas.

Njezin muž se izderao na mene što je dovodim u opasnost. Ne želi da ona više radi na mjestima zločina. To mu ne mogu zamjeriti."

"Misliš da će se Teresa složiti s njim?"

"Ne znam koliko je to važno, Merry. Donio sam jednu šefovsku odluku. Detektivska agencija Grey više se neće baviti policijskim radom. Ja sam dobar mag, ali pojma nemam što je učinilo ovo danas. Osjetio sam ostatke neke čarolije, ali to je sve. Rekao sam detektivki Tate što sam osjetio, ali poručnik Peterson nije htio ni čuti. On je zaključio da se tu radi o nečemu

prozaičnom. Neobičnom, ali prozaičnom." Jeremy je zvučao umorno.

"Zvučiš mi kao da i ti trebaš otići u krevet i zagrliti nekoga."

"Dobrovoljno se javljaš?" Nasmijao se. "Pohlepna stara Merry hoće sve vilinske muškarce u Los Angelesu."

"Ako želiš doći ovamo da te zagrlim, dobrodošao si." Trenutak je šutio. "To sam skoro zaboravio."

"Što si zaboravio?"

"U redu je da te prijatelji grle na načine koje ljudi smatraju seksualnim. Bilo bi u redu da dođem i privinem se uz tebe dok spavamo."

"Ako ti je to potrebno."

"Već predugo živim među ljudima, Merry. Više ne razmišljam baš sasvim kao trow. Ne znam bih li mogao doći u tvoj krevet, a da to ne postane seksualno."

Nisam znala što da mu odgovorim na to.

Kad sam se probudila, svjetlost iza zastora je nestajala u sumraku. Još sam bila pripijena uz Kittovo tijelo, a on se još stiskao uz mene što je jače mogao. Kao da se nijedno od nas nije pomaknulo cijeli dan. Ležala sam još trenutak, osjećajući kako mi se tijelo ukočilo od predugog nemicanja. Rame me boljelo neznatno, zanemarivo. Kittovo disanje je i dalje bilo duboko i pravilno. Što me probudilo?

Onda se tiho kucanje opet začulo na vratima. Otvorila su se prije nego što sam dospjela išta reći. Provirio je Galen. Nasmiješio se kad je vidio da sam budna. "Kako je Kitto?"

Pomaknula sam se toliko da se nalaktim i pogledam dolje u goblina.

Proizveo je tihi zvuk i šćućurio se uz mene, tako da opet nije ostalo prostora između njegova tijela i mog.

"Izgleda bolje, a i topao je." Prstima sam mu prošla kroz uvojke.

Glava mu se pomaknula da se protrlja o kretanje mog dlana, ali se uopće nije probudio.

"Nešto nije u redu?" upitala sam.

Galen je namjestio izraz koji baš nisam uspjela pročitati. "Pa ne, nije stvar u tome."

Namrštila sam se. "Što je bilo?"

Ušao je u sobu, tiho zatvorivši vrata za sobom.

Razgovarali smo tiho, da ne uznemirimo Kitta.

Galen je stao kod podnožja kreveta. Imao je majicu dugih

rukava čija je blijedozelena boja isticala zelenkastu nijansu njegove kože, te naglašavala tamniju zelenu boju njegove kose. Hlače su bile obične izbljedjele traperice, oprane toliko puta da su bile gotovo bijele. Imale su rupu nasred njegova bedra, gdje su bijeli konci nagovještavali blijedozelenu kožu ispod.

Shvatila sam da je nešto rekao, a da ja nisam pazila. "Oprosti, što si rekao?"

Nacerio se, pokazavši bijele zube. "Došao je predstavnik kraljice Niceven. Kaže da ima stroga naređenja da naplati prvu ratu prije nego što nam oda tajnu kako me izliječiti."

Moj se pogled vratio na onu rupu u njegovim hlačama, pa se polako dizao dok se nije susreo s tim očima zelenima poput trave. Žar u njegovim očima odgovarao je napinjanju u mom tijelu.

Kitto se pomaknuo pokraj mene i otvorio svoje plave, plave oči. Pričanje, otvaranje vrata i moje kretanje ga nije zasmatalo; ali napinjanje mog tijela, moja reakcija na Galena, to ga je probudilo.

Ukratko sam mu objasnila da je stigao Nicevenin čovjek. Kitto nije imao ništa protiv da poluvila uđe u sobu. Znala sam da neće imati ništa protiv. Pitala sam samo zbog ljubaznosti. Kraljica ne bi pitala, ali mislim da je to prije zato što je uopće nije bilo briga što će tko misliti, nego zato što zna da im neće smetati.

Galen se vratio do vrata i širom ih otvorio. U sobu je dolepršao sićušan stvor. Tijelo mu je bilo veliko otprilike kao malena barbika. Krila su mu bila veća od ostatka tijela, uglavnom tople žute boje maslaca, s crtama i prugama crne boje, te s plavim i narančastocrvenim točkama. Lebdio je iznad kreveta, iznad mene. Tijelo mu je bilo nešto bljeđa verzija živahne žute boje krila. Nosio je tanku žutu suknjicu ili kilt, kao jedini odjevni predmet.

"Pozdrav Meredith, princezi Tamnih, od Niceven, kraljice poluvila. Poznat sam kao Sage¹¹, najveći sretnik među vilama, jer sam odabran kao veleposlanik našeg kraljevskog veličanstva u Zapadnim zemljama." Njegov glas je zvučao poput zvonjave zvončića, nasmijani zvuk. Morala sam se nasmiješiti i odmah sam shvatila da je to glamur.

Coknula sam jezikom. "Bez glamura, Sage, jer je to neka vrsta laži."

¹¹ *Sage, eng. mudrac, kadulja.*

Privio je sićušne, savršene dlanove o prsa, brže zamahnuvši krilima, poslavši dašak vjetra prema mom licu. "Glamur, ja? Bi li skromna poluvila mogla imati glamur pred sidhom s Tamnog dvora?"

Pazio je da ne porekne optužbu; samo je zaobišao pitanje. "Možeš odbaciti glamur, ili ti ga možemo skinuti. Možeš ga poslije vratiti, ali kod ovog prvog susreta želim vidjeti s čime, ili s kime, doista imam posla."

Doletio mi je bliže, dovoljno blizu da se vjetar s njegovih krila poigra pramenovima kose oko mog lica. "Divna moja djevo, nanosiš mi bol. Ja sam baš ovako ljubak kakvog me sada vidiš."

"Ako zboriš istinu, tada sleti na mene i dopusti mi da provjerim istinitost tvojih riječi. Jer, ako si uistinu takav kako izgledaš, dodir moje puti neće te promijeniti, no ako me želiš prevariti, već će jedan dodir moje kože razotkriti istinu o tebi." I sama službenost ovih riječi bila je neka vrsta čarolije. Izgovorila sam ih iskreno i u potpunosti sam vjerovala u to što sam rekla; stoga je to bila istina. Kad bi mi dodirnuo kožu, bio bi prisiljen pokazati se onakvim kakav je uistinu bio.

Sjela sam da bih mogla ispružiti ruku. Plahta je skliznula s mene i nabrala mi se oko struka, Kitto se privio bliže meni, piljeći u lepršavog vilenjaka širom otvorenih očiju. Gledao je sićušnu spodobu poput mačke koju fascinira ptica. Znala sam da goblini ne prezaju od kanibalizma prema drugim vilinskim bićima. Izraz na Kittovu licu govorio je da su poluvile, možda, delikatesa.

"Jesi li dobro, Kitto?"

Trepnuo je i podigao pogled prema meni. Očima je prešao s lepršavog vilenjaka na moje gole grudi, a izraz gladi tek se vrlo malo promijenio. Taj me pogled uplašio. Zacijelo se nešto vidjelo na mom licu, jer je Kitto sakrio svoje prislonivši ga o moj goli kuk, ugnijezdivši se ispod pokrivača.

"Okus mesa ohrabrio je našeg malog goblina." Doyle je stajao na dovratku.

Mali vilenjak se okrenuo u zraku i lagano se naklonio. "Kraljičin Mrač, čast mi je."

Doyle mu uputi najmanji mogući naklon, jedva da je kimnuo glavom iz uljudnosti. "Sage, moram reći da sam iznenađen što te ovdje vidim."

Sićušni leteći muškarac podigne se uvis da bi mogao ravnopravnije pogledati Doylea oči u oči; ali ostao je izvan njegova dosega, poput plahog kukca kojem je i sličio.

"Zašto si iznenađen, Mrače?" Njegov glas sad više nije baš toliko zvučao poput radosnih zvona.

"Nisam znao da se Niceven može lišiti svog najdražeg ljubavnika."

"Nema više toga, Mrače, i dobro to znaš."

"Znam da je Niceven dobila dijete i muža s drugim, ali nisam mislio da je poluvilama toliko jako stalo do detalja."

Sage poleti još malo više, malčice bliže. "Ti misliš da mi, budući da nismo sidhe, ne poznajemo zakon." Srdžba je mogla zvučati nemoćno u tom sitnom zvonkom glasu, ali nije. Bio je to zvuk zvončića kad ih udara vjetar, jeziva glazba.

"I tako, znači", reče Doyle, "više nisi kraljičin ljubavnik. Pa što onda radiš sam sa sobom, Sage?" Još nikad nisam čula Doylea da govori toliko neugodnim tonom. Namjerno je bockao Sagea. Nikad nisam vidjela Doylea da čini nešto što nije imalo neku svrhu, pa sam ga pustila. Ali sve se to doimalo nekako osobno. Što li je taj sićušni muškarac mogao učiniti kraljičinom Mraku da zasluži toliko osobne pažnje?

"Imam sve žene našeg kraljevstva da me zadovolje, Mrače." Skoro se leteći unio Doyleu u lice. "A ti, jedan od kraljičinih eunuha, što ti radiš sam sa sobom?"

"Pogledaj što leži na krevetu, Sage. Reci mi da to nije blago za koje bi i čovjek i vilenjak prodali dušu."

Lepršavi muškarac nije se ni potrudio okrenuti. "Nisam znao da voliš goblina, Doyle. Mislio sam da je to Rhysova nastranost."

"Možeš se praviti glup, Sage, ali dobro ti znaš što znače moje riječi."

"Glasine su brze stvari, Mrače. One kažu da ti čuvaš princezu, ali da ne dijeliš njezin krevet. Mnogo se razmišlja o tome zašto bi ti zaobišao takvo blago kad su ostali uživali u njemu." Mali muškarac je doletio dovoljno blizu da su mu krila gotovo dodirnula Doyleovo lice. "Glasine šapuću da je možda bilo više razloga zašto te kraljica Andais nikad nije odvela u svoj krevet. Po glasinama, ti si uistinu eunuh, ne samo zbog nekorištenja."

Nisam uspjela vidjeti Doyleovo lice kroz brzo mahanje krila poluvile. Shvatila sam da njegova krila, premda izgledaju kao leptirova, mašu mnogo brže, pa mu tjelesni pokreti nisu identični pokretima kukca kojeg je oponašao.

"Dajem ti svoju najčasniju riječ", reče Doyle, "da sam uživao sa princezom Meredith onako kako muškarac može

uživati sa ženom." Sage je propustio jedan udarac krilima, te mu je cijelo tijelo propalo kao da je na trenutak zaboravio letjeti. Pribrao se, pa je ponovo dolepršao do razine Doyleovih očiju. "I tako znači, sad više nisi kraljičin eunuh, nego princezin ljubavnik." Glas mu je bio tih i zloban, kao limeno siktanje. Što god se tu odvijalo, nedvojbeno je bilo osobno.

"Kao što si rekao, Sage, glasina ima u izobilju, a glasine šapuću da se Niceven ugledala na Andais. Ti si bio njezin omiljeni ljubavnik prije nego što joj je jednonoćno druženje s Polom podarilo dijete. Otkako joj je tvoj krevet zabranjen, tebi su zabranjeni svi ostali. Ako ona ne može imati svog najdražeg, onda ga neće imati nitko."

Sage prosikće poput ljutite pčele: "Sigurno jako uživaš u tome što smo zamijenili mjesta, Mrače."

"Što želiš reći, Sage?" No Doyleov glas je bio tih, a njegov je ton odavao da sasvim dobro zna što poluvila želi reći.

"Rugao sam se tebi i tvojima stoljećima. Veliki sidhe ratnici, veliki drevni gavrani, svedeni na dvorske eunuhe, o da, sve sam vas ismijavao. Hvalio sam se svojom vještinom i dražima svoje kraljice, kao zlobni šapat u vašim ušima."

Doyle ga je samo gledao.

Sage je odletio malo dalje od njega i počeo kružiti zrakom kao što bi netko hodao ukrug po tlu. "A što će mi sad moja vještina? Što će mi to što gledam svu njezinu ljepotu ako je ne smijem dotaknuti?" Opet se okrenuo prema Doyleu. "O, puno sam razmišljao svih ovih godina, Mrače, o tome kako sam vas mučio. Nemoj misliti da mi je ironija promaknula samo zato što nisam sidhe." Jako se približio Doyleovu licu, i premda sam znala da je šaptao, njegovo je siktanje ispunilo sobu. "Ima tu dovoljno ironije da se zagrcnem, Mrače, dovoljno ironije da umrem od nje, dovoljno ironije da ubijem da bih je se riješio."

"Onda nestani, Sage, i svrši s tim."

Mali vilenjak odleti unatrag. "Nestani ti, Mrače. Nestani i svrši sam sa sobom. Ja sam ovdje po narednju kraljice Niceven, ja sam njezin surogat. Ako želite lijek za zelenog viteza, morate ćete poslovati sa mnom." Glas mu je bio dubok od prijetnje.

Galen je ušao kroz vrata prema dnevnoj sobi koja su još bila otvorena. "Ja se želim izliječiti, ali ne pod svaku cijenu." Njegov uobičajeni smiješak je nestao, lice mu je bilo mrko.

"Dosta s tim", rekla sam, tihim glasom, ne ljutitim.

Svi su se okrenuli prema meni. Na trenutak sam vidjela ostale muškarce, uključujući Niccu, kako se guraju tik pred

vratima. "Ja sam se nagodila s Niceven, a ne Doyle. I samo sam se ja nagodila za Galenov lijek. Cijena tog lijeka je bila moja krv."

Sage je dolepršao iznad kreveta, ne baš sasvim iznad Kitta i mene. "Jedno hranjenje tvojom plavom krvi, jedan lijek za tvog zelenog viteza, kao što mi je moja kraljica zapovjedila." Njegov glas više nije zvučao poput zvonjave zvončića. Bio je to gotovo normalan glas, tih, sitan, ali muški.

Tamne su mu oči postale jednolične i crne, poput očiju lutke, Nije bilo ničega osobito prijateljskog na tom slatkom licu veličine igračke. Podigla sam ruku, a on je sletio na nju. Bio je teži nego što je izgledao, čvršći. Sjećala sam se da je Niceven bila lakša, više kostiju nego mišića. Na dodir je bila jednako skeletna kao što je izgledala. Sage je bio... mesnatiji, ili se, bolje rečeno, njegovo vitko tijelo sastojalo od više čvrste tvari nego, kako se činilo, Nicevenino.

Krila su mu se smirila, pa se vidjelo da su to golema, savršena leptirova krila. Polako su i nježno mahala, poput lepeze, dok je zurio u mene. Upitala sam se udaraju li njegova krila u istom ritmu kao njegovo srce.

Njegova žućkasta kosa bila je čupava, gusta, ravna, i padala je u neurednim pramenovima oko njegovog trokutastog lica. Kosa mu je tu i tamo dodirivala ramena. Nekad bi ga Andais kaznila što je dopustio da mu kosa toliko izraste. Samo je sidhe muškarcima bilo dopušteno imati kosu dugačku poput žene. To je bila oznaka statusa, plemstva, privilegija.

Šake mu nisu bile veće od nokta na mom malom prstu. Položio je jedan dlan na svoj vitki struk, drugi mu je ostao visjeti niz tijelo, a jedno je stopalo stavio ispred drugog u prkosnom stavu.

"Ako nas ostave same, ja ću naplatiti i dati ti lijek za tvog viteza."

Zvučao je bezobrazno.

Na to sam se nasmiješila, a moj je smiješak njegovo lice ispunio mržnjom. "Ja nisam dijete da me tako popustljivo gledaš, princezo. Ja sam muškarac." Zamahnuo je objema rukama. "Mali muškarac po tvojim mjerilima, ali ipak muškarac. Ne sviđa mi se što me gledaš kao što bi se smiješila nestašnom djetetu."

To je bilo gotovo točno ono o čemu sam razmišljala, da je izgledao preslatko stojeći ondje tako prkosan, tako malen. Tretirala sam ga kao da je lutka ili igračka, ili dijete.

"Ispričavam se, Sage, u pravu si. Ti si vilinsko biće i muško si, bez obzira na veličinu."

Namrštio se. "Ti si iz kraljevske obitelji i ti se meni ispričavaš?"

"Naučili su me da je prava kraljevska plemenitost znati kad si u krivu, a kad u pravu, te priznati tu razliku; a ne lažno savršenstvo."

Nakrenuo je glavu na stranu, gotovo ptičjim pokretom. "Čuo sam od ostalih da se lijepo ponašaš prema svima, kao i tvoj otac prije tebe." Njegov sitan glas je zvučao zamišljeno.

"Lijepo je čuti da se o mom ocu još uvijek priča."

"Svi se mi sjećamo princa Essusa."

"Uvijek mi je drago s drugima podijeliti lijepe uspomene na mog oca."

Sage me pažljivo motrio, premda to nije bilo isto kao kad vas gleda veća osoba. Njegova zamisao očnog kontakta kao da je bila doslovna.

Kao da je cijelim licem zurio samo u moje desno oko, premda se činilo da je vidio moj osmijeh i ispravno ga ocijenio, što je značilo da vidi cijelo moje lice. Ja jednostavno nisam bila naviknuta na izlaženje na kraj s poluvilama. Moj ih je otac uvijek poštovao, ali me nije vodio na Nicevenin dvor kao što me vodio na Kuragov, i na druge.

"Princ Essus je imao naše poštovanje, princezo, ali vrijeme ide dalje, pa moramo i mi." Zvučao je gotovo tužno. Pogledao me, lice mu je opet postalo arogantno, a ja sam se othvala porivu da se nasmiješim na tu sićušnu priliku koja izgleda toliko puna sebe. To nije bilo ni smiješno, ni slatko; on je bio osoba u istoj mjeri kao i svi ostali u toj sobi. No, u to je bilo teško povjerovati.

"Neka nas ostave nasamo da ispunim želje svoje kraljice, pa ćeš dobiti lijek za zelenog viteza."

Pogledala sam Doylea i Galena u sobi, te ostale odmah izvan. Mraz je već odmahivao glavom. "Moji gardisti mi ne dopuštaju da ostanem sama ni sa kojim pripadnikom dvora."

"Misliš da bi mi trebalo laskati što me vide kao potencijalnu opasnost?"

Okrenuo se na mom dlanu i uperio prst u Doylea. "Mrak me poznaje odavno i zna što mogu učiniti, ili misli da zna."

Sage se opet okrenuo prema meni, bosim se nogama neobično zaokrenuvši na mojoj koži. "Ali, ja svejedno hoću privatnost za ovo."

"Ne", reče Doyle.

Sage se okrene natrag prema njemu, poletjevši nekoliko centimetara iznad mog dlana. "Ti bi trebao shvatiti sljedeće, Mrače. Izvršavanje zapovijedi moje kraljice jedino je što mi preostaje. Činiti točno što ona kaže jedino je što imam. Ono što ću učiniti noćas u ovoj sobi bit će najbliže što sam došao do ženskih draži u vrlo mnogo vremena. Kad za to tražim privatnost, mislim da ne tražim previše."

Gardisti nisu bili zadovoljni, ali su se najzad složili. Samo je Kitto ostao svijen oko mog tijela, zapleten u plahte.

"I ovaj isto", reče Sage, uperivši prst u goblina.

"Danas je skoro nestao, Sage", rekla sam. "Izgleda mi sasvim dobro."

"Njegov kralj, Kurag, objasnio mi je da su moje tijelo, moja krv, moje meso, moja magija, ono što održava Kitta na životu među ljudima. On mora ostati u dodiru s mojom kožom još neko vrijeme."

"Dala bi mu nogu iz svog kreveta za jednog od svojih sidhe ratnika."

"Ne bi." Kitto je progovorio tiho. "Imao sam čast ostati dok su se parili. Vidio sam kako njihova svjetla bacaju sjene po zidovima, toliko su jako blještali."

Sage doleprša niže i ostane lebdjeti iznad Kittova lica koje je bilo okrenuto uvis. "Gobline, tvoja vrsta jede moju u ratna vremena."

"Jaki jedu slabe. Tako je to na svijetu", reče Kitto.

"Svijetu goblina", reče Sage.

"Jedino njega poznajem."

"Sad si daleko od tog svijeta."

Kitto se uvukao još dublje pod pokrivač, tako da su mu se vidjele još samo oči. "Merry je sada moj svijet."

"Sviđa li ti se taj novi svijet, goblina?"

"Toplo mi je, na sigurnom sam i ona nosi moj znak na svom tijelu. To je dobar svijet."

Sage je lebdio još nekoliko trenutaka, a onda odletio natrag na moju ruku koja ga je čekala. "Ako goblin prisegne svojom najčasnijom riječi da ništa što bude vidio, čuo, osjetio ili doživio na bilo koji način neće ispričati nikome, onda može ostati."

Kitto je ponovio zakletvu riječ po riječ.

"Vrlo dobro", reče Sage. Polako je spustio pogled niz moje tijelo; i premda nije bio veći od moje podlaktice, zadrhtala

sam i osjetila vrlo neugodnu potrebu da se pokrijem. Sićušni crveni jezik, nalik kapljici krvi, polizao je njegove blijede usne. "Prvo puštanje krvi, a onda lijek." Zbog načina na koji je rekao *lijek* napola sam poželjela da nisam pristala na to da me gardisti ostave samu. Bio je manji od barbike, ali u tom trenutku sam ga se bojala.

Odlepršao mi je s dlana prema grudima. Stavila sam drugu ruku između njega i svog tijela. Završio je na mom drugom zapešću, koje sam zatim odmaknula od sebe da bih ga bolje vidjela.

Drugom sam rukom podigla pokrivač preko grudi.

Izgledao je ogorčeno. "Nećeš mi dati krv iz srca?"

"Vidjela sam što je tvoja vrsta učinila mom vitezu. Bila bih glupa da te pustim blizu toliko osjetljivog mesa prije nego što točno vidim koliko se nježno hraniš."

Sjeo mi je na zapešće, prekrizio gležnjeve i podbočio se rukama s obje strane radi ravnoteže. Učinilo mi se da je teži kad sjedi; ne puno teži, ali zamjetno.

"Još i kako bih bio nježan, ljupka djevo." Glas mu je zvučao poput zvončića na toplom ljetnom povjetarcu. Jesu li njegove usne bile nalik sićušnom, grimiznom cvijetu samo trenutak ranije? Dodirnuo je moju ruku tim usnama mekim poput cvijeta, a tijelom se naslonio duž moje podlaktice onako kako bih ja legla na kauč. Sićušnim ustima i rukama milovao je još sitnije dlačice na mojoj ruci. Veći bi ih ljubavnik gledao ustima ili vršcima prstiju, no Sage se njima igrao kao da svira po mojoj koži – bezvučnu glazbu koju je samo on mogao čuti, ali koju sam i ja osjećala. Svirala je duž moje kože, moje ruke, kao da se događa nešto veće, nešto više nego u stvarnosti.

Oštro sam ga zavitlala u zrak, gdje je ostao zujati poput ljute pčelice.

"Zašto si to učinila? A bilo nam je tako dobro."

"Bez glamura, sjećaš se", rekla sam i mrko ga pogledala, čvrsto stisnuvši svoj pokrivač.

"Bez glamura, hranjenje za tebe neće biti ni približno toliko ugodno."

Slegnuo je mršavim ramenima, a od tog je pokreta malo propao u zrak. "Za mene je uglavnom isto, za Nicevenin cilj je uglavnom isto, ali za tebe, ljupka princezo, nije isto. Dopusti mi da ti prištedim malo bola i nelagode, i daj da ovo dijeljenje bude prijateljsko."

Da je došao bilo koji drugi dan, kad me Kittov ugriz ne bi još bolio, možda bih mu rekla ne, neka samo uzme krv za svoju kraljicu i završi s tim. Goblini nisu mogli stvarati nikakav glamur pa zato Kitto nije imao izbora; osim prirodnog glamura

seksa da ublaži bol njegova hranjenja, nije bilo ničega što je mogao učiniti magijom. Sage mi je nudio izbor.

Duboko sam udahнула, polako ispustila zrak, pa kimnula glavom. "Samo toliko glamura da bude ugodno, ali to je sve, Sage. Ako pokušaš nešto više, pozvat ću gardiste i neće ti se svidjeti ono što će ti oni učiniti."

Proizveo je zvuk koji bi bio neotesan da nije više sličio na sitnu trubu, kao kad bi leptir pokušao revati kao magarac. "Mrak već stoljećima čeka da prijeđem granicu, princezo. Ja dobro znam, možda i bolje od tebe, što mi duguje."

"Primijetila sam da s njim imaš nešto osobno, više nego s drugima."

"Osobno? Moglo bi se tako reći." Nasmiješio se, a to je ispalo ugodno i zlobno u isto vrijeme, kao da zamišlja strašne stvari koje bi bilo jako zabavno raditi.

Mogla sam upitati Sagea što je to bilo toliko osobno, ali nisam. Ili će mi objasniti Doyle, ili nikad neću saznati. Činilo mi se da Doyleu ne bi baš bilo drago da izvlačim njegove tajne iz vile koju mrzi. Jedno je dobivati informacije od jednog prijatelja o drugom prijatelju, ali o svojim prijateljima ne razgovarate s njihovim neprijateljima, i ne dopuštate tim neprijateljima da razgovaraju s vama iza leđa vaših prijatelja. To jednostavno nije košer.

"Možeš se nahraniti, Sage, i možeš upotrijebiti malo glamura da ne bude toliko neugodno. Ali pazi kako se ponašaš."

"Zar moraš tako daleko tražiti zaštitu? Imaš svoga goblina ovdje, pokraj sebe. Zar on ne bi posegnuo za mnom, ugrabio me u zraku i smrvio mi kosti kad bih te prevario?"

"Goblini nemaju puno izgleda protiv snažnog glamura, i ti to dobro znaš."

Položio je dlanove na prsa i raširio oči. "Ali ja sam samo poluvila. Ja ne mogu imati glamur jednog sidhe lorda. Zašto bi se bilo koji goblin bojao ovakvih poput mene?"

"Poluvile svih oblika i vrsta imaju moćan glamur, i ti to dobro znaš."

Stoljećima su navodile putnike i neoprezne ljude na krive putove."

"Malo močvarne vode nikad nikome nije naškodilo", reče Sage doletjevši mi malo bliže.

"Osim ako se ispod te vode slučajno ne bi našao živi pijesak ili živo blato. Ti si Tamno vilinsko stvorenje; utone li putnik u tamu i pronađe ondje svoju smrt, tebi bi bilo utoliko

zabavnije."

Prekrižio je ruke, tanje od obične olovke, na prsima. "A što se dogodi kad Svijetla utvara zavede putnike na močvarno tlo, a ovi upadnu u živi pijesak? Nemoj mi reći da onda oni trkom jure po pomoć i hvataju se užeta. Možda će pustiti dražesnu suzicu za ubogog smrtnika, ali čim se iz močvare uzdigne njegov posljednji mjehurić zraka, otići će, smijuljeći se sebi u bradu, u potragu za sljedećim putnikom kojeg će navesti da zaluta. Možda će izbjegavati baš taj dio močvare, ali neće se prestati igrati samo zato što je to dovelo do smrti nekog jadnika."

Sletio je na moje koljeno prekriveno plahtom. "I je li baš toliko nepošteno odvesti u smrt nekog sakupljača leptira koji maše svojom mrežom, kad bi on mene, da me uhvati, ubacio u staklenku s otrovom i izložio me s iglom probodenom kroz srce?"

"Ti imaš dovoljno glamura da se sačuvaš od takve sudbine", rekla sam.

"Da, ali moja krhkija braća, leptiri i kukci koje mi, poluvile, oponašamo, što s njima? Jedna budala s mrežom može opustošiti ljetnu livadu."

Kad se stvar tako postavi, imao je pravo, barem se tako činilo. "Imaš li sada glamur?"

"Jedna sidhe princeza bi trebala znati kad se netko poigrava s njom", reče on, još uvijek prekrizanih ruku.

Uzdahnula sam. "Dobro, to nije glamur, ali ne mogu se složiti s tim da imaš pravo odvesti nekog entomologa u smrt samo zato što skuplja leptire."

"Ah", reče Sage, "ali se slažeš barem malo, inače ne bi pitala za glamur."

Opet sam uzdahnula. Napravila sam strašnu grešku kad sam na fakultetu izabrala entomologiju. Nisam shvatila da ću morati ubijati kukce kako bih položila taj predmet. Sjećala sam se vrtuljka punog leptira uhvaćenih u staklenku. Bila je to jedna od najljepših stvari koje sam ikad vidjela. Živi, bili su čarobni; mrtvi, bili su nalik papirnatim rupčićima sa štapićima. Naposljetku sam upitala koliko kukaca moram prikupiti za dvojku i prikupila sam ih upravo toliko, nijednog više. Skupljanje kukaca nije imalo smisla kad je fakultet imao kompletnu zbirku gotovo svega što je naša grupa ubijala. To je bio zadnji predmet na biologiji koji sam odabrala, na kojem se nešto moralo skupljati.

Zurila sam u malog muškarca s leptirovim krilima na svom koljenu i nisam uspijevala pronaći neki argument od kojeg se ne bih osjećala licemjerno. Ja ne bih ubila nekoga zato što skuplja leptire, ali da na leđima imam leptirova krila i da provodim većinu života među njima, lepršajući s cvijeta na cvijet, možda bih smrt jednog leptira vidjela drugim očima. Možda bi, da ste veliki poput barbike, ubijanje malih stvorenja bilo jednako užasno kao i ubijanje ljudi. Možda i ne. Ali nisam znala dovoljno o tome da bih mu se usprotivila.

Nagomilala sam jastuke iza sebe, tako da sam, naslonjena, napola sjedila. Morala sam reći Kittu da se makne kako bih uspjela pomaknuti jastuke. Držao se za mene rukama i dlanovima, ali oči je imao samo za Sagea. Gledao je malog vilenjaka kao da mu ne vjeruje ili kao da očekuje da će učiniti nešto opasno, ili se možda ipak samo pitao kakvog bi Sage bio okusa. O čemu god je Kitto razmišljao, to nije bilo dobroćudno.

Sage kao da nije primijetio goblinovo ne baš dobroćudno zurenje. Samo je lebdio, lepršao, dok sam se ja udobnije namještala.

Zategnula sam pokrivač preko grudi i ispružila ruku prema njemu.

Okrenula sam dlan prema gore da bi Sage mogao doseći moje prste, jer je ondje trebao uzeti krv. Niceven mi je jednom tamo uzela krv, pa ako je to bilo dovoljno dobro za njegovu kraljicu, onda je dovoljno dobro i za Sagea. Osim toga, nešto na njemu me živciralo. Bilo je smiješno živcirati se zbog nekoga koga bih jednom rukom mogla razmazati po zidu, ali, blesavo ili ne, nisam mogla poreći kako sam se osjećala. Nisam se zapitala zašto se tako osjećam, samo sam prekrila većinu svojih ranjivijih dijelova tijela i pružila mu ruku.

Sage mi je sletio na zapešće. Kleknuo je na moju nadlakticu i obuhvatio moj srednji prst sićušnim rukama. Pomilovao mi je prst i taj je pokret bio istovremeno ugodan i uznemirujući.

Zacijelo sam se napela, jer je rekao: "Dopustila si mi da koristim glamur, zar ne?"

Kimnula sam, ne vjerujući baš sasvim svom glasu.

On se nasmiješio. Usta su mu bila poput sićušne crvene latice, a oči tople, iskrene. Osjetila sam da se opuštam, kao da je neka ruka jednim potezom uklonila svu moju nervozu. Nisam se odupirala jer sam već bila pristala, a i bol u mom ramenu je nestala. Ništa me nije boljelo. Kitto se ovio oko mog struka, prelazeći jednom nogom uzduž moje. Moja ruka je pala s pokrivača i pomilovala mu koverče. Kosa mu je bila nevjerovatno mekana. Lice je protrljao o moj struk i od dodira njegova lica na koži sam zadrhtala. Mislim da me tada mogao dodirnuti bilo tko i reagirala bih na njega.

Pogledala sam Sagea. "Jako si dobar." Glas mi je bio

promukao. "Moramo biti", reče on dok je dlanovima milovao moj prst. Više nije bilo ugodno; bilo je erotski, kao da su se u tom prstu stvorili živci kojih ondje još nikad nije bilo. Znala sam da je to zbog glamura, prirodne vilinske magije, ali je ipak bilo tako dobro, tako jako dobro. Prepuštanje nečijem glamuru, ako taj glamur vuče na senzualnost, može biti čudesno iskustvo. Sidhe to nisu radili jedni drugima jer se glamur pred drugim sidhom u intimnoj situaciji smatrao teškom uvredom. Međutim, niža vilinska bića često su ga koristila među sobom, te skoro uvijek kad bi legla sa sidhom. Možda zbog nesigurnosti. Možda samo kao način da kažu, gle što mi možemo ponuditi.

Sage je mogao mnogo ponuditi.

Ovio je ruke oko mog prsta i bilo mi je kao da je dodirnuo veće dijelove, toliko intimnije dijelove. Na vrh prsta mi je spustio poljubac nalik dodiru najnježnije svile. Osjetila sam kako su mu se usne razdvojile, kao da su bile veće nego što jesu. Morala sam otvoriti jedno oko, pogledati ga i uvjeriti se da je još malen i da mi kleči na dlanu. Utonula sam u jastuke, ruka mi se odmarala na krilu, no Sage je još klečao na mom savijenom dlanu.

Kitto je prebacio svoju nogu preko moje i na bedru sam ga osjetila kako raste i ukrućuje se. Na trenutak sam se upitala što taj glamur radi goblinu i za njega, kad je Sage odjednom zagrizao u moje meso. Ugrizao me kao da grize jabuku, oštro, no bol je odlepršala, a kad je počeo sisati ranu, kao da je između vrha mog prsta i mojih prepona imao tanku, crvenu nit. Svaki pokret njegovih usta povlačio je nešto nisko u mom tijelu.

Hranio se sišući sve brže, sve jače, a osjećala sam to kao da me ondje dolje miluje sve brže, sve jače. Osjetila sam onu rastuću toplu težinu u tijelu, koja je značila da sam na rubu, na rubu užitka. Kao da me Sage natjerao na rub litice koji nisam opazila, pa sad moram odlučiti hoću li pasti preko njega u zagrljaj ponora.

Nisam mogla misliti. Nisam ništa mogla odlučivati. Pretvorila sam se u osjete, u sve veći pritisak užitka, a težina topline je rasla, rasla u mom tijelu, Onda je ta toplina navrla iz mene, preko mene, kroz mene. Zaječala sam, no nije bol bila ono što je provalilo s mojih usana. Zaječala sam od užitka i uvijala se na plahtama, zarobljena između Sageovih usta još čvrsto priljubljenih za moje tijelo, i čvrstoće Kittova tijela pritisnuta uz moju nogu. Kittovo tijelo jahalo je moje dok sam se uvijala na krevetu, rukama je prešao preko mog struka, prema

gore, te okrznuo vrh jedne dojke. Bio je to pokusni dodir, no u mom uzbuđenom stanju, doimao se kao nešto mnogo više.

Opet sam zaječala, a kad je Kitto prebacio tijelo preko mog bedra, kad je legao na mene, ne ušavši nego se ispruživši preko mene, oboje goli, oboje žudni, nisam se bunila.

Kurag je rekao da moram dati Kittu pravi seks, a za goblina je to značilo samo jedno: odnos. No znala sam i to da za goblina nema seksa bez krvi. A sad me ništa nije boljelo, ništa me neće boljeti.

Pogledala sam uvis i vidjela Sagea kako lebdi iznad nas. Sjajio je diskretnim, medenim svjetlom, kao da se u njemu upalila svijeća. Oči su mu gorjele poput crnih dragulja, a vene na njegovim krilima sjale su crnom vatrom; žuta, plava i narančastocrvena svijetlile su kao obojeno staklo pod najjačom svjetlosti sunca.

Ostalo mi je još dovoljno prisebnosti da zgrabim šaku Kittove kose i trgnem mu glavu uvis, prema mom licu. "Samo krv, Kitto. Ne smije mi nedostajati komad mesa kad završimo."

Prošaptao je: "Da, gospodarice."

Naglo sam mu pustila kosu, a on je podigao pogled prema meni, tim očima nepomućene plave boje u kojoj se moglo utopiti, sa zjenicama poput crnih pruga. Kao da sam mogla upasti u plavetnilo njegovih očiju i znala sam da je to zbog Sageova glamura, ali me nije bilo briga. Prepustila sam se, dopustila sam iluziji da me obuzme.

Kitto je ušao u mene, a ja sam bila više nego vlažna, više nego spremna. Osjećala sam da je veći nego što sam znala da jest, ispunio me napevši se u meni. Pridigao se na ruke, pritisnuvši naše zdjelice jednu o drugu, ukočen na trenutak s tijelom utisnutim u moje, spojenim s mojim. Pogledao je dolje u mene kako ležim pod njim i jedna je suza nabujala u jednom plavom oku.

Znala sam što goblini smatraju seksom, a oni nisu plakali kod prvog spajanja. Kroz glamur sam vidjela Kitta – kroz svu tu magiju, doista sam ga vidjela – i podigla sam ruku, ruku koja je već postala bijela i blistava. Dodirnula sam tu kristalnu suzu i učinila ono što goblini čine s dragocjenim tjelesnim tekućinama; prinijela sam je svojim usnama. Popila sam sol njegove suze, a on je duboko u grlu proizveo neki zvuk i počeo se nabijati u mene.

Sa svakim naletom kao da je bio sve veći, rastao sve više, dodirivao dijelove mog tijela koji nikad nisu bili dodirnuti, koji

nikad nisu ni trebali biti dodirnuti. Gledala sam kako ulazi u mene i koža mu je počela svijetliti, bijela i sedefna. Uranjao je u mene, blistav kao da je sazdan od svjetlosti, no to nije bio glamur. Ležala sam pod njim, koža mi je svijetlila poput mjesečine. Samo bi za drugog sidha moje tijelo ovako blistalo. Boje su počele plesati pod njegovom kožom kao da mu u tijelu plešu duge, rasprskavajući se na površini poput vatrometa gledanog kroz kristalnu vodu.

U očima mu nije bilo ničega osim plavog plamena iza stakla. Njegove kratke kovrče lepršale su mu oko glave kao da se njima igrao nevidljivi vjetar, a taj je vjetar bio Kitto. On je bio sidhe. Božice pomози nam, ali bio je sidhe.

Doveo me do vrhunca u valu svjetlosti i magije koji me na trenutak zaslijepio. Vidjela sam samo bijelu svjetlost i bljeskove duge u cijelom svom vidnom polju. Osjećala sam samo svoje tijelo čvrsto stisnuto oko njegovog, kao da je mjesto našeg spajanja jedini dio naših tijela koji je još čvrst. Kao da smo postali svjetlost i zrak i magija, a jedino nas je sidrište naših spojenih tijela držalo, vezalo, zgušnjavalo. A onda je čak i to otpalo kad je svršio u mene, te od nas nije ostalo ništa osim svjetlosti i magije i boja i vala za valom užitka. Kao da možete postati smijeh, postati radost, postati što god vam pruža najviše zadovoljstva.

Polako sam se pribrala. Kitto se srušio preko mene. Još smo bili spojeni, naša su tijela i dalje blago svijetlila, poput dvije vatre utišane da traju u dugoj zimskoj noći. Toplina koja bi držala kuću, obitelj, sve na sigurnom kroz duge hladne noći koje slijede.

Bljeskovi boja još su poskakivali po sobi, poput zalutalih duga iz kakvog kristala što hvata sunce. Ali nije bilo sunca, ni kristala, samo mi.

Dobro, ne samo mi. Gardisti su stajali oko kreveta s rukama u zraku, dlanova okrenutih prema nama. Usredotočila sam se i ugledala skoro nevidljivu barijeru koju su podigli ovo nas. Sastavili su sveti krug, krug moći.

Začuo se Doyleov duboki glas. "Sljedeći put kad odlučiš prizvati dovoljno energije da izdigneš otok iz mora, Meredith, bilo bi dobro da nas unaprijed obavijestiš."

Upitno sam ga pogledala, jer mi je stajao najbliže. "Jesmo li nešto skršili?"

"Uхватili smo je na vrijeme, ja mislim, ali u vijestima će vjerojatno sve biti puno neobičnih plima. Morat ćemo vidjeti je

li tlo još čvrsto nakon takvog pražnjenja."

Kitto je sakrio lice među moje grudi i prošaptao: "Žao mi je."

"Neka ti ne bude žao, Kitto. Mi tebi dugujemo ispriku. Razmišljali smo o tebi kao o goblinu, jer si napola njihov. Nikad nismo pomislili što bi za tebe moglo značiti to što si napola i naš."

Kitto je podigao glavu dovoljno da pogleda Doylea, a onda je opet sakrio lice. "Ne razumijem." Govorio je ustima prislonjenima na moju kožu, a čak i nakon svega što smo učinili, osjet njegova šaputanja o moje grudi nagnao me da zadrhtim.

Glas mi je bio pomalo zadihan, no odgovorila sam: "Ti si sidhe, Kitto, pravi sidhe. Došao si do svoje moći."

Zavrtio je glavom, lica još ukopanog u moje grudi. "Nemam ja nikakve moći."

Stavila sam dlanove s obje strane njegova lica i nježno ga podigla da me pogleda. "Ti si sidhe, jedan od svjetlećih. Sad ćeš imati moći." Oči su mu se raširile i izgledao je prestrašeno.

"Mi ćemo ti pomoći", reče Galen s druge strane kreveta. "Pomoći ćemo ti da naučiš kako kontrolirati svoju magiju. Nije to tako teško; ako ja to mogu, onda može svatko." Nasmiješio se, učinio je od toga šalu.

Kitto nije izgledao uvjeren.

Neki mali pokret potaknuo me da okrenem glavu još više, pa sam ugledala Sagea kako sjedi na neurednom brdu jastuka. Još je nježno svijetlio, kao zlatna lutka ukrašena draguljima. Na licu su mu bili tragovi suza, stazice suza koje su poput srebra svjetlucale na njegovom sitnom licu. A lice mu je bilo zaneseno.

"Prokleta bila, princezo, i proklet bio ovaj najnoviji princ. Na trenutak sam ugledao raj i vidio da je divan, a sad stojim na obalama zemlje, napušten. Do ovoga trenutka nisam shvaćao što znači to da si ti sidhe, a ja nisam." Uronio je lice u dlanove i zaplakao, sklupčavši se na bok na jastuku od satena, a njegova krila pružala su se iza njega, kruta, gotovo zaboravljena.

Kitto mi je dodirnuo prsa i zaboljelo me, malo. Otkrila sam da me bio ugrizao između grudi, malo postrance, tako da je dio ugriza bio na brežuljku moje lijeve dojke. Nije me zabolio dok ga nije dotaknuo. Ugriz nije bio toliko dubok kao onaj na mom ramenu, jer nije ni morao biti. Seks je nadoknadio nedostatak nasilja. Trebao bi zacijeliti čisto i brzo, no nekako sam znala da neće. Nekako sam znala da ću zauvijek nositi njegov znak iznad srca.

"Žao mi je", prošaptao je, kao da mi je pročitao misli. Odmahnula sam glavom, dodirnuvši svilenu kožu njegova obraza. "Čast mi je nositi tvoj znak, Kitto. Nemoj nikad sumnjati u to."

Uputio mi je plahi smiješak, a onda se pridigao na ruke onako kako je učinio na početku vođenja ljubavi. Prvo sam primijetila mrlje od krvi na svojoj bijeloj koži. Ozlijedio me više nego što sam mislila; zatim sam podigla pogled na Kitta i opazila da su, od ključne kosti do struka, moji nokti urezali trag na njemu. Krvave brazde preko savršenstva njegove kože, preko malih brežuljaka njegovih bradavica. Bila sam zarežala u meso jedne od bradavica i krvarila je više od drugih mjesta.

Bio je moj red da kažem: "Žao mi je."

On je odmahnuo glavom, a smiješak mu više nije bio plah. "Označila si me, a za moje nema većeg komplimenta. Neka te oznake nikad ne izblijeđe."

Prešla sam prstom po rubu jednog od tragova noktiju, a on je iznad mene zadrhtao. "Ti si sad među svojima, Kitto. Upravo sad." Činilo se da Doyle zna što želim jer je podigao svoju crnu majicu dovoljno da Kittu pokaže tragove noktiju na svojoj crnoj koži.

"Ti si Tamni sidhe", rekla sam.

Odmaknuo se s mene, tijelo mu je omekšalo od sveg tog razgovora. Legao je pokraj mene, s jednom rukom preko mog struka. Gledao je muškarce oko kreveta. "Obitelj moje majke bila je Svijetla. Ostavili su me ispred goblinskog humka misleći da sam mrtav." Glas mu je bio suhoparan, kao da je to jednostavno istina, nešto što je oduvijek znao.

Doyle je spustio majicu i okrenuo se prema krevetu. "Mi nismo Svijetli." Nije spustio krug oko kreveta, već je ušao u njega. Podigao je Kitta uvis jednom rukom na njegovu ramenu. Kitto je izgledao prestrašeno, ali se nije odupirao.

Doyle je spustio čedan poljubac na čelo manjeg muškarca. "Već si kušao krv našeg dvora i bio si kušan zauzvrat. Sad primi naš poljubac i budi nam dobrodošao."

Jedan po jedan, ostali gardisti su se saginjali i spuštali usne na Kittovo čelo. On je plakao i tresao se dok nisu završili. A kad je i posljednji od mojih vitezova poljubio Kittovo čelo, Sage se vinuo u zrak zujeći krilima, mrljama boje. Stvarala su ljutiti zvuk lepetanja.

"Sve vas mrzim." Otrov u tim riječima bio je toliko gust da je mogao ugušiti. "A sad me pustite van iz tog prokletog

kruga."

Doyle je u krugu napravio otvor dovoljno velik za poluvilu. Sitno stvorenje je prošlo kroz njega, a Doyle je onda opet zatvorio krug. Sage je lebdio pred zatvorenim vratima spavaće sobe. Pomislila sam da će netko od nas morati ustati da mu ih otvori, no vrata su se otvorila sama od sebe i Sage se požurio kroz njih. Okrenuo se u tami dnevne sobe, još pomalo svjetlucajući od sve te magije.

"Kraljica je svoje naplatila, ali ti nisi dobila svoj lijek. Lijek se nalazi u mom tijelu, gdje ga je kraljica smjestila. Namjeravao sam te podijeliti s goblinom da se osiguram da će šutjeti, a ne zato da me on zamijeni." Frknuo je poput bijesne mačke. "Tko bi mogao znati da goblin može biti sidhe? Htjedoh ja biti onaj u tvom zagrljaju, a ne on. Što se moglo učiniti u ugodnom glamuru, morat će se činiti u neugodnom poslu." Opet je frknuo i nestao u tami odostraga. Vrata su se uz tresak zatvorila za njim.

Mi smo svi zurili u vrata. "Je li on mislio ono što ja mislim da je mislio?" upita Galen.

"Niceven bi zabavilo prisiliti princezu da zadovolji jednog od njezinih sitnih muškaraca", reče Doyle.

Na to sam podigla obrve. "Kako?"

"Bolje ne pitaj", reče on i spusti pogled na Kitta, "jer noćas nećemo brinuti ni o čemu. Pronašli smo novu krv naše krvi, rod našeg roda. Noćas ni zbog čega nećemo tugovati."

Kakve su proslave vilinskog dvora znale biti, ova je bila skromna.

Naručili smo dostavu jela po Kittovom izboru, kupili neko jako dobro vino i tulumarili do zore.

Bilo je malo poslije zore kad je udario potres, 4,4 po Richterovoj ljestvici, s epicentrom u El Segundu. Nema nikakve veće pukotine ispod El Segunda. To je vjerojatno jedino što nas je spriječilo da demoliramo cijeli grad. Trajalo je otprilike samo trenutak, stvarno nije bilo puno štete, sve u svemu; nitko nije poginuo, premda je bilo ozlijeđenih. Ali to je dodalo jedno posve novo značenje konceptu sigurnog seksa.

Prvog dana mog zatočeništva u stanu, gdje sam se skrivala iza naših zaštitnih čarolija, nazvala je Taranisova glavna tajnica za društvene obaveze, dama Rosmerta. Bila je odjevena u ružičastu i zlatnu tkaninu koja je savršeno pristajala njezinoj koži zlatnog sjaja i tamnozlatnoj kosi. Ona je bila duša uljudnog i doličnog ophođenja, više nego nadoknađujući Hedwickovu neotesanost. Ujedno je razjasnila da je bal u pitanju, božićni bal. Morala sam odbiti. Ako ću biti nazočna na bilo kakvom božićnom balu, onda bi to morao biti bal Tamnih. Rosmerta je proizvela zvukove koji su značili da ona, naravno, to razumije.

Naša pomoć oko onih ubojstava nikome ne nedostaje, jer je Peterson svima iz Detektivske agencije Grey zabranio da se miješaju u taj slučaj. Jeremyju je to toliko diglo tlak da je rekao Teresi da im ne kaže što je vidjela, no Teresa je vrlo predana pomaganju bližnjima. Pokorno je iz bolnice otišla u policijsku stanicu i najzad pronašla nekog detektiva koji je pristao saslušati njezin izvještaj.

Teresa je osjetila da su se ljudi gušili, osjetila je kako su umrli, i vidjela je duhove – bijele figure, rekla je, kako iz njih isisavaju život. Policija ju je obavijestila da svi znaju da duhovi ne rade takva sranja.

Peterson je ušao otprilike u tom trenutku i bacio izvještaj u kantu za smeće pred Teresom. Policajci obično čekaju da netko izađe iz sobe prije nego što to učine.

Teresa je uspjela izvući svog supruga van prije nego što su ga uhapsili zbog napada na policajca. Teresin suprug je nekad igrao za Ramse, onda kad su oni bili glavna ragbi momčad u Los Angelesu. Ray je nalik lijepo održavanoj planini, ima pobjednički osmijeh i vrlo čvrst stisak ruke.

Završili smo s puno slobodnog vremena na raspolaganju. Ne, nismo se samo ševali cijeli dan. Gnjavili smo Sagea. Ja sam platila cijenu koju je kraljica Niceven tražila, no nismo dobili lijek. Zašto nam Sage sinoć nije dao lijek? Zašto je to što je Kitto postao sidhe sve promijenilo za Sagea? Je li on to stvarno htio reći da mora spavati sa mnom da bi omogućio djelovanje lijeka? Sage nije htio odgovoriti ni na jedno pitanje.

Letio je uokolo po stanu nastojeći izbjeći naša pitanja, no to je mali stan, čak i ako ste veliki poput barbike. Kasnije, tokom dana, zaletio se s prozorske daske i malo previše približio

Galenu, koji ga je tresnuo rukom kao da želi mlatnuti komarca. Mislim da ga nije namjerno udario.

Sage je pao na pod uz težak udarac. Ležao je vrlo mirno, sićušno stvorenje boje maslaca, s tim šarenim krilima nalik krhkom štitu.

Polako se podigao na jedan lakat prije nego što sam odlučila da sam dovoljno klečala pored njega. "Jesi dobro?" upitala sam.

On me pogledao s takvom mržnjom u tim sitnim očima nalik očima lutke da sam se lecnula. Malo je posrnuo dok se dizao na noge, no raširio je krila i vratio ravnotežu. Odbio je ruku koju sam mu ponudila. Stajao je tamo s rukama na kukovima i gledao gore u nas koji smo se nadvili nad njim.

"Ako ja umrem, zeleni viteže, lijek umire sa mnom. Bolje ti je da misliš na to kad si neoprezan."

"Nisam te htio ozlijediti", reče Galen, no u njegovim očima je bilo nešto što nije bilo ljubazno, nije bilo nježno, nije bilo Galen. Možda su poluvile oštetile i nešto više, a ne samo njegovu muškost.

"Ovo je preblizu laži", reče Sage vinuvši se u zrak, leptirovih krila nalik zamućenim mrljama. Leptirova krila jednostavno ne rade tako.

Ovo je više sličilo na kretanje vretenca. Kad je dospio dovoljno visoko da Galenu uzvрати pogled, lepet krila se usporio, a on je lebdio, polakše mašući krilima, no još uvijek s dovoljno snage da uzvitla kovrče oko Galenova lica.

"Nisam te namjeravao toliko jako udariti." Galenov glas je bio tih i vruć od bijesa. U njemu je bilo grubosti koju još nikad nisam čula. Dio mene je žalio zbog tog tona; dio mene je osjetio plamsaj nade.

Možda bi čak i Galen mogao naučiti one ružne lekcije koje će mu biti potrebne postane li ikada kralj. Ili je možda samo učio kako se mrzi.

Te bih ga lekcije poštedjela, da sam mogla.

Promatrala sam dvojicu muškarca kako pilje jedan u drugog, obojica s mržnjom. Sage je bio velik poput barbike, ali njegova srdžba više nije bila zabavna. To što je uspio izvući toliko negativnosti iz mog nasmiješenog Galena bilo je pomalo zastrašujuće.

"Dobro, dečki, sad budite dobri." Obojica su se okrenula i zablenu u mene. Toliko o smanjivanju napetosti. "Dobro, budite onda ovakvi, ali što si htio reći time da će, umreš li ti, i

lijek umrijeti s tobom?"

Sage se okrenuo u zraku, ruku napola prekrivenih na njegovim malim prsima, kao da ih baš i ne može prekriziti i letjeti istovremeno. "Htio sam reći, princezo, da je kraljica Niceven ostavila dar u mom tijelu.

Iscjeljenje za tvog čovjeka zarobljeno je u ovom paketiću." Širom je raširio ruke dok je to govorio, gotovo se naklonivši lepršajući u zraku.

"Što to znači, Sage?" reče Doyle. "Što to točno znači, bez okolišanja, reci istinu, cijelu istinu."

On se opet okrenuo u zraku da bi mogao izravno pogledati Doylea. Sage je mogao jednostavno baciti pogled preko ramena, no mislim da je htio da Doyle zna da ga gleda. "Hoćeš istinu, Mrače, cijelu istinu?"

"Da", reče Doyle, tišim, dubljim glasom, ne ljutitim, ali onim tonom od kojeg su mnogi sidhe problijedjeli.

Sage se nasmijao radosnim, zvonkim zvukom koji mi je umalo izmamio smiješak. Bio je vrlo dobar u glamuru, bolji nego što sam mislila da ijedna poluvila može biti. "O, bit ćeš ljući nego sada, kad čuješ što je moja draga kraljica učinila."

"Samo nam reci, Sage", rekla sam. "Prestani odugovlačiti."

Okrenuo se prema meni i doletio mi dovoljno blizu da mi vjetrić njegovih krila pomiluje lice. "Reci molim te." Njegov ton je bio uvredljiv.

Galen se napeo, a Rhys mu je stavio ruku na rame. Mislim da nisam ja bila jedina koja nije baš imala povjerenja u Galena kad je bio u blizini poluvile.

"Molim te", rekla sam. Imala sam mnogo mana, ali lažni ponos nije bio jedna od njih. Ništa me nije koštalo da sićušnom muškarcu kažem molim te.

Nasmiješio se, očigledno zadovoljan. "Kad si već lijepo zamolila." Ščepao je svoj sićušni organ preko tanke suknjice koju je nosio.

"Lijek je zarobljen ovdje, gdje ga je kraljica Niceven stavila." Osjetila sam kako mi se oči šire.

"Kako da Meredith dođe do lijeka?" upita Doyle. Glas mu je bio prazan, bez ikakva tona.

Sage se nasmiješio, a čak i na licu, ne većem od mog palca, uspjela sam prepoznati zlobno cerenje. "Na isti način na koji ga je kraljica dala meni."

"Niceven ne smije imati odnos ni sa kim osim sa svojim

mužem", reče Doyle.

"Ah, ali svako pravilo ima izuzetaka. Ti bi to trebao znati, Mračne, bolje od većine."

Činilo mi se da se Doyle zacrvenio, premda je bilo teško biti siguran u to kroz čistu noć njegove kože. "Ako kraljica Andais sazna da je prekršila svoje bračne zavjete, tvojoj se kraljici loše piše."

"Poluvile nikad nisu držale do tih pravila, sve dok Andais nije postala ljubomorna na Niceveninu djecu. Ona ima troje djece, sve čistokrvne poluvile. Samo je jedno Polovo, no Andais je izabrala da baš taj par ostane zajedno. Andais zavidi Niceven na njezinim bebama i to zna cijeli dvor."

"Ja bih pazio kome bih to pričao", reče Rhys. U njegovu glasu nije bilo zadirkivanja, samo iskrenosti.

Sage je to otpisao zamahom svojih ručica. "Zatražili ste lijek za svog zelenog viteza, a postoji samo jedan lijek za to. Ona je morala leći sa mnom da položi čaroliju u mene. Andais se složila da zeleni vitez mora biti izliječen pod svaku cijenu. Nije se činilo da je previše zanima kolika će cijena biti."

Zavrtjela sam glavom. "Ne, ne spolni odnos, ne s tobom."

Sage se vinuo više u zrak. "Onda tvoj zeleni vitez ostaje bez svoje muškosti."

Opet sam zavrtjela glavom. "To ćemo još vidjeti." Osjetila sam prve plamsaje ljutnje. Nisam si često dopuštala da se razljutim. Na dvorovima je to bio luksuz koji su si mogli priuštiti samo oni najmoćniji. Ja nikad do sad nisam bila toliko moćna. Možda nisam bila ni sad, no vidjet ćemo.

"Doyle, dozovi kraljicu Niceven. Moramo razgovarati." Ljutnja mi se uvukla u glas.

Sage mi je doletio dovoljno blizu da je povjetarac s njegovih krila zapuhao po mom licu. "Ne postoji drugi način, princezo. Lijek za ovu kletvu je dan, a ne može biti dan dvaput."

Pogledala sam ga. "Ja nisam bilo čiji slastan zalogaj, maleni. Ja sam Princeza mesa i nasljednica Tamnog prijestolja. Ne kurvam se za Niceven."

"Samo za Andais", reče Sage.

Bila sam na rubu toga da ga mlatnem, ali nisam bila sigurna koliko bih ga snažno udarila, a nisam ga htjela jako ozlijediti, ne nesretnim slučajem. Ne, ako jako ozlijedim Sagea, to će biti namjerno.

"Doyle, kontaktiraj Niceven, odmah."

Nije mi se usprotivio, samo je krenuo prema vratima

spavaće sobe. Ja sam pošla za njim, a ostali su polako krenuli za mnom. Sage je neprestano pričao dok smo hodali. "Što smjeraš učiniti, princezo? Što možeš učiniti? Je li jedna noć sa mnom toliko visoka cijena za muškost tvog zelenog viteza?"

Ignorirala sam ga.

Niceven je već bila pokraj zrcala kad sam ušla u spavaću sobu. Danas je nosila crnu haljinu, posve prozirnu, pa se činilo da njezino blijedo tijelo blista kroz tamnu tkaninu. Diskretne crne šljokice svjetlucale su joj na vratu i rukavima. Njezina bijela kosa bila je raspuštena. Kosa joj je padala skoro do sićušnih gležnjeva, no bila je tanka, tanka i neobična, kao da to uopće nije bila kosa. Podsjećala me na paukovu mrežu što leluja na povjetarcu. Blijeda krila uokviravala su je poput bijelog zastora. Tri dvorske dame stajale su iza njezina stolca, no svaka je bila odjevena samo u sitnu svilenu haljinu, kao da ih se izvuklo iz kreveta. Svaka je haljina odgovarala svakom paru krila, crvena poput ruže, žuta poput sunovrata, te ljubičasta poput perunike. Kosa, koja im je raspuštena padala oko lica, bila je raščupana od sna, onako kako bi prava kosa i trebala biti.

Bijeli miš je ponovo bio pokraj nje, u kompletu s ogrlicom ukrašenom draguljima. To što Niceven nije nosila krunu ni dragulje značilo je da joj se stvarno žurilo da nam odgovori na poziv.

"Princezo Meredith, čemu dugujem ovu neočekivanu čast?" U glasu joj se čuo samo tračak mrzovolje. Kao da smo digli cijeli njezin dvor iz kreveta.

"Kraljice Niceven, obećala si mi lijek za Galena ako nahranim tvog slugu. Ja sam održala svoj dio nagodbe, ali ti nisi."

Ona je sjela malo uspravnije, ruku sklopljenih na krilu, prekriženih gležnjeva. "Sage ti nije dao lijek?" Zvučala je stvarno zbunjeno.

"Nije", rekoh.

Njezin pogled je napustio moje lice i pronašao sitnog muškarca koji je sjeo na rub komode, tako da ga se lako može vidjeti iz zrcala. "Sage, o čemu se radi?"

"Ona je odbila lijek", rekao je, raširivši ruke kao da želi reći *nisam ja kriv*.

Niceven vrati pogled na mene. "Je li to istina?"

"Ti si stvarno mislila da ću ja njega primiti u svoj krevet?"

"On je divan ljubavnik, princezo."

"Nekome tvoje visine možda, ali nekome moje, to

poprima pomalo smiješne razmjere."

"Ili, bolje rečeno, ne dovoljne", reče Rhys s druge strane spavaće sobe.

Prostrijelila sam ga oštrim pogledom. Slegnuo je ramenima, gotovo kao da se ispričava, pa se opet okrenuo prema zrcalu.

"Ako je veličina jedini problem, to se može srediti", reče Niceven. "Vaše veličanstvo", reče Sage, "ja ne mislim da je to mudro. Samo Meredith je dala časnu riječ da neće odati našu tajnu."

"Onda neka svi prisegnu", reče ona.

Zavrtjela sam glavom. "Ništa mi ne prisežemo", rekla sam. "Ako mi ne daš lijek za mog viteza odmah, proglasit ću te krivokletnicom. Krivokletnici nemaju dugačke političke karijere u vilinskom narodu."

"Lijek je ondje, samo ga trebaš uzeti, princezo. Nisam ja kriva što ti ne želiš sudjelovati."

Zakoračila sam bliže zrcalu. "Seks je veći dar od dijeljenja krvi, i ti to dobro znaš, Niceven."

Njezino lice kao da je postalo još mršavije, a blijede su joj oči zaiskrile od bijesa. "Ideš predaleko, Meredith, kad zaboravljaš na moju titulu."

"Ne, ti ideš predaleko, Niceven. Zadržala si svoju titulu kraljice zbog Andaisine samilosti, i dobro to znaš. Izvest ću te pred svoju tetku kao krivokletnicu, ako smjesta ne dobijemo Galenov lijek."

"Bijes me neće skrenuti s mog puta, bez obzira na to koliko me budeš izazivala, Meredith", reče Niceven. "Pokaži se, Sage."

"Moja kraljice, mislim da to nije mudro."

"Nisam te pitala što misliš, rekla sam ti što da učiniš." Nagnula se prema naprijed u svom stolcu. "Sada, Sage." Ne bi vam trebao prevoditelj da čujete prijatnju u te dvije riječi.

Sageova krila su se čvrsto slizala zajedno, a onda je skočio s ruba komode, ne leteći, kao da je htio skočiti u smrt, ali nije pao. Narastao je. Odjednom je postao visok, viši. Bio je visok gotovo kao ja, metar i četrdeset tri, četrdeset četiri. Krila, koja su bila prekrasna kad su bila sitna, sad su ličila na obojeno staklo, na umjetničko djelo koje je nosio na leđima. Ispod kože žute poput maslaca vidjeli su se mišići, a kad se okrenuo da me pogleda preko ramena, crne su mu oči imale oblik badema, a crvene usne bile su vlažne i pune. U njemu je bilo nečega

strahovito senzualnog dok je tako stajao, krilima gotovo ispunjavajući jedan dio sobe.

"Nije li divan, Meredith?" reče Niceven glasom punim čežnje. Uzdahnula sam. "Divan je za oko, ali u njegovoj sadašnjoj veličini, seks je još veći dar, jer tko god mi napravi dijete, postat će kralj." Morala sam zakoračiti korak u stranu da bih je jasno vidjela mimo Sageovih krila. "Natječeš li se ti to za Tamno prijestolje, Niceven? Je li to tvoj cilj? Nisam mislila da si toliko ambiciozna."

"Ja se ne natječem ni za kakvo prijestolje", reče ona.

"Lažljivica i krivokletnica", reče Doyle. On ni u jednom trenutku nije izašao iz vidokruga zrcala, kao da je htio da ona bude svjesna, neprestano, da je on pokraj mene.

Uputila mu je hladan i vrlo neprijateljski pogled. "Pazi kako se ponašaš, Mračne."

"Daj Meredith lijek kao što si obećala."

"Kraljica Andais je rekla da se zelenog viteza mora izliječiti pod svaku cijenu."

Doyle odmahne glavom. "Nije mogla ni sanjati o ovoj cijeni. Oduvijek su kružile glasine da neke poluvile mogu narasti, ali to su bile glasine, priče, to nije bila istina sve do sad. Kraljica ne bi imala dobro mišljenje o poluvilinskom kralju, pogotovo ako je on na svaki način tvoja marioneta."

Siknula je na njega i u tom je trenutku djelovala vrlo tuđinski, kao da bih mogla dokučiti što je ona zapravo kad bih dovoljno razmislila, a to ne bi bilo ljudsko biće. Bijeli miš se skutrio podalje od nje, kao da se boji njezine čudi.

"Imaš izbor, kraljice Niceven", rekla sam. "Ili mi možeš dati lijek za Galena kao što si obećala, ili ja mogu reći kraljici Andais za tvoje spletke."

Niceven me pogledala suženih očiju. "Ako ti dam lijek, nećeš Andais sve ovo ispričati?"

"Mi smo saveznici, kraljice Niceven. Mi štitimo jedni druge."

"Nisam u potpunosti pristala na savez samo za prinošenje krvi jednom tjedno. Spavaj sa Sageom i bit ću tvoj saveznik."

"Daj mi lijek za Galena, uzmi svoju krv jednom tjedno, budi mi saveznica, ili ću reći teti Andais što si pokušala učiniti."

Niceven više nije izgledala ljutito, izgledala je uplašeno. "Da nisam natjerala Sagea da ti oda svoju tajnu, ti me ne bi imala čime ucjenjivati."

"Možda, a možda bi čak i maleno sjeme na krivome

mjestu moglo stvoriti veliki problem."

"Kako to misliš?"

"Galenov otac je bio pixie, a to nije mnogo veće od Sagea u njegovom pravom obliku. Bilo je i čudnijih mješanaca na dvorovima. Mislim da bi Andais tvoj zahtjev da me poševi jedan od tvojih ljudi smatrala izdavanjem povjerenja."

Pljunula je, a miš je otrčao izvan vidokruga; čak su i njezine pratilje ustuknule. "Povjerenje, što sidhe znaju o povjerenju?"

"Otrprilike isto što i poluvile", rekla sam.

Uputila mi je stvarno zloban pogled, no ja sam ga očekivala, ili nešto nalik njemu. Nasmiješila sam joj se iza krivulje Sageovih krila.

"Zatražila sam savez zato da biste ti i tvoji mogli špijunirati za mene."

Pogledala sam Sagea, visokog gotovo kao ja. "Ali evo dokaza da vi imate i drugih talenata. Vaši mačevi nisu samo pčelinji žalci, nego nešto mnogo više."

Promeškoljila se na svom stolcu, sitnim pokretom, no bila je uzrujana.

"Ne znam što želiš reći, princezo Meredith."

"Mislim da znaš. Savez još uvijek hoću, no vaš doprinos savezu će ići dalje od špijuniranja."

"Dokle? Sage je samo jedan muškarac. Ti imaš drugih i većih mačeva iza leđa."

Dodirnula sam Sageovo rame. Trgnuo se kao da ga je zaboljelo, a znala sam da nije. Naslonila sam se na njegova križa. Napeo se. "Je li istina to što kraljica kaže, Sage? Je li tvoj mač tako mali?" Pogledala sam Niceven dok sam to govorila.

Ljutito me pogledala. "To nije ono što sam mislila i ti to dobro znaš."

"Znam li?" upitala sam, prešavši vrhovima prstiju niz Sageovu ruku. Zadrhta je pod mojim dodirom. Vidjela sam kako joj je licem planula ljubomora prije nego što ju je uspjela potisnuti. "Niceven, Niceven, nemoj davati drugima ono što ti je najdraže."

Lice joj je bilo ljuto, prazno. "Ne znam kako to misliš."

Dodirnula sam Sageovu kosu, a ona je bila meka poput paučinaste svile ili paperja, mekša od svake kose koju sam ikad dodirnula. "Nikad nemoj nuditi da ćeš se odreći nečega što nikako ne želiš izgubiti."

Odmahnula je glavom. "Ne razumijem te, princezo."

"Onda budi tvrdoglava, ali znaj ovo. Ja ti nudim savez, pravi savez, u zamjenu za tjedno prinošenje krvi. Ti prestaješ špijunirati za Cela i njegove ljude."

"Princ Cel je možda zaključan, princezo, ali Siobhan nije, a ona je nekima strašnija nego što će Cel ikada biti."

Primijetila sam kako je to sročila. "Nekima je strašnija, ali tebi nije." Niceven je pognula glavu. "Mene Celova vrsta ludila više plaši od Siobhanine okrutnosti. Možeš planirati kako da zaobideš nekog okrutnog, ali ludak će sve tvoje planove baciti u vjetar."

Kimnula sam. "Tvoja mudrost ti služi na čast, kraljice Niceven."

"Za priliku da jedan od mojih muškaraca postane kraljem svega Tamnog stavila bih sve na kocku, ali samo za krv, moram još razmisliti."

"Ne, savez odmah, ili će kraljica saznati za tvoju ambiciju."

Niceven mi je uputila pogled pun čistog otrova.

"Učinit ću to, Niceven, nemoj se zavaravati da neću. Savez, ili odgovaraj Andais."

"Znači da više nemam izbora", reče ona. "Nemaš", rekla sam.

"Onda savez, ali mislim da ćemo obje zažaliti zbog njega."

"Možda", rekla sam, "a sad mi daj lijek za Galena i za danas smo obavile posao."

Niceven je usmjerila pažnju na Sagea. "Daj princezi lijek, Sage."

On se namrštio. "Kako, kraljice, ako joj ga ne smijem dati onako kako si ga ti dala meni?"

"Iako sam ti ga ja dala kroz intimniji kontakt, potrebno je samo da tvoje tijelo uđe u njezino da bi joj ga dao."

"Bez seksa", rekla sam.

Uputila mi je strpljiv pogled. "Poljubac, Meredith, jedan poljubac, i slobodno nemoj uživati u njemu."

Morala sam se pomaknuti na stranu pored Doylea da bi se Sage uspio okrenuti. Njegova krila kao da su ispunila sav prostor između komode i kreveta. Kad se Sage okrenuo, vratila sam se korak natrag, pred njega. Krila su mu se izdizala iznad ramena, nalik vrhovima kakvog zlatnog srca ukrašenog dragim kamenjem. Kosa mu je bila samo za nijansu zlatnija od nježne žute boje kože. Izgledao je gotovo nestvarno u svojoj ljepoti, sve

dok ne biste došli do njegovih očiju. Te svjetlucave crne oči nisu odavale samo ljutnju, nego i zlobu. To me podsjetilo da je on samo veća verzija stvorenja koja su izgrizla Galena.

"Bez ugriza, bez krvi", rekla sam.

On se nasmijao, pokazavši zube malo previše šiljate, da bih se osjećala ugodno. "Priprosto pregovaranje za jednu sidhe princezu."

"Ne želim ti dati nimalo prostora da možeš reći da si me krivo shvatio, Sage. Hoću da ovo bude vrlo jasno među nama." Niceven progovori iz zrcala. "Neće te ozlijediti, princezo."

Sage okrene glavu da je pogleda preko ramena. "Malo krvi je dobar začim za poljubac", reče.

"Nama možda jest, ali moraš učiniti točno ono što princeza kaže. Ako je rekla bez krvi, onda će biti bez krvi."

"Zašto bismo se mi podvrgavali volji jedne sidhe princeze?" upita on.

"Ne podvrgavaš se ti princezinoj volji, Sage, podvrgavaš se mojoj." Uputila mu je pogled od kojeg je iz njegovih očiju iscurilo malo zlobe.

Ramena su mu se malo zgurila, a krila otvorila i dotaknula komodu.

"Kako moja kraljica zapovijeda, tako će i biti." Nije zvučao sretno zbog toga.

"Dajem ti riječ da te ovime neće ozlijediti", reče Niceven. Kimnula sam. "Uzimam kraljičinu riječ."

Sage se okrenuo da me pogleda. "Ali ne i moju."

"Moja riječ je tvoja riječ", reče Niceven, a glas joj se spustio do dubokog siktanja.

Izraz na Sageovu licu bio je toliko neprijateljski da sam znala da Niceven, da ga je vidjela, ne bi bila sretna. Njegova leđa su joj zaklanjala pogled i na trenutak mu je kroz oči prošlo nešto što je bilo gotovo tuga, gotovo, usudit ću se reći, ljudsko. Nestalo je gotovo odmah, ali taj kratki bljesak natjerao me na razmišljanje. Možda Nicevenin mali dvor nije bio ništa sretniji od Andaisinog.

Dlanovima sam obuhvatila Sageovo lice, ne zbog romantike, nego da ga mogu kontrolirati. Koža mu je bila poput bebine, tako mekana, tako nevjerovatno glatka pod mojim prstima. Još nikad nisam toliko dodirivala poluvilu, jer ih nikad nije bilo dovoljno da bi ih se toliko dodirivalo. Nagnula sam se prema njemu, a on je samo stajao, s opuštenim rukama. Čekao je da završim čin.

Blago sam nakrenula glavu na stranu i zastala, s ustima tik iznad njegovih. Usne su mu izgledale crvenije nego što su trebale. Upitala sam se hoće li njihov dodir biti drugačiji, kao tekstura njegove kože, a onda su moje usne okrnule njegove i dobila sam svoj odgovor. Bile su to samo usne, ali mekane, mekane kao svila, saten, izdašne kao kad kušate neko zrelo voće.

To je bilo zanimljivo, no tu nije bilo magije. Odvojila sam se od njega, s rukama još na njegovu licu. Pogledala sam Niceven u zrcalu. "Nije bilo čarolije, ni lijeka."

"Je li njegovo tijelo ušlo u tvoje?" upitala je. "Misliš na jezik?"

"Da, na to mislim, budući da si toliko odlučna da nećeš ništa drugo."

"Nije", rekoh.

"Poljubi je, Sage, poljubi je kao da to stvarno želiš, pa da završimo sa svim tim."

On je jako teško uzdahnuo, tijelo mu se pomaknulo pod mojim rukama. "Kako moja kraljica zapovijeda."

Njegove ruke su kliznule oko mog tijela, privukle me uz njega. Bili smo previše blizu da bi moje ruke ostale na njegovu licu, ali kad su mu kliznule niz leđa, ondje sam pronašla krila i nisam znala na što da ih oslonim.

"Ispod, gdje mi se krila spajaju s leđima", reče on kao da je shvatio problem. Možda ga je već imao s drugim nepoluvilama.

Pomaknula sam ruke ispod njegovih, duž njegovih leđa do mjesta gdje su mu se krila spajala s tijelom. Leđa su mu na dodir bila normalna, osim dodatne mekoće njegove kože. Zar ne bi tu ispod trebao imati dodatne mišiće kojima pomiče krila?

Rukama mi je mijesio leđa dok mi se licem primicao blizu, bliže.

Poljubili smo se i ovaj put mi je uzvratio poljubac, prvo nježno, a onda su se njegove ruke zgrčile oko mog tijela i prodro je u moja usta. Kao da su njegov jezik, njegova usta, bili vrućina. Vrućina koja je ispunila usta, vrućina koja mi se prosula niz grlo, vrućina koja mi je potekla kroz tijelo poput potoka, razlijevajući se van, van kroz vrhove prstiju, nožnih prstiju, dok se nisam napunila, dok mi se koža od nje nije ugrijala.

Nicevenin me glas vratio natrag. "Imaš svoj lijek, princezo. Daj ga svom zelenom vitez u prije nego što se ohladi."

Sage i ja smo se odvojili jedno od drugoga, a tijela su nam se nerado rastala. Jedno drugome smo polako prelazili

dlanovima niz ruke dok sam se okretala od njega da potražim Galena. Galen nam se primaknuo bliže.

Došla sam do njega i stavila mu svoje vruće, vruće dlanove na ruke, a čak sam i kroz rukave njegove majice osjećala njegovu kožu, osjećala vrućinu kako prelazi na njega. Disanje mu je već bilo brzo i oštro u trenutku kad se sagnuo po svoj poljubac.

Usne su nam se dotakle, a vrućina kao da ga je bila gladna. Usne su nam se priljubile, da se nijedna kap vrućine ne izgubi. Usnama, jezikom, čak i zubima jeli smo jedan drugome s usta. Vrućina je ispunila moja usta poput neke tekućine. Osjećala sam njezinu toplu, slatku gustoću poput toplog meda, toplog sirupa koji mi puni usta i prelijeva se u Galena. On je pio s mojih usta, gutao je magiju.

Isisao je vrućinu iz mene, izvukao je magiju iz mene ustima, rukama i tijelom. Magični žar se hranio žarom drugačije vrste, pa sam se uz tihi jecaj popela na njega i ovila mu noge oko struka. On je zaječao kad sam mu dodirнула prepone, ali ne od užitka.

Brzo me spustio, gotovo me odgurnuvši. Zadihano je rekao: "Ne osjećam se izliječeno."

"Bit ćeš izliječen do sumraka za dva dana, ili ranije", reče Niceven.

Ja sam još stajala malo se ljuljajući, dišući u isprekidanim udisajima. Jedva da sam išta čula od tutnjave vlastitog bila u ušima. Tako da je za prisebnost preostao jedino Doyle. "Tražim tvoju riječ, kraljice Niceven, da će Galen biti izliječen za dva dana od danas."

"Imaš je", reče ona.

Kimnuo je. "Zahvaljujemo ti."

"Nemoj mi zahvaljivati, Mrače, nemoj mi zahvaljivati."

Onda je više nije bilo, zrcalo je opet bilo samo zrcalo.

Galen se srušio na rub kreveta. Još je naglo udisao, borio se za zrak, ali mi je uputio smiješak. "Za dva dana."

Pokušala sam mu dodirnuti lice, no ruka mi se toliko tresla da sam promašila. On ju je uhvatio i stavio je na svoj obraz. "Dva dana", rekla sam.

On je kimnuo, još se smiješeći, s mojom rukom još pritisnutom na njegov obraz. No nisam mu mogla uzvratiti osmijeh; opazila sam Mrazovo lice. Arogantno, ljutito, ljubomorno. Vjerojatno je primijetio da sam ga primijetila, pa je skrenuo pogled. Mislim da je sakrio lice zbog toga što nije

mogao kontrolirati njegov izraz. Mraz je bio ljubomoran na Galena. To nije bio dobar znak.

Ta noć je bila Mrazova noć, a činilo se da je on čvrsto odlučio natjerati me da zaboravim sve ostale. Baš sam ga lizala po trbuhu kad je Andaisin glas došao poput ružnog sna iz praznog zrcala. "Neće meni moj vlastiti Mrak zaklanjati prizor koji hoću vidjeti. Imate jednu minutu, a onda ću si sama probiti put."

Smrznuli smo se, a onda se otkotrljali na noge, zapleli se u plahte i skoro pali. Mraz je rekao: "Moja kraljice, Doyle nije ovdje. Dovest ćemo vam ga ako samo malo pričekate."

Proizvela je duboki zvuk, skoro kao režanje. "Moje strpljenje je noćas slabo, moj Ubojiti Mraže. Dat ću vam dvije minute da ga nađete i oslobodite ovo zrcalo, ili ću ja to učiniti umjesto vas."

"Požurit ćemo, moja kraljice."

Ja sam već bila na vratima. "Doyle, kraljica na ogledalu, odmah. Hoće vidjeti tebe." U glasu mi se zacijelo čula ozbiljnost koju sam osjećala, jer se Doyle prevrnuo s kauča, bez majice, samo u trapericama. Već je bio u spavaćoj sobi, s jednom rukom ispruženom, dok je Mraz moljakao za još samo jedan trenutak.

Popela sam se na krevet jer je to bio najbrži način da obojici muškaraca napravim mjesta da stanu pred zrcalo. Doyle je dodirnuo rub zrcala i staklo je naglo bljesnulo, a onda se raščistilo. Tada se u zrcalu pojavilo nešto. Nisam mogla vidjeti mnogo iza para širokih muških leđa, no zbog onoga što sam uspjela vidjeti bilo mi je napola drago što mi je pogled bio zaklonjen.

Bilo je tu treperenja svjetlosti baklji, tamnih kamenih zidova, i tihog, očajnog cviljenja, kao da je onaj tko je proizvodio te zvukove davno odustao od potrebe da vrišti, od riječi, od svega osim od tog posve beznadnog cviljenja. Kad sam bila mala, uvijek sam mislila da zavijanje duhova zvuči baš poput zvukova u Dvorani smrtnosti. Začudo, duhovi ne stvaraju takve zvukove. Ili barem nijedan kojeg sam ikad upoznala.

"Kako se usuđuješ zabraniti mi pristup, Doyle, kako se usuđuješ!"

"Ja sam tražila od Doylea da blokira pogled kroz ogledalo", rekla sam, razgovarajući s leđima obojice muškaraca.

"Čujem našu malu princezu, ali je ne vidim. Ako se trebamo svađati, onda je hoću gledati licem u lice." Glas joj je

bio pun gnjeva, poput šalice do ruba ispunjene nečim vrućim i kipućim.

Muškarci su se razmaknuli pa sam odjednom postala vidljiva, klečeći na krevetu, u gnijezdu od plahti i jastuka. Andais je također odjednom postala vidljiva. Stajala je usred Dvorane smrtnosti, gdje sam i znala da se nalazi. Zrcalo u prostoru za mučenje kroz koje smo gledali, bilo je postavljeno tako da se ne vide nikakve sprave, no Andais se pobrinula da ona sama izgleda dovoljno jezivo.

Bila je oblivena krvlju kao da je netko izlio punu kantu po njoj. Lice joj je bilo poprskano malim kapljicama koje su se sušile, a kosa joj je s jedne strane bila skorena od krvi i gušćih stvari. Trebala mi je cijela minuta zurenja da shvatim da je natopljena krvlju i da na sebi nema ništa drugo. Bila je stvarno toliko prekrivena krvlju i komadićima da nisam odmah shvatila da je gola.

Udahnula sam kroz nos i izdahnula kroz usta nekoliko puta dok je Doyle ispunjavao tišinu.

"Imali smo puno poziva, moja kraljice. Princezu je zamorilo da je hvataju nespremnju za posjetitelje."

"Tko te još zvao, nećakinjo?"

Progutala sam slinu, ispustila dah koji sam napola zadržavala, i moj je glas izašao sasvim dobro, ni najmanje ne zadrhtavši. Baš dobro za mene. "Uglavnom Taranisovi tajnici."

"Što on hoće?" Gotovo je ispljunula riječ *on*.

"Bila sam pozvana na božićni bal, ali odbila sam." Ovo zadnje sam dodala užurbano. Nisam htjela da pomisli da odbacujem njezin dvor. "Kako strahovito bahato, i kako strahovito tipično za Taranisa."

"Ako bih smio biti toliko odvažan, moja kraljice", tiho reče Doyle, "vi ste u iznimnom raspoloženju, usprkos činjenici što ste očigledno od srca uživali. Što vas je toliko ozlojedio?"

Doyle je imao pravo. Vidjela sam Andais kad bi se vraćala sa seansa mučenja pjevušeći, oblivena krvlju, ali pjevušeći. Trebala se jako dobro provesti, prema svojim kriterijima, ali nije.

"Uzela sam one koje sam prosudila sposobnima bilo za oslobađanje Bezimenog, bilo za prizivanje starješina. Sve sam ih vrlo temeljito ispitala. Da je ijedan od njih učinio te stvari, do sad bi već progovorio." Zvučala je umorno, a gnjev je počeo otjecati.

"Uvjeren sam, moja kraljice, da ste bili vrlo temeljiti", reče Doyle.

Oštro ga je pogledala. "Ti se to sprdaš sa mnom?"

Doyle se naklonio koliko mu je zrcalo to dopuštalo.

"Nikad, moja kraljice."

Protrljala je dlan o čelo, razmazavši krv po bijeloj koži.

"Nijedan sidhe s našeg dvora nije to učinio, moj Mrače."

"Tko je onda, ako nisu naši ljudi?" upita Doyle. Nije se uspravio iz naklona.

"Nismo mi jedini sidhe, Doyle."

"Mislite na Taranisov dvor", reče Mraz.

Njezine oči su ga brzo pogledale i suzile se na vrlo neprijateljski način. "Da, na to mislim."

Mraz se naklonio, povodeći se za Doyleom. "Nisam namjeravao biti neuljudan, Vaše veličanstvo."

Iz svog nespretnog položaja Doyle reče: "Jeste li obavijestili kralja o opasnosti u kojoj se nalazi?"

"On odbija povjerovati da bi bilo tko s njegova lijepog, sjajnog dvora mogao učiniti takvo što. Kaže da nitko od njegovih ljudi ne bi znao kako podići stare mrtve bogove i da nitko ne bi dirnuo u Bezimeno, jer ono nema ništa s njima. Bezimeno je problem Tamnih, a stari bogovi su sablasti, pa je i to, također, problem Tamnih."

"A što bi točno bio problem Svijetlih?" upitala sam. Nije mi bilo nimalo drago privlačiti njezinu pažnju opet na sebe, no htjela sam saznati. Ako se ništa od toga ne tiče Svijetlih, što ih se onda u stvari tiče?

"To je, nećakinjo, izvrsno pitanje. U zadnje vrijeme Taranis kao da ne želi prljati ruke ni sa čim važnim. Ne znam što njega muči, ali izgleda mi kao da sve više i više živi u svom malom utočištu od snova, sagrađenom od dražesnih iluzija i njegove vlastite magije." Prekrižila je umrljane ruke sa zamišljenim izrazom na licu. "To mora biti netko s njegova dvora. Mora biti."

"Što možemo učiniti da ga natjeramo da to uvidi?" upitala sam.

"Ne znam. Voljela bih znati." Mahnula je rukama. "O, pobogu, dajte više ustanite, obojica. Sjednite na krevet. Izgledajte kao da vam je ugodno."

Mraz i Doyle su se uspravili i zatim sjeli, po jedan meni sa svake strane. Mraz je još bio gol, ali njegovo divno tijelo više nije bilo onako uzbuđeno kao što je bilo prije kraljičina poziva. Sjedio je s rukama u krilu, napola se skrivajući. Doyle mi je sjedio s druge strane, vrlo mirno, poput plijena koji nastoji ne

privući oko grabežljivca. Nisam često razmišljala o Doyleu kao o plijenu – on je tako uvjerljivo bio grabežljivac – ali noćas nas je jedini grabežljivac gledao iz zrcala.

"Makni ruke, Mraz. Da te vidim cijelog."

Mraz je oklijevao, najkraći trenutak, a onda je pustio ruke da mu padnu s krila dolje, sa strane. Sjedio je tako gol, oborenih očiju, golotinja mu više nije bila udobna.

"Stvarno si lijep, Mraz. Zaboravila sam na to." Namrštila se. "Čini mi se da zaboravljam mnoge stvari u zadnje vrijeme." Zvučala je gotovo kao da je tužna; onda joj je glas opet postao oštar, opet njezin. Već samo od njegova tona svo troje smo se ukočili, skoro zadrhtali, no to je bio drhtaj iščekivanja, a ne užitka.

"Nisam se dobro provela danas. Ovo su bili ljudi koje sam poštovala ili voljela, ili cijenila, a sad više nikad neće biti moji saveznici. Bojat će me se, no bojali su me se i prije, a strah uistinu nije isto što i poštovanje. Učim to, konačno. Dajte mi nešto ugodno po čemu ću se sjećati ove noći. Dajte mi da gledam vas troje zajedno. Dajte mi da vidim svjetla iz vaših koža kako osvijetljavaju noć kao vatromet."

Nas troje smo sjedili još trenutak, a onda je Doyle rekao: "Ja sam imao svoju noć s princezom. Mraz je jasno izrazio da je noćas ne želi dijeliti."

"Dijelit će ako ja kažem da će dijeliti", reče Andais. Bilo je teško usprotiviti joj se, tako natopljenoj krvlju i goloj, poput kakva užasnog, iskonskog stvora, ali pokušali smo.

"Zamolio bih da Vaše veličanstvo to ne čini", reče Mraz. Nije izgledao arogantno. Izgledao je skoro uplašeno.

"Ti bi zamolio? Ti bi zamolio? Što bi ti to mene zamolio?"

"Ništa", reče on pognuvši glavu da mu sjaj kose sakrije lice. "Apsolutno ništa." Zvučao je gorko i tužno kad je to rekao.

"Teta Andais", rekla sam, pazeći da mi glas bude ravnomjeran, tih, kao da nastojim odgovoriti luđakinju od aktiviranja bombe pričvršćene za njezino tijelo. "Molim te, mi nismo učinili ništa što bi te ozlovoljilo. Učinili smo sve što smo mogli da budeš zadovoljna. Zašto bi nas kažnjavala zbog toga?"

"Namjeravali ste se ševiti noćas?"

"Da, ali..."

"Ti ćeš se noćas jebati s Mrazom, zar ne?"

"Da."

"Sinoć si se jebala s Doyleom, točno?"

"Pa, da, ali..."

"Pa u čemu je onda problem da ih pojebeš obojicu odmah, noćas?"

Glas joj se opet dizao gubeći svoj mirni prizvuk.

Kako se njezin glas počeo penjati, tako je moj otišao još dublje. "Još nisam bila s njima dvojicom odjednom, Vaše veličanstvo, a trojac se mora raditi oprezno, da se igra ne pokvari. Mislim da su i Doyle i Mraz previše dominantni da bi im bilo ugodno dijeliti me." Kimnula je. "Vrlo dobro."

Mislim da smo se svi opustili, izdahnuli.

"Onda zamijeni jednog od njih nekime od ostalih. Daj mi predstavu, nećakinjo, daj mi nešto u čemu ću noćas uživati."

Dala sam najbolje argumente koje sam imala, ona se čak složila s njima, no svejedno nam nije pomoglo. Pogledala sam prvo jednog, pa drugog. "U ovom trenutku, primam vaše prijedloge." Nadala sam se da će Andais pomisliti da mislim na prijedloge o tome koga da pozovem, a koga da zamijenim, ali nadala sam se i da će muškarci shvatiti da još tražim način kako da se izvučemo iz ovoga.

"Nicca je manje dominantan", reče Mraz polako.

Je li on shvatio na što sam ja mislila? "Hi Kitto", reče Doyle.

"Kitto je danas već bio na redu, a Nicca nije na redu još dvije noći. Mislim da bi se svi složili da se Nicca pomakne prema naprijed, radije nego da se Kittu dozvole dvije runde, jedna za drugom."

"Složili?" reče kraljica. "Zašto bi se muškarci s bilo čime trebali složiti? Zar ti jednostavno ne izabereš onog kojeg hoćeš od njih, Meredith?"

"Zapravo, ne. Imamo raspored, i obično ga se držimo."

"Raspored, raspored?" Počela se smiješiti, pa se nacerila. "A kako ste vi to došli do tog rasporeda?"

"Bio je abecedni", rekla sam, trudeći se ne zvučati onoliko zbunjeno koliko sam se osjećala.

"Ona ima abecedni raspored, abecedni." Počela se smijati, prvo tihim kapljicama zvuka, a onda je smijeh narastao u glasni, iskreni grohot iz trbuha. Presavila se u struku, držeći se za slabine, i smijala se dok joj suze nisu navrle na oči i počele curiti kroz krv.

Smijeh iz trbuha je obično zarazan; čudno, ali ovaj nije bio. Ili, bolje rečeno, nije bio za nas. Čula sam ostale iza nje kako su joj se pridružili. Ezekiel i njegovi pomoćnici vjerojatno

su pomislili da nam se ruga. Mučitelji imaju tako neobičan smisao za humor.

Smijeh se usporio i naposljetku se Andais opet uspravila, brišući oči. Mislim da smo svi zadržavali dah, pitajući se što će reći. Uspjela je udahnuti, glas joj je još bio promukao od smijeha. "Dali ste mi prvo istinsko zadovoljstvo danas i zbog toga ću vas sve poštediti. Premda mi nije jasno što je toliko loše u tome da preda mnom napravite ono što ćete raditi kad vas napustim. Ja ne vidim razliku."

Mi smo mudro zadržali naša mišljenja za sebe. Mislim da smo svi znali da, ne shvaća li još razliku, nema načina da joj se objasni. Kraljica je otišla, ostavivši nas troje da zurimo u zrcalo. Ja sam izgledala potpuno šokirano, skamenjena zbog promašaja za dlaku. Doyleovo lice nije odavalo gotovo ništa. Mraz se uspravio na noge i zaurlao, glasom toliko bijesnim da je zvuk odjeknuo sobom i doveo ostale na vrata s izvučenim pištoljima.

Rhys se osvrtao po sobi, zbunjen. "Što je bilo?"

Mraz se okrenuo prema njemu, gol, nenaoružan, ali u njemu je bilo nešto zastrašujuće. "Mi nismo životinje pa da paradiramo za njezinu zabavu!"

Doyle je ustao, odmahnuvši rukom prema ostalima da se maknu.

Rhys je pogledao mene, a ja sam kimnula. Otišli su, tiho zatvorivši vrata za sobom.

Doyle se tiho obratio Mrazu. Bilo je tu nešto običnog tješenja, no bilo je i nečeg upornijeg. "Sad smo na sigurnom, Mraz", čula sam kako mu Doyle govori. "Ovdje nam ne može nauditi."

Mraz je podigao glavu i zgrabio Doylea za ramena. Pritisak njegovih blijedih ruku prošarao je Doyleovu tamnu kožu. "Ti još ne razumiješ, Doyle? Oni među nama koji ne naprave Merryino dijete vraćaju se Andais kao njezine igračke, njezine zanemarene igračke. Mislim da ja to ne bih mogao opet podnijeti, Doyle." Zatresao ga je, samo malo. "Ne mogu se tome vratiti, Doyle, ne mogu!" Tresao je drugog muškarca, naprijed-natrag, naprijed-natrag.

Stalno sam očekivala da će Doyle otkloniti njegov stisak, prisiliti ga da prestane, ali nije. Podigao je svoje podlaktice da primi Mrazove.

Osim toga, ostao je nepomičan.

Uhvatila sam sjaj suza kroz srebro Mrazove kose. Polako se spustio na koljena, prelazeći dlanovima po Doyleovim

rukama, ali ga ni na trenutak nije pustio. Pritisnuo je vrh glave o drugog muškarca, još ga držeći rukama. "Ne mogu ja to, Doyle. Ne mogu ja to. Radije bih umro. Radije bih se pustio da nestanem."

Na tu zadnju, prigušenu riječ počeo je stvarno plakati, snažnim, jecajima koji kao da su izlazili negdje duboko, duboko iz njegove nutrine. Mraz je plakao kao da će se raspoloviti.

Doyle ga je pustio da plače, a kad se smirio, Doyle mi je pomogao da prenesemo Mraza u krevet. Polegli smo ga između nas, Doyle ga je čvrsto zagrlio straga, a ja sprijeda. Nije u tome bilo ništa seksualno. Grlili smo ga dok je, plačući, tonuo u san. Doyle i ja smo gledali jedno drugo preko Mrazova sklupčanog tijela. Izraz u Doyleovim očima, na njegovu licu, bio je strašnji od prizora Andais oblivene krvlju.

Te sam noći vidjela strašnu odluku kako se rađa. Možda se rodila već i davno prije, samo što je ja nisam primijetila. Ni Doyle se nije htio vratiti. Vidjela sam mu to u očima. Grlili smo Mraza i najzad smo i sami zaspali.

U neko doba tijekom noći Doyle je ustao i ostavio nas. Ja sam se probudila dok je ustajao, no Mraz nije. Doyle me nježno poljubio u čelo, te položio dlan na nježno svjetlucanje Mrazove kose. Progovorio je tiho, dubokim glasom, kao da prede, više nego da šapuće. "Obećavam."

Podigla sam se toliko da upitam: "Što obećavaš?"

Samo se nasmiješio, odmahnuo glavom i otišao, tiho zatvorivši vrata iza sebe.

Ugnijezdila sam se pokraj Mraza, no san mi je izmicao. Moje misli nisu bile dovoljno prijateljske da bih zaspala. Svjetlost zore zasivjela je prozore prije nego što sam utonula u nemirni san.

Sanjala sam da stojim pored Andais u Dvorani smrtnosti. Svi muškarci bili su lancima privezani za sprave za mučenje, netaknuti, neozlijedeni, kao jedine blistave, čiste stvari u cijeloj toj mračnoj prostoriji. Andais me neprestano pokušavala natjerati da joj se pridružim u mučenju. Ja sam odbijala i nisam joj dopuštala da ih dodirne. Prijetila je i meni i njima, a ja sam je stalno odbijala, i nekako ih zbog mog odbijanja ona nije mogla ozlijediti. Odbijala sam sve dok me Mrazovo tiho cviljenje nije probudilo. Trzao se u snu.

Probudila sam ga što sam nježnije mogla, milujući mu ruku. Probudio se uz napola prigušeni vrisak u grlu, mahnitih očiju.

Vrisak je doveo ostale muškarce na vrata. Odmahnula sam im da odu, privijajući Mraza uz sebe. "Sve je u redu, Mraz, sve je u redu. To je bio samo san."

Na to se zagrcnuo i progovorio sa žestinom, lica ukopanog u moje tijelo, dok me rukama grlio toliko snažno da je boljelo. "Nije bio san, bila je stvarnost. Sjećam se. Uvijek ću se sjećati."

Doyle je ostao zadnji na vratima i polako ih je zatvarao. Pogledala sam ga ravno u njegove mračne oči, i shvatila sam što je bio obećao. "Ja ću te čuvati, Mraz", rekla sam.

"Ne možeš", reče on.

"Obećavam da ću te čuvati, i sve vas."

Podigao je ruku, prekrpio mi usta prstima. "Ne obećavaj, Merry, ne obećavaj to. Nemoj se zaklinjati u nešto za što nema nade da ćeš moći učiniti. Nitko drugi nije čuo. Ja ti opraštam. Ti to nisi rekla."

Doyleovo lice bilo je tek tamni oblik u gotovo zatvorenim vratima. "Ali ja to jesam rekla, Mraz, i ja sam to i mislila. Pretvorit ću vječna lovišta u pustopoljinu prije nego što joj dopustim da te uzme natrag", rekla sam. U trenutku kad su te riječi sišle s mojih usana, začuo se tihi zvuk, premda to nije bio zvuk, nego gotovo kao da je i sam zrak zadržao dah. Kao da se u tom trenutku sama stvarnost smrznula, pa se preoblikovala, postala tek malčice drugačijom nego što je bila.

Mraz je otpuzao s kreveta i nije me htio pogledati. "Ubit ćeš se, Merry." Otišao je u kupaonicu ne osvrnuvši se. Nekoliko trenutaka kasnije, čula sam tuš.

Doyle je odškrinuo vrata dovoljno da me pozdravi svojim pištoljem kao da je to mač, dodirnuvši stranicom oružja svoje čelo, pa ga zatim ispruživši prema van i spustivši. Kimnula sam da prepoznajem njegovu gestu. Onda mi je otpuhnuo poljubac drugom rukom i zatvorio vrata.

Nisam baš sasvim shvatila što se upravo dogodilo. Iako, znala sam što je značilo. Sad sam bila pod prisegom da ću štititi ove muškarce od Andais, ali osjetila sam kako se svijet pomaknuo, kao da je i sama sudbina zadrhtala. Nešto se promijenilo u dobro uigranom radu svemira. Promijenilo se jer sam se zaklela da ću štititi muškarce. Ta je izjava promijenila stvari. Natjerala sam sudbinu da se trgne, ali neću znati jesam li je učinila boljom ili lošijom dok ne bude daleko, daleko prekasno.

Razgovarali smo o obredu plodnosti za Maeve Reed kad se zrcalo opet oglasilo, ali ovaj put se začula jasna zvonjava, zov ratne trublje, gotovo kao truba.

Doyle je ustao, rekavši: "Netko novi." Vratio se za nekoliko trenutaka, s čudnim izrazom na licu.

"Tko je?" upita Rhys.

"Meredithina majka." Zvučao je zbunjeno.

"Moja majka." Ustala sam, a bilješke koje sam pisala pale su mi na pod. Počela sam se saginjati da ih podignem, no Galen me primio za ruku. "Želiš li društvo?"

Mislim da je od svih muškaraca samo on znao što doista osjećam prema svojoj majci. Zaustila sam reći ne, a onda sam se predomisllila. "Da, jako bih voljela društvo."

Ponudio mi je ruku i ja sam stavila svoju preko njegove, vrlo službeno.

"Želiš li još društva?" upita Doyle.

Pogledom sam prešla preko prostorije i pokušala odlučiti želim li impresionirati svoju majku ili je uvrijediti. S muškarcima u svojoj dnevnoj sobi mogla sam učiniti i jedno i drugo, a možda čak i oboje. Unutra stvarno nije bilo mjesta za sve njih, pa sam se odlučila za Galena i Doylea. Nije mi zapravo trebala zaštita od vlastite majke.

Barem ne onakva vrsta zaštite kakvu su mi mogli pružiti gardisti. Doyle je krenuo prvi, da joj kaže da će princeza doći svaki čas. Galen i ja malo smo pričekali ispred vrata, a onda ušli. On me dopratio pred zrcalo, a onda je sjeo na tamno bordo prekrivač za krevet, nastojeći biti nenametljiv.

Doyle je ostao na nogama, premda je otišao u dio sobe najdalji od zrcala. On se nije toliko trudio biti nenametljiv.

Stala sam sučelice zrcalu. Znala sam da joj kosa pada u gustim, savršenim valovima do ispod struka, no to ne biste mogli vidjeti prema njezinoj slici u zrcalu. Složena frizura bila joj je natrpana navrh glave u slojevima. Listićima od iskovanog zlata zaokružila je frizuru. Gotovo su prikriili vrlo običnu smeđu boju njezine kose. Nije baš da nijedan čistokrvni sidhe nije imao smeđu kosu, jer neki jesu. Mislim da je sakrila svoju kosu jer je bila posve ista kao i kosa njezine majke, moje polubrownie, poluljudske bake. Besaba, moja majka, mrzila je podsjećanja na

svoje porijeklo.

Njezine oči bile su samo smeđe, lijepe, snažne čokoladno smeđe boje, s vrlo dugačkim trepavicama. Koža joj je bila prekrasna. Oduvijek je trošila sate na svoju kožu – mliječne kupke, kreme, losioni – ali, nije bilo ničega što bi mogla napraviti da dobije kožu čistog, bijelog mjesečevog sjaja, ili kožu nježne zlatne nijanse sunčeve svjetlosti.

Ona nikad neće imati sidhe kožu, nikad. Njezina starija sestra blizanka, Eluned, imala je tu blistavu kožu. No svoju majku je upravo koža, više od kose ili očiju, izdvajala na prvi pogled kao nečistokrvnog sidha.

Njezina krem haljina bila je kruta od zlatnih i bakrenih niti. Kvadratni izrez oko vrata mnogo je činio za njezino poprsje, krem brežuljke, no postojao je razlog zašto su sidhe bile toliko sklone stilovima koji poboljšavaju poprsje: ne raspolažu baš s mnogo materijala.

Šminka joj je bila umjetnička, a ona je, kao i uvijek, bila lijepa. Nikad nije došla ni u jednu posjetu ne podsjetivši me da je ona prekrasna, Svijetla princeza, a ja nisam. Ja sam bila preniska, suviše ljudskog oblika, a moja kosa, Božice draga, moja je kosa bila krvavo kestenjasta, boje koju se moglo naći samo na Tamnom dvoru.

Pogledala sam je, njezinu ljepotu, i shvatila da je i ona mogla biti ljudskog roda. Bilo je ljudi koji su bili visoki i vitki, a to su bili svi njezini dokazi da je ona više sidhe nego ja.

Bila je vrlo pretjerano sređena za poziv vlastitoj kćeri. Pažnja s kojom se dotjerala navela me da se upitam zna li ona točno do koje mjere je ja ne volim. Onda sam shvatila da je ona gotovo uvijek tako uređena, tako pažljivo dizajnirana.

Ja sam nosila kratke hlače i usku majicu koja mi je otkrivala trbuh. Kratke hlače bile su crne, majica je bila krvavo crvena, a moja se koža sjajila između te dvije boje. Kosa, koja mi je dopirala do ramena, polako je dobivala valove koje je imala kad je bila duga, ne raskošne valove kao u kosama moje majke i bake, ali ipak valove. Kosa mi je bila za samo dvije nijanse tamnija od krvavo crvene boje majice. Nisam nosila nikakve dragulje, ali već je i samo moje tijelo bilo dragulj. Koža mi se sjajila poput ulaštene slonovače, kosa mi je svjetlucala poput granata, a moje oči, moje su oči bile trobojne. Pogledala sam svoju majku, lijepu, ali previše ljudskog izgleda, i obuzeo me trenutak spoznaje. Ona se bunila zbog mog izgleda tek otkako sam malo narasla. O da, kosa, oduvijek je mrzila tu kosu

i uvijek je bila bezobzirna, ali najgore su uvrede počele kad mi je bilo deset ili jedanaest godina. Osjetila se ugroženom. Nisam shvatila sve do sad – dok je ona sjedila ondje u svom Svjetlom ruhu, a ja stajala u običnoj, uličnoj odjeći – da sam ljepša od svoje majke.

Gledala sam je, samo sam je gledala neko vrijeme, jer sam se osjećala kao da mijenjam dio svog djetinjstva u vremenu od nekoliko kratkih trenutaka.

Nisam se sjećala kad sam zadnji put vidjela svoju majku. Možda se nije sjećala ni ona, jer se na trenutak zablenukla, djelovala je osupnuto, čak i šokirano. Mislim da se nekako bila uvjerila da ja ne izgledam kao ovo blistavo stvorenje. Brzo se pribrala, jer ona je, iznad svega ostalog, savršeni dvorski političar. Može uobličiti lice u skladu s bilo kojim kraljevim hirom, ne pogriješivši ni u jednoj trepavici.

"Kćeri, kako je lijepo vidjeti te."

"Princezo Besaba, Nevjesto mira, pozdravljam te."

Namjerno sam izostavila naše krvne veze. Jedina majka koju sam ikad stvarno imala bila je baka, majka moje majke. Nju bih bila dočekala s dobrodošlicom; žena koja je sjedila u svilom presvučenom naslonjaču bila mi je strankinja, oduvijek je to bila.

Izgledala je smeteno i njezin se izraz nije posve povratio, no njezine su riječi bile dovoljno pristojne. "Princezo Meredith NicEssus, pozdravi sa Svjetlog dvora."

Morala sam se nasmiješiti. Uzvratila mi je uvredom. NicEssus je značilo kći Essusova. Većina sidha je gubila takvo prezime u pubertetu, ili najkasnije li svojim dvadesetim godinama, kad bi se manifestirale njihove magične moći. Kako se moje nisu manifestirale u mojim dvadesetima, ostala sam NicEssus sve do tridesetih, ali dvorovi su znali da su se moje moći pojavile, nakon dugog čekanja.

Znali su da imam novu titulu. Ona ju je namjerno zaboravila.

U redu. Uostalom, ja sam prva počela s grubostima. "Ja ću uvijek biti kćer svog oca, ali više nisam NicEssus." Složila sam zamišljen izraz na licu. "Zar ti kralj, moj ujak, nije rekao da se moja ruka moći manifestirala?"

"Naravno da mi je rekao", reče ona obrambenim, a istovremeno i skrušenim glasom.

"Oh, žao mi je. Kako nisi upotrijebila moju novu titulu, pretpostavila sam da nisi znala."

Dopustila je ljutnji da se na trenutak pokaže na tom

lijepom, opreznom licu, a onda se nasmiješila, osmijehom jednako neiskrenim kao što je bila i njezina ljubav prema meni. "Znam da si sad Princeza mesa. Čestitam."

"O, pa, hvala ti, majko."

Promeškoljila se u malom naslonjaču, kao da sam je opet iznenadila. "Pa kćeri, ne bismo smjele dopuštati da prođe toliko vremena, a da se ne čujemo."

"Naravno da ne", rekla sam, zadržavši ljubazno i nečitljivo lice. "Čula sam da si pozvana na ovogodišnji božićni bal."

"Da."

"Radujem se što ću te ondje vidjeti, da obnovimo naše poznanstvo."

"Čudi me što nisi čula i to da sam morala odbiti poziv."

"Čula sam, i bilo mi je teško povjerovati." Ruke su joj ostale graciozno položene na oslonce za ruke na naslonjaču, no tijelo joj se samo malčice nagnulo naprijed, uništivši tu savršenu pozu. "Mnogi bi toliko toga učinili da budu počašćeni takvim pozivom."

"Da, ali ti znaš da sam ja sada nasljednica Tamnog dvora, zar ne, majko?"

Sjela je uspravno i odmahнула glavom. Upitala sam se jesu li svi ti zlatni listići na njezinoj glavi teški. "Ti si sunasljednica, a ne prava nasljednica. Tvoj bratić je i dalje pravi nasljednik tog prijestolja." Uzdahnula sam i prestala se truditi izgledati ljubazno, odlučivši se za neutralno. "Čudiš me, majko. Obično si bolje informirana."

"Ne znam kako to misliš", reče ona.

"Kraljica Andais je princa Cela i mene učinila jednakima. Preostaje nam samo vidjeti tko će od nas prvi napraviti dijete. Ako sam na tebe, majko, to ću sigurno biti ja."

"Kralju je jako stalo da budeš nazočna na našem balu."

"Slušaš li ti mene, majko? Ja sam nasljednica Tamnog prijestolja. Budem li putovala kući radi bilo kakvih božićnih proslava, onda to mora biti bal Tamnih."

Odmahnula je rukama, a onda kao da se prisjetila svoje poze, pa ih je pažljivo položila natrag na naslone naslonjača. "Mogla bi se vratiti u kraljevu milost kad bi samo došla na naš bal, Meredith. Opet bi bila dobrodošla na dvoru."

"Ja već jesam dobrodošla na dvoru, majko. I kako se to mogu vratiti u kraljevu milost, kad, koliko ja znam, nikad nisam ni bila u njegovoj milosti?"

Opet je odmahнула na to, no sad je zaboravila vratiti ruke na naslonjač. Bila je uznemirenija nego što je izgledala kad se tako zaboravljala i gestikulirala. Ona je oduvijek mrzila činjenicu što gestikulira; mislila je da je to tako neotmjeno.

"Mogla bi se vratiti na Svijetli dvor, Meredith. Razmisli o tome, najzad prava Svijetla princeza."

"Ja sam nasljednica prijestolja, majko. Zašto bih se željela vratiti na dvor na kojem sam peta u redu za prijestolje, kad mogu vladati drugim dvorom?"

Odmahnula je rukom. "Ne možeš uspoređivati pripadanje Svijetlom dvoru ni sa čime što ima veze s Tamnim dvorom, Meredith."

Pogledala sam je, tako pažljivo lijepu, tako tvrdoglavo pristranu. "Ti kažeš da je bolje biti najniži član kraljevske obitelji na Svijetlom dvoru, nego biti vladar Tamnog dvora?"

"Želiš li ti reći da je bolje vladati u paklu nego biti u raj?" upita ona, gotovo se smijući.

"Ja sam provela neko vrijeme na oba dvora, majko. Između njih nema baš mnogo za birati."

"Kako to meni možeš reći, Meredith? Ja sam odslužila svoje vrijeme na mračnom dvoru, i ja znam koliko je tamo grozno."

"Ja sam neko vrijeme bila na blještavom dvoru, i ja znam da je moja krv jednako crvena na svjetlucavom, zlatom prošaranom mramoru, kao i na crnom."

Namrštila se, zbunjenog izraza. "Ne znam kako to misliš."

"Da baka nije intervenirala u moju korist, bi li ti stvarno dopustila Taranisu da me prebije nasmr? Da pretuče tvoju vlastitu kćer pred tvojim očima?"

"To što kažeš je odvratno, Meredith."

"Samo mi odgovori na pitanje, majko."

"Ti si kralju postavila vrlo drsko pitanje, a to nije bilo mudro."

Dobila sam svoj odgovor, odgovor koji sam oduvijek znala. Prešla sam preko toga. "Zašto je tebi toliko važno da ja budem prisutna na tom balu?"

"Kralj to želi", reče ona. I ona je, kao i ja, prešla preko prijašnjih, bolnijih pitanja.

"Ja neću vrijeđati kraljicu Andais i cijeli svoj narod prezrevši njihovu božićnu proslavu. Vratim li se kući, to će biti na njihov božićni bal.

Sigurna sam da uviđaš da to mora biti tako."

"Ništa ja ne uvidam osim toga da se nisi promijenila. Još si isto onoliko svojeglava i odlučna da budeš naporna kao i prije."

"A ni ti se nisi promijenila, majko. Što ti je kralj ponudio da me nagovoriš da dođem na njegov bal?"

"Ne znam što želiš reći."

"Da, znaš. Tebi nije dovoljno to što imaš titulu princeze. Ti hoćeš ono što ide uz tu titulu, moć. Što ti je kralj ponudio?"

"To ostaje između njega i mene, osim ako dođeš na bal. Dođi, i reći ću ti."

Zavrtjela sam glavom. "Bijedan ti je to mamac, majko, jako bijedan mamac."

"Što bi to trebalo značiti?" Bila je vrlo ljuta i nije se trudila to sakriti, što je od skorojevića njezina kalibra bila vrhunski uvreda. Ja nisam bila vrijedna toga da od mene sakrije svoj bijes. Ja sam vjerojatno bila jedna od vrlo malo sidha koje bi ona tako vrijeđala. Njezina vlastita sestra je bila netko oko koga je hodala na prstima.

"To znači, draga majko, da ja neću doći na Svijetli božićni bal." Mahnula sam prema Doyleu i on je naglo prekinuo vezu, ostavivši moju majku usred riječi dok je nestajala.

Zrcalo je gotovo odmah odjeknulo onom zvonjavom, onim zvukom ratne trublje, ali sad smo znali tko je to, i za nju nismo bili kod kuće.

Dama Rosmerta nazvala je rano sljedećeg jutra, toliko rano da smo još bili u krevetima. Probudio me zvuk sićušnih zvona što se razlegao po još zasjenjenoj sobi. Miris ruža bio je gotovo omamljujući, a to je bila Rosmertina posjetnica. Činilo se da nas je pokušavala probuditi već neko vrijeme, pa je naposljetku pribjegli sićušnim zvoncima i mirisu ruža.

Pokušala sam sjesti, no bila sam toliko upletena u Niccinu dugu kosu i Rhysove ruke da nisam uspjela. Rhys je otvorio svoje zdravo oko i pogledao me krmeljivim pogledom. "Koliko je sati?"

"Rano je", rekla sam.

"Koliko rano?"

"Kad bi pomaknuo ruku, mogla bih pogledati na sat i odgovoriti ti."

"Oh, oprost", promrmljao je u tamnojubičaste plahte. Pomaknuo je ruku.

Sjela sam i pogledala na sat. "Osam."

"Dragi Družbeniče, što može biti toliko važno?"

Nicca se pridigao na lakat i pokušao si prebaciti kosu iza leđa, ali nije uspio jer smo Rhys i ja još uvijek sjedili na njoj. Voljela sam dodir sve te silne kose na svom tijelu, ali sam se počinjala prisjećati zašto nikad nisam pustila svoju da toliko naraste.

Rhys i ja smo se pomaknuli toliko da si Nicca može izvući kosu. zapravo ju nije prebacio iza leđa, već ju je rasprostro preko boka, poput pomalo zapetljanog ogrtača.

Rhys se okrenuo na leđa – ne da bi se kočoperio, premda je i to uspio, nego zato što je htio vidjeti zrcalo zdravim okom.

Nicca je ostao nalakćen iza mene. Ja sam sjela u sredinu između njih dvojice. Uspjela sam izvući dovoljno plahte ispod svih nas da se donekle pokrijem. Golotinja je bila uobičajena na Tamnom dvoru, ali ne uvijek i na Svijetlom. Ljudska taština je ondje bila zaraznija. Nas troje smo se namjestili da primimo poziv, kid smo Rhys i ja istovremeno shvatili da netko treba dodirnuti zrcalo.

"Sranje", reče on, pa se otkotrlja 8 kreveta, dodirne zrcalo i vrati se natrag na krevet vrlo brzo, kao da poziramo za fotografiju pred fotoaparatom namještenim na automatsko

okidanje. Kad se bacio natrag na plahte, težina njegova tijela istrgnula mi je plahtu iz ruke i povukla mi je na krilo. Rhys je shvatio da se sad nalazi na pokrivaču, a ne ispod njega. Oboje smo imali jednu sekundu da izaberemo hoćemo li se hrvati s plahtama kad zrcalo oživi, ili ćemo pozirati smireno. Oboje smo odabrali izgledati opušteno, a ne unezvijereno.

Rhys je punom dužinom legao pred mene, s jednom rukom iza glave, slika i prilika mišićave opuštenosti. Ja sam se naslonila na Niccu kao da je on naslon naslonjača. On se sklupčao oko mene s leđa, pa me njegovo tijelo obuhvaćalo i uokvirivalo. Uspio je zadržati taman dovoljno pokrivača preko prepona da ih sakrije.

U zrcalu se pojavila dama Rosmerta. Nosila je svilu i kruti vez, danas u malo tamnijoj nijansi ružičaste, gotovo lila. Njezine tamnožute pletenice bile su isprepletene ružičastom trakom koja se poklapala s bojom haljine. Sva je bila ružičasta i zlatna i savršena poput lutke. Trobojne zlatne oči bile su jasne i čiste, kao da je već satima budna. Osmijeh joj se mrvicu smanjio kad nas je ugledala. Otvorila je usta i nije rekla ništa.

Pomogla sam joj. "Nešto si željela, damo Rosmerta?"

"A, da, da." Vidljivo se pribrala, prisjetivši se svoje dužnosti. Činilo se da ju je to smirilo. "Kralj Taranis bi vas volio pozvati na gozbu u vašu čast, nekoliko dana prije Božića. Jako nam je žao zbog nesporazuma oko božićnog bala. U potpunosti razumijemo da vi, naravno, morate biti nazočni na svečanostima svog vlastitog dvora." Osmjehnula se uz točno odmjerenu količinu *kako smo blesavi, ali sad je sve sređeno*. Možda je čak bila iskrena.

Bila sam umorna. Nicca i Rhys su počeli redovno dijeliti svoje noći sa mnom. Mislim da su to činili isključivo zato da obojica dobiju dvije noći zaredom, a ne zato što bi jedan imao bilo kakvu sklonost prema drugome; ali to je značilo da sam ja noću imala puno posla. Kako nismo morali ići na posao, nismo brinuli o probdjevenim noćima. A sad je tu bila Rosmerta, svježija poput tratinčice u osam ujutro. To je bilo obeshrabrujuće.

Zašto me kralj toliko uporno htio vidjeti prije Božića? Radi li se o Maeve? O nečemu drugome? Zašto me sad htio vidjeti? Nikad prije ga nije boljela ona stvar za to da me vidi.

"Damo Rosmerta", rekla sam trudeći se ne zvučati onako umorno kako sam se osjećala, "ja sad moram biti izravna, znam da to nije uljudno, ali trebam odgovore na neka pitanja prije nego što pristanem ili ne pristanem na gozbu."

"Naravno, princezo", rekla je, lagano se naklonivši dok je izgovarala svoju titulu.

"Zašto je moja prisutnost toliko važna kralju da želi organizirati gozbu u svoju čast nekoliko dana prije Božića? Cijeli dvor radi na tom balu i planira ga već mjesecima. Sluge i dostojanstvenici sigurno su pomahnitali na spomen gozbe samo nekoliko dana prije velikog događaja. Zašto me kralj toliko silno želi vidjeti prije Božića?"

Njezin osmijeh se uopće nije promijenio, nije ni zatitrao. "To biste trebali upitati kralja osobno."

"To bi bilo sjajno", rekla sam, "onda budi toliko ljubazna i reci mi da se javi."

Ovo ju je izbacilo iz takta; zbunjenost se urezala u njezino dražesno lice. Mislim da bi većina ljudi jednostavno prihvatila da se s kraljem ne može izravno razgovarati, ali ovdje je na kocki bilo suviše važnih stvari da bih bila toliko obazriva.

Rosmerta se oporavila, ne tako brzo kao što biste pomislili, no najzad je rekla: "Pitat ću Njegovo veličanstvo bi li mogao razgovarati s vama. Mada, njegov raspored je vrlo natrpan, pa ne mogu ništa obećati."

"Ne bih od tebe tražila da obećavaš u ime kralja Taranisa, damo Rosmerta. I sigurna sam da je njegov raspored vrlo natrpan; ali meni stvarno treba odgovor na to pitanje. Nema nikakve mogućnosti da pristanem na gozbu bez odgovora, a mislim da bi dobivanje odgovora izravno od kralja trebalo znatno ubrzati stvar." Nasmiješila sam se dok sam govorila, oponašajući njezin pristojan, skoro profesionalni osmijeh.

"Prenijet ću mu poruku. Mogao bi vam se javiti prilično brzo, pa ako bih smjela ponizno predložiti da to vrijeme iskoristite da se odjenete i pokažete u svjetlu koje bi bilo prikladnije vašem položaju." Smiješila se dok je to govorila, no oko njezinih očiju bilo je napetosti koja je odavala da nije sigurna da je trebala išta reći. Ili su se možda moje misli vidjele na mom licu dok je govorila.

"Mislim da ću se pokazati kralju onako kako ja budem htjela, Rosmerta." Namjerno sam izostavila *damo*. Ona pripada nižem plemstvu, moja titula je jača. To što sam joj spominjala titulu iz uljudnosti bilo je upravo to, uljudnost. Nisam to morala.

"Nisam vas namjeravala uvrijediti, princezo Meredith." Više se nije smijala. Lice joj se pretvorilo u onu ledenu ljepotu za koju su sidhe toliko sposobni.

Ignorirala sam to, jer bi reći gotovo bilo što značilo

optužiti je za laganje. Možda me i nije namjeravala uvrijediti; možda si samo nije mogla pomoći. "Kako god bilo, damo Rosmerta, kako god bilo. Radujem se kraljevu pozivu. Mislite li da će nam se javiti prije nego što jutros stignemo ustati?"

"Nisam shvatila da sam vas probudila, princezo, najponiznije se ispričavam." Izgledala je tako. "Pobrinut ću se da dobijete dovoljno vremena da ustanete i obavite svoje jutarnje... dužnosti." Pritom se stvarno malo zacrvenjela, a ja sam se upitala na koju je riječ pomislila prije *dužnosti*, kako je točno zamišljala moje jutarnje dužnosti. Odjednom sam shvatila da je Rosmerta mislila da smo se ševili, a ne da smo se probudili. Andais se doista često javljala Svijetlima *in flagranti*, ili skoro. Možda su i od mene očekivali isto.

"Hvala ti na tom vremenu, damo Rosmerta. Vrlo je nedolično biti izvučen iz kreveta neposredno nakon buđenja na razgovor s kraljem." Nasmiješila se i uputila mi vrlo dražestan naklon iz koljena, gotovo nestavši ispod ruba zrcala. Rosmerta je bila oličenje apsolutne uljudnosti. Dobiti duboki naklon od nje zbilja je bila velika čast, jer je to značilo da ona uviđa da sam ja samo jedan korak od prijestolja. Također je bilo lijepo znati da je netko na Svijetlom dvoru to shvatio. Nije se uspravila, a ja sam shvatila, malo prekasno, zašto. "Možeš ustati, damo Rosmerta, i zahvaljujem ti."

Uspravila se, pomalo nesigurno, ali ja sam je predugo ostavila u dubokom naklonu, savijenih koljena. Nisam namjerno. Samo sam zaboravila da je Svijetli dvor uvelike nalik engleskom dvoru; kad biste jednom kleknuli na koljena, zapravo niste smjeli ustati dok vam to kraljevska osoba pred vama ne dopusti. Prošlo je mnogo vremena otkako sam se nalazila među Svijetlima. Jasno da sam malo zahrđala po pitanju dvorskog protokola. Tamni dvor je bio mnogo manje služben.

"Razgovarat ću s Njegovim veličanstvom u vaše ime, princezo Meredith. Želim vam ugodan dan."

"Ugodan dan i tebi također, damo Rosmerta."

Zrcalo se ispraznilo. Osjetila sam kako smo se sve troje opustili, izdahnuli.

Rhys je stavio obje ruke pod glavu, prekrizio gležnjeve i rekao: "Što misliš? Možda malo dragulja, da izgledamo službenije?"

Bacila sam pogled niz njegovo tijelo, prisjetivši se osjećaja kad sam jezikom prelazila preko njegova čvrstog trbuha prema dolje. Morala sam zatvoriti oči i otjerati tu misao prije

nego što sam uspjela odgovoriti.

"Ne, Rhys, mislim da prvo ide odjeća. O modnim dodacima ćemo brinuti kasnije."

Nacerio mi se. "Oh, pa ne znam, Merry. Nisi nimalo u iskušenju da svi budemo s tobom na krevetu kad nazove? Ti, zaogrnuta tijelima."

Zaustila sam da kažem ne. Onda sam shvatila da je to laž. "Malo jesam u iskušenju, da, ali ponašat ćemo se pristojno, Rhys."

Njegovo smijuljenje se pojačalo. "Ako inzistiraš."

"Ti si onaj koji stalno zadivljeno priča o *Kralju svjetlosti i iluzije*."

Zašto si se sad predomislio?"

"On je još uvijek strašan, Merry, ali isto tako je i užasno uštogljen. Nije uvijek bio takav, ali u nekom trenutku tijekom stoljeća je postao... ljudskiji, u najgorem smislu riječi." Smiješak mu se spustio na rubovima.

"Što te muči?" upitala sam.

"Samo razmišljam o tome kako je moglo biti. Taranis je nekad bio dobar za malo zezanja, pa i za pijanu šoru ili dvije."

Podigla sam obrve. "Taranis? Brijao je noću s dečkima po gradu? Ne mogu si to zamisliti."

"Ti ga znaš samo trideset godina. Nije mu to najbolje izdanje." Sjeo je, a zatim ustao. "Bezeciram tuš."

"Ako si ti prvi jutros, ja sam onda sutra", reče Nicca.

"Samo ako si dovoljno brz", reče Rhys uputivši se prema kupaonici. Niccine ruke su mi kliznule oko struka i okrenule me prema njemu. "Pustimo njega da se tušira." Podigao je vitku smeđu ruku i prešao preko valova kose blizu mog lica. Prevalio se na leđa povukavši i mene, s rukama oko mog vrata i struka. Plahta je spala s njega, pa sam vidjela da je opet čvrst i zreo.

Napola sam se nasmijala. "Ti se nikad ne umaraš?"

"Od ovoga nikad." Lice mu se uozbiljilo, postalo je manje nježno. "Ovo s tobom mi je prvi put da sam sa ženom, a da me nije strah."

"Kako to misliš?"

"Kraljica je jezivo stvorenje, Meredith, i voli da su joj muškarci podčinjeni. Ja nisam dominantan, ali ne uživam u njezinu shvaćanju seksa."

Nagnula sam se prema njemu i dala mu vrlo nježan poljubac. "Mi radimo neke grube stvari."

On me iznenada čvrsto zagrlji. "Ne, Meredith, ne, ti to ne

radiš. Ti me nikad ne plašiš." Grlio me i opustila sam se uz njega, pustila sam ga da me grli. Gotovo prejako. Gotovo da je boljelo.

Milovala sam mu bokove i onaj dio leđa do kojeg sam uspjela doprijeti, dok se nije počeo opuštati. Njegove ruke me više nisu toliko stiskale. Samo nekoliko dana prije razmišljala sam o tome da pošaljem Niccu natrag kući jer nisam htjela da postane kralj. On nije bio sposoban biti kralj, a to nije imalo nikakve veze s tim može li praviti djecu ili ne.

Grčila sam ga i nježno ga milovala, dok iznenadna panika u njemu nije popustila. Kad se smirio, opet je posegnuo za mnom, pa sam se predala njegovu zagrljaju, njegovim ustima, njegovu tijelu. Nadala sam se da kralj Taranis neće nazvati dok smo usred posla, no vođenje ljubavi je uklonilo i posljednje ostatke ranjenog izraza iz njegovih očiju. Trebalo mi je da vidim te smeđe oči kako me gledaju bez ičega osim osmijeha u njima.

Kad je Rhys izašao iz kupaonice sa svojim ručnicima mi smo baš završavali. Opsovao je ispod glasa. "Je li prekasno da se pridružim?"

"Da", rekla sam i dala Nicci zadnji, oproštajni poljubac. "Osim toga, ja sam sljedeća na redu u kupaonici." Iskoprcala sam se iz kreveta i krenula prema kupaonici prije nego što se Nicca stigao pobuniti. Ostavila sam ih da se smiju i izašla iz sobe, smijući se i sama. Ima li boljeg načina da se počne dan?

Tog poslijepodneva Maeve i Gordon Reed pojavili su nam se na vratima. Prošlo je samo nekoliko dana, no Gordon je izgledao kao da su prošle godine. Koža mu je iz žučkaste prešla u sivu. Činilo se da je omršavio pa je zbog jakih kostiju, koje su ga nekad činile visokom, dominantnom pojavom, sada izgledao kao skelet velikih kostiju, prekrivenih sivom tankim poput papira. Oči su mu na licu izgledale veće, a bol u njima neprestan. Kao da ga je rak posve iscijedio, izjedajući ga iznutra prema van.

Maeve je preko telefona rekla da je Gordonu lošije, dosta lošije, ali nas nije pripremila na ovo. Nikakve vas riječi ne mogu pripremiti na prizor čovjeka koji umire.

Mras i Rhys su dočekali auto na ulici, da pomognu njezinom mužu uz malobrojne stepenice do našeg stana. Maeve ih je slijedila s golemim naočalama za sunce što su joj skrivale većinu lica, te svilenim šalom oko sve te plave kose. Držala je do gležnjeva dugačku bundu čvrsto stegnutom oko grla, kao da je bilo hladno. Izgledala je poput holivudske imitacije velike filmske zvijezde. Naravno, tko bi imao veće pravo tako izgledati?

Muškarci su pomogli Gordonu do spavaće sobe, da se odmori dok mi obavljamo prvi dio obreda plodnosti. Maeve je, kako se činilo, namjeravala hodati u krug po dnevnoj sobi dok čeka. Umalo je zapalila cigaretu prije nego što sam joj rekla da se u mom domu ne puši.

"Meredith, molim te, treba mi."

"Onda možeš izaći."

Spustila je naočale za sunce toliko da mi pokaže one slavne plave oči. Opet je nosila svoj ljudski glamur, nastojeći izgledati što je više moguće nesidhe. Zadržala je taj plavi pogled na meni dok je naglo rastvarala kaput, kao okvir za svoje dugačko zlatno tijelo. Osim čizama na nogama, bila je gola.

"Izgledam li kao da sam odjevena za poglede tvojih susjeda?" Odmahnula sam glavom. "Tvoj glamur je dovoljno dobar da te sakrije totalno голу nasred autoputa, pa zato zatvori kaput i odnesi svoje živce i svoje cigarete van."

Pustila je da joj kaput padne i zatvori se, ostavivši tanku liniju njezina tijela vidljivom između mekih nabora krzna. "Kako možeš biti tako okrutna?"

"Ovo nije okrutno, Maeve, i ti to dobro znaš. Provela si previše stoljeća na dvorovima da bi mislila da sam okrutna samo zato što ne želim da tvoje cigarete zasmrde moj stan."

Ona se usudila napućiti usne na moje riječi. Bilo mi je dosta. "Kad se vratim unutra sva puna magije, želim ovdje zateći Conchenn, božicu ljepote i proljeća, a ne neku razmaženu zvijezdu. I bez glamura, također. Hoću vidjeti te oči u kojima se nalaze munje."

Nešto je zaustila – da se pobuni, rekla bih. Zaustavila sam je pokretom ruke. "Poštedi me, Maeve, i učini ono što trebaš učiniti da pomogneš da ovo upali."

Opet je gurnula naočale za sunce na oči i rekla dosta tišim glasom:

"Promijenila si se, Meredith. U tebi ima strogoće koje prije nije bilo."

"Ne strogoće," reče Doyle, "autoriteta. Bit će kraljica i sad to razumije."

Maeve je nakon njega opet pogledala mene. "Dobro, a kakav je to bikini? Mislila sam da ćeš se jebati, a ne ići na plažu."

"Znam da si ljuta i da se bojiš za svog muža, pa ću ti malo progledati kroz prste, ali ima i to svojih granica, Maeve. Nemoj pretjerivati."

Pognula je glavu, prstima se još igrajući nezapaljenom cigaretom i neupotrijebljenim upaljačem. "Nisam mislila biti takva jebena primadona, ali očajno sam zabrinuta za Gordona. Zar ne možeš to razumjeti?"

"Razumijem, ali da nisam morala sjediti ovdje i raspravljati s tobom, mogla sam već biti na obrednom mjestu i pripremati se."

Vrlo sam joj namjerno okrenula leđa, nadajući se da će shvatiti znak. "Doyle, proširio si zaštitne čarolije da obuhvate mali vrt kuće iza nas kao što sam tražila?"

Duboko sam udahнула. Došao je onaj trenutak kojeg sam se užasavala. Morala sam izabrati jednog od muškaraca da predstavlja mog družbenika u obredu, ali kojega? Ne znam što bih bila odlučila jer je Galen rekao, glasom jasnim, ali nesigurnim: "Ja sam opet čitav, Merry."

Svi smo se osim Maeve okrenuli i zablenu u njega. Izgledao je kao da mu je malo neugodno zbog tih upitnih pogleda, ali na licu mu je također bio i zadovoljan osmijeh, a u očima izraz koji dugo nisam vidjela.

"Ne bih htio kvariti raspoloženje", reče Rhys, "ali kako da mi znamo je li on izliječen? Maeve i Gordon možda neće imati još jednu priliku za ovo."

Doyle ga je prekinuo. "Ako Galen kaže da je izliječen dovoljno za ovaj obred, ja mu vjerujem."

Pogledala sam Doylea. Lice mu je bilo njegova uobičajena tamna maska, nečistljivo. On je rijetko govorio, osim kad bi bio siguran u nešto.

"Kako možeš biti siguran?" upita Mraz.

"Meredith treba družbenika za svoju božicu. Tko bi bio bolji od zelenog muškarca koji se tek nedavno vratio u život?"

Znala sam da je zeleni muškarac ponekad bio nadimak za Božičinog Družbenika, a ponekad općeniti naziv za boga šume. Pogledala sam Galena. On je sasvim sigurno bio zeleni čovjek.

"Ako Doyle misli da je to u redu, onda neka bude Galen."

Nije mi se činilo da je Mraz zadovoljan tim izborom, ali svi ostali su to prihvatili, pa je Mraz zašutio. Ponekad je to najviše što možete tražiti od muškarca, ili bilo kog drugog.

Trebala sam biti sama da se priprelim za obred. Doyleu se nije svidalo da ostanem sama čak ni na kratko, ali proširili smo kućne zaštitne čarolije preko stražnjeg zida do malog, zapuštenog vrta kuće iza naše. Zapuštenost je u ovom slučaju bila dobra, jer je to značilo da se ondje već dugo nisu koristili nikakvi pesticidi ni herbicidi. Ranije toga dana napravili smo obredni krug. Otvorila sam prolaz kroz taj krug, prošla kroz njega i zatvorila ga iza sebe. Sad sam stajala ne samo unutar kućnih zaštitnih čarolija, već i u zaštitnom krugu. Ništa magično ne bi moglo proći kroz taj krug, ništa manje od nekog božanstva ili samog Bezimenog. Zaustavio bi i one gladuše koji su klali ljude; oni još nisu postali božanstva.

Na svakom centimetru dvorišta nešto je bilo zasađeno, kao i u većini dvorišta u južnoj Kaliforniji. Sada je to bio napušteni gaj limuna, trenutačno. Stabalca su bila obrasla tamnozelenim lišćem. Sezona je već previše odmakla da bi stabla bila u cvatu. Bilo mi je žao zbog toga, ali u trenutku kad sam stupila među gusto nagurana stabla, na suhu travu i lišće što su mi se mrvili pod nogama, znala sam da je to ono pravo. Stabla su međusobno šaputala poput starih dama koje tiho razgovaraju o prošlosti, primaknuvši glave blizu, na toplom, toplom suncu. Eukaliptus koji je obrubljavao ulicu odmah izvan vrta širio je težak, pikantan miris koji se i družio s mirisom toplih stabala limuna. Široka pamučna deka ležala je na tlu i čekala. Maeve je predložila da donese svilene plahte, ali trebalo nam je samo neštošto potječe iz zemlje, bilo životinjsko ili biljno. Nešto dovoljno debelo da prekrije tvrdu zemlju, ali ne toliko debelo da nas odvoji od nje. Ipak smo trebali osjetiti zemlju ispod naših tijela.

Legla sam na deku kao da se spremam sunčati. Svom težinom sam se oslonila na deku, široko raširivši ruke i noge, puštajući se da utonem u mekane pahuljice na deki, nakon njih u sloj trave, lišća i grančica, sloj malih, oštrih stvari, te još dalje, u čvrsto nabijenu zemlju ispod. Ovdje je bilo vode, inače bi stabla limuna uvela i umrla, ali zemlja je izgledala suha kao barut, kao da nikad nije osjetila dodir kiše.

Vjetar mi je pomilovao tijelo, dovukao me natrag. Igrao se na mojoj koži, šušкао suhim lišćem i travom onkraj ruba deke. Lišće je skladno šaputalo i šumjelo. Miris eukaliptusa sve je

obavio svojim toplim vonjom borovine.

Prevrnula sam se na leđa da mogu vidjeti drveće kako se miče na vjetru, osjetiti toplinu sunca na prednjoj strani tijela. Ne znam jesam li čula nešto ili sam ga samo osjetila kako stoji ondje. Okrenula sam glavu, obraz mi je ležao na postelji od moje kose, i on je bio tu.

Galen je stajao izgubljen u treperavom zelenilu lišća i tihom šapatu stabala. Kosa mu je lepršala poput aureole od zelenih kovrča oko lica. Ona jedna jedina tanka pletenica, sve što je preostalo od njegove duge, duge kose, padala mu je niz gola prsa.

Kad je izašao iz zaklona od drveća vidjela sam da na sebi nema ništa. Koža mu je bila besprijeckorno bijela s nijansom zelene, poput svjetlucave, unutrašnje strane morske školjke. Struk mu je izgledao duže bez odjeće, vitka površina mesa i kosti koja se penjala prema oblinama njegovih ramena, te silazila do vitkih kukova. Bio je veći nego što sam mislila da će biti, dulji, širi, rastao je na moje oči, kao da je osjećao kretanje mog pogleda duž svog tijela. Noge su mu bile dugačke i mišićave dok je hodao prema meni.

Mislim da sam na trenutak ili dva prestala disati. Nisam doista vjerovala da će doći. Umorila sam se od nadanja. A sad je bio tu. Podigla sam pogled na njegovo lice i ondje ugledala osmijeh. Galenov osmijeh, onaj od kojeg bi mi srce uvijek preskočilo, još otkako sam dovoljno odrasla da ga primijetim. Sjela sam na deku i ispružila ruku prema njemu. Željela sam potrčati prema njemu, ali sam se bojala izaći iz kruga od drveća, vjetra i zemlje. Gotovo da sam se bojala skrenuti pogled s njega, jer kad bih samo trepnula, on bi se rasplinio u drveće poput ljetnog sna.

Stao je kod ruba deke, tik izvan mog dosega, i polako je dizao svoju ruku prema mojoj dok nam se prsti nisu okrnuli, a taj mali dodir je prouzročio drhtanje u mom tijelu poput oblaka leptira. Oteo mi je uzdah s usana. Galen je pao na koljena na deku, s rukama niz tijelo, ne trudeći se da me ponovo dodirne.

Podigla sam se na koljena, kao njegov zrcalni odraz. Klečali smo gledajući jedno drugo, toliko blizu da nam gotovo ruke i nisu trebale da bismo se dodirnuli. Njegova ruka se polako podigla i zastala tik iznad gole kože mog ramena. Osjećala sam njegovu auru, njegovu moć, poput toplog daha što izlazi iz njegova tijela. Rukom je prešao po drhtavoj energiji moje aure i te su dvije odvojene topline planule, posežući jedna za drugom.

Bojala sam se da će biti teško prizvati magiju, ali sam zaboravila. Zaboravila sam što uistinu znači biti vilinsko stvorenje, biti sidhe. Mi smo magija, kao što su zemlja i drveće magija. Mi gorimo istim onim nevidljivim plamenom koji drži svijet na okupu. Taj topli plamen nabujao je između nas, ispunivši okolni zrak bljeskajućom, ritmičnom energijom nalik zvuku krila. Poljubili smo se kroz tu rastuću energiju. Tekla je između naših usta kad se on nadvio nad mene, a ja podigla lice u susret njegovim usnama. Bio je baršunasta toplina na mojim ustima, u mojim ustima, kad se njegova moć prolila kroz moje grlo i u moje tijelo. Kad smo podijelili Niceveninu moć, to je bilo oštro, vruće, gotovo bolno. Ovo je bilo toliko više, nježna toplina, prvi dašak proljeća nakon dugačke zime.

Njegove ruke pronašle su moje tijelo, otkrivši moje grudi vjetru. Odmaknuo je usne s mojih i spustio lice na moje dojke, uzevši prvo jednu, pa zatim drugu u usta, valjajući mi bradavice u toplini, prosipajući moć. Rukama mi je obuhvatio grudi, stežući prste dok nisam zaječala. Onda su mu ruke kliznule niz moja leđa do mojih kukova, prstima je uhvatio rub gaćica od bikinija te mi ih povukao niz bedra i stao na koljenima, u klopci. Prevrnuo me na leđa i svukao mi i taj zadnji komadić odjeće.

Prvi sam put ležala gola pred njim, a vjetar se prelijevao preko mog tijela, prelijevao se preko njegova. On se oslonio na jednu ruku, a dugačka, gola linija njegova tijela bila je tako blizu mom. Prešla sam mu rukom po prsima, niz trbuh, struk, i najzad sam dodirnula njegovu toplinu. Obuhvatila sam ga rukama, držala ga čvrstog i toplog, a on je zadrhtao, zatvorenih očiju. Kad ih je otvorio, njegove zelene oči bile su pune tamne svjetlosti, tamnog znanja od kojeg mi je stao dah i napelo se nešto nisko u mom tijelu. Nježno sam stisnula, pomilovala ga, a on je na to izvio kralježnicu i zabacio glavu toliko jako da nisam vidjela jesu li mu oči otvorene ili zatvorene.

Pomaknula sam se dolje dok je on gledao u nebo, mazeći ga rukom. Obuhvatila sam ga ustima iznenadnim i potpunim pokretom koji mu je oteo duboki zvuk iz grla. Podigla sam oči da mu vidim lice kad se okrene od neba i pogleda dolje, u mene. Usne poluotvorene, lice gotovo ludo. Dah mu se pretvorio u brze izdisaje koji su krenuli iz njegova trbuha, proširili mu se prsima, te izašli s usana kao jedna riječ. Dahnuo je moje ime poput molitve i dodirnuo mi ramena. Zavrtio je glavom. "Neću moći dugo."

Podigla sam usne s njegova tijela i gurnula ga na leđa.

Kleknula sam mu preko nogu i pogledala ga. Toliko dugo sam čekovala za ovim.

Milovala sam mu tijelo samo pogledom, utiskujući u sjećanje kako mu koža prelazi iz bijele u svijetlu, proljetno zelenu, tminu njegovih bradavica ukrućenih na njegovim prsima. Dlanom sam mu milovala prednju stranu tijela, dodirujući tu kožu nalik brušenom baršunu ili antilopu, i još nije bilo riječi za tako mekanu kožu, tako čvrsto i tvrdo tijelo. Ali, svih tih godina, nisam željela samo njegovo tijelo, nego i njegovu magiju.

Prizvala sam svoju moć kao toplinu što diše iz moje kože, a njegova se aura podigla poput toplog mora i ulila u moju moć. Naše magije su utekle jedna u drugu poput dvije oceanske struje, miješajući se, utapajući se zajedno.

Pomaknula sam tijelo preko njegova, uzimajući ga polako u sebe, jedan po jedan napeti centimetar, sve dok nije ušao čitav. Prošaptao je moje ime, a ja sam se spuštala na njega sve dok se nismo počeli ljubiti, ljubiti uz osjećaj njega u meni, tijela spojenih u najintimnijem od svih zagrljaja.

Vjetar je puhnuo po mojim leđima poput dodira svježih ruke. Podizao me dok nisam sjela, gledajući dolje u njega. Opet sam osjećala stabla.

Čula sam ih kako šapuću jedna drugima, kako šapuću meni, o tamnim tajnama zaključanima duboko ispod zemlje, i osjetila sam zemlju ispod nas. Osjetila sam zemlju kako se okreće u ritmičkom plesu ispod Galenova tijela.

Postali smo dio tog plesa. Tijela su nam se čvrsto ispreplela, moji kukovi su se zibali naprijed i natrag, njegovi su se podizali i spuštali, te smo stvorili dvostruki ritam što se hranio svakim pokretom, dok nisam osjetila njegovo tijelo kako se napinje, nabijeno i čvrsto, i snažno sam ga stisnula u svom tijelu, držeći ga, držeći ga rukama, ustima, svakim djelićem sebe, kao da će nestati ne budem li ga čvrsto držala. Toplina je nabujala među mojim nogama, podižući se u val što mi se razlijevao tijelom dok nisam osjetila kako mi je koža popustila, pa sam se izlila u vjetar i šapat drveća. Jedino što me držalo usidrenom za zemlju bila je čvrsta vruća točka Galenova tijela. Osjetila sam kad je iskliznuo iz svoje kože, kad se njegova moć prelila van, i jedan blještavi trenutak nismo bili ni od mesa, ni od krvi, niti stvarni. Bili smo vjetar, drveće što je natezalo svoje korijene poput zavezanih zmajeva, razmišljajući istovremeno i o dubokoj zemlji, i o sunčevoj svjetlosti. Bili smo slatki zim zeleni miris eukaliptusa, i teški topli miris suncem spaljene trave. Kad više

nisam osjećala tijelo i jedva sam se sjećala tko sam, počela sam utjecati natrag u sebe. Moje tijelo se ponovo oblikovalo, a Galen je još bio u meni. Njegovo se tijelo ponovo oblikovalo ispod mene, i zastali smo hvatajući zrak, smijući se jedno drugome u naručju. Skliznula sam s njegova tijela da legnem pokraj njega, u njegovo naručje, obraza pritisnuta na njegova prsa da čujem brzo, sigurno udaranje njegova srca.

Kad smo osjetili da možemo hodati, ustali smo i otišli istim putem kojim smo došli, da nademo Maeve Reed i njezina muža i damo im magiju koju smo otkrili.

U mojoj spavaćoj sobi svoj je čarobni poljubac čekala Conchenn u svem svojem sjaju. Gordon Reed je pokraj njezine blještave pojave još više izgledao poput sivog kostura. Bilo je užasno vidjeti bol na njegovu licu dok ju je gledao. Čak i kroz pulsirajući sjaj magije koju smo imali u sebi, Gordonov bol je bio vidljiv. Ja nisam mogla izliječiti njegovu bolest, ali sam se nadala da ću mu olakšati muke. "Mirišeš na divljinu", reče Conchenn. "Srce zemlje udara kroz tebe, Meredith. Vidim ga poput zelenog odsjaja iza svojih očnih kapaka."

Počela je roniti kristalne suze koje kao da su se mogle uzeti u ruku i iskovati u srebru i zlatu. "Tvoj zeleni muškarac miriše na nebo i vjetar i sunce. Sjaji žutim sjajem u mojoj glavi." Sjela je na rub kreveta, kao da je noge više ne drže. "Zemlju i nebo nam donosite, majku i oca nam donosite, božicu i boga nam donosite."

Poželjela sam reći, *ne zahvaljuj nam još; još vam nismo dali dijete.*

Ali nisam to rekla, jer sam osjećala magiju u svom tijelu, osjećala sam je i u Galenovom dok me držao za ruku. Bila je to sirova snaga samog života, vjekovima stari ples zemlje zasađene sjemenjem što donosi plodove. Nije ga se moglo uistinu zaustaviti, taj ciklus, jer kad bi on stao, i sam život bi stao.

Maeve se pomaknula da sjedne do Gordona i primila je jednu njegovu mršavu ruku u obje svoje, svjetleće. Galen i ja smo stali pred njih. Kleknula sam pred Gordona, a Galen se približio Maeve. Moć je preskočila s nas na njih u naletu koji nam je uspravio dlačice na tijelima i ispunio sobu onom značajnom tišinom nalik gromu spremnom da udari. Soba je odjednom bila toliko puna magije da je bilo teško disati.

Galen i ja smo se odmaknuli i sad sam vlastitim očima mogla vidjeti da njih dvoje svijetle, ispunjeni vatrom zemlje i zlatom sunca. Maeve se već naginjala da poljubi tanke usne svog muža kad smo ih ostavili same, mirno zatvorivši vrata iza sebe. Osjetili smo trenutak olakšanja kao vjetar koji je zapuhao ispod vrata i sve nas dodirnuo.

Doyle je progovorio u iznenadnoj tišini svih nas. "Uspjela si, Meredith."

"Ne možeš biti siguran u to", rekla sam.

On me pogledao, samo me pogledao, kao da je to što sam rekla bilo smiješno.

"Doyle ima pravo", reče Mraz. "Tolika moć se neće izjaloviti."

"Ako imam toliku moć plodnosti, zašto onda još nisam trudna?" Opet je uslijedila tišina, ovaj put ne puna strahopoštovanja, nego neugodna.

"Ne znam", reče Doyle naposljetku.

"Moramo se više truditi, to je sve", reče Rhys.

Galen je svečano kimnuo. "Više seksa, treba nam više seksa." Namrštila sam se obojici, ali nisam mogla izdržati. Na koncu sam se nasmijala. "Još više seksa i ja neću moći hodati."

"Mi ćemo te svuda nositi", reče Rhys.

"Da", reče Mraz.

Sve sam ih polako pogledala. Bila sam prilično sigurna da se zezaju, prilično sigurna.

Sljedećeg dana baš smo dovršavali ručak kad je nazvao Taranis.

Naglo sam progutala zadnji zalogaj svoje voćne salate i svježeg kruha dok je Doyle razgovarao s njim. Maeve je bila trudna; magija je ubrzala u njoj. Taranis to još nije mogao znati, ali plašilo me što će učiniti kad otkrije. To je dodatno pojačalo napetost u odnosu s kraljem.

Izabrala sam kraljevski ljubičastu ljetnu haljinu s ovalnim izrezom i malom mašnom na leđima. Bila je vrlo ženstvena, vrlo pitoma, te u stilu koji je bio moderan već jako dugo. Jedino što se mijenjalo bila je duljina suknje. Ponekad, kad imate posla sa Svijetlim dvorom, želite polako ulaziti u dvadesetprvo stoljeće.

Sjela sam na svježe presvučen krevet, a nije bilo slučajno to što se ljubičasta boja moje haljine slagala s bordo prekrivačem i ljubičastim jastucima razbacanim među onima bordo i crne boje.

Popravila sam crveni ruž, a sve ostalo sam ostavila na miru. Htjeli smo postići prirodnu dramatičnost. Prekrižila sam gležnjeve mada ih on nije mogao vidjeti, te preklopila ruke u krilu. To nije bilo službeno, ali je bilo otprilike najbolje što sam mogla učiniti bez službene prostorije za primanje poziva.

Doyle mi je stajao sjedne, a Mraz s druge strane. Doyle je nosio svoje uobičajene crne traperice i crnu majicu kratkih rukava. Dodao je crne čizme koje su mu dopirale do bedara, no savio ih je tik ispod koljena. Čak je iz majice izvukao lančić s paukom, pa je ovaj svjetlucao, posve razgolićen na njegovoj crnoj majici. Pauk je bio dio njegova znakovlja, njegova grba, a jednom sam vidjela kako se koža na tijelu jednog ljudskog maga raspuknula, dok su paukovi dočarani tim draguljima navirali iz muškarca sve dok od njega nije ostalo ništa osim ustalasane mase paukova. Nesretna žrtva je bio čovjek za kojeg je poručnik Peterson mislio da sam ga ja ubila.

Mraz se odlučio za nešto tradicionalnije, odjenuo je bijelu tuniku do bedara, obrubljenu srebrnim, bijelim i zlatnim vezom. Sitni cvjetići i vitice bili su izvezeni tako detaljno da ih se moglo prepoznati kao vitice bršljana i ruže, s nešto divljih zumbula i ljubica izvezenih uokolo. Široki pojas od bijele kože sa srebrnom kopčom zakačio je oko pojasa tunike. Njegov mač, Poljubac zime, Geamhradh Pog, visio mu je s boka. Čarobnu

oštricu uglavnom je ostavljao kod kuće jer nije mogla zaustaviti suvremene metke; takvu vrstu magije nije imala, ali za audijenciju kod kralja, mač je bio savršen. Drška mu je bila od izrezbarene kosti sa srebrnim umecima. Kost je imala patinu poput stare slonovače, bogatu i toplu, kao svijetlo drvo uglačano stoljećima rukovanja.

Obojica su se trudila što su bolje mogla da stoje sa strane i da me tjelesno ne zastru, no to je bio težak posao. Čak i da sam stajala, to bi bio težak posao; kako sam sjedila, to je bilo gotovo nemoguće, ali htjeli smo da ja izgledam prijateljski. Oni će odraditi neprijateljske dijelove, ako to bude potrebno. To je bila neka vrsta igre dobar policajac-loš policajac, ali u politici.

Taranis, Kralj svjetlosti i iluzije, sjedio je na zlatnom prijestolju. Bio je odjeven u svjetlost. Njegova donja tunika bila je prodiranje sunčeve svjetlosti kroz lišće, prigušena, mjestimična svjetlost, s točkicama jarke žute svjetlosti sunca, poput sićušnih zvijezda što se pokazuju kroz svjetlost i sjenu. Gornja tunika bila je svijetle, gotovo zasljepljujuće žute boje pune ljetne svjetlosti sunca na jarkom lišću. Bila je istovremeno i zelena i zlatna, i nijedno od toga. To je bila svjetlost, ne tkanina, pa se boja mijenjala i micala kako se micao on. Plesala je i tekla čak i od podizanja i spuštanja njegova disanja.

Kosa mu je u valovima zlatne svjetlosti padala oko lica, koje je svijetlilo toliko jarko da su samo njegove oči blještale jače od tog sjaja. Te su oči bile tri kruga blistave, sinje plave, poput tri kruga tri različita oceana, a svaki se utapao u svjetlosti sunca, svaki je bio druge nijanse plave; ali baš kao i voda iz koje su bile posuđene, mijenjale su se i prelijevale kao da u njima kipe nevidljive morske struje.

Toliko toga se na njemu micalo, i to ne na usklađeni način. Bilo je to poput gledanja triju različitih vrsta svjetlosti u tri različita dana u različitim dijelovima svijeta, ali koje su silom bile nagurane zajedno. Taranis je bio svjetlosni kolaž koji je bljeskao, tekao i lepršao, nikad u istom smjeru. Morala sam zatvoriti oči. Bilo je vrtoglavo. Osjetila sam da će mi postati mučno, budem li dovoljno dugo gledala u to. Upitala sam se osjećaju li se i Doyle i Mraz pomalo kao da boluju od morske bolesti.

Ali, to nije bilo nešto što sam mogla naglas upitati pred kraljem. Naglas sam rekla: "Kralju Taranise, moje donekle smrtno oči ne mogu izdržati prizor vaše veličanstvenosti ne osjećajući se pritom prilično shrvano. Preklinjem vas da

smanjite svoj sjaj, da bih vas mogla gledati, a da ne klonem."

Njegov glas se prolomio u naletu glazbe, kao da pjeva neku čudesnu pjesmu, ali samo je govorio. U sebi sam znala da to nije najljepši zvuk koji sam ikad čula, no moje uši su čule nešto više od obmane. "Što god trebaš da ti ovaj razgovor bude ugodan, bit će ti dano. Gledaj, podnošljiviji sam smrtnim očima."

Oprezno sam otvorila oči. Još je bio jednako blještav, ali svjetlost se više nije kretala i tekla toliko brzo. Činilo se da je usporio igru svjetlosti i lice mu više nije bilo baš onoliko blistavo. Uspjela sam vidjeti više obrisa njegove čeljusti, no još nije bilo ni traga bradi koju sam znala da ima. Njegovi zlatni valovi su bili čvršći, manje blještavi. Znala sam koje je boje njegova kosa, a to nije bilo to, ali barem mi se više nije vrtjelo u glavi od pogleda na njega.

Pa, osim očiju. U očima je zadržao onu plivajuću plavu igru svjetlosti i vode. Nasmiješila sam se i upitala: "Gdje su one lijepe zelene oči kojih se sjećam iz djetinjstva? Radovala sam se što ću ih ponovo vidjeti. Ili me sjećanje vara, pa su oči nekog drugog sidha one koje sam smatrala vašima? Te su oči bile zelene poput smaragda, zelene poput ljetnog lišća, zelene poput duboke, mirne vode u sjenovitom jezeru."

Muškarci su mi dali savjete o komuniciranju s Taranisom, proizašle iz stoljeća osobnog iskustva i promatranja kraljice kako to čini. Savjet broj jedan bio je: nikad nećeš pogriješiti ako laskaš Taranisu; onome što mu je drago čuti, sklon je vjerovati. Osobito ako to kaže neka žena.

Milozvučno je zahihotao i oči su mu odjednom postale baš onako divne kakvih sam ih se sjećala iz djetinjstva. Kao da je golema šarenica njegova oka cvijet s mnogo, mnogo latica, svih zelenih, ali različitih nijansi zelene, neke su imale bijele rubove, a neke crne. Dok nisam vidjela prave oči Maeve Reed, mislila sam da su Taranisove oči najljepše sidhe oči koje sam ikad vidjela.

Uspjela sam mu uputiti iskreni osmijeh. "Da, vaše oči su baš onako lijepe kakvima ih se sjećam."

Napokon se prikazao kao da je stvoren od zlatnog svjetla, sa svjetlije zlatnom kosom u valovima oko ramena. Njegove zelene oči izgledale su gotovo kao da plutaju na vrhu te zlatne svjetlosti, poput cvjetova što počivaju na vodi. Oči su bile stvarne, koliko god neobične bile, ali ostatak nije bio. Kad biste ga pokušali fotografirati, vidjele bi se te oči i više ništa osim

mrlje. Suvremeni fotoaparati ne vole kad se u njih uperi toliko magije.

"Pozdravljam te, princezo Meredith, Princezo mesa, ili sam tako barem čuo. Čestitam. To je uistinu strašna moć. Natjerat će sidhe s Tamnog dvora da razmisle više od dvaput prije nego što te izazovu na dvoboj." Glas mu se smirio do gotovo normalnog, premda prekrasnog zvuka.

"Lijepo je što sam zaštićena, najzad."

Mislom da se namrštitio. Bilo je teško reći kroz sav taj sjaj na njegovu licu. "Zao mi je što je tvoje prebivanje na mračnom dvoru bilo toliko opasno. Uvjeravam te da ćeš vidjeti da život na Svijetlom dvoru nije toliko težak."

Začudila sam se, pokušavši zadržati ugodan izraz na licu. Sjećala sam se kakav mi je bio život na Svijetlom dvoru, a riječ težak ga je baš zadovoljavajuće opisivala. Predugo sam šutjela, jer je kralj rekao:

"Dodeš li na našu gozbu u tvoju čast, mogu ti jamčiti da ćeš uvidjeti da je ugodan i vrlo lijep."

Duboko sam udahnula, izdahnula i nasmiješila se. "Vrlo sam počašćena tim pozivom, kralju Taranise. Gozba u moju čast na Svijetlom dvoru vrlo je neočekivano iznenađenje."

"Ugodno, nadam se", nasmijao se, a smijeh je opet bio onaj zvonki, radosni zvuk. Morala sam se nasmiješiti kad sam ga čula. Taj zvuk je izmamio smijeh čak i s mojih usana.

"O, vrlo ugodno, Vaše veličanstvo." Doista sam mislila to što sam rekla. Naravno da je bilo ugodno dobiti poziv od ovog blistavog muškarca s fantastičnim očima na gozbu u moju čast, na lijep, blještavi dvor. Ništa ne bi moglo biti bolje od toga.

Zatvorila sam oči i duboko udahnula, te nekoliko trenutaka zadržala dah, dok je Taranis nastavio govoriti postupno sve ljepšim glasom.

Usredotočila sam se na svoje disanje, a ne na njegov glas. Osjećala sam svoj dah, oseku i plimu svog tijela. Usredotočila sam se samo na udišem zrak i izdišem ga, da ga nadzirem, da osjećam svoje tijelo kako ga uvlači, pa zadržava dok ne bi postalo gotovo bolno ne izdahnuti, te najzad dopušta zraku da polako iscuri van.

Začula sam Doyleov glas kako se glatko kreće u tišini koju sam stvorila. Uhvatila sam njegove djeliće dok sam izvodila vježbu disanja i opet počela osvješčivati što se nalazi izvan mog vlastitog tijela. "Princeza je zastrašena vašom pojavom, kralju Taranise. Ona je, najzad, još donekle dijete.

Teško se suočiti s toliko moći, a da to ne ostavi traga."

Doyle je bio onaj koji me upozorio da je Taranis toliko dobar u osobnom glamuru da ga rutinski koristi protiv drugih sidha. I nitko mu nije govorio da je to protuzakonito, jer je on kralj i većina ga se bojala. Previše ga se boje da bi ukazali na to da vara. Upravo me Doyleovo upozorenje pripremlilo na to da izvedem vježbu disanja, umjesto da pokušam biti snažna i izdržati. Provela sam većinu svog života u blizini stvorenja koja su imala jači glamur za nagovaranje od mene, pa sam naučila kako ga se osloboditi. Ponekad sam radi toga morala činiti stvari koje su se primjećivale, poput ovog disanja.

Većina sidha bi radije dopustila da ih se začara nego da pokažu koliko im je u stvari teško izdržati moć drugog sidha. Ja si nikad nisam mogla priuštiti ponos takve vrste.

Polako sam otvorila oči, trepćući, dok nisam osjetila da sam se čvršće usidrila u sada i ovdje. Nasmiješila sam se. "Ispričavam se, kralju Taranise, ali Doyle je u pravu. Pomalo sam shrvana vašom blistavom pojavom."

Nasmiješio se. "Moje najiskrenije isprike, Meredith. Nisam htio da ti bude neugodno."

Vjerojatno i nije, ali je htio da dođem na njegovu malu zabavu. Htio je to dovoljno jako da me pokuša "nagovoriti" pomoću magije.

Toliko sam željela jednostavno pitati zašto je tako važno da dođem na njegovu malu soareju, ali Taranis je točno znao tko me odgojio, a nitko nikad nije optužio mog oca da je bio imalo neljubazan. Katkad izravan, ali uvijek ljubazan. Nisam se mogla praviti da sam ljudska nezalica kao s Maeve Reed. Prepametan je za to. Problem je bio u tome što, bez izravnih pitanja, nisam bila načisto kako da doznam ono što sam trebala znati.

Ali to nije bilo važno. Kralj je bio daleko prezaposlen time da me opčara da bi se brinuo o bilo čemu drugome.

Nisam pokušala odmjeriti svoj glamur s jednim od najvećih iluzionista koje je dvor ikad iznjedrio. Prvo sam pokušala s istinom. "Sjećam se vaše kose nalik zalasku sunca utkanom u valove. Tako mnogo sidha ima zlatnožutu kosu, ali samo vi imate kosu boje sunca na zalasku." Malo sam se dražesno namrštila, onako kako to žene već stoljećima izvode s dobrim učinkom. "Ili me sjećanje vara? Većina mojih uspomena na vas kad niste bili odjeveni u glamur iz mog su dječjeg sjećanja. Možda sam samo sanjala tu boju, tu ljepotu."

Ja ne bih pala na to; nijedan od mojih gardista to ne bi

povjerovao; Andais bi me ošamarila zbog toliko očiglednog manipuliranja, ali nitko od nas nije upoznao društveno tetošenje na koje je Taranis navikao. Iza njega su bila stoljeća tijekom kojih su mu se ljudi obraćali upravo tako, ili još sladunjavije. Ako stalno slušate samo to kako ste čudesni, kako ste divni, kako ste savršeni, je li onda stvarno itko kriv ako u to počnete i vjerovati? Ako vjerujete u to, onda to više ne djeluje ni blesavo ni manipulativno. Djeluje istinito. Prava istina je da sam ja mislila da je njegov pravi oblik privlačniji od ove svjetlosne predstave. Bila sam iskrena, ali sam mu i laskala. To zna biti moćna kombinacija.

Izgledalo je kao da se zlatni valovi suču, klešu u pojedinačne pramenove kose, te se njegova prava kosa nije jednostavno odjedanput pojavila, već se polako otkrivala pogledu, poput striptiza. Njegova prava boja bila je onako grimizna kako znaju biti zalasci sunca, kao da je cijelo nebo puno neonske krvi. No, u kosu su bile upletene kovrče one crvenonarančaste koja se katkad dogodi u trenutku kad sunce tone iza obzora, kao da se sunce razmazalo preko neba. Nekoliko pramenova kose igralo se kroz sve to, nalik žutoj boji sunca izvučenoj u niti što su namigivale i iskrile kroz čvršće valove njegove kose.

Izdahnula sam zrak koji nisam shvatila da zadržavam. Nisam lagala kad sam rekla da je njegova prirodna boja spektakularnija od iluzije. "Odgovara li ti ovo bolje, Meredith?" Glas mu je bio toliko bogat da se mogao dodirnuti, kao da sam ga mogla primiti šakama i privinuti ga uz tijelo. Nisam baš mogla zamisliti kako bi bilo imati ga u naručju, ali bilo bi poput nečega gustog, slatkog, možda. Kao da se prekrijete šećernom vunom, sami zrak i pređeni šećer, nešto što se topi i postaje ljepljivo.

Lecnula sam se i pribrala kad mi je Doyle dodirnuo rame. Taranis je koristio više od običnog glamura. Glamur mijenja izgled stvarima, ali vi i dalje imate izbor hoćete li to prihvatiti ili nećete. Glamur može suhom listu dati izgled slatkog komada torte, ima više izgleda da ćete vi pojesti iluziju torte nego činjenicu suhog lista; ali svejedno morate izabrati da to pojedete. Glamur mijenja samo iskustvo. On ne izabire da to prihvatite.

Ono što je Taranis upravo učinio pokušalo je odabrati umjesto mene "Jeste li me maločas nešto pitali, Vaše veličanstvo?"

"Jesam", reče Doyle, a njegov me glas podsjetio na tamne,

guste, slatke stvari, poput gotovo crne medovine. Shvatila sam da mi je dašak glamura pomogao da pomislim na to, ali Doyle me nije pokušavao kontrolirati; pokušavao mi je pomoći da se obranim od kraljeve moći.

"Upitao sam te bi li mi učinila čast da budeš prisutna na gozbi u tvoju čast."

"Čast mi je što se toliko trudite, Vaše veličanstvo. Bilo bi mi jako drago prisustvovati takvoj svečanosti za otprilike mjesec dana. Trenutačno ima toliko posla. Pripreme za Božić i sve to, znate. Ja nemam sluge koji bi moje planove ostvarivali tako glatko kao vaše." Nasmiješila sam se, no iznutra sam vrištala na njega. Kako se usuđivao manipulirati mnome kao da sam ja neko bezumno ljudsko biće ili niža vila. Ovo nije način na koji se ponašate prema nekom ravnopravnom. Nije me to trebalo čuditi. Njegovo ponašanje prema meni cijelo je vrijeme bilo podmuklo, u najboljem slučaju. Nije me smatrao ravnopravnom. Zašto bi me tako tretirao?

Ja sam mogla promijeniti boju kose, potamniti si kožu, načiniti male promjene na svom izgledu. Bila sam majstor u toj vrsti glamura, ali nisam imala ništa što bi me zaštitilo od goleme moći koju je Taranis tako ležerno bacao na mene.

U čemu sam ja bolja od Taranisa? Imam ruku mesa, a on nema, ali to je nešto što samo može ubiti, a i to samo dodirom. Nisam ga htjela ubiti, samo ga odbiti od sebe.

Nastavio je melodioznim glasom. "Jako bi me veselilo tvoje društvo prije Božića."

Doyleova ruka se stegnula na mom ramenu. Podigla sam svoju ruku da dodirnem njegovu i dodir njegove kože pomogao mi je da se smirim. U čemu sam ja bolja od Taranisa?

Pomaknula sam ruku da Doyle ovije svoje prste oko mojih. Ruka mu je bila vrlo stvarna, vrlo čvrsta. Kao da je dodir pomogao odgurati taj težak glas i blještavu ljepotu.

"Mrzila bih reći ne Vašem veličanstvu, ali ta posjeta svakako može čekati do poslije Božića."

Njegovanje moć navalila na mene u gotovo sirovom valu. Da je to bila vatra, progutali bi me plamenovi; da je bila voda, utopila bih se; ali to je bilo uvjeravanje, gotovo neka vrsta zavodačenja, a ja se više nisam mogla prisjetiti zašto nisam htjela ići na Svijetli dvor. Naravno da ću ići.

Iznenadni pokret me spriječio da pristanem. Doyle je sjeo pokraj mene i stavio mi noge s obje strane tijela, pa sam se ugnijezdila između njih. Ruka mu je i dalje stiskala moju. To me

spriječilo da pristanem, ali nije bilo dovoljno. Pritisak njegove kože na mojoj ruci mi je i dalje bio dragocjeniji od cijelog njegovog odjevenog tijela prislonjenog uz mene.

Posegnula sam naslijepo i Mraz mi je uhvatio ruku. Stisnuo ju je, i to je također pomoglo.

Opet sam pogledala zrcalo. Taranis je još blještao, lijep poput umjetničkog djela, ali to nije bila onakva ljepota od koje bi mi se puls ubrzao. Gotovo da se previše trudio da ga ozbiljno shvatim. Izgledao je pomalo smiješno pod svojom svjetlećom maskom i odjećom od sunčeve svjetlosti.

Njegova moć je opet nasrnula, topli šamar na mom licu. "Dođi mi, Meredith. Dođi mi za tri dana i pokazat ću ti gozbu kakvu nikad nisi vidjela."

Ovaj put me spasilo otvaranje vrata. Bio je to Galen. Zagledao se u Doylea na krevetu i u Mraza koji me držao za ruku. "Zvao si, Doyle?"

Ja nisam čula da je Doyle išta rekao. Mislim da na trenutak ili dva nisam mogla čuti ništa osim kraljeva glasa.

Uspjela sam progovoriti; glas mi je bio tanak i zadihan. "Pošalji mi Kitta. Onakvog kakav jest, molim te."

Galen me na to začuđeno pogledao, ali se brzo naklonio, neopažen iz zrcala, te pošao po goblina. Namjerno sam tako sročila zahtjev. Kitto bi nosio vrlo malo odjeće kad bi se sklopčao u svojoj rupi za skrivanje. Htjela sam dodir nečije kože na svojoj, a nisam htjela tražiti od gardista da se skinu.

Kitto je ušao u sobu ne noseći ništa osim svojih kratkih hlača; iz Taranisova kuta, vjerojatno je izgledao gol. Neka misli što god hoće. Kitto je dobacio upitni pogled Doyleu i meni. Pažljivo je izbjegao pogled u zrcalo. Smjestila sam Doyleovu ruku na stranu svog vrata i slobodnu ruku pružila prema Kittu. Prišao mi je bez pitanja. Njegova mala ruka ovila se oko moje, a ja sam ga povukla na pod, da mi sjedne do nogu. Privukla sam ga na svoje gole noge. Nisam nosila čarape, samo ljubičaste sandale bez prstiju koje su odgovarale haljini.

Kitto se tijelom ovio oko mojih nogu, a topli dodir njegove kože na mojoj, osjet njegovih dlanova, njegovih ruku oko mojih golih nogu ispod suknje, smirio me.

Počinjala sam nazirati metodu iza ludila kad bi Andais razgovarala sa Svjetlim dvorom prekrivena golim tijelima. Uvijek sam pretpostavljala da je time htjela podmuklo vrijeđati Taranisa, ali sad više nisam bila toliko sigurna. Možda je s vrijeđanjem počinjao kralj, a ne kraljica.

"Zahvaljujem vam na časti koju mi ukazujete, Taranise, ali ne mogu čiste savjesti pristati na gozbu prije Božića. Bila bi mi velika čast prisustvovati kad prođe ova gužva oko Božića." Moj glas je bio vrlo jasan, vrlo smiren, skoro odrješit.

Doyle je najzad shvatio da mi treba koža, jer je zaposlio ruke na mom vratu, milujući mi dijelove ramena i ruku koji su bili goli. Inače bi dodir njegovih ruku što prelaze mojom kožom bio zavodljiv; sad je to bilo samo nešto što me smirivalo.

Kralj je zamahnuo prema meni svojom moći, oblikujući je u Bič koji je bolio, premda je u isto vrijeme bio ugodan. Uzdah mi se oteo iz grla i bila bih se bacila na zrcalo, bila bih čak zavikala da, da sam mogla govoriti, da sam se mogla pomaknuti. U tom očajničkom trenutku dogodile su se tri stvari; Doyle me nježno poljubio u vrat, Kitto mi je liznuo stražnju stranu koljena, a Mraz je sjeo na krevet i podigao moju ruku do usta.

Dodiri njihovih usta bili su tri sidra koja su me spriječila da se pustim.

Mraz je skliznuo na pod pokraj Kitta i stavio moj prst u usta, možda zato da od Taranisa sakrije što radi. Nisam bila sigurna i nije me zanimalo. Dodir njegovih usta bio je poput baršunaste rukavice oko moje kože.

Ispustila sam uzdrhtali dah – i opet sam uspjela razmišljati, barem malo. Doyle me prstima gladio od dna lubanje do vrha glave, masirajući mi kožu pod kosom. Što je trebalo biti strahovito dekoncentrirajuće, raščistilo mi je um.

"Pokušala sam biti ljubazna, Taranise, ali vi ste bili toliko netaktični magijom koliko ću ja sada biti riječima. Zašto je toliko važno da me vidite uopće, a kamoli baš prije Božića?"

"Ti si moja rođakinja. Želim obnoviti naše poznanstvo. Božić je vrijeme zbližavanja."

"Većinu mog života jedva ste priznavali da postojim. Zašto vam je sada stalo do toga da obnovite naš odnos?"

Njegova je moć ispunila sobu, i osjećala sam se kao da pokušavam udisati nešto čvršće od zraka. Nisam mogla disati. Nisam mogla gledati. Svijet se suzio na svjetlost; svjetlost je bila posvuda.

Oštra bol me prenela toliko naglo da sam zavrištala. Kitto me ugrizao za nogu kao pas koji hoće privući moju pažnju, ali upalilo je. Posegnula sam prema dolje i pomilovala njegovo lice. "Ovaj razgovor je završen, Taranise. Ponašate se neuračunljivo neotesano. Nijedan sidhe ovo ne radi drugim sidhe, samo nižim vilama."

Mraz se osovio na noge da isprazni zrcalo, ali Taranis je rekao: "Čuo sam mnoge glasine o tebi, Meredith. Želim se osobno uvjeriti što je nastalo od tebe."

"Što vidite, Taranise?" upitala sam.

"Vidim ženu gdje je nekad bila djevojka. Vidim sidha gdje je nekad bila niža vila. Vidim mnogo stvari, ali neka će pitanja ostati neodgovorena dok te ne vidim osobno. Dođi meni, Meredith, dođi i daj da upoznamo jedno drugo."

"Iskreno i među nama, Taranise, ja jedva mogu funkcionirati suočena s vašom moći. Vi to znate i ja to znam. A to je na daljinu. Bila bih glupa kad bih vam dopustila da ovo pokušate izbliza."

"Dajem ti svoju riječ da ti neću zadavati ovakve muke ako samo dođeš na moj dvor prije Božića."

"Zašto prije Božića?"

"Zašto poslije Božića?" uzvratil on.

"Zato što se čini da to jako želite, što me navodi da posumnjam u vaše motive."

"Znači, zato što nešto previše želim, ti bi mi to uskratila samo zato što to želim."

"Ne. Nego se ja, zbog toga što to prejako želite i što se činite spremni učiniti sve što je u vašoj moći da to i dobijete, bojim te vaše želje." Čak sam i kroz zlatnu masku vidjela da se namrštilo. Nije shvaćao moju logiku, premda se meni činila dovoljno jasnom. "Uplašili ste me, Taranise. Posve je jednostavno. Neću se dovesti pod vašu vlast, ne dok ne položite neke vrlo ozbiljne zakletve... da ćete se pristojno ponašati u blizini mene i mojih."

"Dođeš li prije Božića, obećat ću što god hoćeš."

"Neću doći prije Božića, a vi ćete ipak obećati što god hoću. Ili neću doći uopće."

Počeo je blještati, crvena mu je kosa svjetlucala poput prave krvi. "Ti se meni ne pokoravaš?"

"Ne mogu vam se ne pokoravati, jer vi nemate nikakvu moć nada mnom."

"Ja sam Ard-Ri¹², vrhovni kralj."

"Ne, Taranise, vi ste vrhovni kralj Svijetlog dvora, kao što je Andais vrhovna kraljica Tamnog. Ali niste moj Ard-Ri. Ja

¹² Ard Ri su vrhovni kraljevi Irske, od legendarnih, drevnih, poganskih i vjerojatno mitskih, još od 2. tisućljeća p.n.e., do ranokršćanskih i srednjovjekovnih stvarnih osoba.

nisam s vašeg dvora. To ste mi dobro objasnili kad sam bila mlađa."

"Držiš do starih razmirica, Meredith, a ja ti nudim ruku pomirenja."

"Neće me zavesti lijepe riječi, Taranise, ni lijepi prizori. Kad sam bila dijete, jednom ste me skoro nasmrtno pretukli. Ne možete mi zamjeriti što vas se sada bojim, ne kad ste se toliko pomučili da me naučite da vas se bojim."

"Nije to ono što sam htio da naučiš", reče on, ne poričući da me pretukao. Barem je utoliko bio pošten. "Što ste onda htjeli da naučim?"

"Da ne preispituješ postupke svog kralja."

Utonula sam u dodire Doyleovih dlanova i usta na potiljku, Mrazova jezika što mi je lizao dlan, Kittovih zubi koji su mi nježno grickali nogu. "Vi niste moj kralj, Taranise. Andais je moja kraljica, a kralja nemam."

"Ti tražiš kralja, Meredith, ili tako glasine govore."

"Tražim oca svoje djece, a on će biti kralj Tamnog dvora."

"Ja već odavno govorim Andais da je ono što ne valja s njom to što joj nedostaje kralj, pravi kralj."

"A jeste li vi takav kralj, Taranise?"

"Da", reče on, i mislim da je vjerovao u to.

Nisam znala što da kažem na to. Najzad sam rekla: "Onda ja tražim drugačiju vrstu kralja, onakvog koji razumije da prava kraljica vrijedi koliko i bilo koja količina kraljeva."

"Vrijedaš me", reče on, a svjetlost koja je bila prijateljska postala je gruba, pa sam zaželjela naočale za sunce, da me zaštite od tog neugodnog blještanja.

"Ne, Taranise, vi vrijeđate mene, i moju kraljicu, i moj dvor. Ako za mene nemate boljih riječi od ovih, onda nemamo o čemu razgovarati."

Kimnula sam Mrazu i on je ispraznio zrcalo prije nego što je Taranis to dospio učiniti sam.

Ostali smo šutjeti još trenutak ili dva, a onda je Doyle rekao: "On je sebe uvijek smatrao prilično privlačnim za dame."

"Želiš reći da je ovo bila neka vrsta zavoda?"

Osjetila sam kako je Doyle slegnuo ramenima, a onda su me njegove ruke obuhvatile i privile me uz njega. "Taranisa smetaju svi koji njime nisu impresionirani. Mora čeprkati po svakome tko ga ne obožava. Mora ga trljati, kao zrnice prašine u oku što je stalno tu, stalno boli."

"Je li to razlog zašto Andais s njim razgovara gola i

prekrivena muškarcima?"

"Da", odgovori Mraz.

Podigla sam pogled prema njemu, koji je još stajao kod zrcala. "To je svakako uvreda, raditi takve stvari drugom vladaru?"

On slegne ramenima. "Oni nastoje zavesti jedno drugo, ili ubiti jedno drugo, već stoljećima."

"Ubijanje ili zavođenje – postoji li treća opcija?"

"Našli su svoju treću opciju", reče mi Doyle u uho.

"Nestabilni mir.

Mislim da Taranis želi kontrolirati tebe – a kroz tebe, jednom i Tamni dvor."

"Zašto toliko inzistira na Božiću?" upitala sam.

"Nekad su se na Božić obavljala žrtvovanja", reče Kitto tiho. "Kako bi zajamčili da će se svjetlost vratiti, ubili bi Kralja božikovine da oslobode put za ponovno rođenje Kralja hrastova, ponovno rođenje svjetlosti¹³." Svi smo pogledali jedni druge. Mraz je rekao: "Misliš da plemići s njegova dvora najzad postaju sumnjičavi zbog toga što nema djece?"

"Ja nisam čuo ni slova o tome", reče Doyle. Što je značilo da on ima svoje špijune na tom dvoru.

"Uvijek se kralj morao žrtvovati za kralja", reče Kitto.

"Nikad kraljica."

"Možda Taranis želi promijeniti taj običaj", reče Doyle, čvršće me zagrlivši. "Ne ideš na Svijetli dvor prije Božića. Nema dovoljno dobrog razloga."

Zavalila sam se na njegovo tijelo, dopustila čvrstom zagrljaju njegovih ruku da bude moja utjeha. "Slažem se", rekla sam tiho. "Što god Taranis planirao, ja ne želim biti dio toga."

"Onda se svi slažemo", reče Mraz.

"Da", reče Kitto.

Bila je to jednoglasna odluka, ali nekako ne previše umirujuća.

¹³ The Holly King i the Oak King, *Kralj božikovine i Kralj hrastova*, prema staroj keltskoj tradiciji preuzetoj i u kultu Wicca, dva su aspekta istog boga, koji predstavljaju mračni i svijetli dio godine, a obredno se izmjenjuju otprilike u vrijeme zimskog i ljetnog suncostaja.

Izašli smo u dnevnu sobu i ondje našli detektivku Lucy Tate kako sjedi u ružičastom naslonjaču, pijucka čaj i ne izgleda baš sretno. Galen je sjedio na kauču i nastojao biti šarmantan, što mu je zapravo prilično dopro išlo. Lucy ga uopće nije doživljavala. Sve je, od držanja njezinih ramena, načina na koji je prekrizila duge noge, do onoga kako je tresla stopalo, odavalo da je ljuta, uzrujana, ili oboje. "Pa bilo je i proketo vrijeme", rekla je kad sam izašla iz spavaće sobe. Odmjerala je nas troje pogledom, prilično kritično. "Niste li malo pretjerano odjeveni za male popodneve užitke?"

Ja sam pogledom prešla od Galena na kauču do Rhysa i Nicce koji su besposličarili po sobi. Kitto je otišao u svoju "pseću kućicu" ne izgovorivši ni riječ. Nisam vidjela Sagea, pa sam se upitala je li vani, na rastućem odredu biljaka u teglama ispred vrata. Galen ih je kupio nekoliko na dražbi da usreći malog vilenjaka. Nije upalilo, ali je Sage ipak provodio dosta vremena ljenčareći u biljkama. Sva trojica vidljivih muškaraca složila su mi vrlo nevinna lica. Previše nevinna. "Što ste joj rekli?"

Rhys je slegnuo ramenima, pa se odgurnuo od zida na koji se naslanjao. "Reći joj da se ševiš s Doyleom i Mrazom bio je jedini način da je spriječimo da provali u sobu prije nego što završiš svoj mali poslovni sastanak."

Lucy Tate je ustala i gurnula šalicu čaja u smjeru Galena. On ju je zgrabio, u zadnjem trenutku. Lice joj je poprimilo nezdravo crvenu boju. "Želite mi reći da ja ovdje sjedim gotovo sat vremena, a da su oni obavljali poslovni razgovor?" Glas joj je bio opasno nizak, svaka riječ vrlo mirna, vrlo jasna.

Galen je ustao i odnio šalicu s koje je kapalo u kuhinju, držeći jednu ruku ispod nje, da ne bi za sobom ostavljala čajni trag.

"Poslovni razgovor s vilinskim dvorovima", rekla sam. "Vjerujte mi kad vam kažem da bih više Voljela da mi uletite usred *menage a trois*. nego u razgovor koji sam upravo završila."

Činilo se kao da me tek sad jasno vidjela. "Izgledate uzdrmano."

Slegnula sam ramenima. "Moja obitelj... divni ljudi."

Dugo me gledala, gotovo cijelu minutu, kao da u sebi

donosi kakvu odluku. Naposljetku je odmahнула glavom. "Rhys ima pravo. Samo me prijetnja da ću vas vidjeti *in flagranti* uspjela zadržati tu vani tako dugo. A obiteljski poslovi nisu policijski poslovi, jebi ga."

"Došli ste policijskim poslom?" upita Doyle dok se glatko provlačio pokraj mene u veću sobu.

"Da", reče ona i zaobiđe kauč da stane pred njega.

On se nastavio kretati prema prostoru za blagovanje, tako da to ne ispadne kao konfrontacija, ali Lucy je htjela konfrontaciju. Stajala je s rukama prekržiženima ispod grudi, ratobornog izgleda, kao da se želi s nekime potući.

"Što vas muči, Lucy?" upitala sam ušavši dublje u sobu da bih sjela na drugi kraj kauča. Ako je htjela zadržati naš kontakt očima, morala je zaobići kauč i sučeliti se sa mnom. Tako je i učinila, ponovo se neugodno smjestivši u ružičasti naslonjač.

Nagnula se prema naprijed, preklapljenih ruku, isprepletenih prstiju, kao da se bori sama sa sobom.

Upitala sam ponovo: "Što vas muči, Lucy?"

"Sinoć se dogodilo još jedno masovno ubojstvo." Lucy je obično dobro gledala u oči, ali ne i danas. Danas su njezine oči lunjale po stanu, nemirne, ne gledajući ni u što predugo.

"Je li bilo nalik onome što smo vidjeli?" upitala sam.

Kimnula je, zaustavivši na trenutak pogled na meni, a onda ga je skrenula da pogleda televizor, pa red biljaka koje je Galen uzgajao na prozoru. "Posve isto, osim lokacije."

Doyle je došao kleknuti iza kauča, rukama mi lagano dodirujući ramena. Mislim da je kleknuo zato da nas ne bi nadvisivao. "Jeremy nas je obavijestio da je svima iz njegove agencije taj slučaj zabranjen. Vaš poručnik Peterson ne djeluje previše zadovoljno s nama."

"Ne znam što je spopalo Peteriona, i sjedim ovdje i pokušavam odlučiti je li me briga. Budem li razgovarala s vama o tom slučaju, to bi me moglo koštati posla." Ustala je i počela koračati skučenim prostorom dnevne sobe; od velikog prozora do ružičastog naslonjača, uhvaćena između kauča i bijelo obojenog drva stalka za televizor. "Oduvijek sam samo htjela biti murjak." Odmahnula je glavom, prošavši prstima kroz gustu smeđu kosu. "Ali radije bih ostala bez posla nego vidjela još jedan onakav prizor."

Naglo je sjela u ružičasti naslonjač i ovaj put me pogledala, tim velikim očima, tim ozbiljnim licem. Donijela je svoju odluku. Vidjelo joj se na licu. "Jeste li pratili taj slučaj u

novinama ili na vijestima?"

"Na vijestima su incident u klubu proglasili curenjem misterioznog plina." Doyle je oslanjao bradu na moje rame dok je govorio. Njegov duboki glas mi je vibrirao niz kožu, po kralježnici.

Morala sam se othrvati tome da mi se na licu primijeti kako to djeluje na mene. Mislim da se nije vidjelo.

"Drugi je bio u jednom od onih putujućih klubova, *rave*, rekla bih, loše droge."

Kimnula je. "Loša serija *ecstasyja*, da. To je barem bila priča koju smo pustili da procuri. Pobrinuli smo se da novinari dobiju nešto o čemu će pisati, da ne bi zbrojili dva i dva, pa pokrenuli paniku u cijelom gradu. Ali to na tom raveu bilo je posve isto kao i na prva dva mjesta."

"Prva dva?" upitala sam.

Ona je kimnula. "Prvo pravo mjesto zločina vjerojatno se ne bi pojavilo ni na čijem radaru da se nije dogodilo u luksuznom dijelu grada. Samo šestero odraslih tom prilikom, mala večera koja je jako loše završila. To bi još plutalo na nečijoj hrpi čudnih sranja kao neriješeno. Ali, žrtve su bile istaknute osobe, pa kad je napadnut onaj klub, zazvonila su neka zvona u donjem gradu i odjednom smo dobili cijeli odred. Trebao nam je, ali ga nikad ne bismo dobili tako brzo da jedna od prvih žrtava nije bila dobra s nekoliko gradonačelnika i policijskim načelnikom ili dva." Zvučala je gorko i umorno.

"Prva ubojstva su bila u privatnoj kući?" upitala sam.

Lucy je kimnula glavom, ruke su joj sad još samo bile preklapljene, više ih nije čvrsto stezala. Bila je umorna i deprimirana, ali mirnija. "Da, i to je bilo prvo mjesto takvih ubojstava, koliko smo mi uspjeli istražiti. Stalno sanjam o tome da je prva na udaru bila neka napuštena zgrada puna narkomana ili pak tvornica koja eksploatira radnike, pa da ćemo uskoro naći desetke leševa koji trunu na prosinačkoj vrućini. Jedino što može biti gore od takvih prizora dok su svježiji, bio bi jedan zbilja star." Opet je odmahнула glavom prošavši prstima kroz kosu, a onda je odmahнула glavom i razbarušila kosu koju je upravo bila zagladila.

"U svakom slučaju, prvi put je bilo u privatnoj kući, da. Našli smo par koji je ondje živio, dva gosta i dvoje slugu."

"Koliko daleko je ta kuća od kluba koji smo vidjeli?" upitala sam.

"Do Holmby Hillsa ima oko jedan sat."

Osjetila sam kako se Doyle jako umirio iza mene. Tišina se širila oko nas kao krugovi na vodi. Svi smo zurili u nju i, čini mi se, trudili se ne pogledati jedni druge.

"Jeste li rekli Holmby Hills?" upitala sam.

Ona je gledala ravno u nas. "Da. Zašto vam je to svima poznato?"

Ja sam pogledala Doylea. On je pogledao mene. Rhys se odlučio nasloniti na zid kao da mu to ne znači ništa, ali njegovo lice nije baš uspjelo sakriti sjaj uzbuđenja. Misterij se produbljavao, ili se možda uplićivao, ako postoji ta riječ. Rhys si nije mogao pomoći, jednostavno je uživao u svemu tome.

Galen je otišao u kuhinju i sakrio se, tražeći krpu da obriše šalicu. Mraz je došao i sjeo na kauč pokraj mene, ali je ostavio dovoljno prostora da se ne gura s Doyleom. Mrazovo lice ništa nije odavalo.

Nicca je izgledao uistinu zbunjeno, a ja sam shvatila da on nije imao pojma gdje zapravo Maeve Reed stanuje. On je pomogao kod planiranja obreda plodnosti, ali nije znao njezinu adresu.

"Ne", reče Lucy. "Ne, nećete mi sad samo sjediti i izgledati nevino."

Kad sam rekla Holmby Hills, svi ste izgledali kao da sam stala u nešto, u nešto gadno. Ne možete mi sad glumiti nevinašca i ne reći što se događa."

"Mi možemo što god hoćemo, detektivko", reče Doyle. Pogledala je mene. "Nećete mi ništa reći? Ja sam stavila svoju karijeru na kocku došavši ovamo da popričam s vama."

"Malo smo radoznali u vezi toga", reče Doyle. "Zašto bi dolazak ovamo na razgovor s nama bio vrijedan vaše karijere? Imate Teresine informacije i Jeremyjevo jamstvo da se radilo o čaroliji. Što vam mi još možemo reći?"

Zagledala se u njega. "Ja nisam glupa, Doyle. Vilinska bića su gdje god se okrenem u ovom slučaju. Samo što to Peterson ne želi uvidjeti. Prvi incident je bio na Holmby Hillsu, skoro prva vrata do kuće Maeve Reed. Ona je kraljevski sidhe. Prognana ili ne, svejedno je vilinsko biće. Nazvali smo sve lokalne bolnice u potrazi za nekime tko bi imao simptome slične našim žrtvama. Uboli smo jednu živu osobu. Nisu se pojavili novi mrtvac."

"Imate jednog preživjelog?" upita Rhys.

Njezin ga je pogled ošinuo, pa se vratio na Doylea i mene. "Nismo sigurni. Živ je i bolje mu je svaki dan." Zagledala se u

nas dvoje. "Biste li podijelili svoje informacije sa mnom kad bih vam rekla da je naš mogući preživjeli vilinsko biće?"

Ne znam za njih, ali ja se nisam ni trudila sakriti zbuñjenost na licu. Lucy nam se nasmiješila, gotovo zlobnim osmijehom, kao da zna da nas drži u šaci. "To vilinsko biće ne želi stupiti u kontakt s Ministarstvom ljudskih i vilinskih poslova. Čini se da mu je jako stalo do toga da ga izbjegne. Poručnik Peterson kaže da vile nemaju nikakve veze sa slučajem, kaže da je slučajnost to što Maeve Reed živi u blizini prvog mjesta zločina. Obavio je razgovor s tim vilenjakom, ali inzistira na tome da nikad zapravo ne znaš što ne valja s vilama; inzistira na tome da bi, da je to bila ista takva vrsta događaja, taj vilenjak bio mrtav." Pogledom je obuhvatila cijelu sobu i sve nas. "Ja to ne vjerujem. Vidala sam kako vilinskim bićima zacjeljuju ozljede koje bi ubile svako ljudsko biće. Vidjela sam jednog od vas kad je pao s višekatnice i odšetao."

Opet je odmahнула glavom. "Ne, ovo ima neke veze s vašim svijetom, zar ne?"

Pokušavala sam ne gledati ni u koga oko sebe.

"Hoćete li razgovarati sa mnom, ispričati mi cijelu istinu, ako vam dopustim razgovor s ozlijeđenim vilenjakom? Poručnik Peterson je zaključio da vile nisu upletene. Znači da mi praktički, čak i ako sazna za ovo, ne može dati otkaz. Čak me ni poslati na disciplinski. U biti, ozlijeđeni vilenjak je moj izgovor. Kako ne želi razgovarati s vilinskim vlastima, tražim nekoliko vilinskih osoba da pokušaju popričati s njim, pomoći mu da se prilagodi velikom gradu."

"Mislite da nije iz grada?" upitala sam.

"O da, na čelu mu piše *nikad bio u velikom gradu*."

Zavrištao je kad je monitor otkucaja srca prvi put zapištao pokraj njega. "Zatresla je gustom kosom što joj je padala svuda oko lica. "Došao je odnekud gdje nikad nisu vidjeli suvremenu opremu. Sestre kažu da su morale iznijeti televizor iz njegove sobe jer je dobio nekakav napadaj kad su ga uključili."

Pogledala je svakog od nas po redu, pa naposljetku vratila pogled na mene, Doylea i Mraza. "Razgovarajte sa mnom, Merry. Molim vas."

Razgovarajte sa mnom. Neću reći poručniku. Ne mogu. Molim vas, pomozite mi da to zaustavim, što god to bilo."

Pogledala sam Doylea, Mraza, Rhysa. Galen se vratio iz kuhinje, ali je široko raširio ruke i slegnuo ramenima. "Ja se u zadnje vrijeme nisam puno bavio detektivskim stvarima, pa

mislim da ne moram glasati."

Progovorio je Nicca, što nas je sve iznenadilo. "Kraljici se to neće svidjeti." Glas mu je bio jasan, ispunio je sobu, ali nekako tiho, kao kad dijete šapuće u mraku, bojeći se da će ga netko čuti.

"Nije nam rekla da ne surađujemo s ljudskom policijom", reče Doyle.

"Nije?" Niccin glas je bio tako tanak, toliko mladi od tog visokog, snažnog tijela.

Okrenula sam se na kauču da bi mi Nicca mogao dobro vidjeti lice.

"Ne, Nicca, kraljica nam nije rekla da ne razgovaramo s policijom."

Snažno je izdahnuo. "Dobro." Opet dječji odgovor. Odrasli su mu rekli da neće nadrapati i on nam je povjerovao.

Svi smo se još jednom pogledali, a onda sam ja rekla: "Rhys, reci joj što znaš o toj čaroliji."

Ispričao joj je. Naglasili smo da nismo sigurni da na dvorovima još ima nekoga tko bi mogao izvesti tu čaroliju, te da postoji mogućnost da ju je izveo neki ljudski mag ili vještac. Nije se radilo ni o kome s Tamnih dvorova, u to smo bili sigurni.

"Kako možete biti tako sigurni?" upita Lucy.

Razmijenili smo još jedan niz pogleda. "Vjerujte nam, Lucy, kraljica se ne mora zamarati građanskim pravima ni odborima za revizije. Vrlo je temeljita."

Motрила je naša lica. "Koliko temeljiti vi možete biti?" Namrštila sam se. "Kako to mislite?"

"Čula sam tračeve o tome što vaša kraljica čini vašem narodu. Možete li vi učiniti nešto toliko učinkovito, a da ne ostanu tragovi?"

Na to sam je začuđeno pogledala. "Tražite li vi to od nas da učinimo ono što ja mislim da tražite da učinimo?"

"Tražim od vas da spriječite da se ovo ponovo dogodi. Vilenjak u bolnici ne želi razgovarati s policijom; ne želi razgovarati sa socijalnim radnikom kojeg je poslalo Ministarstvo ljudskih i vilinskih poslova. Vilenjak je podivljavao kad sam predložila da stupimo u kontakt s veleposlanikom osobno ako mu nije ugodno s ljudskim socijalnim radnikom. Kad sam vidjela koliko se boji razgovarati s veleposlanikom, pomislila sam da bi se možda još više bojao vas."

"Zašto?" upitala sam.

"Veleposlanik nije sidhe."

"Što očekujete da ćemo učiniti tom vilinskom stvoru?" upita Doyle. "Očekujem da ćete učiniti što god treba, i natjerati ga da progovori. Imamo više od pet stotina mrtvih, Doyle, gotovo šest stotina. Osim toga, prema ovome što kaže Rhys, ako se te stvari ne zaustave, ako ih samo pustimo da se i dalje hrane, onda će se regenerirati ili što već. Ja ne želim da čopor novorođenih drevnih bogova sklonih ubijanju slobodno divlja po mom gradu. To se mora zaustaviti sada, prije nego što bude prekasno."

Složili smo se da ćemo poći s njom, ali smo prvo obavili jedan telefonski poziv. Nazvali smo Maeve Reed i obznanili joj da su sablasti mrtvih bogova probuđene da je ubiju. Što je značilo da je to učinio netko sa Svijetlog dvora, i štoviše, da je imao kraljevo dopuštenje da to učini.

Lucy je često mahala značkom da bi nas provela kroz detektore metala s netaknutim pištoljima i mačevima. Muškarci su čak morali pokazati isprave koje su ih identificirale kao kraljičine gardiste prije nego što nas je glavna sestra pustila na kat. No, naposljetku smo stajali pokraj kreveta muškarca... dobro, muškog stvorenja. Bio je to sitan, izobličeni stvor. Sage je također sitan, ali ima savršene proporcije. On je i trebao biti te veličine koje je bio; bilo je očito da je muškarac koji je ležao na krevetu s pokrivačem do ispod pazuha, na prvi pogled pogrešan.

Ja sam s Tamnog dvora i ja mnoge oblike nazivam dobrim, ugodnim, ali nešto u vezi ovoga naježilo je dlačice na mom potiljku. Poželjela sam skrenuti pogled kao da je odvratn, premda nije bio.

Nisam ja bila jedina koja je imala problema. Rhys i Mraz su gledali u stranu, okrenuvši leđa. Njihova reakcija odavala je da ga poznaju, ili znaju što se dogodilo. To okretanje leđa sličilo je na izbjegavanje. Je li prekršio kakav drevni tabu? Doyle nije pogledao u stranu, ali on to gotovo nikad nije činio. Galen me pogledao pogledom koji je govorio da je jednako zbunjen i uznemiren kao i ja. Kitto je ostao pokraj mene, gdje je uporno htio biti, jednom rukom držeći moju, poput djeteta koje traži utjehu.

Natjerala sam se da ga nastavim gledati, da pokušam shvatiti što mi to na tom malom muškarcu uzrokuje mučninu. Bio je malo viši od šezdeset centimetara, sićušna su mu stopala pravila male kvрге pod pokrivačem. Nešto na njegovu tijelu izgledalo je skraćeno, premda je sve bilo tu. Glava mu je bila malo prevelika za mršavi torzo. Oči su mu bile velike i vlažne, daleko prevelike za to lice. Te oči kao da su zaostale s nekog drugog lica. Nos mu je odgovarao očima, ali kako se ostatak lica povukao, nos je također izgledao preveliko. Tako je to izgledalo, kao da su mu oči i nos ostali nasukani, dok je ostatak njegova lica postao manji, zlobniji, stisnut i uništen.

Nicca se probio kroz nas ostale i ispružio ruku. "O, Bucca, što je ostalo od tebe¹⁴?"

¹⁴ Bucca je natprirodno stvorenje iz korniškog folklor, božanstvo mora ili plodnosti kojem su ribari prinostili žrtve u vidu ribe, a ostali bi preko ramena bacali malo mrvica kruha ili kapljica piva da ga

Sitna spodoba na krevetu isprva je ostala nepokretna. Onda je polako podigla jednu malenu šaku na ruci tako tanko da je nalikovala malo debljoj vezici. Položio je tu sitnu, blijedosmeđu šaku na Niccinu snažnu, smeđu.

Kitto je okrenuo lice sjajno od suza uvis prema svjetlima. "Bucca-Dhu, Bucca-Dhu, što si ovdje?"

Prvo sam pomislila da je Kitto izostavio riječ ili dvije; onda sam shvatila da nije. Upitao je točno ono što je želio saznati.

"Vas dvojica ga poznajete", izjavio je, više nego upitno Doyle.

Nicca je kimnuo, vrlo nježno tapšući sićušnu šaku. progovorio je brzo, neobično melodioznim tonovima nekog starog keltskog jezika. Govorio je prebrzo da bih ga ja mogla pratiti, ali to nije bio velški, nije bio ni škotski, ni gelski, niti irski, no još je preostalo nekoliko dijalekata, da ne kažem zemalja.

Kitto im se pridružio, govoreći nešto blisko onome što je govorio Nicca, ali ne baš sasvim isto – različiti dijalekt, ili možda govor iz nekog drugog stoljeća, poput razlike između srednjoeleskog i suvremenog engleskog.

Promatrala sam Kittovo lice, tu ozbiljnost, tu tugu. Shvatila sam da je jako tužan što je našao ovog muškarca ovdje u takvom stanju, ali to je bilo sve što sam uspjela razumjeti.

Doyle je najzad progovorio suvremenim engleskim. Možda je svima ostalima sve bilo sasvim jasno, ali meni nije. "Nicca ga je upoznao u obliku ne toliko drugačijem od ovoga, ali Kitto ga se sjeća onakvog kakvi smo mi sada, kao sidha. Buccu su nekoć štovali kao boga." Spustila sam pogled na iscijeđenu spodobu i shvatila zašto mi se koža naježila. Te goleme smeđe oči, taj snažni, ravni nos – bili su vrlo slični Niccinima. Uvijek sam mislila da Niccina smeđa koža i oči potječu od neke poluvile iz njegove baštine; ali sad mi je, dok sam zurila u tu sitnu priliku, sinulo da sam bila u krivu.

Pogledala sam muškarca s novim naletom užasa, jer sam odjednom uspjela shvatiti. Kao da je netko uzeo sidha i stlačio ga u nešto veličine ovećeg zeca. Nisam imala riječi za taj užas

odobrovolje. Čini se da su Buccu izvorno štovali u dva oblika, Bucca-Dhu (Crni Bucca) i Bucca-Gwidden (Bijeli Bucca). Nakon poganskog doba, Bucca je dobio status duha ili vile. U 20. stoljeću se njime još samo plašilo malu djecu.

koji je ležao gotovo izgubljen na bolničkom krevetu, niti ikakvu zamisao o tome kako je mogao završiti u tom obličju.

"Kako?" upitala sam tiho i smjesta poželjela da nisam, jer me malena spodoba na krevetu pogledala tim očima, tim smežuranim licem. Progovorio je jasnim engleskim, premda s naglaskom. "Ja sam se sveo na ovo, curo. Ja i samo ja."

"Ne", reče Nicca. "To nije istina, Bucca."

Malena spodoba je odmahнула glavom s kratko ošišanom tamnom kosom koja je, gusta, ležala na njegovu jastuku, skupljajući se u pramenove kako se pomicao. "Ovdje ima lica koja poznajem, Nicca, osim tvog i goblinovog. Ima i drugih koji su nekad bili štovani, a na koncu izgubili svoje sljedbenike. Oni nisu ovako propali. Ja sam odbio predati svoju moć, jer sam mislio da će me to oslabiti." Nasmijao se, zvukom toliko gorkim da je mogao ugušiti. "Sad me pogledaj, Nicca, što su mi učinili moj ponos i moj strah."

Bila sam zbunjena, blago rečeno, no kao što je to čest slučaj u svakom vilinskom društvu, upravo ona pitanja na koja mi je trebao odgovor bila su smatrana grubo izravnima.

Muškarac na krevetu okrenuo je svoju pretjerano tešku glavu da pogleda Kitta. "Zadnji put kad smo se sreli, ja sam mislio da si ti sitan." Te neobično istaknute oči odmjerile su goblina. "Promijenio si se, goblino."

"On je sidhe", reče Nicca.

Bucca je djelovao iznenađeno, a onda se nasmijao. "Vidiš, a ja sam se toliko stoljeća borio da održim našu krv čistom, da se ne miješa ni sa čijom. Ja sam tebe nekad smatrao nečistim stvorom, Nicca."

Nicca je nastavio tapšati njegovu ruku. "To je bilo davno, Bucca."

"Nisam htio dopustiti nijednom iz naše čiste Bucca-Dhu loze da izađe među druge sidhe. Sad su od moje loze preostali samo ovakvi kao ti, koji nisu bili čisti." Okrenuo je glavu i činilo se da mu je to bilo naporno. "A sve što je ostalo od svih Bucca-Gwiddena si ti, goblino."

"Ima nas još među goblinima, Bucca-Dhu. I vidiš li kožu poput mjesečine na ovim sidhima? Ostala je uspomena na Bucca-Gwiddene."

"Možda im je koža zajednička, ali kosa i oči nisu. Ne goblino, oni su izgubljeni, a to je moje djelo. Nisam htio dopustiti nikome iz našeg naroda da se spoji s drugima. Nego da ostanemo skriveni narod i držimo se starih običaja. Nema više

starih običaja, Gobrine."

"On je sidhe", reče Doyle. "Tamni dvor ga je priznao kao takvog."

Bucca se nasmiješio, ali ne sretnim osmijehom. "Pa čak i sad ja mogu misliti samo na to da nisam znao da su Tamni sidhe toliko nisko pali da prihvaćaju goblina u svoje redove. Čak i ovako, umirući nakon što sam vidio i zadnjeg pripadnika svog naređa kako umire preda mnom, ja njega ne mogu vidjeti kao sidha. Ne mogu." Izvukao je ruku iz Niccinog stiska i zatvorio oči, ali ne kao da je zaspao, nego više kao da nastoji ne vidjeti.

Detektivka Lucy bila je vrlo strpljiva dok se sve to odvijalo. "Bi li mi netko mogao objasniti što se događa?"

Doyle je razmijenio brze poglede s Mrazom i Rhysom, ali nijedan od njih nije progovorio. Ja sam slegnula ramenima. "Ne gledajte mene.

Ja sam gotovo jednako zbunjena kao i vi."

"I ja isto", reče Galen. "Prepoznao sam da je to ili korniški ili bretonski, ali naglasak je previše arhaičan za mene."

"Korniški", reče Doyle. "Govorili su na korniškom."

"Ja sam mislio da goblina nema u Cornwallu", reče Galen.

Kitto se okrene od kreveta i pogleda visokog viteza.

"Goblina nisu bili samo jedan narod, kao što ni sidhe nisu samo dva odvojena dvora. Nekad smo svi bili više od ovoga. Ja sam bio korniški goblin, jer je moja sidhe majka bila Bucca-Gwidden, korniški sidhe, prije nego što se pridružila Svijetlom dvoru. Kad je vidjela obličje svoje bebe, znala je gdje će se riješiti bremena i ostavila me među korniškim zmijama."

"Zmijskih gnijezda ima svuda po Velikoj Britaniji", reče Bucca promuklim glasom. "Čak i u Irskoj, bez obzira na to što vas Padrigovi¹⁵ sljedbenici žele uvjeriti."

"Većina goblina je sad u Americi", reče Kitto.

"Tako je", reče Bucca, "jer ih nijedna druga zemlja neće."

"Tako je", reče Kitto.

"U redu", reče Lucy. "Što god se ovdje zbivalo, tjedan starih običaja, obiteljska svađa, ne zanima me. Ja želim znati kako je ovaj tu Bucca, koji se predstavlja kao Nick Bottom,

¹⁵ Sveti Patrik, kršćanski misionar, vjerojatno iz 4. ili 5. stoljeća, proglašen svecem zaštitnikom Irske u 8. stoljeću. Prema legendi protjerao je sve zmije iz Irske.

kojeg sam provjerila – lik iz *Sna ljetne noći*¹⁶, jako slatko – završio ovdje korak od smrti."

"Bucca", reče Nicca blago.

Malena spodoba otvori oči. Bile su pune tako bolnog umora da sam morala skrenuti pogled. Kao da sam gledala kroz tunel u nešto gore od zaborava, toliko gore od smrti.

Naglasak mu se pojačao od emocija. "Ja ne mogu umrijet', razumiješ me, Nicca, ja ne mogu umrijet'. Bijah kralj svog naroda, pa ne mogu čak ni nestati k'o što neki jesu. AP blijedim." Podigao je ubogo tanku ruku. "Ovako nestajem, k'o da me neka divovska ruka tlači."

"Bucca, molim te, reci nam kako su te napale gladne sablasti", reče Nicca tihim glasom.

"Kad ovo meso za koje se još držim nestane, posta'ću i ja jedan od nji'. Bi'ću jedan od Izgladnjelih."

"Nećeš, Bucca."

Ispružio je tu tanku, mršavu ruku. "Ne, Nicca, isto se desilo mnogim drugim što bjehu jaki. Mi umrijet' ne možemo, aF ne možemo ni živiti', pa stojimo negdje između i napola."

"Niste dovoljno dobri za raj", reče Doyle, "a ni dovoljno loši za pakao."

Bucca ga pogleda. "Da."

"Ja uvijek volim stjecati nova znanja o vilinskoj kulturi, ali idemo se mi vratiti na one napade", reče Lucy. "Pričajte mi o tom napadu na vas, gospodine Bottom, ili gospodine Bucca, ili kako god." Pogledao ju je trepnuvši gotovo poput sove. "Napali su me na prvi znak moje slabosti."

"Možete li to malo pojasniti?" reče Lucy. Imala je otvoren notes i spremnu olovku.

"Ti si ih zazvao", reče Rhys. Bio je to prvi put da se okrenuo, prvi put da je stvarno pogledao Buccu otkako smo ušli u sobu.

"Tako je", reče Bucca. "Zašto?" upitah ja.

"To je bio dio cijene koju sam morao platiti da ponovo uđem na vilinske dvorove."

Ovo nas je sve prenerazilo. Na trenutak, kao da je imalo smisla. Andais je to učinila, ili je naredila da se učini. To je bio razlog zašto to nitko nije mogao spojiti s njom. To je

¹⁶ *A Midsummer Night's Dream*, komedija Williama Shakespearea. Nick Bottom je arogantni, pretjerano samopouzdan lik, kojem vilenjak Puck pretvori glavu u magarčevu.

objašnjavalo zašto nitko od njezinih ljudi nije znao za to. Nije upotrijebila nikoga od svojih ljudi. "Platiti kome?" upita Doyle. Pogledala sam ga, gotovo naglas izgovorivši, *svi to znamo*. Onda je Bucca progovorio. "Taranisu, jasno."

Svi smo se okrenuli prema krevetu kao u usporenoj filmskoj sceni. "Rekao si Taranisu?"

"Jes' ti gluha, curo?"

"Ne", rekoh, "samo iznenađena." Bucca mi se namrštio. "Zašto?"

Začudeno sam ga pogledala i razmislila o tome. "Nisam mislila da je Taranis toliko lud."

"Bi'će nisi pazila, onda."

"Ona nije vidjela Taranisa otkako je bila dijete, Bucca", reče Doyle.

"Onda se ispričavam." Kritički me pogledao. "Izgleda kao Svijetli sidhe."

Nisam bila načisto kako da primim taj kompliment. Nisam bila načisto čak ni je li to, pod tim okolnostima, kompliment.

Lucy je zaobišla krevet i stala s druge strane. "Vi kažete da vam je kralj Svijetlog dvora naredio da zazovete te gladne sablasti?"

"Tako je."

"Zašto?" upita ona. Činilo se da svi danas često postavljamo to pitanje. "Htio je da ubiju Maeve Reed."

Lucy je samo blenula. "Sad više ništa ne razumijem. Zašto bi kralj želio smrt zlatne božice Hollywooda?"

"Ne znam ja zašto", reče Bucca, "i nije me zanimalo. Taranis mi je obećao dati dovoljno moći da vratim nešto onoga što sam izgubio.

Konačno sam pristao pridružiti se Svijetlom dvoru. No on mi je to obećao pod uvjetom da Maeve umre i da mogu kontrolirati Izgladnjele. Dosta njih su moji stari prijatelji. Mislio sam da su oni kao ja i da bi voljeli dobiti priliku za povratak, ali oni više nisu Bucca, ni sidhe, čak ni vile. Oni su mrtve stvari, mrtva čudovišta." Zatvorio je oči i duboko, drhtavo udahnuo.

"Čim sam počeo oklijevati napali su me, a sad se hrane, ne zato da bi se vratili starim običajima, već zato što su gladni. Hrane se iz istog razloga iz kojeg se hrani vuk. Jer gladuje. Ako uzmu dovoljno života da se vrate u nešto slično sidhima, to će biti toliko strašno da se čak ni Tamni dvor neće moći nositi s tim užasom."

"Nije da se žalim", reče Lucy, "ali zašto niste sve rekli

socijalnom radniku ili veleposlaniku?"

"Kad sam vidio Niccu, pa čak i goblina, shvatioh sam da sam bio budala. Moje vrijeme je prošlo, ali moj narod živi dalje. Sve dok moja krv hoda svijetom, Bucca nisu mrtvi." U očima su mu zaiskrile suze. "Probao sam spasiti' sebe, čak i ako bi to značilo uništiti' ono što je ostalo od mog naroda. Bio sam u krivu, strašno u krivu."

Ovaj put je on posegao za Niccinom rukom, a Nicca je primio njegovu uz osmijeh.

"Kako da ih zaustavimo?" upita Doyle.

"Ja sam ih zazvao, ali ne mogu ih vratiti. Nemam tu snagu."

"Možeš li nam reći čaroliju?" upita Doyle.

"Da, ali to ne znači da ćete vi to moć."

"Ti ne brini zbog toga", reče Doyle.

Bucca nam je rekao kako je planirao vratiti sablasti. Lucy je čak hvatala bilješke. Mi ostali smo samo slušali. Nije se radilo o čarobnim riječima, nego više o magičnoj namjeri i o tome da treba točno znati kako to izvesti.

Kad nam je ispričao sve što je znao o Izgladnjelima, upitala sam: "Jesi li ti taj koji skriva Bezimeno od Tamnog dvora?"

"Curo, opet nisi pazila? Taranis ga skriva."

"I to si zazvao za njega?" Nisam mogla odagnati iznenađenje iz glasa. "Ja sam zazv'o Izgladnjele uz malo Taranisove pomoći, a Taranis je zazv'o Bezimeno uz mrvu moje pomoći."

"On je bio jedna od glavnih sila koje su iščarale Bezimeno", reče Doyle.

"Zašto bi Taranis to učinio?" upitala sam.

"Mislio sam da si 'oče uzet' nešto svoje moći natrag iz te stvari", reče Bucca, "a mož' bit' da je to i htio, aP mu nije upalilo kako je planir'o."

"Znači, Taranis kontrolira Bezimeno", reče Galen.

"Ma ne, momče, je l' ti još ne razumiješ? Taranis ga je oslobodio, naredio mu da ubije tu Maeve, al' on ga ne kontrolira ništa više nego ja Izgladnjele. On je sakrio što je učinio, al' ta stvar sad skriva samu sebe. Taranis se nije baš malo prep'o kad je to s'vatio, mogu vam reć'. Uplašio se, i treba da se uplašio."

"Kako to misliš?" upitala sam.

"Kad sam ja prob'o poslat' Izgladnjele kroz Maevine zaštite, nisu mogli do nje. Pošli su na me, pa našli drugi plijen.

Vidio sam tu stvar što vi zovete Bezimeno. Ona će probit' njezine zaštite, a kad ubije nju, šta će onda?"

"Ne znam", rekla sam tiho.

"Šta god joj se prohtje", reče Bucca.

"Želi reći", reče Rhys, "da kad Bezimeno ubije Maeve Reed, više neće imati nikakav cilj. Bit će još samo ta ogromna, moćna stvar, i uništavat će sve oko sebe."

"Eno ga, pametan momak", reče Bucca.

Pogledala sam Rhysa. "Kako možeš biti siguran?"

"Ja sam dao većinu svoje magije toj stvari. Znam što će učiniti, Merry. Moramo je spriječiti da ubije Maeve. Sve dok je ona živa, ta stvar će je uporno pokušavati ubiti, a i nastaviti će pokušavati sakriti svoju prisutnost dok to ne obavi. Nakon što je ubije, jednostavno će se raširiti preko cijeloga grada.

Najstrašnija energija koju su vile imale biti će puštena s lanca u južnoj Kaliforniji. Stvar će sravniti Los Angeles kao Godzilla Tokio."

"Kako bih ja trebala uvjeriti Petersona da se neka drevna vilinska magija sprema sravniti grad?" upita Lucy.

"Ne bi trebala", rekla sam. "Ionako neće povjerovati."

"Pa što ćemo onda?" upita ona.

"Održavat ćemo Maeve Reed na životu. Možda je uvjeriti da je Europa divna u ovo doba godine. Možda ćemo samo održavati prednost nad tom stvari dok ne smislimo nešto drugo."

"Nije loša ideja", reče Rhys.

"Povlačim riječ", reče Bucca. "I ti si isto pametna."

"To mi je drago čuti", rekoše. "Ima li netko mobitel?"

Lucy je imala. Uzela sam joj ga i dala mi je broj Maeve Reed iz svog malog notesa. Nazvala sam i javila se Marie, Maevina osobna tajnica.

Bila je histerična. Počela je vrištati: "To je princeza, to je princeza!"

Julian joj je uzeo slušalicu. "Meredith, to si ti?"

"Da, Juliane, nešto nije u redu?"

"Nešto je ovdje, nešto fizički toliko veliko da ne mogu ni približno osjetiti cjelinu. Pokušava proći kroz zaštitu i mislim da će uspjeti."

Krenula sam prema vratima. "Stižemo, Julian. Poslat ćemo policiju prije nas."

"Ne zvučiš iznenađeno, Merry. Ti znaš što je to?"

"Da", i ispričala sam mu dok smo trčali kroz bolnicu prema autima. Rekla sam mu što je to, ali nisam znala hoće li

išta od svega što sam mu rekla imalo pomoći.

Kad smo mi stigli, kuća Maeve Reed bila je okružena policijskim svim i svačim. Policijski automobili, obični automobili, blindirana vozila specijalaca, kola hitne pomoći, čekali su na nekoj vrsti nadobudne sigurne udaljenosti. Vatrenog oružja je bilo posvuda. Čak je bilo i upereno na zid pred Maevinom kućom. Problem je bio u tome što nije bilo ničega u što bi se dalo pucati.

Žena pod punim policijskim bojnim okloпом preko kojeg je pisalo SWAT¹⁷ stajala je iza barijere od automobila u pentagramu i krugu što ih je kredom nacrtala na ulici. Losangeleska policija bila je među prvima koje su uvele vještice ili magove u sve specijalne jedinice.

U trenutku kad se automobilski motor ugasio, osjetila sam njezinu čaroliju. Od nje je bilo teško disati. Doyle, Mraz i ja dovezli smo se s Lucy. Doyle pogotovo nije uživao u divljoj vožnji. Napola je oteturao do reda posađenog grmlja i kleknuo. Ljudi bi pomislili da se moli – a na neki način, i jest. Obnavljao je svoj kontakt sa zemljom. Doyle se poprilično bojao gotovo svih prijevoznih sredstava koje je napravio čovjek. Mogao je putovati mističnim stazama od kojih bih ja dovijeka vrištala, ali brza vožnja kroz losangeleski promet gotovo ga je uništila. Mrazu je bilo dobro.

Ostali gardisti, uključujući Sagea, nahrupili su iz kombija. Na Doyleov zahtjev vratili smo se u stan po još mačeva. Lucy je bila protiv, dok on nije istaknuo da Bezimenom meci neće naškoditi, sve dok mu se glamur ne slomi. Uvjero je da oni u stanu imaju stvari koje će mu slomiti glamur, ako ga uopće išta može slomiti.

Lucy je zaključila da to vrijedi skretanja s puta. Preko radija je javila da bez neke magične pomoći policija možda neće moći ni vidjeti tu stvar, a kamoli upucati je.

Činilo se da su nam povjerovali na riječ. Vještica je vjerojatno pokušala nešto jednostavno, a kad to nije upalilo, počela je raditi na crtežu kredom, zajedno s runama i svime po redu. Stvar je radila vitlajući moć od koje se ježila koža i stezalo

¹⁷ SWAT, Special Weapons and Tactics (*specijalna oružja i taktike*), *specijalna je jedinica američke policije.*

grlo, poput vjetra koji se ne može osjetiti.

Čarolija se zakotrljala van i pogodila svoju metu. Zrak je zatitrao kao vrućina što se valja po ljetnom asfaltu. Samo što je ova vrućina titrala visoko, visoko, dizala se više od šest metara u zrak.

Ja nisam bila uvjerena da će policajci bez vidovnjačkog dara moći išta vidjeti, ali mi je val uzdaha i psovki dao do znanja da sam bila u krivu.

Lucy se zagledala u titranje. "Da ga samo počnemo gađati?" upitala je.

"Da", reče Mraz.

Nije bilo važno što mi radimo. Tko god je bio glavni, izdao je naredenje, i odjednom se zvuk pucnjave prolomio posvuda, prasnuvši poput snažne eksplozije.

Meci su prolazili kroz titravi poluoblik kao da ga nema. Počela sam se pitati gdje će svi ti meci završiti, jer će nastaviti letjeti sve dok ne pronađu neku metu. Onda su ljudi iz svih smjerova zavikali:

"Prestanite pucati!"

Iznenadna tišina mi je odzvanjala u ušima. Titravi oblik je i dalje samo gurao zid, ili, bolje rečeno, zaštite u zidu. Kao da uopće nije primijetio ni metke ni policiju.

"Što se upravo dogodilo?" upita Lucy.

"Nalazi se u vremenu između ovog vremena i sljedećeg", reče Doyle. Vratio se do nas dok smo mi gledali kako bacaju metke na tu stvar.

"To je tip glamura koji omogućuje vilama da se sakriju od smrtnih očiju."

Lucy me pogledala. "Možete li to i vi?"

"Ne", rekoh.

"Ne mogu ni ostali sidhe", reče Doyle. "Odrekli smo se te sposobnosti kad smo stvarali Bezimeno."

"Ja nikad nisam mogla učiniti takvo što", rekla sam.

"Ti si se rodila nakon što smo mi izveli dvije čarolije poput Bezimenog", reče Doyle. "Kako bi ti itko mogao zamjeriti što si manje od onoga što smo mi nekad bili?"

"Vještica je slomila malo glamura", reče Mraz.

"Ali ne dovoljno", reče Doyle.

Njih dvojica su se pogledali.

"Ne", rekla sam. "O čemu god razmišljali, ne."

Pogledali su me. "Meredith, moramo ga zaustaviti ovdje."

"Ne", rekla sam. "Ne, nego moramo održati Maeve Reed

na životu. O tome smo razgovarali. Nitko nije govorio o ubijanju Bezimenog. Mislim, ono ne može umrijeti, zar ne?"

Oni su se opet pogledali. Rhys nam se pridružio. "Ne, ne može umrijeti."

"Je li stvarno?" upita Lucy.

On je pogleda. "Kako to mislite?"

"Je li dovoljno čvrsto da ga naše oružje ozlijedi?"

On kimne. "O da, dovoljno je stvarno za to. Kad mu uspijemo skinuti magiju koja ga štiti."

"Moramo mu skinuti tu magiju", reče Doyle.

"Kako?" upitala sam, a želudac mi se zgrčio od pomisli što bi to moglo značiti.

"Moramo ga raniti", reče Mraz.

Pogledala sam njegovo arogantno lice i shvatila da mi nešto skriva. Zgrabila sam mu ruku. "Kako ga možete raniti?"

Oči su mu se smekšale kad me pogledao; siva boja je prešla iz boje olujnih oblaka u boju neba neposredno poslije kiše, kad sunce samo što se nije probilo. Gledala sam boje kako se komešaju poput oblaka u njegovim očima.

"Čarobno oružje bi ga moglo raniti, kad bi ratnik bio dovoljno vješt."

Čvršće sam mu stegnula ruku. "Kako to misliš, dovoljno vješt?"

"Dovoljno vješt da pritom ne pogine", reče Rhys.

I Mraz i Doyle su ga neprijateljski pogledali. "Gledajte, nemamo vremena za igranje. Jedan od nas s čarobnim oružjem i dovoljno vještine da to učini mora ga raskrvariti", reče Rhys.

Zadržala sam stisak na Mrazovoj ruci, ali sam pogledala Doylea. "Tko je na popisu dovoljno vještih?"

"E sad, ovo je obično vrijeđanje", reče Rhys. "Doyle i Mraz nisu jedini koji ovdje stoje."

Uputili su mu još jedan neprijateljski pogled.

"Ja nikad nisam bio kraljičin omiljeni gardist, ali nekad sam bio cijenjen u bitkama."

Galen je rekao: "Ja sam kao Merry. Ja sam rođen nakon starih vremena. Imam dobre mačeve, ali nijedan od njih nije čaroban."

"Zato što smo izgubili dar za stvaranje takvih stvari", reče Mraz."

"Postajali smo sve više od mesa, a sve manje od čistog duha, sa svakim takvim čaranjem. Na taj način smo uspjeli preživjeti, čak i napredovati, ali to nije bilo besplatno."

Privila sam se uz Mrazovo tijelo i otkrila da se njegov mač, Poljubac zime, ispriječio između nas. Kako prikladno. Pogledala sam ostale muškarce. Mraz je jedini bio u tunici. Svi ostali su nosili uličnu odjeću, majice kratkih rukava, traperice, čizme, osim Kitta, koji je prebacio majicu preko kratkih hlača. Odjeća je bila pogrešna, ali oružje je bilo pravo.

Mraz je imao i drugi mač, pričvršćen na leđima, mač koji gotovo da je bio duži nego što sam ja bila visoka. Zнала sam da tunika skriva još oštrica. Uvijek je nosio neku oštricu negdje na sebi, osim kad bi to kraljica zabranila.

Doyle je svoj pištolj držao u pazušnoj futrolji, ali tome je dodao mač na kuku, te korice s noževima na oba zapešća. Noževi su svjetlucali poput srebra na njegovoj tamnoj koži, ali mač je bio crn baš kao i on. Oštrica je bila od željeza, ne od čelika. Nikad nisam saznala od čega je napravljena crna drška; bila je metalna, ali nisam znala od koje vrste metala. Taj mač se zvao Crno ludilo, Bainidhe Dub. Kad bi ga u ruke pokušao uzeti bilo tko osim Doylea, zauvijek bi poludio. Bodeži na njegovim zapešćima bili su blizanci, načinjeni zajedno, odjednom. Za te legendarne noževe mislilo se da pogađaju bilo koju metu.

Dvorski nadimci su im bili Brz i Rez. Zнала sam da imaju prava imena, ali nikad nisam čula da ih zovu drugačije.

Galenov mač je pojasom bio pričvršćen za njegov kuk, i bio je to dobar mač, ali ne i magičan, ne na onaj način kao ostala slavna oružja. S druge strane pojasa je nosio bodež, kao protutežu maču. Tome je dodao pazušnu futrolu i pištolj preko zakopčane košulje, te još jedan pištolj, zataknut za pojas hlača na leđima.

Ja sam stavila pojas oko struka, preko ljetne haljine, i kroz njega provukla futrolu za moj pištolj. Linija haljine bila je narušena, ali u slučaju da stvari stvarno krenu naopako, radije bih preživjela izgledajući pomalo šašavo nego umrla izgledajući savršeno. Imala sam dva sklopiva noža u bedrenim koricama ispod haljine, te jedan manji pištolj u futrolji oko gležnja. Oba su me dvora bila proglasila nevrijednom čak i nemagičnog mača.

Rhys je svoj mač nosio na leđima, onaj koji je koristio od davnina, Uamhas, Stravu smrti. Sjekiru je pojasom pričvrstio za kuk, jer samo s jednim okom, njegova percepcija dubine nije baš bila dovoljno dobra za mač. Po sebi je imao bodeže, no nisam bila sigurna da želim stajati pokraj bilo čega što bi gađao. Kad vam nedostaje jedno oko, postoji granica do koje možete kompenzirati.

Nicca je imao mač koji je bio gotovo isti kao Galenov, standardna viteška oprema, lijep, smrtonosan, ali ne i čaroban. Imao je dva pištolja, na obje strane svoje pazušne futrole. S razlogom sam znala da je obje ruke koristio jednako dobro. Dodao je i treći pištolj na križima, te bodež na boku suprotnom maču. Možda je i on bio standardan, kao i mač.

Kitto o pištoljima nije znao dovoljno da bi mu se vjerovalo da si neće propucati stopalo, no imao je kratki mač zataknut za remen svezan preko leđa majice s kojotom Mirkom S. Zlikovskim.

Sage je imao sićušni mač koji je svjetlucao jarkim srebrnim sjajem pod svjetlošću sunca. Nije nam htio reći kako se zove. "Poznavati ime nečega znači imati moć nad time", rekao je.

Začuo se zvuk grmljavine koji kao da se pojačavao kako se dio Maevinog zida urušavao prema unutra. Bezimeno je varalo. Nije probilo njezine zaštitne čarolije; uništilo je ono za što ih je pričvrstila. Titrava stvar se provukla kroz rupu dok je nekoliko hitaca odjekivalo, a zapovjednici vikali: "Ne pucajte, ne pucajte!"

Doyle je grabio naprijed krupnim koracima. "Upotrijebit ću bodeže. Oni moraju pogoditi pravu metu, jer takva im je priroda."

"Možeš li se dovoljno približiti, a ipak ostati izvan dosega?" upita Mraz.

Doyle se nakratko osvrne. "Mislim da mogu." Nastavio je hodati.

Mraz me odmaknuo od sebe, nježnim dlanovima na mojim rukama.

"Ja moram s njim. Ako on ne uspije, moram biti tamo."

"Prvo me poljubi", rekla sam.

Odmahnuo je glavom. "Ako ti dodirnem usne, nikad neću otići od tebe." Na brzinu me poljubio u čelo, pa otrčao za Doyleom.

Rhys me podigao u naručje dok sam još bila previše iznenađena da bih reagirala. Poljubio me, temeljito i potpuno, pa je na kraju većina mog ruža završila na njegovim usnama. Postavio me natrag na noge, pomalo bez daha.

"Meni ne možeš ukrasti hrabrost poljupcem, Merry. Ne voliš me dovoljno za to." Otrčao je za drugom dvojicom prije nego što sam uspjela smisliti što bih rekla.

Policija je okružila naoružanu grupu specijalaca da im pruži podršku; zatim su se počeli kretati prema naprijed kroz

rupu u zidu, pa su nestali s vidika.

Začudo, i Bezimeno je također nestalo kao da se unutar zidova ono titranje izgubilo, premda ih je trebalo nadvisivati.

"A da mi uđemo na stražnja vrata i izvučemo Maeve van?" reče Galen u teškoj tišini.

Svi smo ga pogledali.

"Mi se ne možemo boriti s Bezimenim, ali to bismo mogli učiniti."

Lucy se pljesnula po čelu. "Glupača. *Stvarno* sam glupača, trebali smo prije ovoga evakuirati gospođu Reed."

"Ono će je pratiti", rekla sam. "Osim ako ovamo dovedete helikopter, nećemo je moći dovoljno brzo izvući."

Lucy kao da je na trenutak razmislila o tome. "Možda bih mogla to izvesti. Reedovi imaju puno utjecaja u ovom gradu."

"Učinite to, ako možete", rekla sam.

"U međuvremenu, dajte nam nekoliko ljudi i pustite nas da uđemo odostraga", reče Galen.

"Idem i ja s tobom", rekla sam.

Odmahnuo je glavom; izgledao je tako ozbiljno. "Ne, Merry, ne ideš."

"Da, Galen, idem. Odgojena sam tako da znam da vođa nikad od svojih ljudi ne traži nešto što i sam nije spreman učiniti."

"Tvoj otac je bio dobar čovjek... ali ti si smrtna, Merry. Mi ostali nismo."

"Policajci jesu, svi redom, a ipak su ovdje."

Odmahnuo je glavom. "Ne."

Svađali smo se, ali na kraju je završilo po mom, jer su svi muškarci koji bi me mogli pobijediti u svađi bili s druge strane srušenog zida i suočavali se s onime što smo došli uništiti.

Prelazak preko zida bio je začuđujuće lak. Zid je bio visok, ali ne toliko visok, a mogućnost aktiviranja nečujnog alarma više nije bila problem. Policajci su već bili tu. Pomogli su mi sići na usku stazu, uz koju su tamnozeleno kamelije bile posađene toliko gusto da su stvorile drugi zid, te gotovo sakrile kuću ispred nas. Nije bilo vrijeme cvjetanja, pa su to bili samo visoki grmovi s debelim, listovima. Točno sam znala kakvi su listovi na dodir, jer su me i Lucy i Galen natjerali da stojim u prokletom grmlju. Mogla sam poći s njima, ali oboje su se pobrinuli da me ne dopadne nikakav posao.

Jedan uniformirani policajac provirio je iza ugla i vratio se s prošaptanim vijestima da su ondje klizna staklena vrata: lak pristup.

Spremali smo se zaobići taj ugao i ući kroz vrata da potražimo Maeve Reed kad se dogodilo nešto strašno.

Bezimenom je postalo vidljivo.

Njegov glamur je pao uz magični udar od kojeg je zateturalo svako vilinsko biće u blizini. Još uvijek nagurana u grmu kamelija, nisam mogla vidjeti ništa, ali dvojica policajca širom su otvorila usta i počela vrištati. Ostali policajci su probljedjeli, ali su nastojali smiriti ovu dvojicu, dok jedan od tih koji su vrištali nije pao na koljena i pokušao iskopati vlastite oči. Jedan od onih mirnih pokušao mu je zadržati ruke dalje od tijela. Neki stariji policajac je uzduž i poprijeko šamarao onog drugog koji je vrištao, psujući ispod glasa uz svaki udarac. "Pas mater", pljus, "kurvin sine", pljus... sve dok taj koji je vrištao nije sjeo na travu i sakrio lice, cendrajući.

Preostala dva policajca i Lucy, blijeda, ali spremna, imali su izvučene pištolje.

Galen se baš odmaknuo od zida kad se glamur skršio, a sva vilinska bića koja su bila s nama fascinirano su piljila u ono što se nalazilo ispred. Ja gotovo da nisam ni pogledala. Bila sam djelomično ljudsko biće; možda bih doživjela živčani slom, kao ona dva policajca. Ali na koncu, nisam mogla ne pogledati.

Kako vi opisujete neopisivo? Bilo je tu pipaka, i očiju, i ruku, i usta, i zubi, i previše svega toga. A svaki put kad sam mislila da sam mu shvatila oblik, oblik bi se promijenio. Trepnula bih i više ne bi bilo onakvo kakvim sam ga zapamtela. Možda ja nisam mogla vidjeti kako izgleda Bezimeno. Možda

moj um to jednostavno nije mogao pojmiti, pa je ovo bilo najbolje što je moj ubogi um uspio smisliti. Razmišljala sam samo o tome da, ukoliko je ta promjenjiva planina užasa zaštitna verzija koju mi moj um dopušta vidjeti, onda ni ne želim vidjeti ništa gore od toga.

Lucy je oborila pogled na tlo, a licem joj je prošla bol, kao da je muka već i samo gledanje te stvari. "Mi ćemo ubiti ovo?"

"Obuzdati", reče Galen. "Ne možete ubiti magiju."

Odmahnula je glavom, čvršće stisnula svoj pištolj i odlučno se okrenula natrag da pogleda jako veliku metu.

Radiostanice na uniformama su zapucketale. Poruka je glasila, ako ga možete vidjeti, možete ga ubiti. Pucajte.

Imala sam sekundu da pomislim *gdje je Maeve*, kad se Galen bacio preko mene i natjerao me da legnem ničice na tlo. Jedan kratki trenutak kasnije meci su nam proletjeli iznad glave. Jedan od vrištećih policajaca oslobodio se one dvojice koji su ga pokušavali svladati, a kad je ustao, tijelo mu je zaplesalo u trzajima i srušio se mrtav pokraj nas. U tom jednom trenutku, meci su bili opasniji od Bezimenog.

Lucy je vikala u svoju malu radiostanicu. "Pucate na nas! Nismo još zaštitili civile! Prestanite pucati osim ako znate što pogađate jebemu!"

Pucnjava se nastavila. Lucy je opet zavrištala: "Policajac ranjen, policajac ranjen, pogođen prijateljskom vatrom, ponavljam, pogođen prijateljskom vatrom!"

Pucnjava se usporila, pa sasvim stala. Svi smo ostali priljubljeni uz tlo nekoliko trenutaka, čekajući. Činilo se jako važnim disati, kao da to još nikad nisam baš sasvim ispravno radila. Ili je možda krvareće tijelo mrtvog policajca disanje učinilo takvom povlasticom, kao da svi nekako moramo nadoknaditi to što je on umro.

Kad je sve utihnulo, Lucy je oprezno ustala na koljena. Ostali policajci su se počeli dizati na koljena, sve dok najzad jedan od mlađih nije ustao. Nije pao natrag mrtav, pa smo i mi ostali oprezno ustali.

"Pogledajte", reče jedan policajac.

Pogledali smo. Bezimeno je krvarilo. Krv mu je kao grimizna nit curila niz "glavu".

"Sranje", reče Lucy. "Treat će nam protutenkovsko oružje da raznesemo ovu stvar."

Složila sam se s njom. "Koliko će trebati da ovamo dovučemo nešto u stilu Nacionalne garde?"

"Predugo", reče ona. Njezin radio opet zakrešti. Poslušala je nerazgovijetan govor, pa rekla: "Helikopter je krenuo ovamo. Moramo naći gospođu Reed i prebaciti je preko zida."

Nismo morali tražiti gospođu Reed; ona je našla nas. Ona i Gordon Reed trčeći su naišli iza ugla kuće, onoliko brzo koliko je on mogao. Julian je bio iza njih. Najveća opasnost u toj prvoj sekundi bila je upravo mogućnost da upucamo jedni druge zbog napetih živaca. Svi smo uspjeli ne biti toliko glupi, ali meni je puls udarao u grlu, a svi su imali prevelike oči, kao da su spremni otići natrag preko zida.

Maeve Reed je zgrabila moju ruku u obje svoje. "Je li to Taranis? On zna?"

"Ne zna za bebu."

Namrštila se. "Znači..."

"Otkrio je da smo se sastali s tobom."

"Gospođo Reed..." Jedan policajac je ispružio ruku "... moramo vas prebaciti preko zida."

Poljubila me u obraz i dopustila da je jedan ljubazni policajac preda drugom ljubaznom policajcu koji je čekao na vrhu zida.

Gordon Reed je bio sljedeći. On nije ništa rekao. Izgledao je kao da mu je teško već samo to što diše i stoji uspravan između Juliana i onog istog ljubaznog policajca koji je pomogao Maeve da prijeđe preko zida.

Kad su prešli na sigurno, upitala sam Juliana: "Gdje su ostali tvoji ljudi?"

Odmahnuo je glavom. "Svi osim Maxa su mrtvi. On je preteško ranjen da bi hodao. Sakrio se u kući kako bih ja mogao izvući Reedove."

Nisam znala što bih odgovorila, no jedan policajac je Julianu rekao: "Vi ste sljedeći", pa nisam ni morala ništa reći, samo sam ga gledala kako se penje na sigurno.

Većina policajaca koji su još mogli hodati već su bili preko, kad me Lucyin tihi "O, Bože" natjerao da se okrenem i pogledam Bezimeno.

Rhysova bijela kosa sjala je na pozadini tamnijih boja čudovišta. Nešto između ruke i pipka mu se omotalo oko prsa. Oštrica njegove sjekire zaiskrila je na suncu dok ju je zabadao u oko veličine Volkswagena. Oko je prokrvarilo, a čudovište je zavrištalo, kao i Rhys.

"Izvucite Merry odavde", reče Galen. Onda je otrčao u bitku.

Nisam čekala da me Nicca ili Lucy šćepaju, odmah sam potrćala za Galenom. Moje sandale nisu bile zamišljene za tako brzo trćanje, pa sam ih odbacila kad sam zašla za ugao. Kitto mi je bio za petama, a Nicca, sa Sageom na ramenu, nije bio daleko iza mene. Lucy i zadnji policajac takoder su krenuli za nama.

Ali, od onoga što smo ugledali svi smo se ukoćili na nekoliko sekundi. Bezimeno nije imalo noge, a ipak jest. Bila je to masa stvari što se previjala, i moje oći nisu je mogle obuhvatiti. Osjetila sam kako mi vrisak para grlo, ali sam znala da, pustim li taj zvuk da izade iz mene, neću nikad prestati – kao onaj policajac, još uvijek sklupćan pokraj zida. Ponekad su tvrdoglavost i potreba jedino što vas sprećava da poludite.

Rhys je još bio umotan u to meso, ali se više nije kretao. Ruke su mu visjele, blijede i prazne, i znala sam da je, ako je pustio sve svoje oruđe da padne, u najboljem slućaju u nesvijesti, a u najgorem... Nisam htjela dovršiti misao. Poslije će biti vremena za razmišljanje o nezamislivom.

Oklopljeni policajci koji su ušli s ostalim gardistima lećali su raštrkani oko te stvari, poput odbaćenih igraćaka. Bazen se nalazio tik iza stvari, a na svojoj putanji uništavanja bila je srušila kućicu uz bazen.

Mrazova srebrna kosa vijorila je poput svjetlucavog zastora. Jedna mu je ruka mlohavo visjela uz bok, ali probio si je put do podnoćja stvorenja. Uronio je Poljubac zime u jedan pokretni dio, a jedan pipak je uzbibano izašao iz te mase i udario u njega, odbacivši ga unatrag tako da se odbio od zida. Ostao je lećati u skršenoj hrpi ondje gdje je sletio. Samo me Galenova šaka na mojoj ruci zadržala da ne potrćim prema njemu.

"Gledaj", reće Galen.

Ondje gdje je mać još uvijek stršio iz mesa te stvari rasla je bijela mrlja. Kad je poprimila razmjere ovećeg stola, shvatila sam da su to mraz i led. Poljubac zime je bio toćno to, ali Bezimeno je udarilo po oštrici i zavitlalo je daleko iza sebe. Rastuća mrlja hladnoće je ostala, ali se prestala povećavati.

Potraćila sam Doylea i pronašla ga u vidu bazena crnila pored tirkiza vode. Krv se širila ispod njega poput lokve u kojoj se moglo utopiti.

Pridigao se na jednu ruku, a stvar ga je nemarno udarila, odgurnuvši ga u vodu. Nestao je s vidika, a da mu se ćak ni ruka

više nije pojavila na površini. Samo je upao u plavu vodu i nestao.

Galen me okrenuo prema sebi, stisnuvši mi nadlaktice toliko snažno da me zaboljele "Zakuni mi se da mu nećeš doći nadohvat."

"Galen..."

Zatresao me. "Zakuni mi se, zakuni se!"

Još ga nikad nisam vidjela toliko razjarenog, a znala sam da me neće pustiti da im pomognem, te da im ni on neće pomoći dok mu ja to ne obećam.

"Kunem se."

Privukao me k sebi i dao mi žestok, skoro bolan poljubac, a onda me predao Kittu. "Ostani s njom, čuvaj je."

Onda su se on i Nicca pogledali i izvukli svoje pištolje. Lucy i policajac učinili su isto, pa su se svi raširili u liniju i počeli pucati.

Bilo je lako ne pogoditi Rhysa; bilo je toliko tog čudovišta za gađanje. Pucali su dok im pištolji nisu ostali prazni. Stvorenje ih je napalo i Lucy se uspjela izmaknuti iza kuće, ali starijeg policajca su pokupile stvari što su izgledale kao ogromne ruke s ptičjim pandžama, ali nisu bile baš to. Te goleme pandže su ga rasporeile, i krv je šiknula u zrak u jarkom, grimiznom luku. Čovjekov vrisak bio je oštar, pun boli, pun užasa; onda je nastupila tišina, nagla tišina, i kunem se da sam čula zvuk odjeće što se razdire, dublji zvuk mesa što se razdire, vlažni prasak kosti kad je stvar rastrgala mrtvacu napola i odbacila ga prema nama.

Kitto se bacio na mene i pritisnuo me svojom manjom masom, dok su nam dijelovi tijela letjeli iznad glava, prskajući krv tako da mu je škropila odjeću poput kiše.

Kad sam uspjela podići glavu dovoljno da opet pogledam bitku, Nicca i Galen su imali izvučene mačeve i bodeže, svaki u obje ruke. Počeli su kružiti oko stvari, svaki s jedne strane – ali, kako opkoliti nešto što ima mnogo očiju i mnogo udova?

Ne znam jesu li ga druge oštrice dovoljno ranile da više nije htjelo riskirati, ili ga je jednostavno zamorilo to bockanje, no udarilo je ne udovima, već magijom. Nicca je odjednom bio prekriven bijelom izmaglicom. Kad se izmaglica raščistila, bio je nepokretan na tlu. Nisam imala vremena provjeriti diše li još, jer je Bezimeno nasrnulo na Galena koji nije uzmicao. Nikad nitko nije optužio Galena za kukavičluk.

Zavikala sam njegovo ime, ali se uopće nije okrenuo, a ja

ga nisam htjela dekoncentrirati; samo sam ga htjela zaštititi.

Počela sam se koprcati da ustanem s tla, pa me Kitto napokon prestao ometati i počeo mi pomagati. Galen nije imao nikakvo čarobno oružje; morala sam nešto poduzeti. Krenula sam prema naprijed, no Kitto me ščepao odostraga. Pokušala sam ga otresti sa sebe okrenuvši se na bosim stopalima i narediti mu da me pusti, ali sam se poskliznula na krvavu zemlju i pala na stražnjicu na klisku travu. Moj lijevi dlan me počeo svrbjeti, pa žariti. To je bila krv Bezimenog, i bila je jednako otrovna kao i njegov ostatak.

Podigla sam se na noge nastojeći sastrugati krv s ruke pomoću haljine, ali nisam uspjela. Žarenje mi se uvuklo u dlan, u kožu, i poteklo je mojim venama, osjećala sam to kao da se sva krv u mom tijelu pretvorila u rastaljeni metal, čvrst i užareno vruć, kao da je moja vlastita krv kipjela nastojeći si probiti put van iz moje kože.

Zavrištala sam od bola i Kitto me dodirnuo, pokušao mi je pomoći. Zavikao je i pustio me, zateturavši unatrag. Prednjica njegove majice se rascvjetala crvenom, svježom krvi. Zgrabio je svoju majicu, podigao je toliko da ugledam tragove svojih noktiju iz kojih se posvuda prolijevala krv, jače, mnogo jače nego kod izvorne ozljede.

Moj bratić Cel je bio Princ stare krvi. Mogao je obnoviti svaku ozljedu, bez obzira na to koliko staru, ali to nikad nije bilo gore od izvorne rane. Ovo je bilo drugačije. Doyle mi je jednom rekao da ću dobiti drugu ruku moći, ali nije se moglo znati kada će se manifestirati, ni kakva će biti. Bol u mom tijelu povlačila se dok je Kitto krvario, ali ja nisam htjela da Kitto krvari. Ja sam htjela da krvari Bezimeno.

Ako moram dodirnuti Bezimeno da bi ova nova ruka moći proradila, umrijet ću, ali namjeravala sam pokušati magijom ono što biste vi pokušali pištoljem. Pucati izdaleka, prije nego što budete prisiljeni pucati izbliza. I sve dok imate streljiva, pucate. Uperila sam lijevu ruku otvorenim dlanom prema stvorenju, i pomislila ne na riječ *krv*, već na krv. Mislila sam o njezinu okusu, slanom, metalnom; o dodiru krvi, svježem i gotovo kipuće vrućem u velikim količinama, o tome kako se zgušnjava dok se hladi. Mislila sam na miris krvi – onaj vonj od kojeg se nakostriješe dlačice na vratu – i o tome kako dovoljno svježe prolivene krvi uvijek miriše poput mesa, kao sirovi hamburger.

Mislila sam na krv i počela hodati prema Bezimenom.

Prešla sam tek nekoliko koraka kad se bol vratio, krv mi je proključala u žilama i pala sam na koljena, s rukom još uvijek ispruženom prema stvorenju – no mogla sam se kladiti da je Kitto prestao krvariti. Zavrištala sam i ugledala jedno golemo oko kako se okreće da me pogleda, da me stvarno pogleda po prvi put. Bol mi je zamaglio vid i naposljetku mi oduzeo glas, zrak. Gušila sam se od bola. Onda se smanjio, malčice, pa onda još malo. Kad mi se vid razbistrio, krv je curila iz rana na toj planini mesa, curila je ne onako kako bi krv trebala teći, nego kao voda, brže, rjeđe. I zadnji ostatak mog bola je nestao kad je krv počela liptati iz svake rane koju je stvorenje toga dana zadobilo. Svaka rupa od metka, svaki rez od oštrice rasprsnuo se u skerletu. Krv je počela kuljati niz obronke te stvari.

Bezimeno se pokrenulo prema meni, nezgrapno i zastrašujuće, kao da gledate planinu što se kotrlja prema vama. Znala sam da će me, dospije li do mene, ubiti, pa sam to morala spriječiti.

Pomislila sam ne samo na krv, nego i na rane; nisam pomislila *krvari*, nego *umri*. Poželjela sam da umre.

Rana se otvorila poput novih usta, rasporivši mu bok, pa još jedna, i još jedna. Kao da ga je sjekao kakav nevidljivi, divovski mač. Krv je tekla sve brže, dok Bezimeno nije bilo preliveno skliskim, crvenim slojem od vrha do dna, odjeveno u haljinu od vlastite krvi. Onda je krv prokuljala iz njega u gotovo crnom valu, kao da je jezero pljusnulo na travu. Prolila se i kuljala je i valjala se prema meni, sve dok nisam klečala u vrućem bazenu krvi, a još je krvarilo.

Što je ono više krvarilo, to sam ja bila mirnija. Mir je ispunio moje tijelo, gotovo spokoj. Klečala sam u sve većem obilju krvi, gledala tu stvar kako se trese prema meni, i nisam se bojala. Nisam osjećala ništa, nisam bila ništa osim magije. U tom trenutku sam živjela, disala, bila sam čarolija. Ruka krvi me opsjela, koristila me, sigurno kao što sam ja pokušala koristiti nju. Sa starim magijama, tko je gospodar, a tko rob, nikad nije jasno.

Bezimeno se izdiglo nad mene poput velike, krvave planine, jedna vitica njegovog tijela se pružila, posegnula za mnom, i s udaljenosti od samo nekoliko koraka čula sam kako je udahnuo; bio je to oštar zvuk, gotovo kao zvuk straha, a onda je

eksplodiralo, ne tijelom, već kao da je sve, do zadnje kapi krvi u tom golemom tijelu nasrnulo van istovremeno. Zrak je postao krv, i osjećala sam se kao da pokušavam disati pod vodom. Na sekundu sam pomislila da ću se utopiti, a onda sam kašljala na zraku i ujedno nastojala ispljunuti krv iz usta.

Nešto veliko me sa strane pogodilo u glavu, pa sam pala na krvavu zemlju. Čak je i u samrtnim grčevima pokušalo odnijeti i mene sa sobom. Kittovo grimizom obliveno lice, s krvlju natopljenim Sageom na ramenu, bilo je zadnje što sam vidjela prije nego što je mrak progutao svijet.

Probudila sam se lebdeći. Lebdjela sam u zraku i prvo sam pomislila da sanjam. Onda sam ugledala Galena kako lebdi tik izvan mog dosega. Probudila sam se i otkrila da sva vilinska bića u dvorištu lebde. Magija je bila posvuda, strujala je zrakom poput šarenog vatrometa, letjela je oko nas u jatima fantastičnih ptica koje nikad nisu upoznale smrtno nebo. Čitave šume su se pojavljivale i nestajale pred našim očima. Mrtvi su ustajali, hodali i nestajali. Kao da gledate tuđe snove i noćne more kako marširaju kroz svjetlost kalifornijskog sunca. To su bile sirove čarolije, bez ikakve ruke koja bi ih obuzdala ili usmjerila; bila je to jednostavno magija, posvuda.

I ta se magija ulijevala u Rhysa, Mraza, Doylea, Kitta, Niccu, pa čak i Sagea. Vidjela sam fantomsko drvo kako lebdi iznad Niccinog tijela i nestaje u njemu. Sage je bio prekriven rascvjetanim viticama. Svi mrtvaci su prišli Rhysu i umarširali u njega dok je vrištao. Mraz je bio zaklonjen nečime što je izgledalo kao snijeg. Udarao je po tome zdravom rukom, ali ga nije mogao zaustaviti. Nakratko sam ugledala Doylea, napola skrivenog iza nečeg crnog i zmijolikog; a onda je magija najzad otkrila Galena i mene koji smo visjeli u zraku tek nekoliko stopa jedno od drugoga. Pogodili su nas mirisi i eksplozije boja. Namirisala sam ruže, i krv se pojavila na mom zapešću, kao od uboda trnja. Mislim da su ostali dobivali natrag ono čega su se odrekli u korist Bezimenog, ali ni Galen ni ja nismo mu dali ništa. Mislila sam da će nas ovo radi toga mimoići, no pokazalo se da sam bila u krivu. Divlja magija se našla na slobodi i htjela je opet biti negdje, u nekome.

Nešto nalik velikoj ptici vinulo se iz krvavog nereda i krenulo na mene kao da ima neku namjeru. Galen je povikao: "Merry", i blještavi oblik je udario u mene, kroz mene, ali nije izašao s druge strane. Na trenutak sam vidjela svijet kroz kristal i izmaglicu. Namirisala sam nešto zapaljeno, a onda je opet nastupila tmina.

Kad smo se Galen i ja opet osvijestili, ostali su bili okovali Bezimeno za tlo, za vodu, za sam zrak. Okovali su ga onako kako je trebalo biti okovano. Nije ga se moglo ubiti, ali mu se isto tako nije smjelo dopustiti da ozdravi i slobodno ode.

Maeve Reed nam je ljubazno dopustila da upotrijebimo jedan dio njezina velikog imanja kao grob, premda to nije bilo

baš točno ono što smo učinili. Zakopano je u njezinoj zemlji, no istovremeno nije zakopano ni u kojoj zemlji. Zarobljeno je u nekom mjestu napola i između.

Maeve nam je ponudila stalni smještaj u njezinoj kući za goste, koja je veća od čitavih domova drugih ljudi. To nam je riješilo problem većeg stana, te nas smjestilo nadohvat ruke, za slučaj da Taranis smisli kako da napadne Maeve na neki novi način.

Ja sam uvijek mislila da je Andais ta koja je luda, ali sad sam promijenila mišljenje. Taranis je spreman učiniti sve da spasi sebe, sve.

To nije način na koji razmišlja dobar kralj. Bucca-Dhu je pod zaštitom kod Tamnih. Morali smo sve reći Andais. Imamo svjedoka za to što je Taranis učinio, ali to nije dovoljno da se sruši tisućugodišnja vladavina. To će biti politička noćna mora koju će trebati oprezno rješavati. No, ne može mu se dopustiti da ostane na vlasti.

Taranis još uvijek inzistira da dođem u posjet na njegov dvor. Ne čini mi se baš da hoću.

Rhys je s lakoćom svladao gladne sablasti. Vratile su mu se moći koje mu je Bezimeno oduzelo, kao i svima ostalima. Ali, što to znači?

To znači da Rhys razgovara s praznim sobama... ali, ako su prazne, zašto mu glasovi odgovaraju iz praznog zraka? Mraz može napraviti uzorak istog imena na mom toplom prozoru, sloj ledene čipke koji koristi za to da mi crta slike. Doyle može nama naočigled nestati, i nitko od nas ga ne može naći. Sigurna sam da nije nevidljiv, no isto bi tako mogao biti. Nicca je natjerao jedno drvo da se potpuno rascvjeta mjesecima prije vremena... samo se naslonivši na njega. Kitto sad razgovara sa zmijama. One plaze iz trave da ga pozdrave kao što biste pozdravili kralja. Stvarno je obeshrabrujuće koliko ima zmija koje nikad ne vidite, osim ako one žele da ih vidite. Sage je održao jedan cvijet jasmína živim i mirisnim dva tjedna bez vode. Cvijet samo sjedi zataknut iza njegova uha i ne pokazuje nikakvu namjeru da uvene.

Što se tiče Galena i mene – dodirnulo nas je toliko divlje magije, a ništa od toga nikad nije bilo naše – mi još ne znamo. Doyle smatra da će nove moći dolaziti malo pomalo. Moja druga ruka moći doista se pojavila. Sve što mi je potrebno je mala rana i mogu prizvati svu krv iz tijela bilo kojeg bića. Ja sam Princeza krvi i mesa. Ruka krvi nije bila viđena kao moć još od dana

Balora Urokljivog oka¹⁸. Za one među vama koji nisu upoznati s predkeltskom poviješću, to je bilo tisućama godina prije Kristova rođenja.

Kraljica je zadovoljna sa mnom. Bila je toliko dobre volje da sam je nagovorila da mi da muškarce. Princ Cei ima svoju privatnu gardu; ona ima svoju. Ne bih li i ja trebala imati svoju? Andais se složila, pa je sad svatko tko naiđe, moj. Sve ih zadržavam.

Obećala sam Mrazu da ću ga čuvati, da ću ih sve čuvati. Princeza uvijek treba ispunjavati svoja obećanja.

Andais mi šalje još gardista da mi pomognu zaštititi se. Zamolila sam je da mi dopusti da ih sama izaberem, ali toliko zadovoljna sa mnom ipak nije bila. Zamolila sam da Doyleu dopusti da izabere, no i to je odbila. Mislim da Kraljica zraka i tame ima svoje planove, i poslat će one koje ona hoće. Ja tu ne mogu ništa, osim čekati i vidjeti tko će mi se pojaviti na vratima.

Nježne su noći s mojim zelenim vitezom, Galen je najzad moj. Moj Mrak je i dalje jednako opasan kao što je uvijek bio, no ispod površine nazirem njegovu bol i odlučnost da popravi stvari za sve nas. Rhys se promijenio i više nije moj nasmijani ljubavnik, više me ne želi dijeliti s Niccom. Kao da se Rhys, zbog moći što su mu se vratile, uozbiljio, postao zahtjevniji. Sad ga jednostavno ima više, više magije, više žudnje, više snage.

Nicca je i dalje jednostavno Nicca. Divan, nježan, ali nedovoljno jak.

I Kitto je narastao i promijenio se. Sad ga ima više. Gledam ga kako urasta u svoju moć s nečim nalik strahopoštovanju.

Zatim, tu je i Mraz. Što se može reći o ljubavi, jer to je ljubav, ali još uvijek nisam trudna.

Izvela sam obred plodnosti koji je doveo život u utrobu druge sidhe, ali moja ostaje prazna. Zašto? Da sam stvarno

¹⁸ Balor of the Evil Eye *prema irskoj mitologiji bio je kralj Fomorijanaca, rase polubogova koja je vladala Irskom prije Naroda božice Dane kojem pripadaju sidhi. Kad je bio dijete, Balor je gledao druide kako pripremaju otrovne čarolije, pri čemu mu je para ušla u jedno oko. To je oko postalo ubojito, pa ga je izvan borbe uvijek držao zatvorenim, a kapak mu je bio toliko težak da su ga u borbi morala dizati četvorica pomagača pomoću sustava užadi s koloturima. Kad je Balora u bici ubio njegov unuk koji se bio pridružio Narodu božice Dane, unuk je nastavio koristiti Balorovo ubojito oko protiv Fomorijanaca, te ih je na taj način i pobijedio.*

neplodna, čarolija bi propala, ali nije.

Moram uskoro zatrudnjeti, ili više ništa neće biti važno. Božić je došao i prošao, preostaje nam još samo dva mjeseca Celova zatočeništva. Hoće li biti lud kad ga oslobode? Hoće li odbaciti sav oprez i pokušati me ubiti? Bolje mi je da zatrudnim prije nego što Cel izađe. Rhys mi je predložio da unajmimo ubojicu da zakolje Cela onog trenutka kad izađe na slobodu. Kad to ne bi uzrokovalo kraljičin bijes i bol, skoro bih i pristala. Skoro.

Klečim pred svojim oltarom i molim se. Molim se za prosvjetljenje, i molim se za sreću, za dobru sreću. Neki ljudi će drugima poželjeti sreću, ali neće reći kakvu, dobru ili lošu. Uvijek pazite kad se molite, jer božanstvo sluša i obično će vam dati ono što tražite, a ne ono što *ste htjeli* tražiti. Božice, podari nam dobru sreću i plodnu zimu.

KRAJ